Cel mai bun scriitor de thrillere psihologice
THE TIMES

Jeffery Deaver

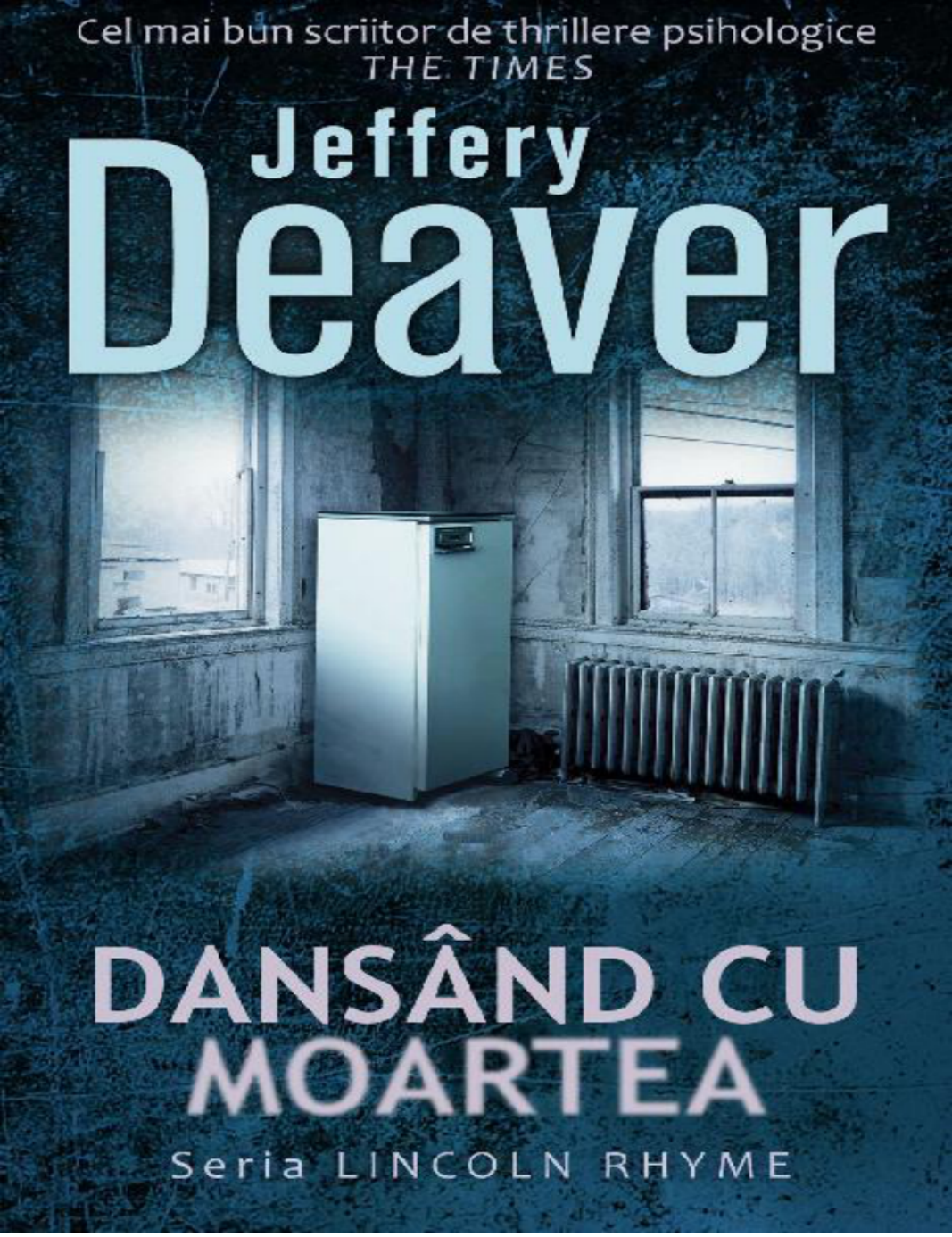

DANSÂND CU MOARTEA

Seria LINCOLN RHYME

JEFFERY DEAVER

DANSÂND CU MOARTEA

Lincoln Rhyme 2

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DEAVER JEFFERY
Dansând cu moartea / Jeffery Deaver; trad.: Lorena Mihăeş – Bucureşti: Editura RAO, 2011

ISBN 978-606-8255-92-7
821.111 (73)-31 = 135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO

JEFFERY DEAVER
The Coffin Dancer
© 1998 by Jeffery Deaver
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
LORENA MIHĂEŞ

© RAO International Publishing Company, 2007
pentru versiunea în limba română
2011
ISBN 978-606-8255-92-7

În memoria bunicii mele,
Ethel May Rider

Cuprins

Nota autorului 5

I PREA MULTE FELURI DE A MURI 6

1 6

2 13

3 25

4 37

5 48

6 61

7 73

8 80

9 92

II CÂMPUL DE TRAGERE 101

10 102

11 120

12 132

13 142

14 152

15 166

16 177

17 198

18 205

III MĂIESTRIE 218

19 219

20 230

21 244

22 254

23 262

24 274

25 285

IV DIBĂCIE DE MAIMUȚĂ 295

26 296

27 320

28 327

29 343

30 356

31 369

32 378

33 387

34 393

V DANS MACABRU 405

35 406

36 421

37 429

38 435

39 442

40 450

41 462

Nota autorului

Toţi scriitorii ştiu că operele lor sunt doar parţial produsele propriului efort. Romanele sunt modelate de cei pe care îi iubim şi de prieteni, uneori direct, alteori într-un fel mai subtil, dar nu mai puţin important. Aş vrea să le mulţumesc unor oameni care m-au ajutat la această carte: lui Madelyn Warcholik, pentru că a tăcut ca personajele mele să rămână consecvente şi ca acţiunea să n-o ia razna, încât să fie trasă pe dreapta pentru depăşirea vitezei, precum şi pentru că a reprezentat un izvor nesecat de inspiraţie. Redactorilor David Rosenthal, Marysue Rucci şi Carolyn Mays pentru că au dus la bun sfârşit partea cea mai grea, cu hotărâre şi abnegaţie. Agentei Deborah Scheider pentru că e cea mai bună în branşă. Şi scriitoarei şi surorii mele, Julie Reece Deaver, pentru că a stat mereu lângă mine.

I
PREA MULTE FELURI DE A MURI

Şoimii nu pot fi animale de casă.
Nu există sentimente la mijloc. Într-un fel,
îţi trebuie o măiestrie de psihiatru. Îţi pui
mintea contra unei alte minţi, cu o motivaţie
şi un interes ieşite din comun.

Şoimul, TH. White

1

Când Edward Carney îşi luă la revedere de la Percey, soţia sa, nu se gândi nicio secundă că o vedea pentru ultima oară.

Se urcă în maşina parcată într-un loc găsit cu greu pe East Eighty-first Street din Manhattan şi intră în trafic. Carney, om cu simţul observaţiei, văzu o furgonetă neagră parcată lângă reşedinţa lor. O furgonetă veche cu geamurile stropite cu noroi. Se uită atent şi recunoscu plăcuţa cu numere de West Virginia; îşi dădu seama că văzuse vehiculul de mai multe ori pe stradă în ultimele zile. Imediat însă, maşinile din faţa lui începură să se mişte mai repede. Prinse semaforul galben şi uită complet de dubă. Intră curând pe autostrada FDR şi se îndreptă spre nord.

Douăzeci de minute mai târziu, apucă telefonul din maşină şi îşi sună soţia. Se îngrijoră văzând că nu răspunde. Percey ar fi trebuit să zboare împreună cu el – dăduseră cu banul cu o seară în urmă pentru cine să stea pe locul din stânga, iar ea câştigase şi apoi îi aruncase unul dintre bine cunoscutele ei zâmbete victorioase. La ora trei noaptea se trezise însă cu o migrenă înfiorătoare care a chinuit-o toată ziua. După câteva telefoane, găsiseră un copilot care să o înlocuiască, iar Percey luase un Fiorinal şi se culcase.

Doar o migrenă o putea face să renunţe la pilotaj.

Edward Carney, un bărbat înalt de patruzeci şi cinci de ani ce încă-şi mai purta părul tuns milităreşte, îşi lungi gâtul în timp ce asculta telefonul care suna la kilometri distanţă. Când intră robotul, puse la loc receptorul, uşor îngrijorat.

Conducea cu o viteză constantă de nouăzeci de kilometri pe oră, pe mijlocul benzii din dreapta; ca majoritatea piloţilor, la volan era conservator. Avea încredere în ceilalţi aviatori, dar îi considera nebuni pe cei mai mulţi dintre şoferi.

În biroul Hudson Air Charters din incinta aeroportului regional Mamaroneck din Westchester, îl aştepta o felie de tort. Aranjată şi împodobită, Sally Anne, mirosind ca în parfumeria din magazinul Macy's, îl făcuse ea însăşi pentru a sărbători noul contract al companiei. Purtând la vedere oribila broşă de stras în formă de avion primită de la nepoţi de Crăciun, aceasta se uita prin încăpere pentru a se asigura că fiecare dintre cei vreo doisprezece angajaţi lua o porţie din tortul de ciocolată neagră. Ed Carney gustă din prăjitură şi vorbi despre zborul din acea seară cu Ron Talbot, al cărui pântec imens arăta că îi plac dulciurile, deşi se hrănea mai ales cu cafea şi ţigări. Talbot, deopotrivă director de operaţiuni şi director executiv, îşi făcea griji cu voce tare în legătură cu încărcarea la timp, calculul corect al necesarului de combustibil şi estimarea costurilor. Carney îi dădu

restul lui de tort şi-l îndemnă să se relaxeze.

Se gândi din nou la Percey, intră în birou şi ridică telefonul.

Dar tot nu răspunse nimeni acasă.

Acum, neliniştea se transformă în îngrijorare. Oamenii care au copii şi cei care au propria afacere răspund mereu la telefon. Trânti receptorul la loc şi se gândi să sune un vecin şi să-l roage să treacă pe la ea. Apoi însă, un camion mare şi alb se opri în faţa hangarului de lângă biroul său şi Ed trebui să-şi reia munca.

Talbot îi aduse un teanc de documente la semnat tocmai când sosi şi tânărul Tim Randolph, într-un costum închis la culoare, cu cămaşă albă şi cravată neagră. Tim îşi spunea „copilot" iar lui Carney îi plăcea asta. „Ofiţerii secunzi" erau oameni ai marilor companii, educaţi în spiritul acestora; deşi Carney respecta orice ofiţer care era competent pe locul din dreapta, nu putea să suporte îngâmfarea.

Lauren, bruneta înaltă care era asistenta lui Talbot, purta rochia ei norocoasă de un albastru asortat cu sigla companiei Hudson Air – silueta unui vultur care zboară deasupra unui glob haşurat. Se aplecă spre Carney şi îi şopti:

— Acum va fi în regulă, nu?

— Va fi, o asigură el. Se îmbrăţişară pentru o clipă. Îl îmbrăţişă şi Sally Anne şi îi oferi nişte tort pentru drum. El o refuză. Ed Carney îşi dorea să plece. Departe de sentimentalisme, departe de ceremonii. Departe de pământ.

Şi, curând, chiar plecă. Naviga la cinci kilometri deasupra solului pilotând un Lear 35A, cel mai bun avion privat fabricat vreodată, fără niciun fel de înscrisuri sau însemne cu excepţia numărului de înregistrare, de un argintiu lucios ca nişte solzi.

Zburau spre un apus uimitor – un disc perfect portocaliu ce cobora spre nişte nori imenşi, roz şi sângerii, prin care treceau săgeţi de raze.

Doar răsăritul era la fel de minunat. Şi doar furtunile – la fel de spectaculoase.

Mai erau 1 170 de kilometri până la O'Hare, distanţă pe care o parcurseră în mai puţin de două ore. Controlorul traficului aerian din Chicago Center îi rugă politicos să coboare la altitudinea de 4 200 de metri, după care fură preluaţi de Controlul Aterizărilor din Chicago.

Tim stabili legătura.

— Aterizări Chicago. Aici Lear patru nouă *Charlie Juliet* la patru două sute.

— Bună seara, *Charlie Juliet,* spuse cu voce calmă controlorul de trafic. Coboară şi rămâi la două patru sute. Altimetrul Chicago treizeci punct unu unu. Aşteptaţi vectori la douăzeci şi şapte L.

— Recepţie, Chicago. *Charlie Juliet* coboară de la patru la doi.

O'Hare e cel mai aglomerat aeroport din lume; Controlul Traficului Aerian îi puse în aşteptare deasupra suburbiilor din vestul oraşului,

unde se învârtiră în cerc aşteptându-şi rândul să aterizeze.

Zece minute mai târziu, vocea plăcută rosti, pe fundalul zgomotos al transmisiei: *„Charlie Juliet,* direcţia zero nouă zero contra vântului la douăzeci şi şapte L.

Zero nouă zero. Nouă *Charlie Juliet”,* răspunse Tim.

Carney scrută constelaţiile de pe cerul uimitor de culoarea antracitului şi se gândi: „Priveşte, Percey, sunt toate stelele nopţii…”

Brusc, avu poate cea mai neprofesionistă pornire din întreaga lui carieră. Îngrijorarea pentru Percey îi crescuse ca febra. Simţea nevoia disperată de a vorbi cu ea.

— Preia tu comanda, îi spuse lui Tim.

— Recepţie, îi răspunse tânărul, iar mâinile sale trecură imediat pe manşă.

Controlorul de trafic aerian se auzi:

— *Charlie Juliet,* coboară la o mie două sute. Păstrează direcţia.

— Recepţie, Chicago, zise Tim. Aici *Charlie Juliet* iese din două mii şi coboară spre o mie.

Carney schimbă frecvenţa pentru a putea da un telefon. Tim îl privi.

— Sun la companie, îi explică apoi Carney.

Îl rugă pe Talbot, care răspunse, să-i facă legătura acasă. În timp ce aşteptă, Carney şi Tim parcurseră toate etapele procedurilor de dinaintea aterizării.

— Flapsurile extinse… la douăzeci de grade.

— Douăzeci, douăzeci, verde, răspunse Carney.

— Verifică viteza.

— O sută optzeci de noduri.

În timp ce Tim vorbea în microfon – „Chicago, aici *Charlie Juliet,* coborâm; de la doi la unu“ – Carney auzi telefonul care suna acasă în Manhattan, la 1 130 de kilometri distanţă.

Hai, Percey, răspunde! Unde eşti?

Te rog…

Controlorul de trafic aerian zise:

— *Charlie Juliet,* redu viteza la unu opt zero. Contactează turnul. Bună seara.

— Recepţie, Chicago. Unu opt zero noduri. Bună seara.

Sună de trei ori.

Unde Dumnezeu poate fi? Ceva e în neregulă.

Nodul din stomac i se strânse şi mai tare.

Motorul scoase un scrâşnet. Hidraulicele gemură. Paraziţii pârâiră în casca lui Carney.

Tim zise tare:

— Flapsurile treizeci. Reduc viteza.

— Flapsurile, treizeci, treizeci, verde. Redu viteza. Trei, verde.

Şi apoi, în cele din urmă – în cască – se auzi un clic.

Vocea soţiei sale rostind:

— Alo?

Râse tare, uşurat.

Carney deschise gura să spună ceva, dar, înainte să scoată vreun sunet, avionul se zgâlţâi – aşa de tare că într-o fracţiune de secundă forţa exploziei îi smulse căştile masive de la urechi şi piloţii fură aruncaţi în bordul de comandă. În jurul lor explodară schije şi lumini.

Uimit, Carney apucă instinctiv manşa moartă cu mâna stângă; dreapta îi fusese spulberată. Se întoarse spre Tim chiar în clipa în care trupul însângerat şi inert dispărea în gaura căscată pe o parte a fuzelajului.

— Dumnezeule, nu, nu…

Apoi carlinga se desprinse complet de restul avionului, se ridică în aer lăsând în urmă fuzelajul, aripile şi motoarele avionului Lear şi fu înghiţită de un nor de foc.

— O, Percey, şopti el. Percey…

Deşi nu mai avea un microfon în care să vorbească.

2

De mărimea unui asteroid, în nuanţa fildeşului.

Firele de nisip luceau pe ecranul calculatorului. Bărbatul era aplecat în faţă, cu gâtul înţepenit de durere şi cu ochii mijiţi – din cauza concentrării, nu pentru că ar fi avut vreo problemă oftalmologică.

În depărtare, tunete. Cerul dimineţii era verde-gălbui şi furtuna stătea să înceapă. Fusese cea mai umedă primăvară din ultimele decenii.

Fire de nisip…

— Măreşte, ordonă el, iar imaginea de pe monitor se supuse şi îşi dublă dimensiunile.

„Ciudat”, se gândi.

— Cursorul în jos… stop.

Se aplecă iar în faţă, concentrat, studiind ecranul.

Nisipul, medită Lincoln Rhyme, e o încântare pentru criminalişti: fragmente de roci, uneori amestecate cu alte materiale, având o mărime cuprinsă între 0,05 şi 2 milimetri (mai mare e pietrişul şi mai fin, mâlul). Aderă la hainele răufăcătorului precum o vopsea lipicioasă şi apare la locul crimei sau prin ascunzători, făcând legătura dintre ucigaş şi victimă. Poate, de asemenea, să spună multe despre locul unde a fost suspectul. Nisip opac înseamnă că a fost în deşert. Nisip translucid înseamnă că a fost pe plajă. Hornblendă înseamnă Canada. Obsidian, Hawaii. Cuarţ şi rocă vulcanică opacă, New England. Magnetit gri neted, vestul Marilor Lacuri.

Lincoln Rhyme nu avea însă nici cea mai vagă idee de unde provenea acest nisip. Cel din zona New York-ului era format în mare parte din cuarţ şi feldspat. Pietros în Strâmtoarea Long Island, foarte fin pe ţărmul Atlanticului, mâlos în Hudson. Dar acesta era alb, lucitor, rugos, amestecat cu sfere mici şi roşii. Şi ce erau inelele acelea? Inele albe de piatră ca nişte felii microscopice de calamar. Nu mai văzuse niciodată ceva asemănător.

Enigma îl ţinuse treaz pe Lincoln Rhyme până la ora 4 dimineaţa. Tocmai îi trimisese o mostră de nisip unui coleg de la laboratorul de criminalistică al FBI-ului, în Washington. O făcuse după multe ezitări – Lincoln Rhyme ura ca altcineva să răspundă la întrebările pe care şi le punea.

Ceva se mişcă la fereastra de lângă pat. Se uită într-acolo. Vecinii lui – doi şoimi călători – se treziseră şi se pregăteau să pornească la vânătoare. „Fiţi atenţi, porumbeilor”, se gândi Rhyme. Apoi îşi înălţă capul şi mormăi: „La dracu’“, deşi nu se referea la frustrarea de a nu identifica proba aceea nenorocită, ci la întreruperea iminentă.

Pe scări se auzeau paşi grăbiţi. Thom dăduse drumul vizitatorilor, însă Rhyme nu dorea vizitatori. Se uită supărat spre hol.

— Nu, nu acum, pentru numele lui Dumnezeu!

Dar aceştia nu auziră, bineînţeles, şi oricum nu s-ar fi oprit nici dacă ar fi auzit.

Doi…

Unul din ei era masiv. Celălalt nu.

Un ciocănit scurt în uşa descuiată şi intrară.

— Lincoln.

Rhyme mormăi ceva.

Lon Sellitto era detectiv clasa întâi la NYPD şi responsabil cu bunul mers al lucrurilor. Lângă el era mai tânărul şi mai zveltul lui partener, Jerry Banks, îmbrăcat elegant într-un costum ecosez de un gri şobolan. Îşi udase bretonul rebel cu spray – Rhyme simţea miros de propan, izobutan şi acetat de vinil –, dar şuviţa de păr tot nu stătea la locul ei.

Bărbatul cel rotofei aruncă o privire în dormitorul de la etajul al doilea, ce măsura şase metri pe şase. Niciun tablou pe perete.

— Ce e schimbat, Linc? În încăpere?

— Nimic.

— Hei, da, ştiu – e curat, zise Banks, apoi se opri brusc când îşi dădu seama de gafă.

— Da, curat, zise Thom, imaculat în pantalonii maronii călcaţi, cămaşa albă şi cravata cu motiv floral despre care Rhyme credea că e nejustificat de ţipătoare, deşi el însuşi i-o cumpărase tânărului, prin comandă poştală. Thom îl ajuta pe Rhyme de câţiva ani buni deja şi, deşi fusese concediat de două ori şi îşi dăduse demisia o dată, criminalistul îl reangajase de tot atâtea ori pe asistentul-îngrijitor. Thom ştia suficient despre cvadriplegie ca să fie doctor şi învăţase destule despre investigaţii de la Lincoln Rhyme pentru a fi detectiv. Dar el se mulţumea să fie ceea ce compania de asigurări numea „îngrijitor”, cu toate că şi Rhyme, şi Thom dispreţuiau cuvântul. Rhyme îi spunea fie „cloşcă”, fie „pacoste”, ambele încântându-l pe cel vizat peste măsură. Acum se mişca în jurul vizitatorilor.

— Nu i-a plăcut, dar am angajat o firmă de curăţenie care a făcut lună pe aici. Practic, era nevoie de o dezinsecţie. Nu mi-a vorbit o zi întreagă după asta.

— Nu era nevoie de curăţenie. Acum nu mai găsesc nimic.

— Dar chiar *nu trebuie* să găsească nimic, nu? contraatacă Thom. La urma urmei, pentru asta sunt aici.

Nu avea chef de glume.

— Deci? Rhyme îşi întoarse chipul atrăgător spre Sellitto. Care-i treaba?

— Avem un caz. Ne-am gândit că s-ar putea să vrei să ne ajuţi.

— Sunt ocupat.

— Ce-i aia? întrebă Banks arătând cu capul spre calculatorul cel nou de lângă patul lui Rhyme.

— O, zise Thom cu o veselie enervantă, are ultima tehnologie acum. Arată-le, Lincoln. Arată-le!

— Nu *vreau* să le arăt.

Tună iar, dar nu căzu nicio picătură de ploaie. Natura îi şicana azi, ca în multe alte dăţi.

Thom insistă:

— Arată-le cum funcţionează!

— Nu vreau.

— Îi e jenă.

— Thom, mormăi Rhyme.

Dar tânărul asistent era tot atât de imun la ameninţări ca şi la dojeni. Îşi aranjă cravata de mătase hidoasă – sau elegantă.

— Nu ştiu de ce se poartă aşa. Ieri părea foarte mândru de întreaga aparatură.

— Ba nu!

Thom continuă:

— Cutia aia de acolo – arătă spre un dispozitiv bej – e legată la calculator.

— Uau, două sute de megaherţi? întrebă Banks arătând spre calculator. Ca să scape de mustrările lui Rhyme, acesta se repezise să pună întrebarea ca o bufniţă care înşfacă o broască.

— Da, zise Thom.

Dar pe Lincoln Rhyme nu-l interesau calculatoarele. În acea clipă, pe Lincoln Rhyme îl interesau doar inelele microscopice de calamari sculptaţi şi nisipul în care se cuibăreau.

Thom continuă:

— Microfonul e legat la calculator. Orice spune calculatorul recunoaşte. A durat ceva până să-i înveţe vocea. Vorbea prea încet.

De fapt, Rhyme era foarte mulţumit de sistem – calculatorul extrem de rapid, o telecomandă specială pentru controlul aparaturii casnice şi un software care recunoştea vocea. Era suficient să vorbească şi putea să comande cursorului ca şi când ar fi folosit un mouse şi o tastatură. Şi putea să-i şi dicteze. Acum, doar rostind un cuvânt, putea să dea căldura mai tare sau mai încet, să stingă sau să aprindă luminile, să dea drumul la televizor sau la casetofon, să scrie la calculator, să dea telefoane şi să trimită faxuri.

— Poate chiar să compună muzică, îi informă Thom pe vizitatori. Îi spune calculatorului ce note muzicale să treacă pe portativ.

— Asta chiar că e folositor, zise Rhyme acru. Muzică.

Infirmitatea localizată la nivelul C4 – lui Rhyme îi fusese afectată a patra vertebră cervicală – îi permitea să încuviinţeze din cap. Putea de asemenea să dea din umeri, deşi nu atât de categoric cum i-ar fi

plăcut. Mai putea să facă o scamatorie – să mişte inelarul stâng câţiva milimetri în ce direcţie dorea. De câţiva ani buni, acesta era întregul lui repertoriu de mişcări fizice; probabil că în planurile lui de viitor nu intra şi scrierea unei sonate.

— Poate să joace şi jocuri, zise Thom.

— Urăsc jocurile. Nu-mi pierd vremea cu niciun fel de joc.

Sellitto, care îi amintea lui Rhyme de un pat mare şi nefăcut, se uita la calculator şi nu părea impresionat.

— Lincoln, începu el pe un ton grav. Avem un caz urgent. Noi şi cei de la FBI. Azi-noapte am dat peste o problemă.

— Am dat cu capul într-un zid de cărămidă, îndrăzni Banks să adauge.

— Ne-am gândit… mai bine zis, *eu* m-am gândit că poate o să fii de acord să ne ajuţi.

Să *vrea* să-i ajute?

— Lucrez la ceva acum, le explică Rhyme. Pentru Perkins, de fapt. Thomas Perkins, agentul special care conducea biroul din Manhattan al FBI-ului. Unul dintre băieţii lui Fred Dellray a dispărut.

Agentul special Fred Dellray, un veteran în FBI, se ocupa de coordonarea majorităţii ofiţerilor sub acoperire din biroul newyorkez. Dellray însuşi fusese unul dintre cei mai buni ofiţeri sub acoperire din FBI. Primise felicitări chiar de la director pentru că infiltrase agenţi peste tot, de la cartierul general al baronilor drogurilor din Harlem până la organizaţiile militanţior de culoare. Tony Panelli, unul dintre agenţii lui Dellray, era dat dispărut de câteva zile.

— Perkins ne-a spus, zise Banks. Cam aiurea.

Rhyme îşi dădu ochii peste cap la auzul expresiei nu prea meşteşugite. Deşi spunea adevărul. Agentul dispăruse din maşină în faţa clădirii FBI-ului din centrul Manhattan-ului, în jurul orei 9 seara. Străzile nu erau aglomerate, dar nici pustii. Motorul maşinii de poliţie Ford Crown Victoria mergea, iar portiera era deschisă. Nu erau urme de sânge sau de împuşcături, nici alte semne care să indice o luptă. Nu existau martori – cel puţin nu martori care să vrea să vorbească.

Într-adevăr, cam aiurea.

Perkins avea la dispoziţie o echipă foarte bună de investigare a locului crimei, plus echipa de cercetare criminalistică a FBI-ului. Rhyme fusese cel care pusese pe picioare echipa de cercetare criminalistică, iar Dellray îl rugase tot pe el să investigheze locul dispariţiei. Ofiţerul criminalist care lucra ca partener al lui Rhyme petrecuse multe ore în maşina lui Panelli, dar nu găsise amprente necunoscute, doar probe lipsite de relevanţă şi – singurul indiciu posibil – câteva fire din acel nisip foarte ciudat.

Firele de nisip care străluceau acum pe ecranul calculatorului său, la fel de netede şi de imense precum nişte corpuri cereşti.

Sellitto continuă:

— Perkins o să pună alţi oameni să lucreze la cazul Panelli, Lincoln, dacă o să ne ajuţi. Şi, oricum, cred că-l vrei pe ăsta.

Verbul ăla din nou – *vrei.* Despre ce era oare vorba?

Rhyme şi Sellitto lucraseră împreună la cazuri importante de omucidere cu ceva ani în urmă. Cazuri grele – şi publice. Îl cunoştea pe Sellitto la fel de bine ca pe oricare alt poliţist. În general, Rhyme nu avea încredere în propria capacitate de a-i citi pe oameni (Blaine, fosta lui soţie, zicea – adesea cu patimă – că Rhyme putea să zărească o carcasă de scoică la kilometri distanţă, însă putea să nu observe o fiinţă umană care stătea chiar în faţa lui), dar acum îşi dădea seama că Sellitto îi ascundea ceva.

— Bine, Lon. Ce e? Spune-mi.

Sellitto îi făcu semn din cap lui Banks.

— Phillip Hansen, zise tânărul detectiv cu subînţeles, ridicând întrebător din sprâncene.

Rhyme cunoştea numele doar din ziare. Hansen – un om de afaceri important şi bogat, originar din Tampa, Florida – deţinea o firmă de comerţ în Armonk, New York. Era extrem de profitabilă şi mulţumită ei devenise multimilionar. Hansen se descurca foarte bine pentru un antreprenor. Nu trebuia niciodată să caute clienţi, nu-şi făcea niciodată reclamă, nu avea probleme cu încasările. De fapt, singura problemă a companiei PH Distributors, Inc. era faptul că guvernul federal şi statul New York cheltuiau multă energie pentru a o închide şi a-l băga pe preşedintele ei la închisoare. Pentru că produsele pe care le vindea firma lui Hansen nu erau, aşa cum pretindea el, vehicule militare uzate, ci arme, cel mai adesea furate din bazele militare sau importate ilegal. La începutul anului, doi soldaţi îşi pierduseră viaţa când un camion cu arme mici, care se îndrepta spre New Jersey, fusese jefuit lângă Podul George Washington. În spatele jafului se afla Hansen – un lucru pe care procurorul Statelor Unite şi cel al New York-ului îl ştiau, dar nu putuseră să-l dovedească.

— Noi şi Perkins încercăm să punem pe picioare cazul, zise Sellitto. Lucrăm împreună cu Departamentul de Investigaţii Criminalistice al armatei. Dar sunt nişte căcăcioşi.

— Şi nimeni, niciodată, nu-l dă în gât, adăugă Banks. Absolut niciodată.

Rhyme se gândi că da, nimeni nu ar fi îndrăznit să se lege de un om precum Hansen. Tânărul detectiv continuă:

— Dar săptămâna trecută am dat, în sfârşit, lovitura. Hansen e pilot. Firma lui are depozite la aeroportul Mamaroneck – ştii, cel de lângă White Plains. Un judecător a emis un mandat de percheziţie. Bineînţeles că nu am găsit nimic. Dar săptămâna trecută, la miezul nopţii, ce crezi? Aeroportul e închis, dar mai sunt câţiva oameni care

lucrează până târziu. Îl văd pe tipul ăsta care se potriveşte descrierii lui Hansen cum merge la un avion privat, încarcă nişte sacoşe mari din pânză şi decolează. Fără autorizaţie. Pur şi simplu îşi ia zborul. Se întoarce patruzeci de minute mai târziu, aterizează, se urcă la loc în maşină şi o ia la goană. Fără nicio sacoşă. Martorii le dau numărul de înregistrare celor de la FAA{1}. Se dovedeşte că e avionul particular al lui Hansen, nu al companiei.

Rhyme zise:

— Deci ştia că vă apropiaţi şi a vrut să nu fie legat în niciun fel de crime. Începea să înţeleagă de ce au nevoie de el. Se interesă: Cei de la Controlul Traficului Aerian i-au dat de urmă?

— LaGuardia l-a avut în vizor o perioadă. Chiar deasupra Strâmtorii Long Island. Apoi a coborât sub radar vreo zece minute.

— Şi aţi trasat o linie să vedeţi cât de departe putea să ajungă peste strâmtoare? Aţi adus şi scafandrii?

— Da. Ştiam că, de îndată ce afla că avem trei martori, Hansen avea să fugă ca din puşcă. Aşa că am reuşit să-l reţinem până luni. În arestul federal.

Rhyme râse:

— Aveţi un judecător care să accepte aşa ceva?

— Da, pentru că există riscul să dispară, zise Sellitto. Plus nişte porcării de genul violare a regulamentului FAA şi creare de situaţii periculoase. Nu avea plan de zbor, zbura sub minimumul FAA.

— Şi ce a zis domnul Hansen?

— Cunoaşte procedura. Nu vorbeşte cu cei care l-au arestat, nu vorbeşte cu procurorii. Avocatul neagă totul şi pregăteşte un proces pentru arestare nejustificată şi aşa mai departe… Aşa că, dacă găsim afurisitele de sacoşe, luni ne prezentăm în faţa juraţilor şi, pac, al nostru e.

— Cu condiţia, sublinie Rhyme, ca sacoşele să conţină ceva incriminator.

— Conţin sigur.

— De unde ştii?

— Pentru că Hansen e speriat. A angajat pe cineva să omoare martorii. Deja de unul a scăpat. I-a aruncat avionul în aer azi-noapte lângă Chicago.

„Şi, se gândi Rhyme, acum vor ca eu să găsesc sacoşele…” Prin cap îi treceau tot felul de întrebări ameţitoare. Oare este posibil să stabileşti poziţia avionului într-un loc anume deasupra apei pe baza unui anume tip de precipitat salin ori studiind o insectă găsită strivită pe marginea din faţă a aripii? Se poate calcula ora morţii unei insecte? Dar concentraţiile de sare şi poluanţi din apă? Dacă zbori aşa de aproape de apă, oare motoarele şi aripile vor agăţa alge care să se depoziteze pe fuzelaj sau pe coadă?

— Am nevoie de nişte hărţi ale Strâmtorii, începu Rhyme. De schiţe ale avionului…

— Păi, Lincoln, nu de asta am venit, zise Sellitto.

— Nu ca să găseşti sacoşele, adăugă Banks.

— Nu? Atunci, de ce?

Rhyme dădu pe spate o şuviţă enervantă de păr de pe frunte şi se încruntă la bărbatul mai tânăr.

Sellitto cercetă iar cu privirea cutia bej care controla aparatura casnică. Firele care ieşeau din ea erau roşii, galbene şi negre şi zăceau încolăcite pe podea ca nişte şerpi la soare.

— Vrem să ne ajuţi să-l găsim pe ucigaş. Tipul pe care l-a angajat Hansen. Să-l opreşti înainte să ajungă şi la ceilalţi doi.

— Şi?

Rhyme îşi dăduse seama că Sellitto nu spusese tot ce avea de spus.

Aruncând o privire pe geam, detectivul zise:

— Se pare că e Dansatorul, Lincoln.

— Dansatorul pe Coşciug?

Sellitto îşi întoarse privirea şi încuviinţă.

— Eşti sigur?

— Am auzit că acum câteva săptămâni a avut o treabă în Washington. L-a ucis pe secretarul unui congresman implicat în afaceri cu arme. Avem lista convorbirilor telefonice şi am găsit apeluri de la un telefon public de lângă reşedinţa lui Hansen către hotelul unde stătea Dansatorul. Trebuie să fie el, Lincoln.

Pe ecran, firele de nisip de mărimea unor asteroizi, netede precum umerii unei femei, îşi pierdură atracţia.

— Păi, zise Rhyme încet, asta e problema acum, nu?

3

Îşi aminti:

În ajun, ţârâitul de greier al telefonului amestecându-se cu zgomotul ploii ce cădea pe geamul dormitorului.

Îl privise cu dispreţ ca şi cum cei de la NYNEX erau de vină pentru ameţeala şi durerea sufocantă de cap, luminile stroboscopului jucându-i pe pleoapele închise.

În cele din urmă, se dăduse jos şi apucase receptorul când telefonul suna pentru a patra oară.

— Alo?

Îi răspunse ecoul unei legături prin radio.

Apoi o voce. Poate.

Un râs. Poate.

Un bubuit asurzitor. Un clic. Tăcere.

Fără ton. Doar tăcere acoperită de valuri care i se spărgeau în urechi.

Alo? Alo?…

Închisese telefonul şi se întorsese pe canapea, privise ploaia de seară, privise cum furtuna de primăvară îndoia şi îndrepta la loc arbustul de afară. Adormise din nou. Până când telefonul sunase iar, o jumătate de oră mai târziu, aducându-i ştirea prăbuşirii lui Lear Nouă *Charlie Juliet*, purtându-i spre moarte pe soţul ei şi pe tânărul Tim Randolph.

Acum, în această dimineaţă cenuşie, Percey Rachael Clay ştia că apelul misterios de seara trecută fusese de la soţul ei. Ron Talbot – cel care îşi luase inima în dinţi şi o sunase pentru a-i spune despre prăbuşire – îi explicase că acesta stabilise o legătură telefonică cu ea chiar înainte ca Lear-ul să explodeze.

Râsul lui Ed…

Alo? Alo?…

Percey desfăcu dopul de la sticluţă şi luă o înghiţitură. Se gândi la ziua aceea cu vânt, în urmă cu mulţi ani, când ea şi Ed zburaseră cu un Cessna 180 echipat cu ponton spre Lacul Roşu, în Ontario, aterizând cu aproximativ 170 de mililitri de combustibil rămase în rezervor şi sărbătorind sosirea dând pe gât o sticlă de whiskey canadian, care avea să le dea cea mai groaznică mahmureală din viaţa lor. Amintirea îi umplu ochii de lacrimi, aşa cum îi umpluse atunci durerea.

— Hai, Perce, ajunge cu asta, da? zise bărbatul care stătea pe canapeaua din sufragerie. Te rog.

Arătă spre sticlă.

— A, da, răspunse cu o voce gravă şi cu un sarcasm ţinut în frâu. Sigur. Şi mai luă o înghiţitură. Simţi nevoia să aprindă o ţigară, dar se abţinu. De ce dracu' m-a sunat chiar atunci? întrebă ea.

— Poate că era îngrijorat în ceea ce te priveşte, presupuse Brit Hale. Din cauza migrenei.

Nici Hale nu dormise toată noaptea. Talbot îl sunase şi pe el pentru a-l anunţa de accident şi plecase din apartamentul lui din Bronxville ca să fie cu Percey. Rămăsese cu ea toată noaptea, o ajutase să dea telefoanele care trebuiau date. Hale, nu Percey, fusese cel care le dăduse vestea părinţilor ei, la Richmond.

— Dar nu are niciun sens, Brit. Un telefon înainte de sfârşit.

— Nu are nicio legătură cu ce s-a întâmplat, zise Hale pe un ton blând.

— Ştiu, oftă ea.

Se cunoşteau de ani de zile. Hale fusese unul dintre primii piloţi de la Hudson Air şi lucrase gratis primele patru luni până când rămăsese fără bani şi, în ciuda voinţei sale, fusese nevoit să o abordeze pe Percey, cerând să i se dea un salariu. Nu aflase niciodată că aceasta îl plătise din propriile economii, căci compania nu avusese profit în primul an după înfiinţare. Hale aducea cu un profesor de şcoală, slab şi sobru. De fapt, era sociabil – total opusul lui Percey – şi un glumeţ incorigibil care întorcea avionul cu susul în jos dacă pasagerii erau foarte nepoliticoşi şi indisciplinaţi şi îl ţinea aşa până când se potoleau. Hale stătea adesea în locul din dreapta lui Percey şi era copilotul ei preferat. „E o onoare să zbor cu dumneavoastră, doamnă, zicea el imitându-l neconvingător pe Elvis Presley. Vă mulţumesc din suflet."

Durerea din spatele ochilor aproape că dispăruse acum. Percey pierduse prieteni – în accidente aviatice mai ales – şi ştia că şocul psihic e un bun anestezic pentru durerea fizică.

La fel şi whiskey-ul.

Încă o gură din sticluţă.

— La dracu', Brit. Se trânti pe canapea lângă el. La dracu'.

Hale o cuprinse cu braţul lui puternic. Ea îşi lăsă capul cu bucle negre pe umărul lui.

— O să fie totul bine, zise el. Îţi promit. Ce pot să fac?

Percey dădu din cap. Era o întrebare fără răspuns.

Încă o înghiţitură de bourbon, apoi se uită la ceas. Nouă dimineaţa. Mama lui Ed urma să sosească din clipă în clipă. Prieteni, rude… Trebuia să pună la punct înmormântarea…

Atât de multe de făcut.

— Trebuie să-l sun pe Ron, spuse ea. Trebuie să facem ceva. Compania…

În lumea aviaţiei „Compania", cu C mare, era o entitate, un lucru

viu. Se vorbea despre ea cu veneraţie, cu frustrare sau cu mândrie. Uneori cu îndurerare. Moartea lui Ed îi rănise pe mulţi, inclusiv Compania, iar rana se putea dovedi mortală.

Atât de multe de făcut…

Dar Percey Clay, femeia care nu intra niciodată în panică, femeia care controlase cu calm periculoasele mişcări *Dutch roll* ale unui Lear 23, de obicei fatale pentru acest tip de aparat, scoţându-l dintr-o serie de spirale vertiginoase care i-ar fi pus la grea încercare chiar şi pe cei mai experimentaţi piloţi, stătea acum nemişcată pe canapea. „Ciudat, se gândi ea ca dintr-o altă dimensiune, nu mă pot mişca.“ Şi chiar se uită la mâini şi la picioare să vadă dacă nu cumva se albiseră şi sângele nu mai curgea prin ele.

O, Ed…

Şi Tim Randolph, bineînţeles. Nu puteai găsi un copilot mai bun, iar ofiţerii de felul lui erau foarte rari. Îşi imagină chipul lui tânăr şi rotund, un fel de Ed mai tânăr. Zâmbi în mod inexplicabil. Iute şi ascultător, dar ferm – nu dădea niciodată comenzi aiurea, nici măcar lui Percey, când era la manşă.

— Îţi trebuie nişte cafea, zise Hale şi se îndreptă spre bucătărie. Îţi fac un cappuccino cu ciocolată şi lapte.

Una dintre glumele lor era cea despre cafeaua de cocotă. Piloţii adevăraţi, ziceau ei, beau doar Maxwell House sau Folgers.

În acel moment, Hale nu vorbea de fapt despre cafea. Ce voia el să spună era: Lasă băutura. Percey înţelese aluzia. Puse dopul sticluţei şi o aşeză pe masă cu zgomot.

— Bine, bine!

Se ridică şi începu să se plimbe prin sufragerie. Se zări în oglindă. O faţă de mops. Păr negru cu bucle încăpăţânate. În adolescenţa ei chinuită, într-un moment de disperare, se tunsese băieţeşte. Ca să le dea clasă la toţi. Deşi tot ce reuşise să facă prin acest act de sfidare fusese să le dea şi mai multe motive de batjocură fetelor frumoase de la Lee School din Richmond. Percey era slabă şi avea ochii negri, despre care mama ei spunea mereu că erau cea mai mare calitate a ei. Adică singura ei calitate. Şi o calitate pe care bărbaţii, bineînţeles, nu dădeau doi bani.

Azi avea linii negre sub aceşti ochi, iar tenul era lipsit de strălucire – un ten de fumător, îşi aminti ea, din vremea când fuma câte două pachete de Marlboro pe zi. Găurile din loburile urechilor se închiseseră demult.

O privire pe geam, pe lângă copaci, înspre stradă. Zări maşinile care treceau şi ceva i se iţi în minte. Ceva neliniştitor.

Ce, ce era?

Sentimentul dispăru, împrăştiat de ţârâitul soneriei.

Percey deschise uşa şi se trezi faţă în faţă cu doi poliţişti robuşti.

— Doamna Clay?

— Da.

— NYPD. Îi arătară legitimaţiile. Suntem aici pentru a vă supraveghea până când aflăm ce s-a întâmplat cu soţul dumneavoastră.

— Intraţi, zise ea. Şi Brit Hale e aici.

— Domnul Hale? zise unul din poliţişti dând din cap. E aici? Asta-i bine. Am trimis o patrulă a poliţiei locale din Westchester şi la dumnealui acasă.

Ea se uită atunci pe lângă unul din poliţişti, în stradă, şi sentimentul îi reapăru.

Trecând pe lângă detectivi, ieşi pe scările din faţa casei.

— Am prefera să rămâneţi în casă, doamnă Clay…

Se uită pe stradă. Ce era oare?

Apoi înţelese.

— E ceva ce ar trebui să ştiţi, le spuse ea poliţiştilor. O furgonetă neagră.

— O…

— O furgonetă neagră. Era o furgonetă neagră.

Unul din poliţişti scoase un carneţel.

— Spuneţi-mi tot ce ştiţi.

— Aşteaptă, zise Rhyme.

Lon Sellitto se opri din povestit.

Rhyme auzi acum alţi paşi care se apropiau, nici grei, nici uşori. Ştia ai cui sunt. Nu era vorba de deducţie. Îi auzise de multe ori.

Chipul Ameliei Sachs, încadrat de un păr lung şi roşu, se ivi în capul scărilor, iar Rhyme o văzu cum ezită o clipă, apoi intră în cameră. Purta uniforma de serviciu de un albastru marin, dar fără şapcă şi cravată. Avea în mână o sacoşă de cumpărături de la Jefferson Market.

Jerry Banks îi zâmbi. Era evident că o place, lucru doar parţial nepotrivit – nu mulţi ofiţeri de poliţie au în spate o carieră de model pe Madison Avenue, aşa cum avea Amelia Sachs cea înaltă. Dar privirea, ca şi atracţia, nu fu reciprocă, iar tânărul, el însuşi un băiat drăguţ, în ciuda feţei prost bărbierite şi a vârtejurilor de păr, păru resemnat în această postură.

— Bună, Jerry, zise ea.

Înclină capul către Sellitto cu un respectuos „domnule”. (Acesta era detectiv cu grad de locotenent, o adevărată legendă a Omuciderilor. Sachs avea gene de poliţist şi fusese învăţată, acasă ca şi la academie, să-i respecte pe cei în vârstă.)

— Pari obosită, comentă Sellitto.

— N-am dormit, spuse ea. Am căutat nisip. Scoase din sacoşă vreo

douăsprezece pungi mai mici. Am fost să culeg mostre.

— Bine, zise Rhyme. Dar nu mai are importanţă. Am primit alt caz.

— Alt caz?

— Cineva a venit în oraş. Iar noi trebuie să-l prindem.

— Cine?

— Un ucigaş, interveni Sellitto.

— Pro? întrebă Sachs. CO?

— Da, profesionist, zise Rhyme. Nu ştim de nicio legătură cu CO.

Crima organizată era cel mai mare furnizor de ucigaşi plătiţi din ţară.

— Lucrează pe cont propriu, îi explică Rhyme. Îi spunem Dansatorul pe Coşciug.

Ea ridică din sprânceana care se înroşise de la frecatul cu unghia.

— De ce?

— Doar o victimă a ajuns în contact cu el şi a mai trăit suficient de mult încât să ne dea detalii. Are – sau cel puţin avea – un tatuaj pe partea de sus a braţului: Moartea cu coasa dansând cu o femeie în faţa unui coşciug.

— Grozav, asta chiar e ceva de pus în cutiuţa cu „Semne particulare", zise ea ironic. Ce altceva mai ştiţi despre el?

— E alb, probabil în jur de treizeci de ani. Asta-i tot.

— Aţi dat de urma tatuajului? întrebă Sachs.

— Sigur, răspunse Rhyme sec. Am mers până la capătul pământului. Şi chiar vorbea serios. Niciun departament de poliţie din niciun oraş mare de pe glob nu găsise date despre un asemenea tatuaj.

— Îmi cer scuze, doamnă şi domnilor, zise Thom. Am puţină treabă.

Conversaţia se opri în timp ce tânărul îşi roti şeful. Pentru cvadriplegici, anumite părţi ale corpului lor sunt personificate, pacienţii dezvoltând relaţii speciale cu ele. După ce coloana vertebrală îi fusese sfărâmată în timpul unei investigaţii la locul crimei, în urmă cu câţiva ani, braţele şi picioarele lui Rhyme deveniseră cei mai aprigi duşmani ai lui. Făcuse eforturi disperate, încercând să le forţeze să facă ce dorea el, dar acestea câştigaseră detaşat şi rămăseseră inerte. Apoi se confruntase cu spasme devastatoare care îi zguduiau trupul fără milă. Încercase să le facă să se oprească. Până la urmă încetaseră – se pare că de la sine. Rhyme nu putea să pretindă că a învins, deşi le acceptase capitularea. După aceea, se orientase spre provocări mai mărunte şi se oprise asupra plămânilor. În cele din urmă, după un an de terapie, se descotorosise de ventilator. Îi scoseseră tubul de pe trahee şi putea să respire de unul singur. Era unica lui victorie împotriva propriului trup şi rămăsese cu groaznica superstiţie că plămânii îşi aşteptau rândul pentru a-şi lua revanşa. Îşi închipuia că avea să moară de pneumonie sau de emfizem într-un an sau doi.

Pe Lincoln Rhyme nu-l deranja în mod special gândul sfârşitului,

însă existau prea multe feluri de a muri, iar el era hotărât să nu aleagă unul neplăcut.

Sachs întrebă:

— Vreun indiciu? Ultima adresă?

— Ultima cunoscută era pe undeva prin zona Washingtonului, zise Sellitto cu accentul lui tărăgănat de Brooklyn. Asta-i tot. Nimic altceva. Dar, când şi când, am mai auzit despre el. Mai mult Dellray decât noi, cu cârtiţele şi oamenii lui. Ai zice că Dansatorul are zece feţe diferite. Îşi schimbă forma urechilor, îşi face implanturi faciale, silicoane. Îşi incizează cicatrice, apoi le scoate. Se îngraşă, apoi e la loc slab. Odată a jupuit un cadavru – a scos pielea de pe mâinile unui tip şi a purtat-o ca pe nişte mănuşi ca să-i prostească pe poliţişti cu amprentele.

— Pe mine nu a reuşit, îi aminti Rhyme. Nu m-a prostit.

„Dar tot nu l-am prins", se gândi el cu amărăciune.

— Are totul pus mereu la cale, urmă detectivul. Înscenează diversiuni, apoi pleacă. Şi îşi face treaba temeinic. Curăţă după el al dracului de bine.

Sellitto se opri; nu părea deloc în largul lui, lucru ciudat pentru un om a cărui meserie era să vâneze criminali.

Cu privirea afară pe fereastră, Rhyme nu simţi reticenţa fostului său partener. Continuă pur şi simplu:

— Cazul ăsta – cu mâinile jupuite – a fost ultima lovitură a Dansatorului în New York. Acum cinci, şase ani. A fost angajat de un investitor bancar de pe Wall Street să-l elimine pe partenerul său. A făcut treaba bine şi n-a lăsat urme. Echipa mea de investigaţii a mers la locul faptei şi s-a apucat de treabă. Unul dintre membrii ei a luat din coşul de gunoi o hârtie mototolită. Aceasta a declanşat explozia. Erau vreo 240 de grame de pentrită îmbunătăţită cu gaz. Ambii poliţişti au fost ucişi şi orice indiciu a fost practic distrus.

— Îmi pare rău, zise Sachs. Se lăsă o tăcere ciudată. Era mentorul şi partenerul ei de mai bine de un an – şi devenise şi prietenul ei. Îşi petrecuse chiar unele nopţi acolo, dormind pe canapea sau chiar, ca într-o relaţie nevinovată de frate şi soră, în patul imens Clinitron al lui Rhyme. Dar discuţiile lor erau în principal legate de criminalistică, iar Rhyme o adormea cu poveşti despre vânătoarea de criminali în serie şi spărgători celebri. Se fereau, în general, de subiecte personale. Iar acum nu rosti mai mult decât: Trebuie să-ţi fi fost greu.

Rhyme înlătură sentimentele de compasiune dând din cap. Se uită fix la peretele gol. O vreme, în cameră fuseseră lipite postere artistice. Nu mai erau demult, dar ochii lui practicau jocul „uneşte punctele" cu bucăţile de bandă adezivă ce rămăseseră pe perete. Desenă urma unei stele asimetrice în timp ce, undeva în străfundurile sale, Rhyme simţi o disperare surdă, revăzând scena oribilă a exploziei şi cadavrele arse

şi împrăştiate ale ofiţerilor.

Sachs întrebă:

— Tipul care l-a angajat s-a arătat dispus să-l vândă pe Dansator?

— Da, bineînţeles. Dar nu ştia nici el prea multe. A lăsat banii într-o cutie poştală. Fără transferuri electronice, fără numere de cont. Nu s-au întâlnit niciodată faţă în faţă. Rhyme trase aer adânc. Partea cea mai rea e că bancherul care l-a plătit să facă treaba s-a răzgândit. Fusese un moment de rătăcire. Însă n-a avut cum să dea de Dansator. Oricum, nu mai conta. Dansatorul i-a spus de la bun început: „Nu te poţi răzgândi".

Sellitto îi prezentă pe scurt lui Sachs ancheta referitoare la Phillip Hansen, martorii care văzuseră decolarea avionului la miezul nopţii şi bomba din seara trecută.

— Cine sunt ceilalţi martori? se interesă ea.

— Percey Clay, soţia acestui tip, Carney, ucis noaptea trecută în avion. E preşedinta companiei Hudson Air Charters. Soţul ei era vicepreşedinte. Celălalt martor e Britton Hale, un pilot care lucrează pentru ei. Am trimis baby-sitteri să stea cu ochii pe ei.

Rhyme zise:

— L-am chemat pe Mel Cooper. Va lucra în laboratorul de sub noi. Cazul Hansen e o prioritate, aşa că îl aducem pe Fred Dellray din partea FBI-ului. Ne va pune agenţi la dispoziţie dacă vom avea nevoie şi va elibera una dintre locuinţele pentru protecţia martorilor pentru Clay şi Hale.

Memoria remarcabilă a lui Lincoln Rhyme preluă controlul pentru o clipă, iar acesta nu mai putu urmări ce spunea Sellitto. În faţa ochilor îi apăru din nou o imagine a biroului unde Dansatorul plasase bomba în urmă cu cinci ani.

Îşi aminti. Coşul de gunoi care explodase precum un trandafir negru. Mirosul explozibilului – duhoarea înecăcioasă de chimicale care n-avea nimic în comun cu mirosul fumului de lemn ars. Crăpăturile solzoase de pe lemnul carbonizat. Corpul calcinat al tehnicianului pe care flăcările îl contorsionaseră într-o postură pugilistică.

Bâzâitul faxului îl scoase din cumplita reverie. Jerry Banks trase prima foaie.

— Raportul investigaţiei de la locul prăbuşirii, anunţă el.

— E vremea să mergem, copii!

Spală-le. Spală-le bine.

Soldat, ai mâinile curate?

Imediat, domnule, imediat.

Bărbatul solid, de vreo treizeci şi cinci de ani, stătea în toaleta unei cafenele de pe Lexington Avenue, adâncit în ceea ce făcea.

Freacă, freacă, freacă…

Se opri şi se uită afară pe uşa toaletei bărbaţilor. Nimeni nu părea a fi interesat că era acolo de aproape zece minute.

Îşi reluă treaba.

Stephen Kall îşi examină cuticulele şi încheieturile mari şi roşii ale degetelor.

Par curate, par curate. Fără viermi. Nici măcar unul.

Se simţise bine după ce mutase furgoneta de pe stradă şi o parcase într-un garaj subteran. Stephen luase din spatele maşinii instrumentele de care avea nevoie şi urcase apoi rampa, strecurându-se pe strada aglomerată. Lucrase de mai multe ori în New York, dar nu se putuse niciodată obişnui cu mulţimea, cu miile de oameni care locuiau într-un singur cvartal.

Mă fac să mă simt lipsit de importanţă.

Mă fac să mă simt ca un vierme.

Aşa că se oprise aici, la toaleta bărbaţilor, să se frece puţin pe mâini.

Soldat, încă n-ai terminat? Mai ai încă două ţinte de eliminat.

Aproape e gata, domnule, aproape. Trebuie să elimin orice urmă înainte de a continua operaţiunea, domnule.

O, pentru numele lui Dumnezeu…

Apa fierbinte curgea pe mâinile lui. Le freca cu o perie pe care o avea la el, într-o pungă de plastic. Apăsă iar pe săpunieră. Şi frecă din nou.

În cele din urmă, îşi cercetă cu atenţie mâinile înroşite şi le uscă sub jetul fierbinte de aer al uscătorului. Fără hârtie, fără fibre vorbăreţe.

Şi fără viermi.

Stephen purta o uniformă de camuflaj, deşi nu era vorba de măsliniul ţinutei militare şi nici de bejul gen „Furtună în deşert”. Era în jeanşi, pantofi de sport Reebok, un tricou muncitoresc, un hanorac gri murdar de vopsea. De curea avea prinse telefonul mobil şi o ruletă mare de măsurat. Părea un muncitor în construcţii din Manhattan şi era îmbrăcat astfel pentru că nimănui nu avea să i se pară suspect un muncitor care purta mănuşi într-o zi de primăvară.

Ieşi.

Tot foarte mulţi oameni. Dar avea mâinile curate şi nu se mai simţea un zero.

Se opri la colţ şi se uită în jos, pe stradă, la clădirea unde locuiau Soţul şi Soţia şi care acum era doar a Soţiei pentru că Soţul fusese spulberat într-un milion de particule deasupra Tărâmului lui Lincoln.

Deci doi martori erau încă în viaţă şi amândoi trebuiau să fie morţi înainte de întrunirea de luni a marelui juriu. Se uită la ceasul său masiv din oţel inoxidabil. Era nouă şi jumătate, duminică dimineaţa.

Soldat, e suficient timp pentru amândoi?

Domnule, e posibil să-i prind pe amândoi acum, dar mai sunt încă aproape patruzeci şi opt de ore, domnule. E timp mai mult decât suficient să localizez şi să neutralizez ambele ţinte, domnule.

Păi, soldat, nu-ţi plac provocările?

Domnule, provocările sunt viaţa mea.

În faţa casei era doar o maşină de poliţie. Se aştepta la asta.

Avem, prin urmare, un câmp de luptă bine ştiut, în faţa casei, şi unul străin, în casă…

Ridică privirea şi se uită în susul şi în josul străzii, apoi o luă la pas pe trotuar, simţind furnicături în mâinile bine frecate. Rucsacul cântărea aproape douăzeci şi şapte de kilograme, dar abia dacă îl simţea. Stephen cel cu părul tuns scurt era tot un pachet de muşchi.

În timp ce mergea, se gândi că ar fi putut trece drept un localnic. Anonim. Nu sub numele de Stephen sau domnul Kall sau Todd Johnson sau Stan Bledsoe sau oricare alta dintre multiplele identităţi pe care le folosise în ultimii zece ani. Numele lui adevărat era precum un cadru metalic lăsat în curte, ceva de care ştii că e acolo, dar nu-l vezi cu adevărat.

Se întoarse brusc şi intră în clădirea din faţa reşedinţei Soţiei. Stephen împinse uşa şi se uită la ferestrele mari ale casei de vizavi, parţial acoperite de un sânger înflorit. Îşi puse o pereche de ochelari de vânătoare scumpi, cu reflexe gălbui, şi strălucirea din geam dispăru. Putu să vadă siluete care se mişcau în cameră. Un poliţist… nu, doi poliţişti. Un bărbat cu spatele la fereastră. Poate Prietenul, celălalt martor pe care fusese angajat să-l omoare. Şi… da! Iat-o şi pe Soţie. Scundă. Cu înfăţişare casnică. Băieţoasă. Purta o bluză albă. Asta o făcea o ţintă bună.

Aceasta ieşi din raza lui vizuală.

Stephen se aplecă şi desfăcu fermoarul rucsacului.

4

Thom îl mută în scaunul cu rotile Storm Arrow.

Apoi Rhyme preluă iniţiativa, apucă cu gura paiul de plastic al dispozitivului de comandă şi direcţionă scaunul spre liftul micuţ din locul unei foste debarale, care îl duse cu repeziciune la primul etaj al casei.

Pe la 1890, atunci când fusese construit imobilul, camera prin care Lincoln Rhyme îşi împingea acum căruciorul fusese un salon separat de sufragerie. O structură din mortar şi şipci de lemn, cu ornamente în formă de cupă de crin, nişe arcuite şi podele solide de stejar lipite la fel de strâns ca oţelul sudat. Cu toate astea, un arhitect ar fi fost îngrozit să vadă că Rhyme pusese ca peretele ce despărţea cele două camere să fie demolat şi ca nişte găuri mari să fie săpate în pereţii care mai rămăseseră pentru a trage cabluri electrice prin ei. Cele două încăperi unite formau acum un spaţiu dezordonat, umplut nu cu vitralii de la Tiffany sau cu peisaje mohorâte de George Innes, ci cu altfel de obiecte de artă: tuburi pentru analiza tipurilor de sol, calculatoare, microscoape compuse, microscoape de comparare, un cromatograf de gaze, un spectrometru de masă, o sursă alternativă de lumină PoloLight, dispozitive cu pulberi magnetice pentru relevarea amprentelor digitale. Un microscop electronic cu scanare foarte scump, conectat la un analizor cu raze X, era aşezat într-un colţ. Tot aici se aflau şi instrumentele obişnuite ale criminalistului: ochelari de protecţie, mănuşi de latex rezistente la tăiere, recipiente de laborator, şurubelniţe şi pensete, linguri pentru prelevarea post-mortem a amprentelor, cleşti, bisturie, spatule, tampoane de vată, borcane, pungi de plastic, tăviţe pentru examinare, sonde. O duzină de perechi de beţişoare chinezeşti (Rhyme le ordonase asistenţilor săi să ridice probele aşa cum apucau colţunaşii la restaurantul Ming Wa).

Rhyme opri scaunul Storm Arrow, roşu şi lucios ca un măr, lângă masa de lucru. Thom îi puse microfonul deasupra capului şi dădu drumul la calculator.

O clipă mai târziu, în pragul uşii apărură Sellitto şi Banks împreună cu un alt bărbat care tocmai sosise. Era foarte înalt, cu pielea neagră precum cauciucul roţilor. Purta un costum verde şi o cămaşă de un galben ciudat.

— Bună, Fred.

— Lincoln.

— Salut. Sachs înclină din cap spre Fred Dellray când acesta intră în cameră. Îl iertase pentru că o arestase cu puţină vreme în urmă – o ceartă între agenţi – şi acum exista o afinitate curioasă între această poliţistă zveltă şi frumoasă şi agentul înalt, ieşit din tipare. Amândoi

erau, hotărâse Rhyme categoric, poliţişti ai *oamenilor* (el însuşi fiind un poliţist al *dovezilor)*. Dellray avea tot atât de puţină încredere în dovezile criminalistice cum avea Rhyme în declaraţiile martorilor. Cât despre fosta poliţistă de proximitate, Sachs, ei bine, Rhyme nu putea face nimic în privinţa înclinaţiilor ei naturale, dar hotărâse că ea avea să-şi lase deoparte aceste talente şi să devină cel mai bun criminalist din New York sau poate chiar din ţară. Un ţel care îi era la îndemână, deşi ea nu ştia acest lucru.

Dellray măsură camera cu paşi mari, se opri lângă fereastră şi îşi încrucişă braţele lungi. Nimeni – nici măcar Rhyme – nu-l putea caracteriza exact pe agent. Locuia singur într-un apartament mic din Brooklyn, îi plăcea să citească literatură şi filosofie şi îi plăcea încă şi mai mult să joace biliard în baruri ieftine. Cândva giuvaierul din coroana ofiţerilor FBI sub acoperire, Fred Dellray mai era încă strigat uneori cu porecla pe care o avusese când lucrase în domeniu: „Cameleonul". Fusese renegat, toată lumea ştia asta, însă mai-marii lui din Birou îl lăsau în pace; Dellray făcuse peste o mie de arestări. Dar petrecuse prea mult timp sub acoperire şi, în ciuda aptitudinii sale deosebite de a fi altcineva, devenise „exagerat", cum îi spuseseră şefii. Nu era decât o chestiune de timp până când ar fi fost descoperit şi ucis, aşa că acceptase în silă un post administrativ din care supraveghea alţi ofiţeri sub acoperire şi IC-urile – informatorii confidenţiali.

— Băieţii mei mi-au spus că avem de-a face cu Dansatorul în carne şi oase, zise agentul, cu accentul său caracteristic.

Gramatica şi vocabularul lui erau, ca şi viaţa sa, în mare măsură improvizate.

— Ceva veşti despre Tony? întrebă Rhyme.

— Băiatul meu care a dispărut? întrebă Dellray încruntându-se supărat. Nici. O. Veste.

Tony Panelli, agentul care dispăruse din Clădirea Federală în urmă cu câteva zile, lăsase o soţie acasă, un Ford gri cu motorul pornit şi nişte fire de nisip nesuferit de misterioase – asteroizii plăcuţi la vedere care promiteau răspunsuri, dar care nu dăduse, până acum, niciunul.

— După ce îl prindem pe Dansator, ne întoarcem la treabă, eu şi Amelia. Cu normă întreagă. Îţi promit.

Dellray bătu nervos într-o ţigară pe care o ţinuse după urechea stângă.

— Dansatorul… Rahat. Sper să-l tragem în ţeapă de data asta. Rahat.

— Dar lovitura? întrebă Sachs. Cea de seara trecută. Avem ceva detalii?

Sellitto se apucă să răsfoiască teancul de faxuri, precum şi propriile notiţe. Ridică privirea:

— Ed Carney a decolat de pe aeroportul Mamaroneck aseară, în jurul orei şapte şi un sfert. Compania – Hudson Air – e o firmă privată de chartere. Transportă marfa, clienţi ai corporaţiilor şi chestii dintr-astea. Închiriază şi avioane. Tocmai obţinuseră un contract să transporte – fiţi atenţi – organe umane pentru transplanturi către spitalele din Vestul Mijlociu şi de pe Coasta de Est. Am auzit că e o afacere cu concurenţă mare.

— O chestie sângeroasă, completă Banks, dar fu singurul care zâmbi la propria glumă.

Sellitto continuă:

— Clientul era U.S. Medical and Healthcare. Cu sediul în Somers. Unul dintre acele lanţuri spitaliceşti deţinute de investitori. Carney avea un orar foarte dens. Trebuia să zboare la Chicago, Saint Louis, Memphis, Lexington, Cleveland şi apoi să aterizeze în Erie, Pennsylvania. De unde se întorcea în dimineaţa asta.

— Avea pasageri? întrebă Rhyme.

— Nu, zise Sellitto. Doar încărcătura. Era un zbor de rutină. Apoi, la zece minute după plecarea de la O'Hare, explodează bomba. Face avionul ţăndări. Carney şi copilotul lui au murit. Au fost şi patru răniţi la sol. Apropo, nevastă-sa trebuia să zboare cu ei, dar s-a îmbolnăvit şi nu a mai mers.

— Există un raport NTSB{2}? întrebă Rhyme. Ei, bineînţeles că nu. Nu încă.

— Raportul nu va fi gata decât în două-trei zile.

— Dar n-avem cum să aşteptăm două-trei zile! exclamă Rhyme. Am nevoie de el acum!

Pe gâtul lui se putea vedea o cicatrice roz de la tubul de aer. Dar Rhyme se detaşase de plămânul artificial şi putea respira al naibii de bine. Lincoln Rhyme era tetraplegic C4, dar putea să ofteze, să tuşească şi să strige ca un marinar:

— Trebuie să ştiu totul despre bombă!

— O să sun un amic din Oraşul Vânturilor{3}, se oferi Dellray. Mi-e dator vândut. O să-i zic care-i treaba şi o să-l pun să ne trimită urgent tot ce au.

Rhyme încuviinţă, apoi medită la ce îi spusese Sellitto.

— Bine, deci avem două locuri. Locul unde s-a prăbuşit avionul în Chicago. E prea târziu să mai faci ceva, Sachs. E al naibii de contaminat acum. Putem doar să sperăm că tipii din Chicago fac o treabă cât de cât decentă. Celălalt loc e aeroportul din Mamaroneck – acolo unde Dansatorul a plasat bomba la bord.

— De unde ştim că a pus-o în aeroport? întrebă Sachs.

Îşi roti părul de un roşu strălucitor, apoi îl prinse cu o clamă în vârful capului. Asemenea şuviţe de păr erau un pericol la locul crimelor; ar fi putut să contamineze dovezile. Sachs purta mereu

asupra ei un pistol Glock 9 şi o duzină de clame de păr.

— Bună întrebare, Sachs. Îi plăcea teribil când aceasta îi ghicea gândurile. *Nu* ştim şi nici nu vom şti până ce nu găsim locul unde a fost amplasată bomba. Se poate să fi fost pusă printre cutiile cu marfă, într-o sacoşă de călătorie sau un borcan de cafea.

„Ori în coşul de gunoi, se gândi el posac“, amintindu-şi din nou de atacul cu bombă de pe Wall Street.

— Vreau fiecare aşchie din bomba asta, aici, cât se poate de repede. Avem nevoie de ea, zise Rhyme.

— Păi, Linc, interveni Sellitto încet, avionul era la un kilometru şi jumătate în aer când a explodat. Epava s-a răspândit în patru zări.

— Nu mă interesează, replică Rhyme, iar muşchii gâtului îl înţepară. Mai caută încă?

Locul prăbuşirii era cercetat de echipe de salvare locale, dar ancheta era condusă de FBI, aşa că Fred Dellray puse mâna pe telefon şi-l sună pe agentul special de acolo.

— Spune-i că avem nevoie de fiecare bucăţică a epavei care a fost atinsă de explozibil. Vorbesc aici de nanograme. Vreau bomba aia.

Dellray transmise cererea integral, apoi închise şi clătină din cap.

— Au eliberat zona.

— Ce? pufni Rhyme. După douăsprezece ore? E ridicol! E impardonabil!

— Trebuie să deblocheze străzile. A zis că…

— Maşinile pompierilor! strigă Rhyme.

— Ce?

— Fiecare maşină de pompieri, ambulanţă, maşină de poliţie… fiecare vehicul care a fost la locul accidentului. Vreau să le verificaţi cauciucurile.

Dellray îl privi cu faţa lui lungă şi neagră.

— Vrei să repeţi tu asta? Fostului meu bun prieten?

Agentul îi întinse telefonul.

Rhyme ignoră aparatul şi îi spuse lui Dellray:

— Cauciucurile maşinilor de intervenţie sunt printre cele mai bune surse de probe de la locul crimei dacă acesta a fost contaminat. Ele au sosit primele, au de obicei cauciucuri noi, cu şanţuri adânci, şi probabil că nu s-au dus şi în altă parte în afară de locul faptei. Vreau să fie curăţate toate cauciucurile şi rămăşiţele să fie trimise aici.

Dellray reuşi să obţină de la Chicago promisiunea că roţile maşinilor de intervenţie aveau să fie, pe cât posibil, curăţate.

— Nu „pe cât posibil”, răcni Rhyme. *Toate!*

Dellray îşi dădu ochii peste cap şi transmise şi această indicaţie, apoi închise.

Rhyme strigă brusc:

— Thom! Thom, unde eşti?

Mult-criticatul asistent apăru în pragul uşii, o clipă mai târziu.

— Eram în spălătorie, acolo eram.

— Lasă naibii rufele. Avem nevoie de un orar. Scrie, scrie…

— Ce anume să scriu, Lincoln?

— Pe tabla aia de acolo. Aia mare. Rhyme îl privi pe Sellitto. Când se întruneşte marele juriu?

— Luni la nouă.

— Procurorul o să vrea ca ei să fie acolo cu câteva ore mai devreme – o maşină va veni să-i ia între şase şi şapte.

Se uită la ceasul din perete. Era acum ora 10 dimineaţa. Sâmbătă.

— Avem la dispoziţie exact patruzeci şi cinci de ore. Thom, scrie, „Ora 1 din 45“.

Asistentul ezită.

— Scrie!

Acesta se conformă.

Rhyme îi privi pe cei din cameră. Îi văzu cum clipesc nesiguri şi pe Sachs încruntându-se cuprinsă de îndoială. Poliţista duse mâna la cap şi se scărpină cu un aer absent.

— Credeţi că sunt melodramatic? întrebă el. Credeţi că nu avem nevoie de o monitorizare constantă?

O clipă, nimeni nu zise nimic. În cele din urmă, Sellitto rosti:

— Păi, Linc, până atunci nu se va întâmpla nimic.

— Ba da, ceva o să se întâmple, zise Rhyme cu privirea aţintită pe şoimul ce se lansase în aer fără niciun efort, deasupra Central Park-ului. Până luni dimineaţa la ora şapte, ori îl prindem noi pe Dansator, ori ambii martori vor fi morţi. Nu există alte opţiuni.

Thom ezită, apoi luă creta şi scrise.

Tăcerea grea fu întreruptă de ţârâitul telefonului lui Banks. Acesta ascultă câteva minute, apoi li se adresă.

— Avem ceva, spuse el.

— Ce? întrebă Rhyme.

— Poliţiştii care îi păzesc pe doamna Clay şi pe celălalt martor, Britton Hale, îi ştii?

— Ce-i cu ei?

— Sunt acasă la ea. Unul din ei tocmai a dat telefon. Se pare că doamna Clay zice că în ultimele zile a remarcat o furgonetă neagră pe care nu o mai văzuse până atunci, parcată în faţa casei. Cu numere din alt stat.

— Ştie numerele? Sau statul?

— Nu, răspunse Banks. Zice că, după ce soţul ei a plecat spre aeroport, furgoneta a lipsit ceva vreme.

Sellitto se holbă la el.

Rhyme îşi lungi gâtul.

— Şi?

— Zice că s-a întors în dimineaţa asta timp de câteva ore. Acum a plecat. Era…

— Dumnezeule, şopti Rhyme.

— Ce e? întrebă Banks.

— Centrala! strigă criminalistul. Să-mi faceţi legătura cu Centrala. Acum!

Un taxi opri în faţa casei Soţiei.

Din el coborî o femeie în vârstă care se îndreptă cu paşi nesiguri spre uşă.

Stephan o privi, vigilent.

Soldat, nu-i aşa că-i o ţintă uşoară?

Domnule, un trăgător nu se gândeşte niciodată la o ţintă ca fiind uşoară. Fiecare ţintă cere concentrare şi efort maxim. Dar, domnule, pot să nimeresc ţinta asta şi să-i produc leziuni mortale. Pot să-mi transform ţintele în piftie, domnule.

Femeia urcă scările şi dispăru în hol. O clipă mai târziu, Stephen o văzu apărând în sufrageria Soţiei. Zări o pâlpâire de material alb – din nou bluza Soţiei. Cele două se îmbrăţişară. O altă siluetă intră în cameră. Un bărbat. Poliţist? Se întoarse. Nu, era Prietenul.

Ambele ţinte, se gândi Stephen aţâţat, la doar treizeci de metri.

Femeia mai în vârstă – mama sau soacra – rămase în faţa Soţiei, în timp ce vorbeau cu capetele plecate.

Mult iubitul Model 40 al lui Stephen era în furgonetă. Dar pentru lovitura asta nu avea nevoie de puşca cu lunetă, ci doar de Beretta cu ţeava lungă. Era un pistol excelent. Vechi, uzat şi funcţional. Spre deosebire de mulţi mercenari şi profesionişti, Stephen nu-şi transforma armele în fetişuri. Dacă metoda cea mai bună pentru a omorî o anumită victimă era o piatră, folosea piatra.

Îşi evaluă ţinta, măsurând unghiurile de incidenţă, potenţiala distorsionare şi deflecţie a geamului. Femeia în vârstă se îndepărtă de Soţie şi se aşeză chiar în faţa ferestrei.

Soldat, ce strategie ai?

Avea să tragă prin fereastră şi s-o lovească pe bătrână undeva la cap. Aceasta avea să cadă. Soţia avea să se îndrepte instinctiv către ea şi să se aplece asupra ei, devenind o ţintă uşoară. Prietenul urma să intre şi el în fugă în cameră, numai bine ca să fie împuşcat.

Şi poliţiştii?

Un risc minim. Agenţii în uniformă erau trăgători modeşti şi probabil că nu trăseseră niciodată în timpul serviciului. Cu siguranţă aveau să intre în panică.

Holul clădirii era tot gol.

Stephen armă pistolul şi strânse trăgaciul astfel încât să-l poată controla mai bine. Deschise uşa şi o ţintui cu piciorul, se uită în susul

şi în josul străzii.

Nimeni.

Respiră, soldat. Respiră, respiră, respiră…

Coborî pistolul în palmă, cu patul sprijinit de mâna înmănuşată. Începu să aplice o presiune imperceptibilă pe trăgaci.

Respiră, respiră.

Se uită fix la femeia în vârstă şi uită complet de apăsat, uită de ţintit, uită de banii pe care îi câştiga, uită de orice din univers. Ţinu pur şi simplu pistolul, ferm ca o stâncă, în mâinile lui relaxate şi aşteptă ca acesta să tragă singur.

5

Femeia în vârstă ştergându-şi lacrimile, Soţia stând în spatele ei cu braţele încrucişate.

Erau morţi, erau…

Soldat!

Stephen îngheţă. Slăbi degetul de pe trăgaci.

Lumini!

Girofaruri zumzăind încet pe stradă. Lumini rotindu-se pe o maşină de poliţie. Apoi, încă două maşini, apoi douăsprezece, şi o dubă de la Intervenţii săltând peste gropile din asfalt, îndreptându-se spre casa Soţiei din ambele sensuri.

Pune-ţi arma în siguranţă, Soldat.

Stephen lăsă pistolul în jos şi intră înapoi în holul întunecat.

Poliţiştii se revărsau din maşini ca apa dintr-o găleată răsturnată. Se răspândiră pe trotuar uitându-se peste tot, inclusiv sus, pe acoperişuri. Se năpustiră în casa Soţiei spărgând uşa de la intrare şi lăsând în urmă mii de cioburi.

Cei cinci ofiţeri de la ESU{4}, purtând echipamentul de luptă, se înşiruiră de-a lungul bordurii, acoperind exact punctele care trebuiau acoperite, cu ochii atenţi, cu degetele pe trăgacele negre ale pistoalelor negre. Poate că poliţiştii de proximitate erau mult lăudaţi, dar nu existau soldaţi mai buni decât cei de la ESU din New York. Soţia şi Prietenul dispăruseră, probabil întinşi la podea. La fel şi bătrâna.

Alte maşini, umplând strada şi parcând pe trotuare.

Stephen Kall se făcu mic. Ca un vierme. Palmele îi transpiraseră şi îşi mişcă pumnul astfel încât mănuşa să absoarbă transpiraţia.

Evacuarea, soldat…

Se folosi de o şurubelniţă ca să desfacă încuietoarea de la uşa principală şi, mergând repede, dar fără să fugă, cu capul plecat, se îndreptă spre intrarea de serviciu care dădea în alee. Nu-l văzu nimeni, aşa că se strecură afară. Ajunse curând pe Lexington Avenue şi se îndreptă spre sud prin mulţime, spre garajul subteran unde parcase furgoneta.

Se uită în faţă.

Avem probleme şi aici, domnule.

Alţi poliţişti.

Închiseseră Lexington Avenue, pe o distanţă de trei cvartale în direcţia sud, şi stabileau un perimetru în jurul casei, oprind maşinile,

cercetând trecătorii, mergând din uşă în uşă, uitându-se cu lanternele în vehiculele parcate. Stephen văzu doi poliţişti, cu mâinile pe paturile pistoalelor lor Glock, spunându-i unui bărbat să iasă din maşină în timp ce ei scotoceau printr-un morman de pături aflat pe locul din spate. Ceea ce îl tulbură pe Stephen fu să vadă că bărbatul era alb şi avea cam aceeaşi vârstă cu el.

Clădirea unde parcase era în interiorul perimetrului de control. Nu avea cum să iasă de acolo fără să fie oprit. Şirul de poliţişti se apropia. Intră repede în garaj şi deschise uşa furgonetei. Îşi schimbă repede ţinuta – descotorosindu-se de hainele muncitoreşti şi îmbrăcându-se în blugi, pantofi cu talpa înaltă (fără model care să-l dea de gol), tricou negru, hanorac verde-închis (fără inscripţii) şi o şapcă de baseball (fără emblema vreunei echipe). În rucsac avea laptopul, câteva telefoane mobile, pistoalele şi muniţia din furgonetă. Îşi mai luă nişte gloanţe, binoclul, luneta cu vedere nocturnă, uneltele, câteva pachete cu explozibil şi nişte detonatoare. Stephen puse totul în rucsacul mare.

Arma Model 40 era într-o cutie de chitară Fender. O luă din spatele furgonetei şi o puse pe podea împreună cu rucsacul. Se gândi ce să facă cu maşina. Stephen nu atinsese niciodată vreo parte a vehiculului fără să poarte mănuşi, iar înăuntru nu era nimic care să-l dea de gol. Dodge-ul era furat şi seria şasiului fusese îndepărtată. El însuşi făcuse plăcuţele de înmatriculare. Oricum, mai devreme sau mai târziu plănuia să se descotorosească de ea şi să termine treaba fără furgonetă. Hotărî să o abandoneze acum. Acoperi Dodge-ul cu o husă albastră şi înfipse briceagul în cauciucuri, dezumflându-le ca să pară că zace acolo de luni de zile. Ieşi din garaj folosind liftul.

Afară, se strecură în mulţime. Dar peste tot erau poliţişti. Pielea i se făcu ca de găină. O simţea umedă şi strânsă. Intră într-o cabină telefonică şi ridică receptorul prefăcându-se că dă un telefon, îşi lipi fruntea de învelişul metalic al telefonului şi simţi cum transpiraţia îi înţeapă fruntea. „Sunt peste tot“, se gândi. Îl căutau, îl priveau. Din maşini. Din stradă.

De la *ferestre*…

Amintirea îi reveni…

Chipul din fereastră.

Inspiră adânc.

Chipul din fereastră…

Se întâmplase în urmă cu puţină vreme. Stephen fusese angajat să dea o lovitură în Washington, D.C. Treaba lui era să-l omoare pe asistentul unui congresman care vindea informaţii clasificate despre arme militare unui – presupusese Stephen – concurent al bărbatului care îl angajase pe el. Asistentul era paranoic, nu fără motiv, şi avea o ascunzătoare în Alexandria, Virginia. Stephen aflase unde era şi reuşise în cele din urmă să se apropie suficient de mult pentru a putea

trage cu pistolul – deşi se dovedise a fi o împuşcătură cu probleme.

O singură şansă, o singură împuşcătură…

Stephen aşteptase patru ore, iar când apăruse victima reuşise să tragă un singur foc. „L-am lovit“, se gândise el, dar bărbatul dispăruse într-o curte.

Ascultă-mă, băiete. Mă asculţi?

Da, domnule.

Ţinta doborâtă trebuie urmărită şi treaba terminată. Urmăreşti dâra de sânge până în iad şi înapoi, trebuie să faci asta.

Dar…

Niciun dar. Te asiguri că a murit. De fiecare dată. Pricepi? Nu ai altă opţiune.

Da, domnule.

Stephen se căţărase pe zidul de cărămidă şi sărise în curtea bărbatului. Găsise trupul asistentului zăcând pe pietriş, lângă o fântână cu forma unui cap de capră. Deci împuşcătura fusese mortală.

Dar se întâmplase ceva ciudat. Ceva ce îi dăduse fiori pe şira spinării, deşi puţine lucruri din această viaţă îl făcuseră să tremure. Poate că era o întâmplare, ţinând de felul în care căzuse sau de traiectoria glonţului. Dar părea că cineva scosese din pantaloni cu grijă cămaşa plină de sânge a victimei şi o ridicase pentru a lăsa să se vadă gaura mică de deasupra sternului.

Stephen se întorsese, căutându-l din priviri pe cel care făcuse asta. Dar nu, nu era nimeni în zonă.

Sau cel puţin aşa se gândise la început.

Apoi îşi aruncă privirea în capătul celălalt al curţii. Zări o magazie veche, cu ferestre slinoase, luminate de soarele care apunea. În una din acele ferestre văzu – sau i se păru că vede – un chip care se uita la el. Nu putu să distingă chipul bărbatului – sau al femeii – cu claritate, însă oricine era nu părea prea înspăimântat. Nu se ferise şi nici nu încercase să fugă.

Un martor, ai lăsat un martor după tine, soldat!

Domnule, voi elimina imediat posibilitatea de a fi identificat.

Dar când deschise uşa magaziei cu piciorul, descoperi că era goală.

Evacuarea, soldat…

Chipul din fereastră…

Stephen rămăsese în clădirea goală ce dădea spre curtea casei asistentului, sub lumina îndrăzneaţă a soarelui din vest, şi începuse să se învârtă lent, în cerc, ca un nebun.

Cine era? Ce făcea? Sau totul era în imaginaţia lui? La fel cum tatăl său vitreg vedea lunetişti în cuiburile vulturilor din stejarii din West Virginia.

Chipul din fereastră îl privise fix, aşa cum se uita uneori la el şi tatăl său vitreg, cercetător şi iscoditor. Stephen, amintindu-şi ce îşi spunea

adesea tânărul Stephen: Oare am greşit? Sau a fost bine? Oare ce *crede* despre mine?

În cele din urmă nu mai rezistase să aştepte şi se întorsese la hotelul său din Washington.

Stephen fusese împuşcat, bătut şi înjunghiat, dar nimic nu-l zguduise la fel de tare ca incidentul din Alexandria. Nu fusese niciodată bântuit de chipurile victimelor sale, fie ele vii sau moarte. Chipul din fereastră rămăsese însă ca un vierme care i se urca încet pe picior.

Făcându-i pielea ca de găină…

La fel se simţea şi acum, văzând şirurile de poliţişti care se îndreptau spre el din toate direcţiile de pe Lexington. Maşinile claxonau, şoferii erau iritaţi, dar poliţiştilor nu le păsa; căutau înverşunaţi în continuare. Era o chestiune de minute până ce aveau să-l descopere – un bărbat alb, atletic, singur, purtând o cutie de chitară în care încăpea la fix cea mai bună armă de pe pământ.

Îşi îndreptă privirea spre ferestrele negre şi murdare ce dădeau spre stradă.

Se rugă să nu zărească vreun chip la geam.

Soldat, despre ce dracu' vorbeşti?

Domnule, eu…

Soldat, cercetează zona…

Da, domnule.

Simţi un miros amar, de ceva ars.

Se întoarse şi văzu că se afla în faţa unui Starbucks. Intră şi studie clienţii în timp ce se prefăcea că citeşte meniul.

La o masă stătea singură, pe unul dintre scaunele şubrede şi incomode, o femeie grasă. Citea o revistă şi sorbea dintr-o ceaşcă mare de ceai. Avea vreo treizeci de ani, era scundă, cu o faţă lată şi un nas mare. Starbucks, se gândi el… Seattle… lesbiană?

Dar nu, nu era. Femeia răsfoia revista *Vogue* cu invidie, nu plină de dorinţă.

Stephen cumpără un ceai de muşeţel Celestial Seasonings. Luă ceaşca şi se îndreptă spre locul de la geam. Tocmai trecea prin dreptul mesei la care stătea femeia, când ceaşca îi alunecă din mână şi căzu pe scaunul din faţa acesteia, împrăştiind ceaiul fierbinte pe podea. Femeia se lăsă pe spate surprinsă şi se uită la expresia plină de groază de pe faţa lui Stephen.

— Dumnezeule, şopti el. Îmi pare aşa de rău! Se întinse să ia o mână de şerveţele. Spune-mi că nu te-am stropit. *Te rog!*

Percey Clay se trase din strânsoarea tânărului detectiv care o ţinea lipită pe podea.

Joan Clay, mama lui Ed, zăcea ceva mai încolo, cu faţa încremenită

într-o expresie de şoc şi uimire.

Brit Hale era lipit de perete, acoperit de doi poliţişti vânjoşi. Părea că aceştia îl arestează.

— Îmi pare rău, doamnă, doamna Clay, zise unul din poliţişti. Noi…

— Ce se întâmplă aici? Hale părea confuz. Spre deosebire de Ed, de Ron Talbot şi chiar de Percey, Hale nu fusese niciodată în armată, nu fusese niciodată aproape de un câmp de luptă. Nu-i era frică – purta mereu mâneci lungi, în loc de tradiţionala cămaşă albă cu mâneci scurte a piloţilor pentru a ascunde cicatricele de pe braţe căpătate în urmă cu câţiva ani, când se căţărase într-un Cessna 150 care ardea pentru a salva un pilot şi un pasager. Dar ideea de crimă – un rău făcut intenţionat – îi era complet străină.

— Am primit un apel de la unitatea operativă, explică detectivul. Cred că cel care l-a ucis pe domnul Carney s-a întors. Probabil după voi doi. Domnul Rhyme crede că şoferul furgonetei negre pe care aţi văzut-o ieri e chiar ucigaşul.

— Păi, ne păzesc bărbaţii *aceia,* răbufni Percey, arătând cu capul spre poliţiştii care sosiseră mai devreme.

— Dumnezeule, murmură Hale şi privi pe fereastră. Sunt vreo douăzeci de poliţişti afară.

— Vă rog să vă îndepărtaţi de la fereastră, domnule, zise detectivul cu glas ferm. Ar putea să fie pe acoperiş. Locul nu e încă securizat.

Percey auzi paşi alergând pe scări.

— Pe acoperiş? întrebă ea acru. Poate că tocmai sapă un tunel prin subsol. O luă pe doamna Carney de după umeri. Eşti bine, mamă?

— Ce se întâmplă? Ce sunt toate astea?

— Cred că s-ar putea să fiţi în pericol, spuse poliţistul. Nu dumneavoastră, doamnă, i se adresă el mamei lui Ed. Doamna Clay şi domnul Hale. Pentru că sunt martori în acel caz. Ni s-a spus să securizăm zona şi să vă ducem la sediul poliţiei.

— Au vorbit deja cu el? întrebă Hale.

— Nu ştiu la cine vă referiţi, domnule.

Bărbatul cel slab răspunse:

— Tipul *împotriva* căruia depunem mărturie. Hansen. Lumea lui Hale era o lume a logicii. A oamenilor rezonabili. A maşinilor, numerelor şi motoarelor hidraulice. Dăduse greş în cele trei mariaje ale sale pentru că singurul lucru pentru care îi vibra inima era ştiinţa zborului şi sentimentul irezistibil de a se afla în carlingă. Îşi dădu părul de pe frunte şi zise: Întrebaţi-l. Vă va spune unde se află ucigaşul. El e cel care l-a angajat.

— Nu cred că e chiar atât de simplu.

În pragul uşii apăru un alt poliţist.

— Strada e asigurată, domnule.

— Vă rog să veniţi cu noi. Amândoi.

— Dar mama lui Ed?

— Locuiţi în zonă? vru să ştie poliţistul.

— Nu. Stau la sora mea, răspunse doamna Carney. În Saddle River.

— O să vă ducem cu maşina acolo şi o să punem o patrulă din New Jersey să stea de pază. Nu sunteţi implicată, aşa că sunt sigur că nu aveţi de ce să vă faceţi griji.

— O, Percey!

Femeile se îmbrăţişară.

— Totul va fi bine, mamă.

Percey încercă din răsputeri să nu izbucnească în plâns.

— Nu, nu va fi, zise femeia plăpândă. Nu va mai fi niciodată bine…

Un ofiţer o conduse spre o maşină de poliţie.

Percey privi vehiculul cum pleacă, apoi îl întrebă pe poliţistul de lângă ea:

— Unde mergem?

— Să ne întâlnim cu Lincoln Rhyme.

Un alt poliţist interveni:

— Vom ieşi împreună, veţi fi încadraţi de câte doi poliţişti. Staţi cu capul în jos şi nu ridicaţi privirea indiferent de motiv. O să mergem repede spre duba aceea de acolo. O vedeţi? Urcaţi fără întârziere în ea. Nu vă uitaţi pe geam şi puneţi-vă centura de siguranţă. O să cam gonim. Întrebări?

Percey deschise sticluţa şi luă o gură de bourbon.

— Da, cine naiba e Lincoln Rhyme?

— Ai cusut asta? Singură?

— Da, zise femeia trăgând de vesta brodată din denim care, la fel ca fusta în carouri pe care o purta, era puţin cam largă, calculată să-i ascundă silueta impunătoare.

Cusătura îi aminti de inelele ce alcătuiesc corpul unui vierme. Îl trecu un fior şi i se făcu greaţă.

Cu toate acestea, zâmbi şi spuse:

— E uimitor!

Ştersese ceaiul şi îşi ceruse scuze ca un domn, aşa cum se purta uneori tatăl lui vitreg.

Vru să ştie dacă o deranja să stea la masa ei.

— Ăăă… nu, răspunse ea şi ascunse exemplarul din *Vogue* în geanta de pânză, de parcă ar fi fost o revistă deocheată.

— Apropo, zise Stephen. Sunt Sam Levine. Ochii ei luciră la auzul numelui de familie şi se opriră asupra trăsăturilor lui ariene. De fapt, mi se spune Sammie în general, adăugă el. Pentru mama sunt Samuel, dar numai dacă am făcut ceva greşit.

Un râset.

— O să-ţi spun „prietene”, anunţă ea. Eu sunt Sheila Horowitz.

Se întinse ca să se uite pe geam pentru a nu fi nevoit să-i strângă mâna umedă cu cinci viermi albi şi graşi.

— Încântat de cunoştinţă, rosti el luând o înghiţitură din ceaşca nouă de ceai care i se păru îngrozitor la gust.

Sheila observă că două dintre unghiile ei scurte erau murdare. Încercă pe furiş să cureţe mizeria de sub ele.

— E relaxant, explică ea. Să coşi. Am un Singer vechi. Unul dintre modelele alea negre. Îl am de la bunică-mea.

Încercă să-şi netezească părul lucios şi scurt, dorindu-şi în mod evident ca măcar azi să se fi spălat pe cap.

— Nu cunosc nicio fată care să mai coasă, zise Stephen. Fata cu care mă întâlneam în liceu cosea. Îşi făcea singură aproape toate hainele. Asta chiar m-a dat pe spate.

— Hm, la New York nimeni, dar absolut nimeni nu mai coase.

Pufni cu înţeles.

— Mama cosea ore în şir, tot timpul, povesti Stephen. Fiecare cusătură trebuia să fie perfectă. Fără glumă. Fiecare milimetru. Asta era adevărat. Mai am încă unele dintre lucrurile pe care le-a făcut. E aiurea, dar le-am păstrat doar pentru că sunt făcute de ea.

Asta nu era adevărat.

Stephen mai avea încă în urechi motorul maşinii Singer care pornea şi se oprea în cămăruţa încinsă a mamei sale. Zi şi noapte. Cusăturile trebuiau să fie perfecte. La milimetru. De ce? Pentru că era important. Iată metrul de croitorie, iată cureaua…

— Cei mai mulţi bărbaţi – accentul pe care ea îl puse pe ultimul cuvânt explica multe despre viaţa Sheilei Horowitz – nu dau doi bani pe cusut. Vor fete care fac sport sau care merg la cinema. Adăugă repede: Şi eu fac. Adică schiez. Nu sunt la fel de bună ca tine, pun pariu. Şi aş vrea să mă duc să văd filme. Unele filme.

Stephen zise:

— O, dar eu nu schiez. Nu prea îmi place sportul.

Aruncă o privire afară şi văzu că peste tot erau poliţişti. Se uitau în toate maşinile… Un roi de viermi albaştri…

Domnule, nu înţeleg ce-i cu ofensiva asta.

Soldat, nu e treaba ta să înţelegi. Treaba ta e să te infiltrezi, să evaluezi, să izolezi şi să elimini. Asta e tot ce ai de făcut.

— Pardon? se dezmetici el, neînţelegând ce-i spusese.

— Ziceam, las-o baltă. Adică, ar trebui să merg la sală luni de zile ca să fiu în formă ca tine. O să mă înscriu la Clubul Health & Racquet. Aşa am de gând. Doar că am nişte probleme cu spatele. Dar pe bune, chiar am de gând să mă înscriu.

Stephen râse:

— Sunt atât de dezgustat de toate tipele astea care par atât de bolnăvicioase! Ştii, nu? Slabe şi palide. Ia, de exemplu, una din tipele

astea slăbănoage de la televizor şi trimite-o pe vremea regelui Arthur. Imediat, gărzile l-ar chema pe medicul de la Curte şi i-ar zice: „Trage să moară, stăpâne!”

Sheila clipi, apoi izbucni în râs, arătându-şi dinţii urâţi. Gluma îi oferi o scuză pentru a pune mâna pe braţul lui. Bărbatul simţi cum cei cinci viermi îi strâng pielea şi se luptă din răsputeri să nu i se facă greaţă.

— Tăticu’, zise ea, era ofiţer în armată, călătorea mult. Mi-a spus că în alte ţări se crede că americancele sunt slabe.

— A fost soldat? întrebă Sam Sammie Samuel Levine şi zâmbi.

— Colonel în rezervă.

— Păi…

Prea mult, oare? se întrebă. Spuse:

— Sunt înrolat. Sergent. În armată.

— Nu mai spune! Unde eşti?

— Operaţiuni speciale. În New Jersey. Sigur ştia destule ca să nu mai pună întrebări despre activităţile celor de la trupele speciale. Mă bucur că ai un soldat în familie. Uneori nu le spun oamenilor cu ce mă ocup. Nu e prea senzaţional. Mai ales pe aici. La New York, vreau să zic.

— Nu-ţi face probleme, prietene. Eu cred că e *foarte* senzaţional. Arătă din cap spre cutia Fender: Eşti şi muzician?

— Nu chiar. Sunt voluntar la o grădiniţă. Îi învăţ pe copii muzică. Mai avem şi activităţi dintr-astea.

Se uită afară. Lumini intermitente albastre şi albe. O maşină de poliţie trecu pe stradă.

Îşi trase scaunul mai aproape, dar simţi un parfum respingător care îl făcu să se strângă din nou şi văzu în faţa ochilor imaginea unor viermi care se prelingeau prin părul ei unsuros. Îi veni să vomite. Se scuză pentru o clipă şi timp de trei minute îşi frecă mâinile cu apă. Când se întoarse, observă două lucruri: că îşi desfăcuse nasturele de sus al bluzei şi că spatele jachetei era plin de păr de pisică. Pentru Stephen, pisicile nu erau altceva decât nişte viermi pe patru picioare.

Se uită afară şi văzu că şirul de poliţişti se apropia. Stephen se uită la ceas şi zise:

— Trebuie să mă duc să-mi iau pisica. E la veterinar…

— O, ai o pisică? Cum o cheamă?

Se aplecă în faţă.

— Buddy.

Ochii ei sclipiră.

— O, ce drăguţ, ce drăguţ! Ai o poză cu el?

Cu un nenorocit de motan?

— Nu am la mine, spuse Stephen şi plescăi cu regret.

— Mititelul Buddy e bolnăvior?

— Nu, doar îi face un control.

— A, ce bine. Ai grijă cu viermii.

— Cum adică? întrebă el alarmat.

— Paraziţii, ştii tu.

— A, aşa e.

— Păi, dacă eşti un prieten de treabă, zise Sheila cât de melodios era în stare, poate că o să ţi-i prezint pe Garfield, pe Andrea şi pe Essie. De fapt o cheamă Esmeralda, da' bineînţeles că ei nu i-a plăcut niciodată.

— Sună bine, mormăi el privind fotografiile pe care Sheila le scoase din portofel. Aş vrea să-i cunosc.

— Ştii ce, zise ea brusc, stau la trei blocuri de aici. La numărul optzeci şi unu.

— Hei, am o idee. Părea foarte vesel. Ce-ar fi să las totul baltă şi să vin să fac cunoştinţă cu micuţii? Poate după aia mă ajuţi să-l iau pe Buddy.

— S-a făcut, spuse Sheila.

— Haide.

Afară, aceasta remarcă:

— Hei, ia uite ce de poliţişti! Ce s-o fi întâmplat?

— Uau. Habar n-am.

Stephen îşi puse cutia pe umăr. Se auzi un zgomot metalic. Poate că o grenadă se ciocnise de Beretta.

— Ce-ai în ea?

— Instrumente muzicale. Pentru copii.

— A, cum ar fi trianglurile?

— Da, ceva de genu' ăsta.

— Vrei să car eu chitara?

— Vrei?

— Da, cum să nu!

Luă cutia Fender, îşi strecură braţul sub al lui şi împreună trecură pe lângă un ciorchine de poliţişti care nu acordară nicio atenţie cuplului de îndrăgostiţi. Continuară să meargă pe stradă, râzând şi discutând despre pisici.

6

Thom apăru în pragul uşii lui Lincoln Rhyme şi făcu semn cuiva să intre.

Un bărbat la vreo cincizeci de ani, cu părul tuns scurt. Căpitanul Bo Haumann, şeful Brigăzii de intervenţii rapide din cadrul NYPD – unitatea SWAT a poliţiei. Cărunt şi cu tendoane proeminente, Haumann arăta ca sergentul disciplinat care fusese când era în armată. Se exprima rar şi cumpătat, iar când vorbea te privea ţintă în ochi, cu o urmă de zâmbet pe buze. În operaţiunile tactice purta adesea vestă antiglonţ şi mască de gaze şi era de obicei unul dintre primii ofiţeri care intrau într-o descindere în forţă.

— Chiar el e? întrebă căpitanul. Dansatorul?

— Aşa se aude, zise Sellitto.

O pauză scurtă care, venind de la poliţistul cărunt, era ca un oftat pentru ceilalţi. Apoi luă cuvântul:

— Am vreo două echipe de ofiţer 32-E.

Ofiţerii 32-E, numiţi aşa după încăperea unde îşi desfăşurau activitatea, la Police Plaza, nu erau un secret pentru nimeni. Numiţi oficial poliţişti pentru intervenţii speciale din cadrul Brigăzii de intervenţii rapide, erau în mare parte foşti militari care fuseseră intensiv antrenaţi pentru procedurile de căutare şi supraveghere – dar şi pentru atac armat, tir de precizie şi salvarea ostaticilor. Nu erau prea mulţi. În ciuda reputaţiei proaste a oraşului, în New York se desfăşurau puţine operaţiuni tactice, iar negociatorii de ostatici – consideraţi a fi cei mai buni din ţară – de obicei îşi neutralizau adversarii, înainte să fie nevoie de un atac armat. Cele două echipe ale lui Haumann care s-ar fi ocupat de Dansator aveau în total un număr de zece ofiţeri, însemnând toate efectivele.

O clipă mai târziu intră în cameră un bărbat cu început de chelie, slab şi purtând nişte ochelari demodaţi. Mel Cooper era cel mai bun laborant din IRD – Divizia de investigaţii şi resurse a departamentului, al cărei şef fusese Rhyme. Cooper nu cercetase niciodată locul unde se desfăşurase o crimă, nu arestase niciodată un criminal, uitase probabil cum se trage cu pistolul pe care îl purta la el împotriva voinţei sale, atârnat de cureaua veche din piele. Cooper nu-şi dorea decât să stea pe un scaun într-un laborator, uitându-se la microscop şi analizând amprentele digitale (de fapt, într-un laborator şi pe ringul de dans, căci era dansator profesionist de tango).

— Domnule detectiv, zise Cooper folosind titlul pe care îl avea

Rhyme atunci când, demult, îl angajase pe Cooper de la poliţia din Albany, am crezut că trebuie să cercetez nisipul. Am auzit că e vorba de Dansator. Nu exista decât un loc unde vorba circula mai repede decât pe stradă, şi anume la Poliţie. Lincoln, o să-l prindem de data asta. O să-l prindem.

În timp ce Banks îi punea la curent pe nou-veniţi, Rhyme ridică privirea. În pragul uşii văzu o femeie care cerceta cu ochii ei negri întreaga încăpere, fără precauţie sau stinghereală.

— Doamna Clay? întrebă el.

Ea încuviinţă. Un bărbat suplu apăru în pragul uşii, lângă ea. „Britton Hale“, presupuse Rhyme.

— Intraţi, vă rog, zise criminalistul.

Ea înaintă până în mijlocul camerei, se uită la Rhyme, apoi la echipamentul de lângă Mel Cooper.

— Percey, zise ea. Spune-mi Percey. Tu eşti Lincoln Rhyme?

— Da. Îmi pare rău de ce s-a întâmplat cu soţul tău.

Văduva dădu repede din cap, părând stânjenită de compasiunea arătată.

„E ca mine“, se gândi Rhyme.

Îl întrebă pe bărbatul care stătea lângă Percey:

— Sunteţi domnul Hale?

Pilotul zvelt încuviinţă şi făcu un pas în faţă pentru a da mâna, dar observă apoi că braţele lui Rhyme erau legate de scaunul cu rotile.

— O, murmură el, apoi se înroşi.

Se dădu înapoi.

Rhyme îi prezentă celorlalţi din echipă, cu excepţia Ameliei Sachs, care – la insistenţele lui – tocmai îşi schimba uniforma şi îmbrăca jeanşii şi hanoracul care se aflau întâmplător în dulapul lui Rhyme. Acesta îi explicase că Dansatorul ucidea sau rănea adesea poliţişti ca o formă de diversiune; voia ca ea să arate a civil, pe cât posibil.

Percey scoase o sticluţă din buzunarul pantalonilor – o sticluţă argintie – şi luă o înghiţitură din ea. Bău licoarea – Rhyme simţi mirosul de bourbon scump – ca şi cum ar fi fost un medicament.

Trădat de propriul trup, Rhyme nu era decât rar atent la calităţile fizice ale celorlalţi, în afară de victime şi de criminali. Dar Percey era greu de ignorat. Nu avea mai mult de un metru şi jumătate. Cu toate acestea, radia. Ochii ei, negri ca noaptea, erau fermecători. Doar când reuşeai să-ţi dezlipeşti privirea de la ei îi observai faţa, care nu era prea drăguţă – băieţoasă şi cu nasul cârn. Avea o claie de păr negru ondulat, tăiat scurt, deşi Rhyme se gândi că nişte bucle lungi i-ar fi îmblânzit forma rigidă a feţei. Nu avea felul de a fi învăluitor pe care îl au unii oameni scunzi – mâinile pe şolduri, braţele încrucişate, degetele duse la gură. Făcea tot atât de puţine gesturi inutile ca şi el, îşi dădu seama Rhyme.

Se gândi brusc: „Parcă ar fi ţigancă”.

Îşi dădu seama că şi ea îl studia. Şi că reacţia ei era una de curiozitate. Când îl vedeau pentru prima dată, cei mai mulţi oameni îşi luau un zâmbet prostesc, se făceau roşii ca focul şi se forţau să se uite fix la fruntea lui astfel încât privirea să nu le alunece fără voie pe corpul mutilat. Dar Percy îi privi doar o dată faţa – un chip frumos cu un nas à la Tom Cruise, un chip care părea mai tânăr decât cei patruzeci şi ceva de ani pe care îi avea – şi o dată picioarele înţepenite, braţele şi corpul, însă atenţia ei fu imediat atrasă de tot echipamentul lui – de scaunul cu rotile Storm Arrow, de dispozitivul de comandă, de microfon, de computer.

Thom intră în cameră şi se duse la Rhyme pentru a-i măsura tensiunea.

— Nu acum, zise şeful său.

— Ba acum.

— Nu!

— Stai liniştit, zise Thom şi citi tensiunea. Trase stetoscopul. Nu e rea. Dar eşti obosit şi în ultima vreme ai fost mult prea ocupat. Ai nevoie de odihnă.

— Pleacă de aici, mormăi Rhyme.

Se întoarse spre Percey Clay. Pentru că avea un handicap, pentru că era tetraplegic, pentru că era doar un rest dintr-o fiinţă umană, vizitatorii păreau adesea să creadă că nu înţelegea ce i se spune; vorbeau cu el rar şi chiar i se adresau prin intermediul lui Thom. Percey însă îi vorbi direct, crescând în ochii lui din acest motiv.

— Crezi ca suntem în pericol, eu şi Brit?

— Chiar sunteţi. Un pericol foarte serios.

Sachs intră în cameră şi se uită la Percey şi la Rhyme.

Acesta îi prezentă pe nou-veniţi.

— Amelia? întrebă Percey. Te cheamă *Amelia?*

Sachs încuviinţă.

Un zâmbet scurt apăru pe faţa lui Percey. Se întoarse puţin pentru a-i împărtăşi sentimentul lui Rhyme.

— Nu mi s-a pus numele după aviatoarea aceea, zise Sachs amintindu-şi, bănui Rhyme, că Percey era pilot. După una din surorile bunicului. Amelia Earhart a fost o eroină?

— Nu, spuse Percey. Nu chiar. E doar un fel de coincidenţă.

Hale interveni:

— O să fie păzită, nu? Douăzeci şi patru de ore?

Arătă spre Percey.

— Cu siguranţă, zise Dellray.

— Bine, rosti Hale. Bine… Încă ceva. Cred că ar trebui să aveţi o discuţie cu tipul ăla, Phillip Hansen.

— O discuţie? întrebă Rhyme.

— Cu Hansen? completă Sellitto. Bineînţeles. Doar că neagă tot şi asta-i tot ce are de spus. Se uită la Rhyme: Gemenii s-au ocupat de el o perioadă. Apoi, iar către Hale: Sunt cei mai buni anchetatori ai noştri. Dar el n-a scos o vorbă. N-am avut noroc până acum.

— Nu puteţi să-l ameninţaţi sau ceva de genul ăsta?

— Hm, nu, zise detectivul. Nu prea cred.

— Nu contează, continuă Rhyme. Oricum, Hansen n-are ce să ne povestească. Dansatorul nu se întâlneşte niciodată faţă în faţă cu clienţii şi nu le spune niciodată cum are de gând să procedeze.

— Dansatorul? întrebă Percey.

— Ăsta e numele pe care i l-am dat criminalului. Dansatorul pe Coşciug.

— Dansatorul pe *Coşciug?*

Percey râse încet, ca şi cum numele i-ar fi spus ceva. Dar nu mai zise nimic.

— Sună cam înspăimântător, opină Hale şovăielnic, ca şi cum poliţiştii n-ar fi trebuit să le dea porecle ciudate tipilor răi pe care voiau să-i prindă. Rhyme se gândi că avea dreptate.

Percey îl privi pe Rhyme în ochii care erau aproape la fel de negri ca şi ai ei.

— Deci ce-ai păţit? Ai fost împuşcat?

Sachs – şi Hale – tresăriră la auzul întrebării atât de directe, dar pe Rhyme nu-l deranjă. Prefera oamenii care erau ca el – aceia care nu fac uz inutil de tact. Zise calm:

— Cercetam locul unei crime pe un şantier. O grindă s-a prăbuşit. Mi-a rupt gâtul.

— Ca şi actorul acela. Christopher Reeve.

— Da.

Hale spuse:

— E ceva îngrozitor. Dar cât curaj! L-am văzut la televizor. Dacă aş fi fost în locul lui, cred că m-aş fi sinucis.

Rhyme se uită spre Sachs, iar ea îl văzu. Se întoarse spre Percey din nou.

— Avem nevoie de ajutorul vostru. Trebuie să ne dăm seama cum a pus bomba în avion. Aveţi idee?

— Nu, zise Percey şi se uită la Hale, care clătină din cap.

— Aţi văzut pe cineva străin lângă avion înainte de zbor?

— Mi-a fost rău azi-noapte, zise Percey. Nu m-am dus la aeroport.

Hale spuse:

— Eu am fost plecat la pescuit. A fost ziua mea liberă. M-am întors acasă abia târziu.

— Unde se afla mai exact avionul înainte de decolare?

— În hangar. Îl echipam pentru cursă. A trebuit să scoatem scaunele, să instalăm rafturi speciale cu prize. Pentru refrigeratoare.

Ştiţi ce transportam, nu?

— Organe, zise Rhyme. Organe umane. Împărţiţi hangarul cu o altă companie?

— Nu, e al nostru. De fapt, e închiriat.

— Cât de uşor se poate intra în el? vru Sellitto să ştie.

— Dacă nu e nimeni acolo, se încuie, dar în ultimele zile am avut echipe care au muncit douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru pentru echiparea avionului Lear.

— Îi cunoaşteţi pe muncitori? întrebă Sellitto.

— Sunt ca şi familia noastră, le luă Hale apărarea.

Sellitto dădu ochii peste cap în direcţia lui Banks. Rhyme îşi spuse că detectivul se gândea că membrii familiei sunt mereu primii suspecţi într-un caz de crimă.

— Avem nevoie de numele lor, oricum. Sper să nu te deranjeze. Să-i verificăm.

— Sally Anne, ea e şefa de birou. O să vă facă rost de listă.

— Va trebui să sigilaţi hangarul, zise Rhyme. Să nu intre nimeni.

Percey dădu din cap.

— Nu putem…

— Sigilaţi-l, repetă el. Toata lumea să iasă de acolo. Toată… lumea.

— Dar…

Rhyme insistă:

— N-avem încotro.

— Stai, zise Percey, opreşte-te aici. Se uită spre Hale. *Foxtrot Bravo?*

Acesta dădu din umeri.

— Ron zice că mai durează cel puţin o zi.

Percey oftă.

— Learjet-ul pe care îl pilota Ed era singurul echipat pentru acest zbor. Mâine-noapte avem programată o altă cursă. Va trebui să muncim fără oprire ca să pregătim un alt avion pentru zborul acela. Nu putem închide hangarul.

Rhyme zise:

— Îmi pare rău. Nu avem de ales.

Percey clipi:

— Nu ştiu cine eşti tu ca să-mi spui că nu avem de ales…

— Sunt cineva care încearcă să vă salveze viaţa, pufni Rhyme.

— Nu pot risca să pierd contractul.

— Stai aşa, doamnă, zise Dellray. Cred că nu pricepi, tipu' ăsta rău…

— Mi-a ucis soţul, răspunse ea cu o voce dură. Înţeleg perfect. Dar nu am de gând să pierd contractul.

Sachs îşi puse mâinile în şold:

— Hei, ia-o mai uşor. Dacă e cineva care vă poate salva pielea, acela e Lincoln Rhyme. Nu cred că avem nevoie de ambiţii aici.

Vocea lui Rhyme interveni în discuţie. Întrebă calm:

— Ne poţi da o oră pentru percheziţie?

— O oră? cumpăni Percey.

Sachs râse şi se întoarse surprinsă spre şeful ei. Întrebă:

— Să percheziţionezi un hangar într-o oră? Haide, Rhyme! Faţa ei spunea: Eu îţi iau apărarea şi tu mă iei peste picior? De partea cui eşti?

Unii criminalişti aveau echipe întregi care cercetau locul faptei, însă Rhyme insista mereu ca Amelia Sachs să cerceteze singură, aşa cum făcuse şi el. Un criminalist se putea concentra altfel decât atunci când mai erau şi alţii acolo. O oră era foarte puţin pentru ca o singură persoană să acopere un perimetru mare. Rhyme ştia asta, dar nu-i răspunse lui Sachs. Nu-şi luă privirea de la Percey, care zise:

— O oră? Bine. E în regulă.

— Rhyme, protestă Sachs, am nevoie de mai mult timp!

— Păi eşti cea mai bună, Amelia, o tachină el.

Ceea ce însemna că decizia fusese deja luată.

— Cine ne poate ajuta? o întrebă Rhyme pe Percey.

— Ron Talbot. E asociat în companie şi e directorul nostru de operaţiuni.

Sachs notă repede numele în carneţel.

— Pot să plec acum? se interesă ea.

— Nu, răspunse Rhyme. Vreau să aştepţi până ce avem bomba din avionul care se îndrepta spre Chicago. Vreau să mă ajuţi s-o analizez.

— Am doar o oră la dispoziţie, făcu ea o încercare. Ţii minte, nu?

— Va trebui să aştepţi, mormăi el, apoi îl întrebă pe Fred Dellray: Cum rămâne cu ascunzătoarea?

— A, avem un loc care o să vă placă, zise poliţistul către Percey. În Manhattan. Şerifii federali îl folosesc pentru protecţia martorilor de seamă. Singura problemă e că avem nevoie de cineva din NYPD care să pună la punct detaliile. Cineva care îl cunoaşte şi îl apreciază pe Dansator.

Chiar atunci Jerry Banks ridică privirea, întrebându-se de ce se uită toată lumea la el.

— Ce e? întrebă el. *Ce?* Şi încercă în zadar să-şi aranjeze vârtejul de păr rebel.

Stephen Kall, care vorbea ca un soldat şi care trăgea cu arme militare, nu fusese niciodată, de fapt, în armată.

Dar acum îi zise Sheilei Horowitz:

— Sunt mândru de moştenirea mea militară. E purul adevăr.

— Unii oameni nu…

— Nu, o întrerupse el, unii oameni nu te respectă din cauza asta. Dar e problema lor.

— E problema lor, repetă Sheila ca un ecou.

— Îmi place unde stai.

Se uită prin încăperea minusculă plină de mobilă de la reduceri.

— Mulţumesc, prietene. Hei, ceva de băut, gen? Ups, iar folosesc cuvintele aiurea. Mama stă cu ochii mereu pe mine. Că mă uit prea mult la televizor. Şi din astea. Ruşinică, ruşinică.

Despre ce dracu' vorbeşte?

— Stai singură? întrebă el cu un zâmbet plăcut, părând sincer interesat.

— Da, eu şi trioul dinamic. Nu ştiu de ce se ascund. Prostuţii ăştia mici! Sheila trase nervoasă de marginea vestei. Şi pentru că el nu îi răspunsese, ea repetă: Deci? Ceva de băut?

— Sigur.

Văzu o singură sticlă de vin, plină de praf, sus pe frigider. Păstrată pentru ocazii speciale. Cum era acum?

Se părea că nu. Ea desfăcu un Dr. Pepper dietetic.

Stephen se duse la fereastră şi se uită afară. Pe stradă nu era niciun poliţist. Şi se aflau doar la un cvartal de gura de metrou. Apartamentul era la etajul al doilea şi, cu toate că avea gratii la ferestrele din spate, acestea nu erau încuiate. Dacă era cazul, putea să se caţăre pe scara de incendiu şi să dispară pe Lexington Avenue care era mereu aglomerată…

Femeia avea telefon şi calculator. Asta era bine.

Se uită la calendarul de perete – imagini cu îngeri. Erau câteva notiţe, dar nimic pentru sfârşitul acela de săptămână.

— Hei, Sheila, vrei să…

Se opri, dădu din cap şi nu mai adăugă nimic.

— Ăăă, ce?

— Păi… Ştiu că e o prostie să te întreb. Adică, e cam din scurt. Mă întrebam dacă ai vreun plan pentru zilele următoare.

Cu precauţie aici.

— Păi, ăăă, trebuie să o vizitez pe maică-mea.

Stephen se încruntă dezamăgit.

— Ce păcat! Ştii, am un locşor în Cape May…

— La Jersey Shore{5}!

— Da, mă duc acolo…

— După ce îl iei pe Buddy?

„Cine mama dracului era Buddy?

A, da, pisica."

— Da. Dacă nu ai nimic de făcut, mă întrebam dacă ai vrea să vii.

— Ai…?

— O să fie şi mama acolo, cu nişte prietene.

— Doamne, nu ştiu ce să zic.

— Păi, de ce n-o suni pe maică-ta să-i spui că va trebui să se

descurce fără tine în weekendul ăsta?

— Păi… Nu e nevoie s-o sun. Dacă nu apar, nu e mare brânză. I-am zis ceva de genul, poate vin, poate nu vin.

Deci minţise. Un sfârşit de săptămână de una singură. Nimeni nu avea să-i simtă lipsa în următoarele câteva zile.

O pisică sări lângă el şi îşi lipi faţa de a lui. Îşi imagină o mie de viermi împrăştiindu-i-se pe corp. Îşi imagină viermi chircindu-se prin părul Sheilei. Degetele ei ca nişte viermi. Stephen începu să o deteste pe femeie. Voia să strige.

— O, salută-l pe noul nostru prieten, Andrea. Te place, Sam. Se ridică şi cercetă cu privirea apartamentul. Se gândi:

„Ţine minte, băiete, poţi ucide cu orice”.

— Spune-mi, o întrebă el, ai bandă adezivă?

— Păi, pentru ce…

Se tot gândi. Pentru…?

— Pentru instrumentele din cutie. Trebuie să lipesc la loc o tobă.

— A, sigur, am aici. Se duse în hol. Le trimit mătuşicilor mele cadouri de fiecare Crăciun. Cumpăr mereu câte o rolă. Nu ţin minte niciodată dacă am cumpărat deja, aşa că am vreo tonă. Vezi ce zăpăcită sunt?

El nu-i răspunse pentru că inspecta bucătăria şi ajunse la concluzia că era cea mai bună zonă din apartament unde s-o omoare.

— Uite! Îi aruncă rola în joacă. El o prinse instinctiv. Era supărat că nu apucase să-şi pună mănuşile. Ştia că avea să lase urme pe rolă. Începu să tremure de furie şi, când o văzu pe Sheila rânjind şi spunându-i: „Frumoasă prindere, prietene”, zări de fapt un vierme uriaş care se apropia de el. Puse rola jos şi îşi trase mănuşile.

— Mănuşi? Ţi-e frig? Hei, prietene, ce…?

El nu-i dădu atenţie şi deschise uşa frigiderului, începând să scoată mâncarea.

Femeia înaintă spre el. Zâmbetul îi pălea treptat de pe buze.

— Ăăă, ţi-e foame?

El se apucă să scoată rafturile.

Schimbară o privire şi, brusc, ea scoase din gât un „Iiii” slab.

Stephen prinse viermele cel gras înainte să ajungă la uşa din faţă.

Repede sau încet?

O târî înapoi în bucătărie. Spre frigider.

Ora 2 din 45

7

Trei.

Percey Clay, absolventă de inginerie, cu certificat de mecanic de avioane şi deţinătoare a tuturor licenţelor pe care Agenţia Federală pentru Aviaţie le putea acorda unui pilot, nu avea vreme pentru superstiţii.

Cu toate acestea, în timp ce traversa Central Park în duba blindată, îndreptându-se spre casa pentru protecţia martorilor din Midtown, îi veni în minte vechea zicătoare pe care călătorii superstiţioşi o repetă ca pe o mantra morbidă. Accidentele se produc întotdeauna câte trei.

La fel şi tragediile.

Întâi, Ed. Acum, a doua lovitură: ce auzea la telefon de la Ron Talbot care era în biroul lui de la Hudson Air.

Stătea la mijloc, între Brit Hale şi acel tânăr detectiv, Jerry Banks. Ţinea capul plecat. Hale o privea, iar Banks se uita precaut pe geam, la trafic, la trecători şi la copaci.

— U.S. Med e de acord să ne mai dea un transport. Respiraţia lui Talbot se auzea alarmant de precipitată în telefon. Unul dintre cei mai buni piloţi pe care îi cunoscuse vreodată, Talbot nu mai pilotase un avion de ani de zile – ţinut la sol de sănătatea lui precară. Percey considera asta ca pe o pedeapsă oribil de nedreaptă pentru păcatele sale legate de băutură, ţigări şi mâncare (mai ales pentru că le avea şi ea). Adică *pot* să ne anuleze contractul. Bombele nu sunt un caz de forţă majoră. Nu ne scutesc de îndeplinirea contractului.

— Dar ne lasă să facem zborul de mâine.

O pauză.

— Da, ne lasă.

— Haide, Ron, pufni ea. Las-o baltă!

Îl auzi cum îşi aprinde o altă ţigară. Masiv şi fumător – bărbatul de la care cerşea ţigări Camel când se lăsa de fumat – Talbot cam uita să-şi spele hainele şi să se bărbierească. Şi nu se pricepea nici să dea veştile proaste.

— E vorba de *Foxtrot Bravo,* zise el cu greu.

— Ce-i cu el?

N695FB era Learjet-ul 35A al lui Percey. Adică, nu din punct de vedere legal. Legal, bimotorul cu reacţie era închiriat celor de la Clay-Carney Holding Corporation, Inc., o subsidiară a Hudson Air Charters, Ltd., de către Morgan Air Leasing Inc., care îl închiriase la rândul ei de la subsidiara Transport Solutions Incorporated a La Jolla Holding Two,

o companie din Delaware. Această situaţie complicată era ceva obişnuit şi legal, având în vedere faptul că atât avioanele, cât şi accidentele aviatice sunt extrem de costisitoare.

Toată lumea de la Hudson Air Charters ştia însă că November Sic Nine Five *Foxtrot Bravo* era al lui Percey. Avea mii de ore de zbor cu acel avion. Era favoritul ei. Era copilul ei. Şi, în multele nopţi în care Ed era plecat, gândul la avion îi alunga ghimpele singurătăţii. Un avion frumos care putea zbura la aproape 14 000 de metri cu o viteză de 460 de noduri – aproape 800 de kilometri pe oră. Ea ştia că poate zbura chiar şi mai sus şi mai repede, deşi acesta era un secret pe care cei de la Morgan Air Leasing, La Jolla Holding, Transport Solutions şi FAA{6} nu-l ştiau.

Talbot continuă:

— Să-l echipez – e mai greu decât credeam.

— Zi mai departe.

— Bine, rosti el în cele din urmă. Stu şi-a dat demisia.

Stu Marquard, mecanicul-şef.

— *Ce?*

— Nenorocitul şi-a dat demisia. De fapt, nu încă, explică Talbot. A zis că e bolnav, dar avea o voce ciudată, aşa că am dat nişte telefoane. Pleacă la Sikorsky. Deja a acceptat slujba.

Percey era uimită.

Aceasta chiar era o problemă importantă. Avioanele Lear 35A erau echipate din fabrică pentru opt pasageri. Ca să pregătească avionul pentru transportul celor de la U.S. Medical, trebuiau scoase aproape toate banchetele, trebuiau instalate compartimente pentru refrigeratoare, rezistente la şocuri, iar de la generatoarele motorului trebuiau trase alte cabluri de electricitate. Asta însemna importante schimbări electrice şi de structură.

Nu exista mecanic mai bun ca Stu Marquard, care echipase avionul lui Ed cât ai zice peşte. Fără el, Percey nu ştia cum aveau să fie gata pentru zborul de a doua zi.

— Ce-i, Percey? întrebă Hale, văzând-o cum se încruntă.

— Stu a plecat, şopti ea.

El dădu din cap, fără să înţeleagă.

— De unde a plecat?

— Şi-a dat demisia, murmură ea. A plecat. Se duce să muncească la elicoptere.

Hale o privi uluit.

— Astăzi?

Ea încuviinţă.

Talbot continuă:

— Se ştie că a fost vorba de o bombă. Poliţiştii n-au zis nimic, dar toată lumea ştie ce s-a întâmplat. Sunt nervoşi. Vorbeam cu John

Ringle…

— Cu Johnny? Un pilot tânăr pe care îl angajaseră cu un an înainte. Doar nu pleacă şi el?

— Mă întreba dacă avem de gând să închidem afacerea o vreme. Până ce se lămureşte treaba.

— Nu, nu închidem nimic, zise ea hotărâtă. Nu anulăm niciun transport. Continuăm ca de obicei. Şi, dacă mai sună cineva şi zice că e bolnav, concediază-l.

— Percey…

Talbot era morocănos, dar toată lumea ştia că are un suflet bun.

— Bine, zise ea. Atunci îi concediez eu.

— Ascultă, în legătură cu *Foxtrot Bravo,* pot să fac în mare parte singur treaba, se oferi Talbot, care avea şi el certificat de mecanic de avioane.

— Fă tot ce poţi. Dar încearcă totuşi să mai găseşti un mecanic, îi spuse ea. Vorbim mai târziu.

Închise.

— Nu-mi vine să cred, zise Hale. Să-şi dea demisia!

Pilotul era uimit.

Percey era furioasă. Oamenii băteau în retragere – cel mai grav păcat posibil. Compania murea. Şi nu avea nici cea mai mică idee cum să o salveze.

Percey Clay nu avea o dibăcie de maimuţă când venea vorba să conducă o afacere.

Dibăcie de maimuţă…

O expresie pe care o auzise când era pilot militar. Inventată de un pilot din aviaţia Forţelor Navale, cu grad de amiral, se referea la talentul ezoteric, înnăscut, de a manevra aeronava.

Cu siguranţă, Percey era dibace ca o maimuţă când venea vorba de pilotat. Orice tip de aparat, fie că mai zburase cu el sau nu, în orice condiţii climaterice, VFR{7} sau IFR{8}, ziua sau noaptea. Pilota avionul ireproşabil şi îl aducea la sol în locul acela magic pe care îl ţinteau piloţii – exact la „trei sute peste cifre” – la trei sute de metri deasupra pistei de aterizare marcate cu alb. Planoare, biplane, Hercules, Boeing-uri 737, MIG-uri – se simţea ca acasă în carlinga oricărei aeronave.

Dar dibăcia de maimuţă a lui Percey Rachael Clay nu depăşea această zonă.

Fără nicio îndoială, nu era deloc dibace în relaţiile cu familia. Tatăl ei, cu afaceri în domeniul tutunului, refuza să-i vorbească de ani de zile – de fapt chiar o dezmoştenise – de când abandonase facultatea, UVA{9}, pentru a se înscrie la şcoala de aviaţie de la Virgina Tech. (Deşi ea îi spusese că plecarea din Charlottesville era inevitabilă – la şase săptămâni după începerea primului semestru, Percey o bătuse pe preşedinta unei frăţii când blonda înaltă comentase, puţin cam tare, că

slăbănoaga ar fi trebuit să depună jurământ la Agronomie, şi nu la asociaţia lor plină de rafinament.)

Cu siguranţă, nu era dibace la gestionarea relaţiilor. Ameţitoarele ei performanţe aviatice pe uriaşele aparate de zbor Tomcat nu redresau balanţa înclinată de prostul ei obicei de a vorbi pe şleau, atunci când toţi cei din jur nu scoteau o vorbă în legătură cu anumite evenimente.

Şi nu era dibace când venea vorba de a conduce compania aeriană a cărei preşedintă era. I se părea uimitor cum Hudson Air avea atâtea comenzi şi totuşi era în permanenţă la un milimetru de faliment. La fel ca Ed, Brit Hale şi ceilalţi piloţi, Percey muncea fără întrerupere (unul dintre motivele pentru care fugise de liniile comerciale era hotărârea stupidă a celor de la FAA care le interzicea piloţilor să zboare mai mult de optzeci de ore pe lună). Prin urmare, de ce erau ei în permanenţă aproape de faliment? Dacă n-ar fi fost abilitatea încântătorului Ed de a face rost de clienţi şi cea a morocănosului Ron Talbot de a reduce cheltuielile şi de a jongla cu creditorii, nu ar fi reuşit să supravieţuiască în ultimii doi ani.

Compania aproape că se prăbuşise luna trecută, dar Ed reuşise să pună mâna pe contractul cu U.S. Medical. Lanţul spitalicesc făcea bani frumoşi din transplanturi, iar ea aflase că nu era vorba doar de inimi şi rinichi. Problema cea mai importantă era de a duce primitorului organul donatorului la câteva ore după operaţie. Organele erau adesea transportate cu zboruri comerciale (puse în refrigeratoare în cabina pilotului), dar totul depindea de programul şi de ruta liniei aeriene. Hudson Air nu avea aceste restricţii. Compania fusese de acord să pună un avion la dispoziţia celor de la U.S. Medical. Trebuiau să efectueze transporturi în serie pe Coasta de Est şi în Vestul Mijlociu, oprindu-se la şase sau opt dintre sediile companiei, ori de câte ori era nevoie. Cursele erau garantate. Ploaie, zăpadă, vânt, condiţii minime – atâta vreme cât aeroportul era deschis şi aveau voie să zboare, Hudson Air transporta marfa la timp.

Prima lună era de probă. Dacă treaba mergea, urmau să primească un contract pe optsprezece luni care trebuia să asigure supravieţuirea companiei.

Se părea că Ron îşi convinsese clientul să le mai acorde o şansă, dar dacă *Foxtrot Bravo* nu era gata pentru zborul de a doua zi… Percey nici nu voia să se gândească la o asemenea posibilitate.

În timp ce traversa Central Park în maşina poliţiei, Percey Clay urmări primele semne al primăverii. Lui Ed îi plăcea parcul şi alerga adesea acolo. Dădea două ture lacului, după care se întorcea acasă terminat, cu părul încărunţit atârnându-i în şuviţe peste faţă. „Iar eu?“ Percey râse trist în sinea ei. O găsea acasă, aplecată deasupra vreunui tratat de aeronautică sau unui manual de reparare a turbinelor pentru iniţiaţi, poate fumând, poate bând un Wild Turkey. Zâmbind, Ed o

împungea în coaste cu degetul şi o întreba dacă mai putea să facă şi altceva nesănătos în acelaşi timp. Printre hohotele de râs, el lua câteva înghiţituri de bourbon.

Îşi aminti apoi cum se apleca şi o săruta pe umăr. Când făceau dragoste, el îşi lipea faţa de pielea ei, iar Percey Clay credea că în locul acela unde gâtul se unea cu umerii ei delicaţi, doar acolo era o femeie frumoasă.

Ed…

Toate stelele serii…

Ochii i se umplură iar de lacrimi şi privi în sus, la cerul cenuşiu. Prevestitor de rău. Estimă plafonul de zbor la 500 de metri, vântul din direcţia 090 cu o viteză de 15 noduri. Turbulenţe. Se mişcă în scaun. Degetele puternice ale lui Brit Hale o ţineau strâns de braţ. Jerry Banks vorbea despre ceva. Ea nu ascultă.

Percey Clay luase o hotărâre. Deschise din nou telefonul mobil.

Ora 3 din 45

8

Sirena urlă.

Lincoln Rhyme aşteptă să audă efectul Doppler în timp ce maşina se îndepărta. Dar, chiar în faţa casei sale, sirena mai scoase un sunet şi apoi tăcu. O clipă mai târziu, Thom conduse un tânăr în laboratorul de la primul etaj. Cu o tunsoare scurtă, la modă, poliţistul din Illinois avea o uniformă albastră care probabil că fusese proaspăt spălată când o îmbrăcase cu o zi înainte, dar acum era şifonată şi murdară de funingine şi noroi, îşi trecuse un aparat electric de bărbierit peste faţă, dar nu lăsase decât nişte urme prin barba neagră care contrasta cu părul lui blond şi rar. Ţinea doi saci mari de pânză şi un dosar cafeniu, iar Rhyme fu mai fericit să-l vadă decât pe oricine altcineva în ultima săptămână.

— Bomba! răcni el. Am aici bomba!

Poliţistul, surprins de adunătura ciudată de apărători ai legii, probabil că se întreba ce-l lovise, când Cooper îi smulse sacii, iar Sellitto mâzgăli o semnătură pe chitanţă şi pe fişa de primire în custodie pe care i le împinse înapoi în mână.

— Mulţumesc, la revedere, zise detectivul pe nerăsuflate, întorcându-se spre masa cu probele.

Thom îi zâmbi politicos poliţistului şi îl conduse afară din cameră.

Rhyme strigă:

— Să-i dăm drumul, Sachs. Pierzi vremea! Ce-avem?

Ea îi zâmbi rece şi se îndreptă spre masa lui Cooper, unde tehnicianul aşeză cu grijă pe masă conţinutul sacilor.

Oare ce era cu ea? O oră era de ajuns pentru a investiga locul faptei, dacă asta o supăra. De fapt, îi plăcea când o vedea iritată. El însuşi dădea cele mai bune rezultate când era aşa.

— Bine, Thom, ajută-ne. Tabla. Trebuie să scriem care sunt probele. Să facem nişte tabele. „LC-1.“ Primul cap de tabel.

— L, ăăă, C?

— Locul crimei, zise tăios criminalistul. Ce altceva ar putea fi? „LC-1, Chicago.”

Într-un caz recent, Rhyme folosise spatele unui afiş mototolit de la Metropolitan Museum drept tabel pentru a nota probele. Acum se perfecţionase – avea mai multe table agăţate sus pe perete, împrăştiind un miros care îi amintea de zilele de şcoală din Vestul Mijlociu, în primăverile umede, când se dădea în vânt după ora de ştiinţe exacte şi detesta scrierea şi engleza.

Asistentul, aruncând o privire exasperată spre şeful său, luă creta, înlătură cu mâna o urmă de praf de pe cravata sa perfectă şi pantalonii călcaţi la linie şi scrise.

— Ce avem, Mel? Sachs, ajută-l!

Începură să despacheteze pungile şi borcanele de plastic cu cenuşă, bucăţele de metal, fibre şi plastic. Puseră conţinutul pe nişte tăviţe de porţelan. Membrii echipei de anchetă de la locul prăbuşirii – dacă erau la fel ca specialiştii pe care Rhyme îi instruise – probabil că folosiseră magneţi pe rotile, aspiratoare mari şi o serie de ecrane de plasă fină pentru a localiza rămăşiţele exploziei.

Rhyme, expert în cele mai multe dintre domeniile investigaţiei criminalistice, era o autoritate în bombe. Subiectul nu-l interesase în mod special, până când Dansatorul nu lăsase pachetul micuţ în coşul de gunoi al biroului de pe Wall Street, acolo unde cei doi tehnicieni ai săi fuseseră ucişi. După aceasta, Rhyme îşi pusese în cap să înveţe tot ce se putea despre explozivi. Studiase la Unitatea de explozivi a FBI-ului, una dintre cele mai mici – dar cea mai elitistă – din laboratorul federal, compusă din paisprezece examinatori şi tehnicieni. Ei nu căutau DEI – dispozitive explozive improvizate, numele pe care cei din poliţie îl dădeau bombelor – şi nu le dezamorsau. Treaba lor era să analizeze bombele şi locul unde explodaseră şi să dea de urma fabricanţilor şi a celor care îi ajutaseră (realizarea bombelor era considerată o artă în anumite cercuri, iar ucenicii munceau din greu să înveţe tehnicile meseriaşilor renumiţi).

Sachs se uita la pungi.

— Bomba nu se autodistruge?

— Nimic nu se distruge complet niciodată, Sachs. Ţine minte asta! Totuşi, când se apropie în scaunul cu rotile şi examină pungile, recunoscu: Asta a fost una rea. Vezi fragmentele astea? Grămada asta de aluminiu din stânga? Metalul e fărâmiţat, nu îndoit. Asta înseamnă că dispozitivul a avut o brizanţă înaltă…

— O ce înaltă? întrebă Sellitto.

— Brizanţă, explică Rhyme. Rata detonării. Dar chiar şi aşa, între şaizeci şi nouăzeci la sută din bombă rămâne după explozie. Bineînţeles, nu şi explozibilul. Deşi rămân mereu suficiente reziduuri pentru a putea face determinări. Păi, avem o grămadă de muncă aici.

— O grămadă? pufni Dellray. E ca şi cum ar trebui să-l pui pe hopa-mitică în picioare.

— Dar Fred, nu asta e treaba noastră, zise Rhyme repede. Tot ce avem de făcut este să-l găsim pe nenorocit. Împinse scaunul pe lângă masă. Cum arată, Mel? Văd o baterie, văd un cablu, văd cronometrul. Ce altceva? Poate bucăţele din container sau din valize?

În comparaţie cu cronometrele şi detonatoarele, valizele trimiseseră la închisoare mai mulţi terorişti. Deşi nu se vorbeşte despre asta,

valizele nereclamate sunt adesea donate FBI-ului de către companiile aeriene şi detonate în încercarea de a simula explozii şi de a oferi standarde pentru criminalişti. În cazul exploziei zborului Pan Am 103, FBI-ul i-a identificat pe terorişti analizând nu explozibilul, ci radioul Toshiba ascuns înăuntru, valiza Samsonite ce conţinea radioul şi hainele în care era învelit. S-a descoperit că hainele din valiză proveneau de la un magazin din Sliema, Malta, al cărui proprietar a identificat un agent libian sub acoperire care le cumpărase.

Cooper scutură însă din cap.

— Nimic în zona detonării în afară de componentele bombei.

— Deci nu era într-o valiză sau vreun bagaj, medită Rhyme. Interesant! Şi cum dracu' a urcat-o la bord? Unde a pus-o? Lon, citeşte-mi raportul de la Chicago.

— „E greu de stabilit locul exact unde a avut loc explozia, citi Sellitto, din cauza incendiului şi a distrugerii avionului. Amplasarea bombei pare să fi fost sub carlingă în spatele acesteia."

— Sub şi în spate. Mă întreb dacă acolo e şi cala de bagaje. Poate… Rhyme tăcu. Capul i se mişca în faţă şi în spate, uitându-se la sacii cu probe. Aşteaptă, aşteaptă! strigă el. Mel, lasă-mă să văd bucăţile alea de metal. A treia sacoşă din stânga. Aluminiul. Pune-l sub un microscop!

Cooper conectase camera video a microscopului compus la computerul lui Rhyme. Ce vedea Cooper vedea şi Rhyme. Tehnicianul începu să pună pe lamele mostre din bucăţile minuscule de resturi şi să le aşeze sub microscop.

O clipă mai târziu, Rhyme comandă:

— Cursorul în jos. Dublu clic.

Imaginea de pe ecranul calculatorului se mări.

— Aici, uite! Învelişul avionului a explodat spre interior.

— Spre interior? întrebă Sachs. Vrei să spui că bomba a fost *în afară?*

— Cred că da, da. Ce zici, Mel?

— Ai dreptate. Capetele niturilor sunt toate îndoite înăuntru. E clar că a fost în exterior.

— O rachetă, poate? întrebă Dellray. SAM?

Sellitto citi mai departe din raport:

— „Nu există înregistrări radar care să corespundă unor misile".

Rhyme clătină din cap.

— Nu. Totul indică o bombă.

— Dar pe *dinafară?* întrebă Sellitto. N-am mai auzit până acum.

— Aşa s-ar explica asta, strigă Cooper. Tehnicianul, purtând nişte ochelari cu lupă şi înarmat cu o sondă de ceramică, parcurge cu privirea nişte bucăţi de metal cu repeziciunea unui cowboy care îşi numără vitele din cireadă. Fragmente de metal feros. Magneţi. Nu s-ar

fi lipit de învelişul de aluminiu, dar dedesubt era oţel. Am şi câteva bucăţele de răşină epoxidică. A lipit bomba pe dinafară şi a fixat-o cu magneţi până când s-a întărit adezivul.

— Uită-te la undele de şoc din răşină, arătă Rhyme. Adezivul nu se uscase complet, asta înseamnă că a fixat-o cu puţin timp înainte de decolare.

— Putem afla marca epoxidului?

— Nu. Are o compoziţie generică. Se vinde peste tot.

— Nu avem nicio speranţă de amprente? Spune-mi adevărul, Mel.

Răspunsul lui Cooper fu un râs sceptic. Cu toate astea, respectă procedura şi scană fragmentele. Nu se vedea nimic în afară de urma exploziei.

— Absolut nimic.

— Vreau să-l miros, zise Rhyme.

— Să-l miroşi? întrebă Sachs.

— Având în vedere rezultatul, ştim că este un explozibil puternic. Vreau să ştiu exact de ce tip.

Mulţi atentatori folosesc un explozibil lent – substanţe care ard repede, dar nu explodează decât dacă sunt închise, de exemplu, într-o ţeavă sau o cutie. Praful de puşcă e cel mai comun dintre acestea. Explozibilul rapid – de exemplu, plastic sau TNT – explodează în starea lui naturală şi nu e nevoie să fie izolat într-un recipient. Acesta e scump şi se găseşte greu. Tipul şi sursa explozibilului pot spune multe despre identitatea atacatorului.

Sachs aduse o pungă lângă scaunul lui Rhyme şi o deschise. Acesta inhală.

— RDX, zise Rhyme, recunoscându-l imediat.

— În concordanţă cu explozia, întări Cooper. Crezi că-i vorba de C3 sau C4? întrebă el.

RDX era componenta principală a celor două explozibile militare din plastic; era ilegal să se afle în posesia unui civil.

— Nu C3, spuse Rhyme mirosind din nou explozibilul de parcă era un Bordeaux vechi. Nu miroase dulce… Cu siguranţă nu. Şi, ciudat… Mai simt ceva… Vezi ce zice cromatograful, Mel.

Tehnicianul puse mostra în cromatograful de gaze cu spectrometru de masă. Această maşinărie separa elementele în compuşi şi le identifica. Putea să analizeze mostre de mărimea unui microgram şi, odată ce stabilea despre ce era vorba, putea să introducă informaţia într-o bază de date şi să găsească, în multe cazuri, numele mărcii.

Cooper examină rezultatele.

— Ai dreptate, Lincoln. E RDX. Şi ulei. Şi ceva ciudat – amidon…

— Amidon! strigă Rhyme. Asta am mirosit. E fainã de guar…

Cooper râse în timp ce cuvintele pe care tocmai le rostise apăreau pe ecranul calculatorului.

— Cum ţi-ai dat seama?

— Pentru că e dinamită militară.

— Dar nu conţine nitroglicerină, protestă Cooper. Ingredientul activ al dinamitei.

— Nu, nu e dinamită propriu-zisă, explică Rhyme. E un amestec de RDX, TNT, ulei de motor şi fainã de guar. Nu-i ceva prea obişnuit.

— Militară, zici? interveni Sellitto. Asta ne duce spre Hansen.

— Aşa e.

Tehnicianul puse mostrele la microscop.

Imaginile apărură simultan pe ecranul calculatorului lui Rhyme. Bucăţi de fibră, sârmă, resturi, aşchii, praf.

Îi aducea aminte de o imagine similară văzută cu mulţi ani în urmă, deşi în circumstanţe diferite. Se uita printr-un caleidoscop greu din alamă, cumpărat drept cadou aniversar pentru o prietenă. Claire Trilling, frumoasă şi elegantă. Rhyme găsise caleidoscopul într-un magazin din Soho. Îşi petrecuseră seara în faţa unei sticle de merlot, încercând să ghicească ce fel de cristale ori pietre preţioase exotice formau imaginile uimitoare. În cele din urmă, Claire, care avea, ca şi Rhyme, aproape aceeaşi curiozitate ştiinţifică, desfăcuse partea de jos a tubului şi golise conţinutul pe masă. Râseseră. Obiectele nu erau altceva decât nişte bucăţi de metal, talaş, o agrafă pentru hârtie, bucăţele rupte din Paginile Aurii, pioneze.

Rhyme se debarasă de aceste amintiri şi se concentră asupra obiectelor pe care le vedea pe ecran. O bucată de hârtie cernită de Manila – ambalajul dinamitei militare. Fibre – mătase artificială şi bumbac – de la fitilul detonant pe care Dansatorul îl legase în jurul dinamitei, prea moale pentru a putea fi modelată în jurul fitilului. Un fragment de aluminiu şi o sârmuliţă colorată – de la amorsa electrică. Altă sârmă şi o bucată de grafit de mărimea unei gume de şters, de la baterie.

— Cronometrul, strigă Rhyme. Vreau să văd cronometrul!

Cooper luă de pe masă o pungă mică de plastic. În ea se afla inima nemişcată şi rece a bombei.

Era în stare aproape perfectă şi asta îl surprinse pe Rhyme. „Aha, prima ta scăpare”, se gândi el, vorbind în sinea sa cu Dansatorul. Cei mai mulţi atentatori pun explozibilul în jurul sistemului de detonare pentru a distrage urmele. Dar aici, Dansatorul pusese din greşeală cronometrul în spatele unei protuberanţe groase din carcasa de metal care adăpostea bomba. Marginea protejase cronometrul de explozie.

Pe Rhyme îl înţepă gâtul în timp ce se aplecă în faţă, uitându-se la cadranul îndoit al cronometrului.

Cooper cercetă dispozitivul.

— Am numărul modelului şi cine l-a fabricat.

— Trece totul prin CRE.

Colecţia de Referinţă a Explozivilor a FBI era cea mai mare bază de date cu dispozitive explozibile din lume. Includea informaţii despre toate bombele descoperite în Statele Unite, precum şi probe fizice de la multe dintre ele. Anumite componente ale colecţiei erau vechi, datând din anii ’20.

Cooper scrise la tastatura calculatorului său. O clipă mai târziu, modemul şuieră şi pârâi.

După două minute primi răspunsul la cerere.

— Nu e bine, zise bărbatul cel chel strâmbându-se uşor – era starea maximă de emoţie a tehnicianului. Niciun profil anume nu se potriveşte cu această bombă.

Aproape toţi atentatorii urmează un tipar atunci când îşi construiesc dispozitivele – învaţă o tehnică şi se ţin de ea îndeaproape. (Având în vedere natura produsului, nu e o idee bună să experimenteze prea mult.) Dacă unele părţi ale bombei Dansatorului s-ar fi potrivit cu un dispozitiv exploziv improvizat din, să zicem, Florida sau California, echipa ar fi putut găsi indicii suplimentare de la locul exploziilor respective care să-i ducă la aria în care locuia individul. În general, dacă două bombe au în comun în construcţia lor cel puţin patru puncte – fire sudate, de exemplu, în loc de lipite, sau cronometre analogice, în loc de digitale – probabil că sunt făcute de aceeaşi persoană ori sub oblăduirea ei. Bomba de acum câţiva ani a Dansatorului de pe Wall Street se deosebea de cea din prezent. Rhyme era însă conştient că aceasta din urmă trebuia să servească unui scop diferit. Prima bombă fusese pusă pentru a împiedica cercetarea locului faptei; aceasta, pentru a arunca în aer un avion. Şi dacă Rhyme ştia ceva despre Dansatorul pe Coşciug era faptul că acesta îşi adapta instrumentele la treaba pe care trebuia să o facă.

— Mai rău de atât? întrebă Rhyme, cercetând chipul lui Cooper în timp ce tehnicianul privea fix monitorul.

— Cronometrul.

Rhyme oftă. Înţelese.

— Câte miliarde au fost produse?

— Daiwana Corporation din Seoul a vândut anul trecut o sută patruzeci şi două de mii. Către magazine de distribuţie, reprezentanţi şi alte companii industriale. Nu au niciun cod pe ele pentru a putea spune de unde provin.

— Minunat. Absolut minunat.

Cooper continuă să citească de pe ecran.

— Hm. Cei de la CRE zic că sunt interesaţi de dispozitiv şi speră să-l poată introduce în baza de date.

— Da, e prioritatea noastră numărul unu, mormăi Rhyme.

Muşchii umărului i se încordară brusc şi fu nevoit să se lase pe spate, cu capul pe tetiera scaunului cu rotile. Respiră profund câteva

minute până ce durerea insuportabilă cedă şi se stinse apoi complet. Sachs, singura care observă, se îndreptă spre el, dar Rhyme o refuză printr-un semn şi zise:

— Câte cabluri vezi, Mel?

— Se pare că sunt doar două.

— Cu mai multe canale sau fibră optică?

— Nu. Cablu obişnuit.

— Fără şunturi?

Şuntul este un fir separat care asigură legătura în cazul în care cablul de la baterie sau de la cronometru este tăiat în tentativa de a împiedica explozia. Toate bombele sofisticate au aceste şunturi.

— Păi, interveni Sellitto, asta e o veste bună. Înseamnă că începe să devină neglijent.

Dar Rhyme credea că e tocmai invers.

— Nu prea cred, Lon. Scopul şuntului este să îngreuneze dezamorsarea. Faptul că nu a avut şunt înseamnă că era suficient de sigur că bomba nu va fi găsită şi va exploda exact aşa cum a plănuit – în aer.

— Chestia asta, întrebă Dellray plin de dispreţ, privind la componentele bombei. În ce fel de cercuri ar trebui să se învârtă tipul nostru ca să facă ceva de genul ăsta? Avem ofiţeri la Investigaţii care ştiu o grămadă despre furnizorii de bombe.

Fred Dellray, la rândul său, învăţase despre bombe mai mult decât intenţionase vreodată să ştie. Toby Doolittle, partenerul şi prietenul lui de-o viaţă, lucrase la parterul clădirii federale din Oklahoma City în urmă cu ceva ani. Fusese ucis pe loc în explozia bombei făcute cu îngrăşăminte.

Rhyme clătină însă din cap.

— Se găsesc de-a gata, Fred. În afară de explozibil şi de fitilul detonatorului. Probabil că i le-a dat Hansen. La dracu', Dansatorul putea să-şi procure tot ce avea nevoie de la Radio Shack{10}.

— Cum? întrebă Sachs surprinsă.

— Da, zise Cooper şi adăugă: Îi spunem Magazinul Atentatorilor.

Rhyme plimbă scaunul pe lângă masă, până la o bucată din carcasa de oţel mototolită precum o hârtie şi se uită la ea îndelung. Apoi se trase în spate şi se uită în tavan.

— Dar de ce s-o pună pe exterior? medită el. Percey zicea că sunt mereu mulţi oameni în preajmă. Iar pilotul nu se plimbă oare în jurul avionului înainte de decolare, nu se uită la roţi şi la chestii dintr-astea?

— Ba cred că da, zise Sellitto.

— De ce nu au văzut-o nici Ed Carney, nici copilotul lui?

— Pentru că, îl întrerupse Sachs brusc, Dansatorul nu putea să monteze bomba până nu se asigura cine va fi în avion.

Rhyme se întoarse spre ea.

— Asta e, Sachs! Era acolo şi privea. Când a văzut că în avion se suie Carney, a ştiut că a prins măcar una dintre victime. A montat-o după îmbarcarea lui Carney şi înainte de decolarea avionului. Trebuie să aflăm unde, Sachs. Şi să investigăm. Mai bine să-i dăm dramul.

— Avem doar o oră – de fapt, chiar mai puţin deja, spuse calm Amelia Sachs şi se îndreptă spre uşă.

— Încă ceva, zise Rhyme.

Ea se opri.

— Dansatorul e puţin diferit de tot ce-ai văzut până acum. Oare cum să-i explice? În ceea ce-l priveşte, ce vezi nu e neapărat necesar ce este.

Ea ridică dintr-o sprânceană vrând să zică: „Bine, şi?“

— Probabil că nu e în aeroport. Dar dacă vezi că cineva se îndreaptă spre tine, atunci… să tragi tu prima.

— Poftim? zise ea râzând.

— Să ai grijă în primul rând de tine, locul faptei vine al doilea.

— Sunt doar un tehnician, răspunse ea şi ieşi pe uşă. Doar n-o să-i pese lui de mine.

— Amelia, ascultă-mă…

Dar îi auzi paşii coborând. Succesiunea obişnuită: zgomotul înfundat pe lemnul de stejar, paşii tăcuţi când străbătea covorul persan, tropăitul pe marmura de la intrare. Apoi, finalul – când uşa se închidea trântindu-se.

Ora 3 din 45

9

Cei mai buni soldaţi sunt cei care au răbdare.

O să ţin minte asta, domnule.

Stephen Kall stătea la masa din bucătăria Sheilei, gândindu-se cât de mult o ura pe Essie, pisica tărcată, sau cum naiba o chema, şi asculta o lungă conversaţie înregistrată. Iniţial, se hotărâse să găsească pisicile şi să le omoare, dar observase că, din când în când, acestea scoteau un sunet parcă nepământean. Dacă vecinii erau obişnuiţi cu el, puteau deveni suspicioşi dacă din apartamentul Sheilei Horowitz nu se mai auzea nimic.

Linişte… Privi cum se derulează banda. Ascultă.

Douăzeci de minute mai târziu, auzi pe casetă ceea ce spera să audă. Zâmbi. E bine. Scoase Modelul 40 din cutia de chitară Fender, îl strânse la piept ca pe un copil şi se îndreptă spre frigider. Întinse gâtul. Zgomotele încetaseră. Nu se mai zgâlţâia. Se simţi oarecum uşurat, senzaţia că pe trup i se târau viermi aproape că dispăruse, nu mai avea atâtea furnicături când se gândea că viermele dinăuntru era acum nemişcat şi rece. Putea să plece în siguranţă. Îşi luă bagajul şi ieşi din apartamentul întunecos în care mirosea înţepător a pisică şi vin prăfuit şi prin care se târau milioane de viermi dezgustători.

Peisaj de ţară.

Amelia Sachs gonea printr-un tunel de pomi primăvăratici, cu stânci pe o parte a drumului şi o faleză modestă pe cealaltă. O spoială de verde şi, peste tot, o explozie galbenă de forsiţii.

Sachs era o fată de la oraş, născută la Brooklyn General Hospital, şi locuia de-o viaţă în acel cartier. Natura, pentru ea, însemna Prospect Park duminica sau, în serile din timpul săptămânii, rezervaţia forestieră din Long Island unde îşi ascundea Dodge Charger-ul negru ca un rechin de maşinile de patrulă care străbăteau zona după cei care, asemenea ei, participau la curse ilegale.

Acum, la volanul unui vehicul special al Investigaţiilor – o dubă transformată în laborator criminalistic – apăsă pe accelerator, intră pe acostament şi depăşi o camionetă care avea lipit pe geamul din spate un motan Garfield cu susul în jos. Drumul o ducea drept în inima ţinutului Westchester.

Luând mâna de pe volan, îşi trecu degetul prin păr şi îşi atinse scalpul. Apoi apucă din nou volanul, apăsă mai tare pe accelerator până ce intră în suburbia cu malluri, clădiri comerciale neîngrijite şi

fast food-uri.

Se gândea la bombe, la Percey Clay.

Şi la Lincoln Rhyme.

Ceva era schimbat la el în ziua aceea. Ceva important. Lucrau împreună de un an, de când el o luase de la o acţiune sub acoperire pentru Ministerul Apărării ca să-l ajute la prinderea unui răpitor în serie. În acea vreme, Sachs se afla într-o perioadă proastă a vieţii – o misiune care mersese prost şi un scandal de corupţie în cadrul departamentului care o deziluzionaseră aşa de mult încât voia, nici mai mult, nici mai puţin, să iasă din poliţie. Dar Rhyme nu o lăsase. Pur şi simplu. Deşi nu era decât consultant civil, acesta aranjase să fie transferată la Investigaţii. La început ea protestase, dar renunţase curând să se mai împotrivească; ideea era că îi plăcea noua activitate. Şi îi plăcea să lucreze cu Rhyme, a cărui inteligenţă era stimulantă şi intimidantă şi – ceva ce nu recunoscuse faţă de nimeni – a naibii de incitantă.

Ceea ce nu însemna însă că îl citea ca pe o carte deschisă. Lincoln Rhyme nu-şi dezvăluia gândurile, iar ea nu-l putea ghici complet.

Să tragi tu prima…

Asta ce mai însemna? Nu tragi *niciodată* cu arma la locul faptei dacă acest lucru e posibil. O singură împuşcătură ar contamina locul cu carbon, sulf, mercur, antimoniu, plumb, cupru şi arsenic, iar împuşcătura şi reculul ar putea distruge probe vitale. Rhyme însuşi îi povestise un episod când trebuise să tragă într-un criminal care se ascundea la locul faptei, iar grija lui cea mai mare fusese că împuşcăturile deterioraseră o bună parte din probe. (Când Sachs, care credea că în cele din urmă i-a ghicit gândurile, zisese: „Dar ce importanţă mai avea, Rhyme? Doar prinseseşi criminalul, nu?“, acesta îi răspunsese caustic: „Şi dacă avea *parteneri,* ei? *Atunci* cum rămânea treaba?”)

Prin ce se deosebea Dansatorul pe Coşciug, în afară de numele caraghios şi de faptul că părea ceva mai deştept decât mafiotul tipic sau ucigaşii plătiţi ai bandelor din vestul New York-ului?

Şi să cerceteze hangarul *într-o oră?* Sachs avea impresia că el fusese de acord pentru a-i face o favoare lui Percey. Ceea ce nu era stilul lui. Rhyme ţinea locul crimei închis zile întregi dacă era cazul.

Aceste întrebări o sâcâiau, iar Ameliei Sachs nu-i plăceau întrebările fără răspuns.

Nu mai avea însă vreme pentru speculaţii. Sachs roti volanul şi intră în Aeroportul Regional Mamaroneck. Era o zonă aglomerată, cuibărită în partea împădurită din Westchester County, la nord de Manhattan. Marile linii aeriene aveau companii afiliate care se ocupau aici de service – United Express, American Eagle dar marea majoritate a avioanelor garate erau jeturi corporatiste, toate fără însemne, probabil

din motive de securitate, se gândi ea.

La intrare, erau mai mulţi agenţi de poliţie care verificau actele de identitate. O priviră cu surprindere când parcă – văzând tânăra superbă cu păr roşu la volanul unui vehicul de reacţie rapidă al Investigaţiilor de la NYPD, îmbrăcată în blue-jeans, hanorac şi o şapcă Mets. Îi arătară drumul cu mâna. Ea urmă indicatoarele pentru Hudson Air Charters şi găsi clădirea formată din module mici la capătul unui şir de terminale ale unor linii comerciale.

Opri în faţa clădirii şi coborî. Se prezentă celor doi ofiţeri care păzeau hangarul şi avionul argintiu lucios dinăuntru. Fu mulţumită să vadă că poliţia locală înconjurase cu bandă hangarul şi aerodromul din faţa lui pentru a securiza zona. Dar mărimea zonei nu o încântă deloc.

O oră să investigheze? Putea să petreacă o zi întreagă aici.

Îţi mulţumesc frumos, Rhyme.

Intră grăbită în birou.

Vreo doisprezece bărbaţi şi femei, unii îmbrăcaţi în costume, alţii în salopete, stăteau în grupuri mici. Cei mai mulţi aveau douăzeci-treizeci de ani. Sachs bănui că, până noaptea trecută, fuseseră o echipă tânără şi entuziastă. Acum chipurile lor lăsau să se vadă o supărare colectivă care îi îmbătrânise brusc.

— E cineva aici pe nume Ron Talbot? întrebă ea arătându-şi insigna.

Cea mai în vârstă persoană din cameră – o femeie la vreo cincizeci de ani, cu părul strâns şi dat cu fixativ, îmbrăcată într-un costum demodat – se îndreptă spre Sachs.

— Eu sunt Sally Anne McCay, zise ea. Sunt şefa de birou. Ce mai face Percey?

— E bine, răspunse Sachs precaută. Unde e domnul Talbot?

O brunetă în jur de treizeci de ani, purtând un costum albastru şifonat, ieşi dintr-un birou şi o luă pe Sally Anne pe după umeri. Femeia mai în vârstă îi strânse mâna.

— Lauren, eşti bine?

Lauren, cu faţa ei umflată încremenită de şoc, o întrebă pe Sachs:

— S-a descoperit ce s-a întâmplat?

— Abia am demarat investigaţia… Deci, domnul Talbot?

Sally Anne îşi şterse lacrimile apoi se uită în direcţia unui birou aflat pe colţ. Sachs se îndreptă spre uşă. Înăuntru se afla un bărbat îngândurat, cu o bărbie îngustă şi o claie nepieptănată de păr negru încărunţit. Se uita peste nişte foi scoase la imprimantă şi respira greoi. Îşi ridică privirea cu o expresie deprimată pe chip. Părea că şi el plânsese.

— Sunt ofiţerul Sachs, se prezentă ea. Lucrez la NYPD.

El încuviinţă.

— L-aţi prins? întrebă el uitându-se pe geam, ca şi cum s-ar fi

aşteptat să vadă stafia lui Ed Carney trecând în zbor pe acolo. Se întoarse cu spatele la ea. Pe ucigaş?

— Urmărim mai multe piste.

Amelia Sachs, la a doua generaţie de poliţişti în familie, poseda arta de a ieşi din încurcătură fără să stea pe gânduri.

Lauren apăru în pragul uşii.

— Nu-mi vine să cred că nu mai e, gâfâi ea cu o voce care îi trăda panica. Cine ar face una ca asta? *Cine?* Când era poliţist de proximitate, Sachs dusese destule veşti proaste rudelor victimelor, dar nu se obişnuise niciodată cu deznădejdea pe care o auzea în vocile prietenilor şi familiei celor care dispăruseră.

— Lauren. Sally Ann îşi luă colega de braţ. Lauren, du-te acasă.

— Nu! Nu vreau să mă duc acasă. Vreau să ştiu cine dracu' a făcut-o! O, Ed…

Înaintând în biroul lui Talbot, Sachs zise:

— Am nevoie de ajutorul vostru. Se pare că ucigaşul a montat bomba în exterior, sub carlingă. Trebuie să aflăm unde anume.

— În exterior? Talbot se încruntă. Cum?

— Cu magneţi şi adeziv. Adezivul nu se uscase complet înainte de explozie, deci probabil că nu a montat-o cu mult timp înainte de decolare.

Talbot încuviinţă.

— Da, orice îmi stă în putere.

Ea arătă spre aparatul walkie-talkie prins de coapsă.

— O să ţin legătura direct cu şeful meu. E în Manhattan. O să vă punem câteva întrebări. Conectă microfonul şi casca la staţia Motorola, şi o deschise. Hei, Rhyme, sunt aici. Mă auzi?

Deşi erau pe o frecvenţă a trupelor speciale şi trebuiau să folosească un canal anume, conform procedurilor Departamentului de Comunicaţii, lui Sachs şi lui Rhyme nu le păsa în general de acest lucru. Şi nu le păsa nici acum. Vocea lui mormăi în cască, reflectată de cine ştie câţi sateliţi.

„Te-am prins. Ţi-a luat cam mult."

Nu forţa nota, Rhyme.

Poliţista îl întrebă pe Talbot:

— Unde era avionul înainte de decolare? Să zicem înainte cu o oră, o oră şi un sfert?

— În hangar, spuse Talbot.

— Crezi că ar fi putut să ajungă la avion acolo? După ce – cum i se spune? Când pilotul inspectează avionul?

— Turul de rutină. Cred că e posibil.

— Dar au fost în permanenţă oameni în preajmă, interveni Lauren.

Îi trecuse criza de plâns şi îşi ştersese faţa. Era mai calmă acum, iar locul disperării din privire fusese luat de hotărâre.

— Cine sunteţi, vă rog?

— Lauren Simmons.

— Lauren este director adjunct de operaţiuni, zise Talbot. Lucrează pentru mine.

Lauren continuă:

— Am lucrat împreună cu Stu – mecanicul nostru şef, *fostul* nostru mecanic şef – ca să echipăm avionul, n-am luat nicio pauză.

— Deci, zise Sachs, a montat bomba după ce avionul a fost scos din hangar.

„Cronologia!" – pârâi vocea lui Rhyme în căşti. „Unde s-a aflat din clipa în care a părăsit hangarul şi până ce a decolat?"

Când ea puse această întrebare, Talbot şi Lauren o conduseră în sala de şedinţe. Peste tot erau hărţi şi orare de zbor, sute de cărţi şi caiete şi mormane de hârtii. Lauren desfăcu o hartă mare a aeroportului. Conţinea o mie de numere şi de simboluri. Sachs nu înţelese, deşi clădirile şi pistele erau marcate clar.

— Niciun avion nu se clinteşte din loc, explică Talbot cu o voce groasă de bariton, dacă nu-şi dă acordul Controlul de la sol. *Charlie Juliet* era…

— Poftim? *Charlie…?*

— E numele avionului. Ne referim la avioane după ultimele două litere ale numărului de înregistrare. CJ. Aşa că i-am zis *Charlie Juliet.* Era parcat în hangar, aici… Bătu cu degetul pe hartă. Am terminat de încărcat…

„Când? — strigă Rhyme atât de tare, că n-ar fi fost surprinsă să fi auzit şi Talbot. Avem nevoie de ore. Orele exacte."

Jurnalul de bord de pe *Charlie Juliet* se transformase în cenuşă, iar caseta nu fusese transcrisă încă. Dar Lauren examină registrele interne ale companiei.

— Turnul le-a dat semnal că manevra de push-back se încheiase la ora şapte şi şaisprezece minute. Au raportat că au desprins roţile de pe sol la şapte treizeci.

Rhyme auzise.

„Paisprezece minute. Întreabă-i dacă în acest interval avionul a ieşit vreo clipă din aria vizuală sau dacă s-a oprit."

Sachs făcu întocmai, iar Lauren răspunse:

— Probabil acolo.

Arătă cu degetul.

O porţiune îngustă de pistă de şaizeci de metri lungime, care se afla în spatele şirului de hangare, ascunsă de restul aeroportului. Se termina într-o intersecţie în formă de T.

Lauren remarcă:

— În plus, e o zonă No Vis a Controlului de Trafic Aerian.

— Aşa e, zise Talbot, ca şi cum asta ar fi fost ceva important.

„Traducerea!” strigă Rhyme.

— Ce înseamnă asta? întrebă Sachs.

— Lipsită de vizibilitate pentru Controlul Traficului Aerian, răspunse Lauren. Un punct orb.

„Da! se auzi vocea în cască. Bine, Sachs. Sigilează şi cercetează. Lasă baltă hangarul.”

Poliţista i se adresă lui Talbot:

— N-o să ne intereseze hangarul. Îl puteţi repune în folosinţă. Dar vreau să sigilez pista respectivă. Poţi să suni Turnul? Să devieze traficul?

— *Pot,* zise el plin de îndoială. Dar n-o să le placă asta.

Ea spuse:

— Dacă e vreo problemă, spune-le să-l sune pe Thomas Perkins. E directorul biroului din Manhattan al FBI-ului. O să lămurească problema cu şefii de la FAA.

— FAA? Din Washington? întrebă Lauren.

— Exact.

Talbot schiţă un zâmbet.

— Mă rog, bine.

Sachs se îndreptă spre ieşirea principală, scrutând aeroportul aglomerat.

— A, sunt cu maşina, îi strigă ea lui Talbot. Trebuie să faci ceva anume când mergi cu maşina într-un aeroport?

— Da, zise el. Încercaţi să nu daţi peste avioane!

II
CÂMPUL DE TRAGERE

Pasărea şoimarului, chiar dacă
e îmblânzită şi arată afecţiune, e aidoma
unui animal sălbatic în comportament
şi obiceiuri, la fel ca orice animal ce
trăieşte pe lângă om. Dar mai presus
de orice, vânează.

Iubitorul de şoimi, STEPHEN Bodio

10

— Sunt aici, Rhyme, îl anunţă ea.

Sachs ieşi din vehicul şi îşi puse mănuşi de latex, iar pe pantofi lipi benzi de cauciuc pentru a se asigura că urmele ei nu aveau să fie confundate cu cele ale criminalului, aşa cum o învăţase Rhyme.

„Şi unde anume *aici,* Sachs?“ întrebă el.

— La intersecţia pistelor. În spatele unui şir de hangare. Unde trebuie să se fi oprit avionul lui Carney.

Sachs se uită neliniştită la liziera unei păduri din depărtare. Era o zi înnorată şi umedă. O altă furtună ameninţa să înceapă. Se simţi expusă. Era posibil ca Dansatorul să se afle acolo, în acel moment – poate că se întorsese să distrugă probe pe care le lăsase în urmă, poate să ucidă un poliţist şi să încetinească investigaţia. Precum bomba de pe Wall Street de acum câţiva ani, cea care îi ucisese pe tehnicienii lui Rhyme.

Să tragi tu prima…

La naiba, Rhyme, mă sperii! De ce vorbeşti ca şi cum tipul ăsta ar trece prin pereţi şi ar scuipa otravă?

Sachs luă cutia PoliLight şi o valiză mare din spatele maşinii. Desfăcu valiza. Înăuntru erau sute de ustensile specifice: şurubelniţe, chei fixe, ciocane, cuttere pentru sârmă, cuttere simple, echipament pentru colectat amprente, pensete, perii, cleşti, foarfeci, dispozitive de prindere, o trusă pentru resturi de praf de puşcă, creioane, pungi de plastic şi de hârtie, bandă pentru prelevarea probelor…

Unu, stabileşte-ţi perimetrul.

Înconjură întreaga zonă cu banda galbenă a poliţiei.

Doi, ia în consideraţie mass-media, aparatele lor de filmat precum fi microfoanele.

Mass-media nu era acolo. Nu încă. Slavă Domnului.

„Ce-ai zis, Sachs?”

— Îi mulţumeam lui Dumnezeu că nu sunt reporteri prin preajmă.

„Ai de ce, într-adevăr. Spune-mi ce faci.“

— Încă securizez zona.

„Caută…”

— Intrarea şi ieşirea, zise ea.

Pasul trei, determină rutele de intrare şi de ieşire ale criminalului – ele vor fi scene secundare ale locului crimei.

Dar ea nu avea nici cea mai mică idee unde erau acestea. Putea să fi venit de oriunde. Să se fi furişat pe după colţuri, să fi ajuns acolo cu o

maşină pentru bagaje sau o cisternă cu combustibil…

Sachs îşi puse ochelarii şi începu să cerceteze pista cu lanterna PoliLight. Nu era la fel de eficace afară ca într-o cameră întunecată, dar graţie cerului foarte acoperit vedea strălucind puncte şi linii în lumina nepământeană verde-gălbuie. Însă nu erau urme de paşi.

— Au spălat-o noaptea trecută, zise o voce în spatele ei.

Sachs se întoarse, cu mâna pe Glock-ul pe jumătate scos din toc.

Eu nu sunt *niciodată* aşa de nervoasă, Rhyme. E doar vina ta.

Câţiva bărbaţi în salopetă stăteau dincolo de banda galbenă. Se îndreptă precaută spre ei şi le verifică pozele de pe legitimaţii. Feţele corespundeau. Luă mâna de pe pistol.

— Pista e udată în fiecare noapte. Dacă încercaţi să găsiţi ceva. Aşa ni s-a părut.

— Cu un furtun cu presiune, adăugă cel de-al doilea.

Minunat. Orice urmă, orice amprentă, orice fibră desprinsă de pe Dansator, totul dispăruse.

— Aţi văzut pe cineva aici seara trecută?

— Are vreo legătură cu bomba?

— În jur de şapte şi un sfert? insistă ea.

— Nu. Nimeni nu vine aici. Hangarele astea sunt părăsite. Probabil că într-o zi o să le demoleze.

— Dar ce faceţi acum aici?

— Am văzut un poliţist. Sunteţi poliţistă, nu? Şi ne-am gândit să venim şi noi să căscăm gura. E din cauza bombei, nu-i aşa? Cine a pus-o? Arabii? Sau nenorociţii din miliţii?

Îi goni de acolo, apoi spuse în microfon:

— Au curăţat pista azi-noapte, Rhyme. Cu apă sub presiune, se pare.

„O, nu!“

— Au…

— Hei!

Oftă, se întoarse iar, aşteptându-se să-i vadă din nou pe cei doi muncitori. Dar noul vizitator era un poliţist local ţanţoş, cu o pălărie Smokey the Bear şi pantaloni gri călcaţi la dungă. Intră pe sub bandă.

— Scuză-mă, protestă ea. E o zonă securizată!

El încetini, dar nu se opri. Îi verifică legitimaţia. Se potrivea. Poza îl înfăţişa uitându-se într-o parte, ca şi când ar fi apărut pe coperta unei reviste de modă pentru bărbaţi.

— Eşti poliţista din New York, nu? Râse din toată inima. Ce uniforme frumoase aveţi!

Se uită la jeanşii ei strâmţi.

— Aria asta e securizată.

— Pot să te ajut. Am absolvit cursul de criminalistică. De obicei patrulez pe autostradă, dar am şi o experienţă vastă în domeniul crimelor. Ce păr frumos ai! Pun pariu că ţi s-a mai spus.

— Mă tem că va trebui să te rog…

— Jim Everts.

Nu intra pe teritoriul tutuielii; e lipicios precum hârtia de prins muşte.

— Sunt ofiţerul Sachs.

— E lată de data asta. O bombă. Urât!

— Vezi, Jim, banda asta e pentru a-i ţine pe oameni *în afara* locului crimei. Acum, vrei să fii drăguţ şi să ieşi?

— Stai puţin. Asta se referă şi la poliţişti?

— Exact.

— Adică şi la mine?

— Da.

Erau cinci tipuri clasice de contaminatori ai locului crimei: vremea, rudele victimei, suspecţii, colecţionarii de suvenire şi – cei mai răi – alţi poliţişti.

— N-o să ating nimic. Jur. E doar o încântare să te privesc cum lucrezi.

„Sachs, şopti Rhyme, spune-i să plece dracului de la locul faptei. Dacă nu, o să-i informezi şefii despre asta.“

— Pleacă dracului de-aici, că altfel o să-ţi fac raport!

— Aaa, *aşa* vrei să stea lucrurile?

Îşi ridică mâinile, semn că se predă. Îi dispăruse orice urmă de rânjet de pe buze.

— Treci la treabă, Sachs.

Poliţistul începu să se retragă suficient de încet pentru a păstra o urmă de mândrie. Se uită o dată în urmă, dar privirea ei severă îl făcu să nu se oprească.

Amelia Sachs începu să străbată perimetrul în reţea.

Erau mai multe metode de investigare a locului crimei. Cercetarea pe fâşii – mergând sinusoidal – era folosită de obicei în exterior pentru că asigura acoperirea eficientă a perimetrului. Dar Rhyme nu voia să audă de asta. El folosea metoda în reţea – acoperind aria în sus şi în jos într-o singură direcţie, făcând câte un singur pas, apoi întorcându-se perpendicular şi mergând în sus şi jos în direcţia opusă. Pe când conducea IRD, „mersul în reţea“ devenise sinonim cu investigarea locului crimei şi Dumnezeu trebuia să-i ferească pe cei pe care Rhyme îi prindea că fac scurtături sau că visează cu ochii deschişi atunci când erau „în reţea“.

Sachs îşi petrecu acum o jumătate de oră mergând înainte şi înapoi. Chiar dacă apa eliminase posibilele amprente sau urmele altor probe, nu avea cum să fi distrus ceva mai mare care i-ar fi putut scăpa Dansatorului sau urmele paşilor ori ale corpului lăsate în noroiul de lângă pistă.

Dar nu găsi nimic.

— La dracu’, Rhyme, absolut nimic!

„Ba nu, Sachs, pun pariu că trebuie să fie ceva. Pun pariu că e mai mult decât ceva. Doar că ia mai mult efort decât în alte cazuri. Dansatorul nu e ca alţi criminali, ţine minte asta.“

A, o lua de la început.

„Sachs!” Vocea lui joasă şi seducătoare. Ea simţi un fior. „Intră în el, şopti Rhyme. Ştii ce vreau să spun.”

Ştia exact ce vrea să spună. Ura ideea. Dar, într-adevăr, Sachs ştia. Cei mai buni criminalişti puteau să găsească în mintea lor un loc unde linia de separaţie dintre vânător şi vânat era practic inexistentă. Investigau locul crimei nu în calitate de poliţişti, căutând indicii, ci punându-se în pielea făptuitorului, simţindu-i dorinţele, patimile, temerile. Rhyme avea acest talent şi, deşi încerca să nege acest lucru, Sachs îl avea şi ea. (Investigase un caz în urmă cu o lună – un tată care îşi ucisese soţia şi copilul – şi reuşise să găsească arma crimei atunci când toţi ceilalţi dăduseră greş. După aceea nu mai fusese în stare să muncească timp de o săptămână, fiind bântuită de imagini în care *ea* fusese cea care înjunghiase victimele. Le vedea feţele, le auzea ţipând.) Încă o pauză.

„Vorbeşte-mi“, zise el. Îi dispăruse, în cele din urmă, nervozitatea din glas. „Tu eşti el. Mergi pe unde a mers el, gândeşti cum gândeşte şi el…“

Îi mai spusese astfel de cuvinte şi altă dată, bineînţeles. Dar acum – ca în toate situaţiile legate de Dansator – i se părea că Rhyme avea în minte ceva mai mult decât găsirea unor probe obscure. Nu, simţea că era disperat să ştie cât mai multe despre acest criminal. Cine era, ce îl făcea să ucidă.

Un alt fior. O imagine îi apăru în faţă – din noaptea trecută. Luminile aeroportului, sunetul motoarelor avioanelor, mirosul gazelor de eşapament.

„Hai, Amelia… Eşti el. Eşti Dansatorul pe Coşciug. Ştii că Ed Carney e în avion, ştii că trebuie să urci bomba la bord. Gândeşte-te la asta un minut, două.“

Şi ea făcu întocmai, invocând de undeva nevoia de a ucide. Rhyme continuă, vorbindu-i cu o voce stranie, melodioasă: „Eşti inteligentă, zise el. Nu ai niciun fel de scrupule morale. Ai ucide pe *oricine,* ai face *orice* să-ţi atingi scopul. Distragi atenţia, te foloseşti de oameni… Arma ta mortală e înşelătoria”.

Stau la pândă.

Arma mea mortală…

Închise ochii.

…e înşelătoria.

Sachs se simţi cuprinsă de o speranţă întunecată, de vigilenţă, de o poftă de a vâna.

— Eu…

Rhyme continuă blând:

— E ceva care îţi distrage atenţia?

Poliţista deschise ochii.

— Întreaga zonă e liberă. Nimic care să le atragă atenţia piloţilor.

„Unde eşti ascunsă?”

— Hangarele sunt pline de oameni. Iarba e prea scurtă pentru a mă ascunde. Nu există camioane sau cisterne cu combustibil. Nu sunt alei. Nu sunt ascunzători.

În stomac: disperare. *Oare ce voi face? Trebuie să montez bomba. Nu am timp la dispoziţie. Lumini… sunt lumini peste tot. Ce? Ce să fac?*

Zise:

— Nu pot să mă ascund în partea cealaltă a hangarelor. Sunt o grămadă de muncitori. Aş fi expusă. M-ar vedea.

Preţ de o clipă, Sachs se întoarse la propriile gânduri şi se întrebă, aşa cum făcea adesea, de unde avea Lincoln Rhyme puterea să o transforme în altcineva. Uneori, asta o irita. Alteori, o incita.

Se lăsă în jos, ignorând durerea din genunchi provocată de o artrită care o chinuia când şi când în ultimii zece ani din cei treizeci şi trei câţi avea.

— E doar spaţiu deschis. Mă simt expusă.

„La ce te gândeşti?”

Sunt oameni care mă caută. Nu le pot permite să mă găsească. Pur şi simplu nu pot!

E riscant. Stai ascunsă. Stai jos.

Nicăieri unde să te poţi ascunde.

Dacă o să mă vadă, totul e pierdut. Vor găsi bomba, vor şti că sunt pe urmele celor trei martori. O să-i ţină sub pază. Nu voi ajunge niciodată la ei. Nu pot permite să se întâmple aşa ceva.

Simţindu-i panica, ea se întoarse spre singura ascunzătoare posibilă. Hangarul de lângă pistă. În peretele dinspre ea era o fereastră spartă, de un metru, un metru şi ceva. O ignorase pentru că era acoperită cu o bucată de placaj aproape putred, prins în interior cu nişte cuie.

Se apropie încet. Terenul din faţă era acoperit cu pietriş; nu lăsa urme.

— E o fereastră aici, Rhyme. Acoperită cu placaj în interior. Nu are geam.

„Geamul care a mai rămas în fereastră e murdar?“

— Foarte murdar.

„Şi marginile?”

— Nu, ele sunt curate. Înţelese de ce îi pusese această întrebare. Geamul a fost spart recent!

„Bine. Împinge placajul. Cu putere.“

Acesta căzu în interior fără să opună rezistenţă şi lovi puternic podeaua.

„Ce s-a întâmplat? strigă Rhyme. Sachs, eşti în regulă?”

— A fost placajul, răspunse ea, speriată din nou de neliniştea lui.

Plimbă lumina lanternei cu halogen prin hangar. Era pustiu.

„Ce vezi, Sachs?”

— E pustiu. Câteva cutii prăfuite. Pe podea e pietriş…

„El a fost! răspunse Rhyme. A spart fereastra şi a aruncat pietriş înăuntru ca să nu lase urme pe podea. E un truc vechi. Vreo urmă în faţa ferestrei? Pun pariu că şi acolo e tot pietriş”, adăugă pe un ton amar.

— Aşa e.

„Bine. Cercetează fereastra. Apoi caţără-te înăuntru. Dar mai întâi caută explozibile ascunse. Adu-ţi aminte de coşul de gunoi de acum câţiva ani.”

Opreşte-te, Rhyme! Opreşte-te.

Sachs lumină iar cu lanterna împrejur.

— E liber, Rhyme. Nu sunt capcane. Cercetez acum rama ferestrei.

Lumina PoliLight nu-i arătă decât o urmă vagă lăsată de un deget într-o mănuşă de bumbac.

— Nu sunt fibre, doar o urmă de mănuşă.

„E ceva în hangar? Ceva ce merită să fie furat?”

— Nu. E gol.

„Bine”, zise Rhyme.

— Cum, bine? întrebă ea. Am zis că nu e nicio amprentă.

„Da, dar asta înseamnă că *el* a fost, Sachs. Nu are niciun sens ca un individ să intre acolo prin efracţie, purtând mănuşi de bumbac, când nu e nimic de furat.”

Ea cercetă cu atenţie. Nu erau amprente digitale, nici urme de paşi, nicio probă evidentă. Porni aspiratorul Dustbuster şi sigilă punga.

— Geamul şi pietrişul? întrebă ea. Pungă de hârtie?

„Da.”

Umezeala distrugea adeseori probele şi, deşi părea neprofesionist, anumite probe erau transportate cel mai bine în pungi de hârtie cafenie, şi nu în plastic.

— Bine, Rhyme. Te contactez din nou în patruzeci de minute.

Legătura se întrerupse.

În timp ce împacheta pungile cu atenţie în vehiculul-laborator, pe Sachs o încercă o senzaţie de nelinişte, aşa cum i se întâmpla adesea după ce analiza un loc unde nu găsise probe clare – pistoale sau cuţite, ori portofelul criminalului. Urmele pe care le adunase *ar fi putut* conţine un indiciu în legătură cu persoana Dansatorului şi locul unde se ascundea, însă era posibil ca întreg efortul să fie în van. Era nerăbdătoare să se întoarcă la laboratorul lui Rhyme şi să vadă ce putea acesta să găsească.

Sachs se urcă în dubă şi porni în viteză spre birourile Hudson Air.

Intră grăbită în biroul lui Ron Talbot. Acesta vorbea cu un bărbat înalt, întors cu spatele la uşă. Sachs spuse:

— Am aflat unde s-a ascuns, domnule Talbot. Am eliberat zona. Puteţi să…

Bărbatul se întoarse. Era Brit Hale. Se încruntă, încercând să-şi aducă aminte numele ei, apoi faţa i se lumină.

— A, doamnă ofiţer Sachs. Bună ziua. Ce mai faceţi?

Ea vru să dea în mod automat din cap în semn de răspuns, dar se opri.

Ce făcea el acolo? Trebuia să fie sub protecţie, în casă.

Auzi pe cineva suspinând şi se uită în sala de şedinţe. Percey Clay stătea lângă Lauren, bruneta drăguţă despre care Sachs îşi aminti că era asistenta lui Ron Talbot. Lauren plângea, iar Percey, resemnată cu propria durere, încerca să o liniştească. Ridică privirea, o văzu pe Sachs şi o salută din cap.

Nu, nu, nu…

Apoi, al treilea şoc.

— Bună, Amelia, zise Jerry Banks vesel, sorbind dintr-o cafea, în faţa ferestrei de unde admira un Learjet parcat în hangar. Ce mai avion, nu?

— Ce fac *ei* aici? izbucni Sachs, arătând spre Hale şi Percey şi uitând că Banks îi era superior.

— Au nişte probleme cu un mecanic, explică Banks. Percey a vrut să trecem pe aici. Să încerce să găsească…

— Rhyme, strigă Sachs în microfon. E aici.

„Cine? întrebă el cu severitate. Şi *unde* anume?“

— Percey. Şi Hale. La aeroport.

„Nu! Trebuie să fie în casă, sub protecţie.“

— Ei bine, nu sunt. Se află chiar aici, în faţa mea.

„Nu, nu, nu! strigă Rhyme furios. Trecu o clipă, după care îi ceru: Întrebă-l pe Banks dacă a urmat procedura de ieşire din casă.“

Banks răspunse, neliniştit, că nu o urmase.

— Tot insista să vină aici întâi. Am încercat să vorbesc cu ea… „Dumnezeule, Sachs! E pe undeva pe acolo. Dansatorul.

Ştiu că e acolo.”

— Dar cum ar fi putut?

Sachs îşi îndreptă privirea spre fereastră.

„Să stea cu capul la cutie, zise Rhyme. Îl pun pe Dellray să trimită o maşină securizată de la secţia FBI din White Plains.” Percey auzi agitaţia.

— Mă întorc acasă într-o oră. Trebuie să găsesc un mecanic care să se ocupe de…

Sachs îi făcu semn să tacă, apoi spuse:

— Jerry, ţine-i aici. Se repezi spre uşă şi privi întinderea cenuşie de

beton, în timp ce un avion zgomotos rula pe pistă. Trase microfonul mai aproape de gură:

— Cum, Rhyme? întrebă ea. Cum ar ajunge la noi?

„Nu am nici cea mai vagă idee. E în stare de orice."

Sachs încercă să intre din nou în mintea Dansatorului, dar nu reuşi. Nu putea să se gândească decât la cuvântul *înşelătorie*… „Cât e de securizată zona?" vru să ştie Rhyme.

— Destul de bine. Gard din plasă metalică. La intrare, drumul e blocat şi poliţiştii verifică biletele şi cărţile de identitate.

Rhyme întrebă:

„Dar nu verifică şi cărţile de identitate ale poliţiştilor, nu?" Sachs îi privi pe ofiţerii în uniformă şi îşi aminti cu câtă uşurinţă o lăsaseră să intre.

— La dracu', Rhyme, sunt vreo douăsprezece maşini cu însemne aici. Şi câteva nemarcate. Nu-i cunosc nici pe poliţişti, nici pe detectivi… Ar putea fi oricare dintre ei.

„Bine, Sachs. Ascultă, află dacă vreun poliţist local e dat dispărut. În ultimele două-trei ore. E posibil ca Dansatorul să-l fi ucis pe vreunul şi să-i fi furat uniforma şi legitimaţia."

Sachs chemă un poliţist local la uşă, îl examină cu atenţie, apoi se uită în cartea lui de identitate şi hotărî că nu sunt probleme. Îi spuse:

— Credem că ucigaşul ar putea să fie prin preajmă, poate dându-se drept poliţist. Vreau să verifici pe toată lumea de aici. Dacă nu-i recunoşti, anunţă-mă. În afară de asta, află de la dispecer dacă vreun poliţist din zonă e dat dispărut în ultimele ore.

— Mă apuc de treabă, doamnă ofiţer.

Se întoarse la birou. Ferestrele nu aveau jaluzele, iar Banks îi mutase pe Percey şi pe Hale într-un birou interior.

— Ce se petrece? întrebă Percey.

— Plecaţi în cinci minute, zise Sachs şi se uită pe fereastră, încercând să ghicească în ce mod putea ataca Dansatorul. Nu avea nicio idee.

— De ce? vru să ştie pilotul încruntându-se.

— Credem că acela care v-a ucis soţul e pe undeva pe aici. Ori se îndreaptă spre noi.

— Ei, haide! Zona e plină de poliţişti. Suntem în siguranţă. Trebuie să…

Sachs îi spuse scurt:

— Nu negociem.

Dar ea nu se lăsă.

— Nu putem pleca. Mecanicul-şef tocmai şi-a dat demisia. Trebuie să…

— Perce, interveni Hale neliniştit, poate ar trebui să o ascultăm.

— Trebuie să pregătim avionul…

— Retrage-te. Aici. Şi nu mai vorbi.

Percey rămase cu gura căscată, neplăcut surprinsă.

— Nu poţi să-mi vorbeşti aşa. Nu sunt prizonieră.

— Doamnă ofiţer Sachs? Alooo? Poliţistul cu care vorbise afară stătea în pragul uşii. Am făcut o verificare vizuală rapidă – toţi cei în uniformă, plus detectivii. Nimeni necunoscut. Şi nu a fost raportat niciun ofiţer dispărut. Dar dispecerul nostru central mi-a spus ceva care s-ar putea să vă intereseze. Poate că nu-i nimic, dar…

— Spune-mi.

Percey Clay zise:

— Doamnă ofiţer, trebuie să vorbesc cu dumneata…

Sachs o ignoră şi-i făcu semn poliţistului.

— Continuă.

— Patrula de la Circulaţie, în White Plains, la vreo trei kilometri de aici. Au găsit un cadavru într-un tomberon. Cred că a fost ucis acum cam o oră.

— Rhyme, ai auzit?

„Da.“

Sachs i se adresă poliţistului:

— De ce crezi că e ceva important?

— Felul în care a fost ucis. Ceva îngrozitor.

„Întreabă-l dacă mai avea mâini şi faţă“, zise Rhyme.

— Ce?

„Întreabă-l!“

Îl întrebă, iar toată lumea din birou încetă să mai vorbească şi se uită spre Sachs.

Poliţistul clipi surprins şi spuse:

— Nu, doamnă. Adică, cel puţin mâinile. Dispecerul nu a zis nimic de faţă. Cum aţi ştiut…?

Rhyme zise:

„Unde e acum? Cadavrul?”

Ea transmise întrebarea.

— Într-o dubă de la Medicina Legală. Îl duc la morga din oraş.

„Nu, se opuse Rhyme. Pune-i să ţi-l aducă, Sachs! Vreau să-l examinezi.“

— Să examinez…

„Cadavrul, completă el. Are răspunsul la întrebarea cum o să ajungă la voi. Nu vreau ca Percey şi Hale să fie mutaţi până nu aflăm ce pregăteşte.”

Îi relată poliţistului ce îi ceruse Rhyme.

— Bine, încuviinţă el. Mă ocup. Adică… Vreţi să transporte cadavrul *aici.*

— Da. Acum.

„Spune-le să-l aducă mai repede, Sachs, zise Rhyme. Oftă. Asta-i

rău. Foarte rău.“

Iar Sachs avu sentimentul neliniştitor că mâhnirea bruscă a lui Rhyme nu era pentru omul care tocmai murise, oricine ar fi fost el, ci pentru cei care puteau urma la rând.

Oamenii cred că puşca este cel mai important instrument al unui lunetist, dar se înşală. Luneta e cea mai importantă.

Cum îi spunem. Soldat? Îi spunem vedere telescopică? *Îi spunem* ’scop?

Nu, domnule. E luneta. *Acesta este un Redfield, cu o variabilă trei-cu-nouă, cu fire reticulare. Nu există ceva mai bun, domnule.*

Luneta pe care Stephen o montase deasupra Modelului 40 avea o lungime de 35 de centimetri şi cântărea cam 350 de grame. Se potrivea cu acest tip de puşcă, având numere de serie corespunzătoare, şi fusese reglată cu mare grijă. Paralaxa fusese fixată de optician din fabrică, astfel încât firele reticulare poziţionate pe inima unui om aflat la 500 de metri distanţă să nu se mişte perceptibil atunci când lunetistul îşi rotea capul de la stânga la dreapta. Observarea era atât de comodă încât reculul împingea vizorul la un milimetru de sprânceana lui Stephen, fără să-i atingă vreun fir.

Luneta Redfield era neagră şi subţire, iar Stephen o ţinea învelită în catifea, aşezată în polistiren, în cutia de chitară.

Acum, ascuns în iarbă, la vreo 300 de metri de hangarul şi birourile Hudson Air, Stephen înfileta tubul negru al lunetei perpendicular pe puşcă (se gândea mereu la crucifixul tatălui său vitreg când făcea asta); tubul greu se fixă cu un clic. Înşurubă mânerele.

Soldat, eşti un lunetist bun?

Da, domnule, sunt cel mai bun.

Ce atuuri ai?

Domnule, sunt într-o formă fizică excelentă, sunt meticulos, sunt dreptaci, am vedere 20/20, nu fumez, nu beau şi nu iau niciun fel de droguri, pot sta nemişcat ore întregi şi motivul pentru care trăiesc este să trag gloanţe în dosul inamicului.

Se cuibări mai bine în grămada de frunze şi iarbă.

Poate că sunt viermi pe aici, se gândi el. Dar deocamdată nu simţea că i se face pielea ca de găină. Avea o misiune şi asta îi ocupa mintea în întregime.

Stephen luă puşca în braţe şi adulmecă mirosul de ulei mineral, venind de la carcasa de metal în care era ţeava, şi de ulei de copite cu care era unsă cureaua, atât de uzată şi moale că parcă era de angora. Modelul 40 era o puşcă NATO de 7,62 de milimetri, cântărind trei kilograme şi jumătate. Rezistenţa trăgaciului era în general între unu şi două kilograme-forţă, dar Stephen o fixase ceva mai sus pentru că avea degete puternice. Arma era eficientă la 900 de metri, deşi ucisese şi la mai mult de 1 100 de metri.

Stephen o cunoştea în detaliu. În echipele de lunetişti, îi spusese tatăl său vitreg, lunetiştii nu sunt autorizaţi să demonteze ei înşişi puşca, iar bătrânul nu-l lăsa să facă asta singur. Dar aceasta era o regulă a bătrânului care nu i se părea dreaptă lui Stephen, astfel încât, într-un moment de sfidare care nu-l caracteriza, învăţase singur, în secret, cum să demonteze o armă, cum să o cureţe, să o repare şi chiar să fabrice singur părţile care trebuiau ajustate sau înlocuite.

Cercetă Hudson Air prin lunetă. Nu o vedea pe Soţie, deşi ştia că era acolo sau urma să vină. Ascultând conversaţia înregistrată de pe telefonul birourilor Hudson Air, Stephen o auzise spunându-i cuiva pe nume Ron că îşi schimbaseră planurile; în loc să se ducă la casa aflată sub protecţie, urmau să se îndrepte spre aeroport pentru a găsi nişte mecanici care să lucreze la avion.

Târându-se pe burtă, Stephen înaintă până ce ajunse într-o zonă uşor mai ridicată, încă ascunsă de copaci şi iarbă, dar cu o vedere mai bună asupra hangarului, birourilor şi parcării din faţa lor, despărţită de el de o pajişte şi de două piste.

Avea un câmp de tragere minunat. Larg. Puţine obstacole. Toate intrările şi ieşirile erau uşor de ţintit din acel punct.

În faţa uşii stăteau doi oameni. Unul era un poliţist local. Celălalt era o femeie – cu părul roşu care îi ieşea de sub o şapcă de baseball. Foarte drăguţă. Era poliţistă în haine civile. Văzu conturul unui Glock sau Sig-Sauer prins de coapsă. Ridică telemetrul şi poziţionă imaginea scindată pe părul roşu al femeii, învârti un inel până ce imaginile se contopiră perfect.

Trei sute de metri.

Puse jos telemetrul, ridică puşca şi ochi femeia, fixând reticulele din nou pe părul acesteia. Îi privi faţa frumoasă. Îl tulbura frumuseţea ei. Nu-i plăcea. Nu *o* plăcea. Se întrebă de ce.

Iarba foşni în jurul lui. Se gândi: *Viermi.*

Începea să i se facă pielea ca de găină.

Chipul din fereastră…

Fixă firele reticulare pe pieptul ei.

Senzaţia de piele de găină dispăru.

Soldat, care e mottoul lunetistului?

„O şansă, un glonţ, o victimă”, domnule.

Vremea era excelentă. Bătea un vânt slab dinspre dreapta, cu şase kilometri pe oră, se gândi el. Aerul era umed, ceea ce avea să prelungească traiectoria glonţului. Până la ţintă, terenul era uniform, iar curenţii de convecţie erau moderaţi.

Se strecură înapoi după dâmb şi curăţă puşca Model 40 cu o tijă ce avea în cap o bucată de pânză din bumbac moale. Arma trebuie mereu curăţată înainte de utilizare. Cea mai mică urmă de umezeală sau de ulei poate să devieze traiectoria cu câţiva centimetri. Făcu apoi un

nod din cureaua armei şi se întinse în adăpost.

Stephen încărcă arma cu cinci cartuşe M-118 de calitate, fabricate la renumitul arsenal din Lake City. Gloanţele înseşi erau un model aerodinamic de 11,18 grame care lovea ţinta cu viteza de 0,8 kilometri pe secundă. Dar, cumva, Stephen le modificase forma. Făcuse o gaură până în interior, le umpluse cu un explozibil şi apoi înlocuise învelişul standard cu unul ceramic, care trecea prin majoritatea vestelor antiglonţ.

Despături un ştergar subţire şi îl întinse pe pământ pentru a pune în el cartuşele goale. Mai strânse o dată cureaua în jurul bicepsului drept şi puse umărul ferm pe pământ, ţinând braţul perfect perpendicular cu solul – un suport de oase. „Sudă“ apoi obrazul şi degetul mare drept de patul armei, deasupra trăgaciului.

Începu să studieze încet câmpul de tragere.

Era greu să vadă înăuntru, în birouri, dar lui Stephen i se păru că o zăreşte pe Soţie.

Da! Ea era.

Stătea în spatele unui bărbat înalt, cu părul cârlionţat, îmbrăcat într-un costum alb, şifonat. Avea o ţigară în mână. Un bărbat tânăr îmbrăcat în costum şi cu o insignă la curea îi trase mai încolo, în afara razei lui vizuale.

Răbdare… va veni imediat. Habar nu au că eşti aici. Poţi aştepta întreaga zi. Atâta vreme cât viermii…

Iarăşi lumini de girofar.

O ambulanţă intră în trombă în parcare. Poliţista cu păr roşu o văzu. În privire i se citi emoţia. Fugi înspre vehicul.

Stephen respiră adânc.

O şansă…

Ajustează-ţi arma, Soldat.

Durata normală pentru declanşare la trei sute de metri este de trei minute, domnule. Apăsă pe dispozitivul optic, astfel încât ţeava să fie uşor îndreptată în sus pentru a lua în consideraţie gravitaţia.

Un glonţ…

Calculează vântul de travers, Soldat.

Domnule, ştiu formula de calcul. Stephen se gândi iute: Ceva mai puţin de un minut de frecare cu aerul. Îşi potrivi luneta corespunzător.

Sunt gata, domnule.

O victimă…

O rază de soare se ivi de după un nor şi lumină intrarea în birouri. Stephen începu să respire încet şi regulat.

Avea noroc; viermii nu se apropiau de el. Iar de la ferestre nu-l privea niciun chip.

11

Medicul ieşi din ambulanţă.

Ea îl salută din cap.

— Sunt ofiţerul Sachs.

Bărbatul îşi îndreptă burta proeminentă spre ea şi îi spuse:

— Deci tu ai comandat pizza? apoi chicoti.

Sachs oftă.

— Ce s-a întâmplat? se interesă ea.

— Ce s-a întâmplat? Cu el? S-a trezit că e mort, asta s-a întâmplat. O cercetă din cap până în picioare şi dădu din cap. Ce fel de poliţistă eşti? Nu te-am mai văzut pe aici.

— Sunt din oraş.

— A, din oraş. E din oraş. Păi, mai bine te-aş întreba, adăugă el grav, dacă ai văzut un cadavru până acum!

Uneori trebuie să cedezi puţin. Ia timp să înveţi cum şi în ce măsură, dar e o lecţie importantă, uneori necesară. Ea zâmbi.

— Ştii, avem o situaţie critică aici. Aş aprecia foarte mult dacă ne-ai ajuta. Mi-ai putea spune unde l-ai găsit?

El îi studie sânii o clipă.

— Te întreb dacă ai mai văzut cadavre pentru că ăsta e ceva ieşit din comun. Pot să fac eu ce e de făcut, să aflu ce e de aflat.

— Mulţumesc. Ajungem şi la asta. Acum, din nou, unde a fost găsit?

— Într-un tomberon dintr-o parcare la o aruncătură de…

— La trei kilometri, adăugă o altă voce.

— Hei, Jim, zise medicul.

Sachs se întoarse. Minunat. Era poliţistul local. Cel care flirtase cu ea pe pistă. Se îndrepta spre ambulanţă.

— Bună, frumoaso. Eu sunt, din nou. Cum mai e cu banda galbenă, mai rezistă? Ce-ai acolo, Earl?

— Un cadavru fără mâini. Earl deschise uşa, intră şi desfăcu fermoarul sacului. Podeaua ambulanţei se umplu de sânge.

— Ups, clipi Earl. Ia zi, Jim, când termini treaba, vrei nişte spaghete?

— Poate nişte picioare de porc.

— E o idee.

Rhyme intră pe fir.

„Sachs, ce se întâmplă acolo? Au adus cadavrul?”

— Da. Încerc să-mi dau seama ce s-a întâmplat. Îi zise doctorului: *Trebuie* să ne apucăm de treabă. Ai cumva idee cine e?

— Nu avea nimic la el care să-l identifice. Nicio persoană nu e dată dispărută.

— Ar putea fi poliţist?

— Nu. Nu-l cunosc, zise Jim. Îl cunoşti tu, Earl?

— Nu. De ce?

Sachs nu răspunse. Continuă:

— Trebuie să-l examinez.

— Bine, domnişoară, zise Earl. Ce-ai zice să-ţi dau o mână de ajutor?

— La dracu', zise poliţistul. Se pare că *el* are nevoie de o mână. Chicoti; doctorul chicoti şi el ca un râmător.

Ea urcă în spatele ambulanţei şi desfăcu fermoarul de tot.

Văzând că nu avea de gând să le cadă în braţe şi nici măcar să flirteze cu ei, cei doi nu avură de ales şi continuară să o tachineze.

— Problema e că asta nu e chestie cu care să fii obişnuită, îi spuse Earl. Hei, Jim, arată la fel de rău ca ăla de săptămâna trecută?

— Capul ăla pe care l-am găsit? Poliţistul medită: La dracu', mai bine să găsesc un cap proaspăt în fiecare zi decât unul care a zăcut o lună. Ai văzut vreodată un mort care a zăcut o lună, frumoaso? Nu, nu e ceva mai scârbos. Lasă un cadavru în apă trei-patru luni şi nu-i nicio problemă – rămân mai ales oasele. Dar dacă dai de unul care putrezeşte de o lună…

— Scârbos, zise Earl. Câh.

— Ai văzut vreodată aşa ceva, frumoaso?

— Aş aprecia dacă te-ai opri, Jim, îi răspunse ea absentă poliţistului.

— Unul de-o lună?

— „Frumoaso."

— Da, sigur, îmi cer scuze.

„Sachs, răbufni Rhyme, ce dracu' se petrece?"

— Nu e identificat, Rhyme. Nimeni nu are nici cea mai vagă idee cine e. Mâinile i-au fost tăiate cu un fierăstrău cu lamă subţire.

„Percey e în siguranţă? Şi Hale?"

— Sunt în birou. Banks e cu ei. Nu se apropie de geam. Ce se mai aude de vehiculul blindat?

„Ar trebui să ajungă acolo în zece minute."

— Vorbeşti singură, frumoa… doamnă ofiţer?

Sachs cercetă cadavrul bietului om. Bănui că mâinile îi fuseseră tăiate imediat după ce murise, sau în timp ce murea, din cauza cantităţii mari de sânge. Îşi puse mănuşile de latex.

— E ciudat, Rhyme. De ce i-a înlăturat doar parţial organele prin care poate fi identificat?

Dacă nu au suficient timp să se debaraseze complet de un cadavru, criminalii fac să nu mai poată fi recunoscut şi îi înlătură principalele

puncte de identificare: mâinile şi dinţii.

„Nu ştiu, răspunse criminalistul. Nu e felul Dansatorului să fie neglijent, chiar dacă se grăbea. Cu ce e îmbrăcat?"

— Doar lenjerie. La locul crimei nu s-au găsit haine sau altceva care să-l identifice.

„De ce, medită Rhyme, l-a ales Dansatorul pe el?"

— *Dacă* asta e opera Dansatorului.

„Câte cadavre au mai fost găsite aşa în Westchester?"

— Dacă ne-am lua după localnici, zise ea abătută, câte două pe săptămână.

„Spune-mi despre cadavru. Cauza morţii?"

— Ai aflat cauza decesului? îi strigă ea rotunjorului Earl.

— Strangulare, zise el.

Dar Sachs observă imediat că pe suprafaţa interioară a pleoapelor nu existau hemoragii. Iar limba era intactă. Cele mai multe dintre victimele care sunt strangulate îşi muşcă limba în cursul atacului.

— Nu prea cred.

Earl îi aruncă încă o privire lui Jim şi pufni:

— Ba bine că nu. Uită-te la linia aia roşie de pe gât. Se numeşte semnul strangulării, frumoaso. Ştii ceva, nu putem să-l ţinem aici la nesfârşit. Mortăciunile încep să duhnească pe o asemenea vreme. Ăsta e un miros pe care n-ai cum să-l mai fi întâlnit.

Sachs se încruntă.

— Nu a fost strangulat.

Săriră amândoi la ea:

— Frumoa… Doamnă ofiţer, ăsta e semnul strangulării, zise Jim, poliţistul. Am văzut cu sutele.

— Nu, nu, insistă ea. Criminalul probabil că i-a smuls un lănţişor.

Rhyme interveni:

„Probabil că aşa e, Sachs. Primul lucru pe care îl faci când vrei ca un cadavru să nu fie identificat e să te debarasezi de bijuterii. Probabil că era o iconiţă, poate gravată. Cine e acolo cu tine?"

— Doi cretini, zise ea.

„Aha. Deci, care e cauza morţii?"

După o cercetare rapidă, găsi rana.

— O lovitură de piolet sau de cuţit cu lama îngustă în ceafă.

Silueta rotundă a medicului se ivi în uşă.

— Am fi găsit şi noi asta, se apără el. Adică, am venit în grabă aici, din cauza voastră.

Rhyme îi ceru lui Sachs:

„Descrie-l."

— E supraponderal, are guşă. Multă grăsime.

„E bronzat?"

— Doar pe braţe şi pe tors. Nu şi pe picioare. Are unghii, netăiate şi

un cercel ieftin – din oţel, nu din aur. Chiloţii sunt Sears şi are găuri în ei.

„Bine, pare a fi un muncitor, zise Rhyme. Sau vreun curier. Facem progrese. Verifică-i esofagul."

— Poftim?

„Dacă a înghiţit portofelul sau ceva documente. Dacă vrei ca un cadavru să nu fie identificat timp de câteva ore, îi bagi documentele pe gât. Nu sunt găsite decât la autopsie."

De afară se auziră râsete.

Cărora Sachs le puse punct repede când apucă falca bărbatului, o deschise şi băgă mâna înăuntru.

— Dumnezeule, murmură Earl. Ce faci?

— Nu-i nimic aici, Rhyme.

„Mai bine taie-l. Gâtul. Să poţi să ajungi mai jos."

Sachs fusese contrariată şi înainte de unele cereri mai macabre ale lui Rhyme. De data aceasta, îi privi pe băieţii care rânjeau în spatele ei, luă briceagul pe care îl ţinea în mod ilegal în buzunarul jeanşilor şi îl deschise.

Celor doi le pieri rânjetul.

— Ce vrei să faci, frumoaso?

— O operaţie. Trebuie să văd înăuntru.

Ca şi cum făcea asta în fiecare zi.

— Vreau să spun că nu pot duce la medicina legală un cadavru tăiat de vreun poliţist de prin New York.

— Atunci fă *tu* asta.

Îi întinse cuţitul.

— Hei, îşi bate joc de noi, Jim.

Ea ridică din sprâncene şi strecură cuţitul în mărul lui Adam, aşa cum un pescar scoate maţele unui păstrăv.

— Doamne, Jim, uite-o ce face. Opreşte-o!

— Eu sunt afară, Earl. N-am văzut nimic.

Poliţistul se îndepărtă.

Amelia termină de făcut incizia, se uita înăuntru şi oftă.

— Nimic.

„Ce dracu' urmăreşte? întrebă Rhyme. Să ne gândim… Dar dacă nu-l interesează identificarea cadavrului? Dacă l-ar fi interesat, ar fi scos şi dinţii. Dacă încearcă să ne ascundă altceva?"

— Ceva de pe mâinile victimei? sugeră Sachs.

„Poate, răspunse Rhyme. Ceva ce nu putea şterge cu uşurinţă. Ceva care ne-ar spune ce coace."

— Ulei? Grăsime?

„Poate că transporta combustibil pentru avion, zise Rhyme. Sau poate că aducea mâncare – poate că mâinile îi miroseau a usturoi."

Sachs aruncă o privire în jurul aeroportului. Erau zeci de şoferi care

aduceau combustibil, echipaje de sol, mecanici, constructori care ridicau o aripă nouă la unul dintre terminale.

Rhyme continuă:

„E un tip masiv?”

— Da.

„Probabil că a transpirat azi. Poate că s-a şters pe cap. Ori s-a scărpinat.”

„Şi eu am făcut asta toată ziua”, se gândi Sachs şi simţi nevoia să-şi bage mâna în păr, să se scarpine aşa cum făcea mereu când se simţea frustrată şi tensionată.

„Verifică-i scalpul, Sachs. În păr.”

Ea făcu întocmai.

Şi apoi găsi.

— Văd nişte urme de culoare. Albastru. Şi alb. Pe păr şi pe piele. O, la naiba, Rhyme! E vopsea! E zugrav. Sunt vreo douăzeci de constructori aici.

„Linia de la gât, continuă Rhyme. Dansatorul i-a smuls legitimaţia.”

— Dar poza l-ar da de gol.

„La dracu’, probabil că e acoperită cu vopsea sau a falsificat-o cumva. E undeva în zonă, Sachs! Pune-i pe Percey şi pe Hale să stea întinşi pe podea. Pune pe cineva să-i păzească şi trimite-i pe toţi să-l caute pe Dansator. SWAT e pe drum.”

Probleme.

O privea pe poliţista cu păr roşu care se urcase în ambulanţă. Prin luneta Redfield nu putea vedea clar ce face. Dar avu brusc un sentiment de nelinişte.

Simţea că ea întreprindea ceva în legătură cu *el.* Ceva care îl expunea, care avea să-l dea în vileag.

Viermii se apropiau. Chipul din fereastră, chipul ca un vierme, îl privea.

Stephen se înfioră.

Ea sărise din ambulanţă, cercetând zona.

Ceva se întâmplă, Soldat.

Îmi dau seama, domnule.

Roşcata începu să strige ordine la ceilalţi poliţişti. Cei mai mulţi o priveau, o ascultau cu gravitate, apoi se uitau în jur. Unul fugi spre maşină, apoi un al doilea.

Văzu faţa drăguţă a femeii cu păr roşu şi ochii ei ca nişte viermi cercetând aeroportul. Fixă reticulele pe sânii ei perfecţi. Oare ce găsise? Ce căuta?

Se oprise şi vorbea singură.

Nu, nu singură. Vorbea într-o cască. Felul în care asculta, apoi încuviinţa părea că asculta ordinele cuiva.

Cine? se întrebă el.

Cineva care şi-a dat seama că sunt aici, se gândi Stephen.

Cineva care e pe urmele mele.

Cineva care mă priveşte pe fereastră şi dispare apoi imediat. Care poate să treacă prin ziduri şi să intre prin crăpături, apropiindu-se pe furiş, găsindu-mă.

Un fior pe şira spinării – de fapt, chiar începu să tremure – şi, o clipă, firele reticulare deviară de la poliţista cu păr roşu, iar el pierdu complet controlul lunetei.

Ce dracu' a fost asta, Soldat?

Nu ştiu, domnule.

Când o fixă iar, văzu cât de gravă era situaţia. Arăta spre furgoneta zugravului pe care tocmai o furase. Era garată la vreo şaizeci de metri de el, într-o parcare mică, rezervată camioanelor şantierului.

Oricine era cel cu care vorbea roşcata, acesta găsise cadavrul zugravului şi descoperise în ce fel intrase în aeroport.

Viermele se apropia. Îi simţea umbra, dâra rece şi lipicioasă.

Piele de găină. Viermi care i se urcau pe picior… viermi care îi coborau pe gât…

Ce să fac? se întrebă.

O şansă… un glonţ…

Erau atât de aproape, Soţia şi Prietenul. Ar fi putut să termine treaba chiar în acel moment. Nu i-ar fi luat decât cinci secunde. Poate că erau chiar siluetele lor, cele care stăteau în geam. Silueta aceea… Sau cealaltă… Dar Stephen ştia că, dacă ar fi tras prin geam, toată lumea avea să se întindă la podea. Dacă nu o ucidea pe Soţie din prima încercare, strica totul.

Trebuie ca ea sa fie afară. Trebuie să-i scot din ascunzătoare pe câmpul de tragere. Acolo nu am cum să ratez.

Nu avea timp. Timp! *Gândeşte-te!*

Dacă vrei căprioara, pune-i în pericol puiul.

Stephen începu să respire încet. Inspiră, expiră, inspiră, expiră. Îşi alese ţinta. Începu să apese, imperceptibil, pe trăgaci. Glonţul ţâşni din Modelul 40.

Bubuitura răsună pe câmp şi toţi poliţiştii se trântiră la pământ, scoţându-şi armele.

O altă împuşcătură, şi un al doilea nor de fum ţâşni din motorul aflat în partea posterioară a avionului argintiu din hangar.

Poliţista cu păr roşu, şi ea cu pistolul în mână, se târa pe pământ, căutând adăpost. Privi cele două găuri fumegânde din avion, apoi cercetă iar zona, cu Glock-ul pregătit de tragere.

Să o elimine?

Da? Nu?

Nu, Soldat. Rămâi fixat pe ţintă.

Trase din nou. Explozia găuri iar avionul într-o parte.

Calm. O altă împuşcătură. Umărul ricoşă, miros dulce de praf de puşcă ars. Un geam al carlingii explodă.

Asta era lovitura de graţie.

Brusc o văzu – pe Soţie – împingându-se spre uşă, luptându-se cu poliţistul cel tânăr şi blond care încerca să o reţină.

Încă nu era o ţintă. *Fă-o să înainteze.*

Apăsă. Un alt glonţ pătrunse în motor.

Soţia, cuprinsă de groază, se eliberă şi fugi în jos pe scări, spre hangar, ca să închidă porţile, să-şi protejeze puiul.

Încărcă.

Fixă reticulele pe pieptul ei în timp ce ea păşea pe pământ şi o lua la fugă.

Ţintă completă, avans la tragere de o sută de milimetri, calculă Stephen automat. Mută ţinta în faţa ei. Trase exact când poliţistul blond o smuci şi amândoi se lăsară în jos, după un mic dâmb. Ratase. Şi erau suficient de bine adăpostiţi ca să nu-i nimerească.

Se mişcă, Soldat. Te încercuiesc.

Am înţeles, domnule, să trăiţi.

Stephen cercetă pistele. Apăruseră alţi poliţişti. Se târau spre maşini. O maşină se îndrepta în viteză chiar spre el, era la doar cincizeci de metri distanţă. Stephen doborî blocul motor cu o singură împuşcătură. De sub capotă ţâşniră aburi, iar maşina încetini şi se opri.

Fii calm, îşi spuse.

Suntem pregătiţi de evacuare. Avem nevoie doar de o împuşcătură bună.

Auzi câteva focuri de armă. Se uită din nou la roşcată. Era în poziţie de atac, cu pistolul îndreptat în direcţia lui, căutându-i licărirea de la gura ţevii. Sunetul împuşcăturii nu avea cum să o ajute, cu siguranţă; de aceea nu folosea niciodată amortizoare. Sursa zgomotelor puternice e la fel de greu de depistat ca şi cea a sunetelor slabe.

Poliţista cu păr roşu stătea în picioare, cercetând orizontul.

Stephen blocă percutorul Modelului 40.

Amelia Sachs văzu o scânteiere slabă şi îşi dădu seama unde era Dansatorul pe Coşciug.

Într-o pădurice, la vreo trei sute de metri distanţă. Luneta reflectase o lucire a norilor palizi de pe cer.

— Acolo! strigă ea către cei doi poliţişti care stăteau înghesuiţi într-o maşină.

Agenţii porniră derapând prin spatele unui hangar pentru a-l încolţi.

„Sachs, strigă Rhyme în cască. Ce…“

— Dumnezeule, Rhyme, e aici şi trage în avion!

„Poftim?”

— Percey încearcă să ajungă la hangar. Trage cu gloanţe explozibile. Trage ca să o scoată din adăpost.

„Stai ascunsă, Sachs. Dacă Percey vrea să se sinucidă, e treaba ei. Dar tu stai ascunsă!”

Ea transpirase de furie, mâinile îi tremurau, inima îi bătea cu putere. Simţi un fior de panică pe şira spinării.

— Percey! strigă Sachs.

Femeia se eliberase din strânsoarea lui Jerry Banks şi era în picioare. O luase la fugă spre poarta hangarului.

— Nu!

Dumnezeule.

Privirea lui Sachs era ţintită asupra locului unde zărise lucirea lunetei Dansatorului.

Prea departe, e prea departe, se gândi ea. *Nu pot să ţintesc nimic la distanţa asta.*

Dacă stai calmă, poţi. Mai ai unsprezece gloanţe. Nu bate vântul. Singura problemă e traiectoria. Ţinteşte sus şi lasă-te în jos.

Văzu câteva frunze zburând în sus când Dansatorul trase din nou.

O clipă mai târziu, un glonţ trecu la câţiva milimetri de faţa ei. Simţi unda de şoc şi auzi plesnitura când glonţul, care zbura cu de două ori viteza sunetului, arse aerul din jurul ei.

Scoase un icnet slab şi se trânti pe burtă, speriată.

Nu! Ai avut ocazia să tragi. Înainte să armeze el din nou puşca. Dar acum e prea târziu. A încărcat din nou.

Se uită repede în sus, ridică pistolul, apoi îşi pierdu răbdarea. Cu capul în jos, cu pistolul Glock îndreptat spre copaci, trase cinci focuri rapid.

Dar ar fi putut la fel de bine să tragă în gol.

Haide. Ridică-te. Ţinteşte şi trage. Mai ai încă şase plus două cartuşe la curea.

Însă gândul că glonţul îi trecuse pe la urechi o ţintui la pământ.

Fă-o! îşi porunci singură.

Dar nu fu în stare.

Sachs nu avu decât curajul să ridice capul câţiva milimetri – suficient cât să-i vadă pe Percey Clay îndreptându-se în goană spre uşa hangarului şi pe Jerry Banks ajungând-o din urmă. Tânărul detectiv o trânti la pământ în spatele unui generator pe roţi. Aproape simultan cu ecoul bubuiturii scoase de puşca Dansatorului pe Coşciug se auzi zgomotul surd al glonţului care îl lovi pe Banks. Acesta se învârti precum un beţiv, iar sângele ţâşni ca un nor în jurul său.

Şi, pe chipul lui, mai întâi surpriză, apoi uimire, apoi nimic în timp ce se prăbuşea pe betonul umed.

12

— Da? întrebă Rhyme.

Lon Sellitto închise telefonul.

— Încă nu ştiu. Cu privirea pierdută pe fereastra casei lui Rhyme, bătând nervos în geam. Şoimii se întorseseră pe pervaz, dar aveau ochii aţintiţi spre Central Park, ignorând în mod ciudat zgomotul.

Rhyme nu-l văzuse niciodată aşa de supărat pe detectiv. Faţa lui ca o gogoaşă, cu pete de sudoare, era palidă. Un criminalist ce intrase în legendă, Sellitto era de obicei imperturbabil. Fie că vorbea cu familiile victimelor sau căuta neobosit puncte slabe în alibiul suspectului, se concentra întotdeauna asupra lucrului pe care-l avea de făcut. În acea clipă însă, gândurile lui păreau la kilometri distanţă, la Jerry Banks care tocmai era operat – poate că era pe moarte – într-un spital din Westchester. Era ora trei după-amiaza într-o zi de sâmbătă, iar Banks se găsea în sala de operaţii de o oră.

Sellitto, Sachs, Rhyme şi Cooper erau toţi acasă la Rhyme, în laboratorul de la parter. Dellray urma să se asigure că locuinţa pentru protecţia martorilor era gata şi să stea de vorbă cu noua dădacă cu care cei de la NYPD îl înlocuiseră pe Banks.

La aeroport îl urcaseră pe tânărul detectiv într-o ambulanţă – aceeaşi în care se afla şi zugravul mort cu mâinile tăiate. Doctorul, Earl, încetase să mai facă pe nebunul şi făcuse tot ce îi stătea în putinţă pentru a opri hemoragia lui Banks. Apoi gonise nebuneşte cu detectivul palid şi inconştient până la spitalul de urgenţe, la câţiva kilometri distanţă.

Agenţii FBI din White Plains îi urcaseră pe Percey şi pe Hale într-un vehicul blindat şi se îndreptaseră spre sud, către Manhattan, folosind tehnici de pierdere a urmei în trafic. Sachs se ocupase de noul loc al crimei: cercetase postul lunetistului, furgoneta zugravului şi maşina cu care fugise Dansatorul – o camionetă a firmei de catering. O găsiseră nu departe de locul unde fusese ucis zugravul şi unde, bănuiau ei, îşi ascunsese maşina cu care ajunsese în Westchester.

Apoi se întorsese în grabă cu probele în Manhattan.

— Cum stăm? îi întrebă Rhyme pe ea şi pe Cooper. Ai găsit nişte tuburi?

Tot pipăindu-şi o unghie ruptă, Sachs îi explică:

— N-a mai rămas nimic din ele. Erau cartuşe explozive.

Părea foarte înspăimântată, cu o privire neliniştită.

— E Dansatorul. Nu numai că ucide, dar posibilele probe se şi

autodistrug.

Sachs împinse o pungă de plastic.

— Uite ce a rămas dintr-un glonţ. L-am curăţat de pe un perete.

Cooper vărsă conţinutul pe o tavă de examinare din porţelan. Îl agită.

— Cu vârf ceramic. Vestele antiglonţ sunt inutile.

— De cea mai bună calitate, nenorocitul, completă Sellitto.

— Dansatorul nu lucrează cu orice, zise Rhyme.

Se auziră zgomote la uşă şi Thom îi conduse pe cei doi agenţi FBI în încăpere. În spatele lor se aflau Percey Clay şi Brit Hale.

Percey îl întrebă pe Sellitto:

— Cum se simte? Ochii ei negri cercetară încăperea; era conştientă de răceala cu care o primeau, dar nu păru deranjată. Jerry, vreau să zic.

Sellitto nu-i răspunse.

Interveni Rhyme:

— E încă în operaţie.

Avea faţa şifonată şi părul mai încâlcit decât îl avusese de dimineaţă.

— Sper că va fi bine.

Amelia Sachs se întoarse spre Percey şi îi spuse pe un ton rece:

— Ce-ai zis?

— Am zis că sper că va fi bine.

— *Speri?* Poliţista se aplecă spre ea, apropiindu-se. Femeia cea scundă nu se clinti din loc în timp ce Sachs continuă: E puţin cam târziu, nu crezi?

— Care-i problema ta?

— Asta ar trebui să te întreb eu pe tine. Din cauza ta a fost împuşcat.

— Hei, doamnă ofiţer, zise Sellitto.

Stăpână pe sine, Percey zise:

— Nu eu i-am spus să fugă după mine.

— Dacă nu era el, erai moartă.

— Poate. Nu ştim asta. Îmi pare rău că a fost rănit. Eu…

— Şi cât de rău îţi pare?

— Amelia, rosti Rhyme aspru.

— Nu, vreau să ştiu *cât* de rău. Îţi pare suficient de rău ca să donezi sânge? Să-l plimbi cu căruciorul dacă nu va mai putea merge? Să ţii un discurs funebru dacă moare?

Rhyme pufni:

— Sachs, ia-o mai uşor! Nu e vina ei.

Sachs bătu din palme şi îşi puse mâinile în şolduri:

— Nu?

— Dansatorul a fost mai iute decât noi.

Sachs continuă, privind fix în ochii negri ai lui Percey.

— Jerry vă păzea. Când ai fugit în linia focului, oare ce te-ai gândit că va face?

— Nu m-am gândit, bine? Am reacţionat pur şi simplu.

— Doamne!

— Hei, doamnă ofiţer, zise Hale, poate că acţionaţi mai cu calm sub stres decât unii dintre noi. Dar nu suntem obişnuiţi să se tragă în noi.

— Atunci ar fi trebuit să stea la adăpost. În birou. Acolo unde i-am spus să stea.

Percey păru că bate uşor în retragere când continuă:

— Mi-am văzut avionul pus în pericol. Am reacţionat. Poate că pentru voi e ca şi cum ţi-ai vedea partenerul rănit.

Hale întări:

— A făcut ceea ce ar fi făcut orice pilot.

— Exact, spuse Rhyme. Asta spun şi eu, Sachs. Aşa lucrează Dansatorul.

Dar Amelia Sachs nu voia să renunţe.

— În primul rând, ar fi trebuit să fiţi în locuinţa pentru protecţia martorilor. Nu ar fi trebuit să veniţi la aeroport.

— Asta a fost vina lui Jerry, zise Rhyme, începând să-şi piardă cumpătul. Nu l-a autorizat nimeni să schimbe locul.

Sachs se uită la Sellitto, care era partenerul lui Banks de doi ani. Dar se părea că nu avea de gând să ia apărarea tânărului.

— Mi-a făcut o mare plăcere, zise Percey Clay sec, întorcându-se spre uşă. Dar trebuie să mă întorc la aeroport.

— Ce? reuşi Sachs să pronunţe cu greu. Ai înnebunit?

— E imposibil, zise Sellitto ieşind din starea de prostraţie.

— Era destul de grav că trebuia să-mi pregătesc avionul pentru zborul de mâine. Acum trebuie să repar şi pagubele. Şi, pentru că se pare că toţi mecanicii autorizaţi din Westchester sunt nişte laşi nenorociţi, va trebui să mă ocup eu însămi.

— Doamnă Clay, începu Sellitto, nu e o idee bună. În casa pentru protecţia martorilor veţi fi în siguranţă, dar nu putem să vă garantăm integritatea fizică în niciun alt loc. O să staţi acolo până luni, o să…

— Luni, sări ea. O, nu! Nu înţelegeţi! Voi pilota avionul mâine-noapte – zborul pentru U.S. Medical.

— E imposibil…

— O întrebare, zise Sachs cu o voce rece ca gheaţa. Mi-ai putea spune pe cine exact vrei să mai omori?

Percey făcu un pas în faţă. Izbucni:

— La naiba, azi-noapte mi-am pierdut soţul şi pe unul dintre cei mai buni angajaţi. Nu am de gând să-mi pierd şi compania. Nu-mi puteţi spune unde să merg şi unde să nu merg. Decât dacă mă arestaţi.

— Bine, zise Sachs şi într-o clipită cătuşele atârnau de încheieturile

înguste ale mâinilor femeii. Eşti arestată.

— Sachs, strigă Rhyme supărat. Ce faci? Desfă-i cătuşele! Acum!

Sachs se întoarse ca să stea faţă în faţă cu el şi rosti pe acelaşi ton:

— Eşti civil. Nu-mi poţi da ordine.

— Dar eu pot, zise Sellitto.

— Hm, zise ea inflexibilă. Eu fac arestările, domnule detectiv. Nu ai cum să mă împiedici. Doar procurorul poate renunţa la un caz.

— Ce înseamnă porcăria asta? izbucni Percey, accentul ei tărăgănat reîntorcându-se plin de forţă. Pentru ce mă arestezi? Pentru că sunt martor?

— Te acuz de punere în pericol fără discernământ, iar dacă Jerry moare, atunci va fi omucidere din neglijenţă. Sau poate chiar crimă.

Hale îşi luă inima în dinţi şi spuse:

— Ascultaţi-mă. Nu prea mi-a plăcut tonul pe care l-aţi folosit cu ea toată ziua. Dacă o arestaţi, va trebui să mă arestaţi şi pe mine…

— Nu-i nicio problemă, zise Sachs, apoi îl întrebă pe Sellitto: Îmi poţi da cătuşele tale?

— Ofiţer, ajunge cu porcăria asta, mormăi el.

— Sachs, strigă Rhyme, nu avem timp pentru aşa ceva! Dansatorul e pe aici, pe undeva, şi chiar acum plănuieşte un nou atac.

— Dacă mă arestezi, spuse Percey, în două ore voi fi eliberată.

— Atunci, în două ore şi zece minute o să fii moartă. Ceea ce ar fi treaba ta…

— Ofiţer, se răsti Sellitto, stai pe gheaţă subţire în chestiunea asta.

— … dacă nu ai avea obiceiul să iei şi pe alţii cu tine.

— Amelia, zise Rhyme cu severitate.

Se întoarse către el. De obicei îi spunea „Sachs“; a-i spune pe numele mic acum era ca şi cum ar fi pălmuit-o.

Lanţurile de la încheieturile osoase ale lui Percey zăngăniră. La fereastră, şoimul îşi deschise aripile. Nimeni nu zise nimic.

În cele din urmă, pe un ton rezonabil, Rhyme luă cuvântul:

— Scoate-i, te rog, cătuşele şi lasă-mă câteva clipe singur cu ea.

Sachs ezită. Faţa ei era o mască lipsită de expresie.

— Te rog, Amelia, zise Rhyme, încercând din răsputeri să-şi păstreze calmul.

Fără să scoată un cuvânt, ea recuperă cătuşele.

Toată lumea ieşi din încăpere.

Percey îşi frecă încheieturile, apoi scoase sticluţa din buzunar şi luă o înghiţitură.

— Vrei să închizi uşa? o rugă Rhyme pe Sachs.

Dar ea nu-i aruncă decât o privire şi continuă să meargă pe coridor. Hale fu cel care închise uşa masivă.

Pe hol, Lon Sellitto sună din nou să întrebe de Banks. Era încă în

operaţie, iar asistenta de pe etaj nu vru să-i dea mai multe amănunte.

Sachs primi vestea, încuviinţând încet. Se duse la fereastra cu vedere spre aleea din spatele casei lui Rhyme. Lumina cădea oblic pe mâinile ei şi îşi privi unghiile rupte. Îşi bandajase două degete rănite. „Obiceiuri, se gândi ea. Obiceiuri proaste. De ce nu pot să mă opresc?"

Detectivul veni lângă ea şi privi în sus, la cerul cenuşiu. Se anunţau alte furtuni de primăvară.

— Doamnă ofiţer, zise el vorbind în şoaptă ca să nu-l audă ceilalţi. Tipa a dat-o în bară, e adevărat. Dar trebuie să înţelegi – nu e profesionistă. Greşeala noastră a fost că *am lăsat-o* s-o dea în bară şi, da, Jerry ar fi trebuit să ştie asta. Mă doare s-o spun mai mult decât poţi să-ţi imaginezi. Dar e greşeala lui.

— Nu, rosti ea printre dinţi. Nu înţelegi.

— Ce anume?

Putea oare să zică lucrurilor pe nume? Cuvintele erau atât de grele!

— *Eu* am dat-o în bară. Nu e vina lui Jerry. Îşi întoarse privirea spre camera lui Rhyme. Şi nici a lui Percey. E a mea.

— A ta? La dracu', tu şi Rhyme v-aţi dat seama că e în aeroport. Ar fi putut să ne lichideze pe toţi dacă nu erai tu.

Ea dădu din cap.

— Am văzut… am văzut unde stătea Dansatorul înainte să-l doboare pe Jerry.

— Şi?

— Ştiam exact unde e. Am ţintit. Am…

La dracu'. Era foarte greu.

— Ce vrei să spui, Ofiţer?

— A tras în mine… La dracu'. Am înţepenit. M-am aruncat la pământ. Degetul i se pierdu prin păr, scărpinându-se până ce simţi că îi dă sângele. Opreşte-te. La dracu'.

— Şi? Sellitto nu înţelese. Toată lumea s-a trântit la pământ, nu? Adică, doar e ceva normal.

Se uită pe geam, cu faţa arzându-i de ruşine.

— După ce a tras şi a ratat, am avut la dispoziţie cel puţin trei secunde să trag – ştiam că foloseşte modul foc cu foc. Puteam să trag în el, dar m-am trântit la pământ. Apoi n-am mai avut curaj să mă ridic pentru că ştiam că a încărcat din nou.

Sellitto pufni:

— Ce? Îţi faci probleme pentru că nu te-ai ridicat, fără acoperire, şi că nu ai tras în lunetist? Haide, revino-ţi, Ofiţer… Şi, da, ia stai puţin, aveai pistolul din dotare?

— Mda, aveam…

— Trei sute de metri cu un Glock 9? În visurile tale, poate.

— Poate că nu l-aş fi nimerit, dar aş fi putut să trag suficient de aproape ca să-l ţin la pământ. Şi nu ar fi tras ultimul foc care l-a lovit

pe Jerry. La dracu'.

Îşi strânse mâinile şi îşi privi iar unghia de la degetul arătător. Era învineţită din cauza sângelui. Se scărpină din nou.

Roşul strălucitor îi aminti de norul de sânge din jurul lui Jerry Banks şi se scărpină şi mai tare.

— Ofiţer, eu nu mi-aş bate capul cu aşa ceva.

Cum să-i explice? Ce o frământa acum era ceva mai complex decât credea detectivul. Rhyme era cel mai bun criminalist din New York, poate chiar din ţară. Sachs dorea să-l ajungă din urmă, dar ştia că acesta nu avea egal. Pe de altă parte, trasul la ţintă – ca şi condusul cu viteză – era unul dintre darurile cu care fusese înzestrată. Era mai bună la tir decât orice bărbat sau femeie din poliţie, indiferent de ce mână folosea. Punea monede la o distanţă de cincizeci de metri şi trăgea, luând drept ţintă lucirea acestora, iar monedele îndoite le făcea cadou finei ei şi prietenilor. *Ar fi putut* să-l salveze pe Jerry. La naiba, ar fi putut chiar să-l rănească pe nenorocit!

Era furioasă pe ea însăşi, furioasă pe Percey că o pusese într-o asemenea situaţie.

Furioasă şi pe Rhyme.

Uşa se deschise şi Percey apăru în prag. Aruncându-i lui Sachs o privire rece, îl rugă pe Hale să intre şi el în cameră. Acesta dispăru înăuntru şi, câteva minute mai târziu, fu rândul lui Hale să deschidă uşa şi să spună:

— Vrea să veniţi cu toţii înăuntru.

Sachs îi găsi astfel: Percey stătea lângă Rhyme, într-un fotoliu vechi şi stricat. Avu o viziune ridicolă cu ei în chip de cuplu căsătorit.

— Facem un compromis, anunţă Rhyme. Brit şi Percey se vor duce în casa pentru protecţia martorilor a lui Dellray. Vor pune pe altcineva să repare avionul. Dar, fie că-l găsim sau nu pe Dansator, am fost de acord să piloteze avionul mâine-noapte.

— Şi dacă o arestez pur şi simplu? întrebă Sachs aţâţată. Şi o duc la închisoare?

Se gândise că Rhyme avea să explodeze la auzul acestor vorbe – era pregătită dar acesta zise pe un ton rezonabil:

— M-am gândit la asta, Sachs. Şi nu cred că e-o idee bună. Ar fi mai expuşi – sala de judecată, detenţia, transportul. Dansatorul ar avea mai multe şanse să ajungă la ei.

Amelia Sachs ezită, apoi se dădu bătută şi încuviinţă. Avea dreptate; avea mereu dreptate. Şi, pe drept sau nu, făcuse aşa cum dorise el. Ea era asistenta lui – nimic mai mult. O angajată. Doar asta era pentru el.

Rhyme continuă:

— Uite care-i planul. O să-i întindem o capcană. Am nevoie de ajutorul tău, Lon.

— Ascult.

— Percey şi Hale vor merge în casa pentru protecţia martorilor. Dar vreau să pară că ne ducem în altă parte. Să facem tărăboi. Să fim vizibili. Alegem o secţie de poliţie, ne prefacem că-i ducem acolo pentru protecţie. Răspândim prin staţie vestea că închidem strada din faţa secţiei din motive de siguranţă şi că-i transportăm pe toţi suspecţii la închisoare pentru a curăţa zona. Dacă suntem norocoşi, Dansatorul va asculta cu un scanner. Dacă nu, ştirea va ajunge în media şi e posibil să afle în felul ăsta.

— Ce zici de Secţia 20?

Secţia 20, din Upper West Side, era la doar câteva blocuri distanţă de casa lui Lincoln Rhyme. Îi cunoştea pe mulţi dintre poliţiştii de acolo.

— Da, bine.

Sachs observă apoi o nelinişte în privirea lui Sellitto. Acesta se aplecă spre scaunul lui Rhyme, cu broboane de transpiraţie prelingându-se de pe fruntea lată şi ridată. Cu o voce pe care doar Rhyme şi Sachs putură să o audă, şopti:

— Eşti sigur de asta, Lincoln? Adică, te-ai gândit, nu?

Rhyme se uită spre Percey. Cei doi schimbară o privire.

Sachs nu ştia ce înseamnă. Ştia doar că nu-i place.

— Da, zise Rhyme. Sunt sigur.

Deşi lui Sachs nu i se părea deloc sigur.

13

— O grămadă de urme, după cum văd.

Rhyme se uita aprobator la pungile de plastic pe care Sachs le colectase din aeroport.

Urmele erau probele preferate ale lui Rhyme – bucăţele şi particule, uneori microscopice, lăsate de criminali la locul faptei sau luate de ei de acolo fără să-şi dea seama. Urmele erau probele pe care nici cei mai deştepţi criminali nu se puteau gândi să le modifice, iar cei mai meticuloşi să le şteargă.

— Prima pungă, Sachs. De unde e?

Ea frunzări nervoasă carneţelul de notiţe.

Oare ce o frământa? se întrebă el. Ceva nu era în regulă, Rhyme îşi dădea seama de asta. Poate din cauză că era supărată pe Percey Clay, poate că era îngrijorată din cauza lui Jerry Banks. Sau poate că nu. Îşi dădu seama din privirea ei rece că nu dorea să vorbească. Ceea ce nu-l deranja. Dansatorul trebuia prins. Era singura lor prioritate în acea clipă.

— Sunt din hangarul în care Dansatorul a aşteptat avionul. Ridică două pungi. Arătă spre alte trei. Asta e din cuibarul lunetistului. Asta-i din furgoneta zugravului. Asta-i din maşina de la aprovizionare.

— Thom… Thom! strigă Rhyme şi toţi cei din cameră tresăriră.

Asistentul apăru în pragul uşii. Zise repezit:

— Ce e? Încerc să fac ceva mâncare, Lincoln.

— Mâncare? întrebă Rhyme exasperat. Nu avem nevoie de mâncare. Avem nevoie de alte schiţe. Scrie: „LC-2, Hangar”. Aşa. „LC-2, Hangar.” E bine. Acum alta. „LC-3“. De acolo a tras. De după o moviliţă.

— Să scriu şi asta? Moviliţă?

— Bineînţeles că nu. Era o glumă. Să ştii că am simţul umorului. Scrie: „LC-3. Cuibul Lunetistului”. Acum, să vedem mai întâi hangarul. Ce avem?

— Cioburi de sticlă, zise Cooper precum un negustor de diamante vărsă conţinutul pe o tavă de porţelan.

Sachs adăugă:

— Plus ce am tras cu aspiratorul, câteva fibre de pe pervaz. Fără AD.

Adică amprente digitale.

— E atent la amprente, comentă Sellitto abătut.

— Dar asta e ceva *încurajator,* spuse Rhyme, iritat – aşa cum era

deseori – pentru că toţi ceilalţi nu trăgeau concluziile la fel de repede ca el.

— De ce? vru să ştie detectivul.

— E atent pentru că e prin vreun dosar, pe undeva! Aşa că dacă găsim o amprentă, avem şanse mari să-l identificăm. Bine, bine, urme de mănuşi de bumbac, asta nu ne ajută… Nu sunt urme de cizme pentru că a împrăştiat pietriş pe podeaua hangarului. E un tip deştept. Dar dacă n-ar fi deştept, n-ar mai fi nevoie de noi, nu? Acum, ce ne spune geamul?

— Ce ne-ar putea spune, întrebă Sachs din scurt, în afară de faptul că a spart geamul ca să intre în hangar?

— Mă întreb dacă doar asta, zise Rhyme. Hai să aruncăm o privire.

Mel Cooper puse câteva cioburi pe o lamelă pe care o aşeză sub lentila microscopului, la o putere de mărire redusă. Porni camera video pentru a trimite imaginea pe calculatorul lui Rhyme.

Rhyme se duse la ecran. Dădu instrucţiuni:

— Modul de comandă. Auzindu-i vocea, computerul afişă supus meniul pe ecranul lucitor. Nu putea controla microscopul, dar putea să prindă imaginea pe ecranul calculatorului şi să o manipuleze – să o mărească ori să o micşoreze, de exemplu. Cursorul la stânga. Dublu clic.

Rhyme se concentră, pierdut în aurele de curcubeu ale refracţiei.

— Pare a fi sticlă PPG obişnuită pentru geamuri.

— Sunt de acord, zise Cooper, apoi completă: Marginile nu sunt zimţate. A fost spart cu un obiect fără vârf. Poate cu umărul.

— Mda. Uită-te la concoidă, Mel.

Când cineva sparge un geam, sticla se împrăştie într-o serie de bucăţi concoidale – linii curbe de fracturare. Poţi spune, după felul în care sunt curbate, din ce direcţie a venit lovitura.

— Văd, zise tehnicianul. Fracturi standard.

— Priveşte mizeria, îl întrerupse Rhyme. De pe geam.

— O văd. Urme de ploaie, noroi, urme de combustibil.

— Pe ce parte a ferestrei e mizeria? întrebă Rhyme pierzându-şi răbdarea.

Când conducea IRD-ul, unul dintre motivele de nemulţumire ale ofiţerilor subordonaţi era că se poartă ca un profesor de modă veche. Rhyme îl considera un compliment.

— E… Ooo! Cooper îşi dădu seama. Oare e posibil?

— Ce? interveni Sachs.

Rhyme îi explică. Fracturile concoidale începeau în partea curată a geamului şi se terminau în cea murdară.

— Era *înăuntru* când a spart geamul.

— Dar n-avea cum, protestă Sachs. Cioburile erau în hangar. A… Se opri şi dădu din cap. Vrei să spui că l-a spart, apoi a luat cioburile cu o

lopată şi le-a aruncat înăuntru împreună cu pietrişul. Dar de ce?

— Pietrişul nu era pentru a nu lăsa urme de încălţăminte. Era pentru a ne păcăli că a spart geamul şi *a intrat.* Dar, în tot acest timp, el a fost *înăuntrul* hangarului şi a spart geamul ca *să iasă.* Interesant. Criminalistul se gândi o clipă, apoi strigă: Verifică urma aia. Ceva alamă în ea? Alamă cu *grafit?*

— O cheie, zise Sachs. Te gândeşti că cineva i-a dat o cheie să intre în hangar.

— Exact la asta mă gândesc. Să aflăm cui aparţine sau cine închiriază hangarul.

— Dau eu telefon, se oferi Sellitto şi îşi deschise telefonul mobil.

Cooper se uită printr-un alt microscop. Mărise imaginea la maximum.

— Da, confirmă el. O grămadă de grafit şi de alamă. Şi cred că ceva de genul ulei trei-în-unul. Deci e o yală veche. Trebuie să-i fi dat ceva bătaie de cap.

— Sau dacă nu? îl zgândări Rhyme. Hai, gândeşte-te!

— Sau o cheie nouă! izbucni Sachs.

— Corect! O cheie lipicioasă. Bine. Thom, schiţa, te rog! Scrie: „Acces cu cheie".

Asistentul consemnă cu scrisul său sigur pe el.

— Acum, ce altceva mai avem? Rhyme aspiră din tubul dispozitivului de comandă şi se apropie mai mult de calculator. Calculă greşit şi se ciocni de el, aproape doborând monitorul. La naiba, mormăi.

— Eşti în regulă? întrebă Sellitto.

— Sunt bine, zise el repede. Altceva? Te întrebam – altceva?

Cooper şi Sachs răsfirară ultimele resturi pe o foaie de hârtie albă. Îşi puseră ochelari pentru mărit şi o cercetară. Cooper prinse câteva bucăţele cu o pensetă şi le puse pe o lamelă.

— Bine, spuse Cooper. Avem fibre.

O clipă mai târziu, Rhyme se uita la firele subţiri pe ecranul calculatorului său.

— Ce crezi, Mel? Hârtie, nu?

— Mda.

Vorbind în cască, Rhyme ordonă computerului să proceseze imaginile microscopice al fibrelor.

— Pare că sunt de două feluri. Una e albă sau galbenă. Cealaltă are o tentă verde.

— Verde? Bani? sugeră Sellitto.

— Posibil.

— Ai suficient să tratăm chimic o parte? întrebă Rhyme. Cromatograful va distruge fibrele.

Cooper îl asigură că are şi începură să testeze câteva dintre ele.

Citi pe ecranul calculatorului: „Fără bumbac sau sodiu, sulfit sau sulfat”.

Acestea erau chimicale adăugate în procesul de producere a hârtiei de calitate.

— E hârtie ieftină. Şi vopseaua e solubilă în apă. Nu e cerneală pe bază de ulei.

— Prin urmare, anunţă Rhyme, nu e vorba de bani.

— Probabil hârtie reciclată, zise Cooper.

Rhyme mări din nou imaginea. Rezoluţia era mică, iar detaliile se pierdeau. O clipă, se simţi frustrat şi îşi dori să se poată uita printr-un microscop adevărat. Nimic nu se compară cu claritatea opticii de mare precizie.

Apoi văzu ceva.

— Petele alea galbene, Mel. Lipici?

Tehnicianul se uită la microscop şi anunţă:

— Da. Se pare că e lipici pentru plicuri.

Deci era posibil ca Dansatorul să fi primit cheia într-un plic. Dar ce însemna hârtia verde? Rhyme nu avea nici cea mai vagă idee.

Sellitto îşi închise telefonul.

— Am vorbit cu Ron Talbot de la Hudson Air. A dat câteva telefoane. Ghici cine închiriază hangarul în care a aşteptat Dansatorul.

— Phillip Hansen, spuse Rhyme.

— Exact.

— Cazul se conturează, zise Sachs.

Adevărat, se gândi Rhyme, deşi scopul lui nu era să-l predea procurorului pe Dansator, cu un caz beton. Nu, dorea capul tipului în ţeapă.

— Altceva mai avem aici?

— Nimic.

— Bine, să ne mutăm la scena următoare. Cuibul lunetistului. Lucra sub presiune acolo. Poate că a fost mai neglijent.

Dar, bineînţeles, nu fusese neglijent.

Nu erau carcase de gloanţe.

— Uite de ce, zise Cooper, examinând proba la microscop. Fibre de bumbac. A folosit un şervet pentru vase ca să prindă tuburile.

Rhyme încuviinţă.

— Amprente de încălţăminte?

— Nu. Sachs îi povesti că Dansatorul ocolise zonele cu noroi, păşind pe iarbă chiar şi atunci când fugise să scape, spre furgoneta de aprovizionare.

— Câte amprente digitale ai găsit?

— Niciuna în cuibul lunetistului, declară Sachs. Şi vreo două sute în cele două furgonete.

Folosind SIAA – sistemul de identificare automată a amprentelor

care lega între ele bazele de date criminalistice, militare şi civile din toată ţara – era posibilă o cercetare în amănunt a acestui număr mare de amprente (deşi ar fi luat mult timp). Dar, obsedat cum era să-l găsească pe Dansator, Rhyme nu se deranjă să facă o cerere la SIAA. Sachs raportă că găsise urme ale mănuşilor şi în furgonetă; amprentele din vehicule nu aveau cum să fie ale Dansatorului.

Cooper goli punga de plastic pe tava de examinare. El şi Sachs îşi plecară capetele asupra ei.

— Praf, iarbă, pietre… Iată. Vezi asta, Lincoln?

Cooper puse o altă lamelă.

— Fire de păr, mormăi Cooper, aplecat asupra propriului său microscop. Trei, patru, şase, nouă… o duzină. Pare a fi o măduvă continuă.

Măduva este un canal care trece prin mijlocul anumitor fire de păr. La oameni, această măduvă este fie inexistentă, fie fragmentată. O măduvă continuă înseamnă că părul provine de la un animal.

— Ce zici, Mel?

— O să le pun la MSE. Microscopul electronic cu scanare. Cooper stabili puterea de mărire la o mie cinci sute şi ajustă cadranul până ce unul dintre fire fu centrat pe ecran. Era un fir albicios cu solzi ascuţiţi, asemănători cu coaja unui ananas.

— Pisică, anunţă Rhyme.

— Pisici, la plural, îl corectă Cooper, privind din nou la microscop. Una neagră şi una tărcată, se pare. Amândouă cu părul scurt. Şi încă una portocalie, cu păr lung şi fin. Persană, ceva de genul ăsta.

Rhyme pufni.

— Nu cred că profilul Dansatorului e cel al unui iubitor de animale. Ori se dă drept cineva care are pisici, ori stă la cineva care are.

— Alt fir de păr, anunţă Cooper şi puse lamela la microscop. Uman. E… stai puţin, sunt două fire lungi de cincisprezece centimetri.

— Năpârleşte, nu? întrebă Sellitto.

— Cine ştie? zise Rhyme sceptic. Dacă nu are rădăcină, e imposibil de determinat sexul persoanei care a pierdut firul. Vârsta, în afara părului de copil, e imposibil de spus şi ea. Rhyme sugeră: Poate că aparţine şoferului furgonetei. Sachs? Are părul lung?

— Nu. Era tuns scurt. Şi era blond.

— Tu ce crezi, Mel?

Tehnicianul scană firul în lungime.

— A fost vopsit.

— Se ştie că Dansatorul îşi schimbă înfăţişările, spuse Rhyme.

— Nu ştiu, Lincoln, zise Cooper. Vopseaua e apropiată de nuanţa naturală. Te-ai gândi că apelează la ceva complet diferit dacă ar vrea să-şi schimbe identitatea. Stai, văd două nuanţe de vopsea. Nuanţa naturală e negru. A fost vopsit castaniu şi, ceva mai recent, un roşu-

închis. La o distanţă de două-trei luni.

— Firele mai au şi urme de altceva. Ar trebui să tratez chimic unul din fire, Lincoln.

— Bine.

O clipă mai târziu, Cooper citea graficul de pe calculatorul conectat la cromatograful de gaze.

— Da, avem un fel de vopsea.

Cosmeticele le erau foarte folositoare criminaliştilor; se ştia că producătorii de cosmetice schimbă formula produselor pentru a profita de noile tendinţe. Diversele compoziţii puteau fi adesea puse în legătură cu datele diferite de producţie şi locurile de distribuţie.

— Ce avem?

— Stai puţin. Cooper trimitea formula în baza de date a producătorilor. O clipă mai târziu sosi răspunsul:

— Slim-U-Lite. Fabricat în Elveţia, importat de Jencon, lângă Boston. E un săpun obişnuit pe bază de detergent, cu uleiuri şi aminoacizi. A fost şi la televizor – Protecţia Consumatorilor e pe urmele lor pentru că pretind că topeşte grăsimea şi celulita.

— Să-i facem un profil, anunţă Rhyme. Sachs, tu ce crezi?

— Al lui?

— Al *ei.* Cea care îl ajută şi îl încurajează. Sau cea pe care a ucis-o pentru a se ascunde în apartamentul ei. Şi, poate, pentru a-i fura maşina.

— Eşti sigur că e vorba de o femeie? întrebă Lon Sellitto.

— Nu. Dar nu avem timp să facem speculaţii timide. Mai degrabă femeile sunt îngrijorate de celulită decât bărbaţii. Mai degrabă femeile îşi vopsesc părul decât bărbaţii. Propuneri îndrăzneţe! Să aud!

— Păi, e supraponderală, sugeră Sachs. Are probleme cu imaginea de sine.

— Poate ca e punk, New Wave sau cum dracu' îşi spun toţi ciudaţii ăştia în zilele noastre, sugeră Sellitto. Fiică-mea şi-a vopsit părul roşu. Şi-a făcut şi piercing, o chestie despre care nu vreau să vorbesc.

— Nu cred că are o imagine de rebelă, spuse Sachs. Nu cu aceste culori. Nu sunt foarte diferite. Încearcă să fie stilată, dar nimic din ce face nu dă rezultate. Eu zic că e grasă, cu părul scurt, la vreo treizeci de ani, femeie de carieră. Ajunge acasă seara, unde o aşteaptă numai pisicile.

Rhyme încuviinţă, cu ochii pe grafic.

— Singuratică. Exact genul care să fie păcălită de cineva cu darul vorbirii. Să verificăm la veterinari. Ştim că are trei pisici, cu trei culori diferite.

— Dar unde, ceru Sellitto precizări. În Westchester? În Manhattan?

— Să ne întrebăm mai întâi, medită Rhyme, de ce ar fi în compania unei astfel de femei, în primul rând?

Sachs pocni din degete.

— Pentru că a fost *obligat!* Pentru că aproape că îl prinseserăm.

Faţa i se lumină. O parte din vechea Amelie se întorsese.

— Da! zise Rhyme. În dimineaţa asta, lângă casa lui Percey. Când au venit cei de la Intervenţii Rapide.

Sachs continuă:

— A abandonat furgoneta şi s-a ascuns în apartamentul ei până când a putut să plece în siguranţă.

Rhyme i se adresă lui Sellitto:

— Pune nişte oameni să sune la veterinari. La zece blocuri distanţă de casă. Ba nu, tot Upper East Side. Sună, Lon, sună!

În timp ce detectivul forma de zor, Sachs întrebă serioasă:

— Crezi că e în regulă? Femeia?

Rhyme răspunse din inimă, deşi nu credea ca acesta era adevărul:

— Putem spera, Sachs. Putem spera.

14

Lui Percey Clay, locuinţa pentru protecţia martorilor nu i se păru aşa de sigură.

Era o clădire din piatră maronie, cu trei etaje, ca multe altele de lângă Biblioteca Morgan.

— Asta e, le spuse un agent, ei şi lui Brit Hale, arătând prin geamul dubei.

Parcară pe alee, iar ea şi Hale fură împinşi repede prin intrarea de la subsol. Uşa de oţel se închise. Se treziră faţă în faţă cu un bărbat amabil, la aproape patruzeci de ani, slab, cu părul castaniu şi un început de chelie. Zâmbi.

— Salutare, zise el şi le arăt legitimaţia şi insigna aurie. Roland Bell. De acum încolo, când intraţi în contact cu cineva, fie el şi foarte încântător ca mine, cereţi-i legitimaţia şi asiguraţi-vă că seamănă cu cel din poză.

Percey îi ascultă accentul tărăgănat şi îl întrebă:

— Nu-mi spune că eşti din Tarheel?

— Ba da. Râse. Am locuit în Hoggston – serios – până când a trebuit să stau patru ani la Chapel Hill. Am înţeles că eşti din Richmond.

— Da. Dar asta a fost acum mult timp.

— Şi dumneata, domnule Hale? întrebă Bell. Şi dumneata eşti din zonă?

— Michigan, spuse Hale dând mâna cu detectivul. Via Ohio.

— Nu-ţi face griji. Îţi iert greşeala din 1816.

— Eu unul aş fi capitulat, glumi Hale. Dar nu m-a întrebat nimeni.

— Ha-ha. Aşadar, sunt detectiv la Omucideri, dar sunt implicat în acest program de protecţie a martorilor fiindcă am darul ăsta să ţin oamenii în viaţă. Aşa că bunul meu prieten Lon Sellitto m-a rugat să-l ajut. O să vă păzesc eu pentru o vreme.

Percey se interesă:

— Cum se mai simte celălalt detectiv?

— Jerry? Din câte ştiu, e încă în operaţie. Nu am alte veşti deocamdată.

Poate că vorbea tărăgănat, dar privirea îi era iscoditoare şi îi cerceta din cap până în picioare. Oare ce căuta? se întrebă Percey. Să vadă dacă sunt înarmaţi? Dacă aveau microfoane ascunse? Apoi avea să cerceteze coridorul. Apoi ferestrele.

— Să fie clar, zise Bell. Eu sunt un tip de treabă, dar pot să fiu încăpăţânat când vine vorba să am grijă de cei care mi-au fost

încredinţaţi. Zâmbi uşor spre Percey. Şi dumneata pari genul încăpăţânat, dar ţine minte că tot ce vă voi spune să faceţi este spre binele vostru. E în regulă? Bine. Hei, cred că ne vom înţelege foarte bine. Acum, să vă arăt luxoasele noastre apartamente. În timp ce urcau scările, spuse: Sunteţi probabil morţi să ştiţi cât de sigur e locul ăsta…

Hale întrebă nesigur:

— Cum ai zis? „Morţi să ştiţi“?

— Adică, ăăă, nerăbdători. Cred că încă mai vorbesc ca prin Sud. Tipii din Clădirea Mare – adică de la sediu – mă iau peste picior uneori. Îmi lasă mesaje cum că au arestat un ţărănoi şi au nevoie de mine să le traduc. În orice caz, locul ăsta e bun şi sigur. Prietenii noştri de la Justiţie ştiu ei ce fac. Pare mai mare pe dinafară, nu?

— Mai mare decât o carlingă, mai mic decât un drum deschis, zise Hale.

Bell chicoti.

— Ferestrele alea din faţă? Nu vi s-au părut prea sigure când v-aţi dat jos din maşină, nu?

— Asta pe de-o parte… începu Percey.

— Da, iată prima cameră. Aruncaţi o privire. Deschise uşa.

Nu existau ferestre. Fuseseră acoperite cu foi de oţel.

— Draperiile sunt pe partea cealaltă, explică Bell. Din stradă, par nişte camere fără lumină. Toate celelalte ferestre au geamuri antiglonţ. Oricum, să nu vă apropiaţi de ele. Şi să ţineţi obloanele trase. Scara de incendiu şi acoperişul sunt pline de senzori şi tot locul e împânzit cu tone de camere video ascunse. Oricine se apropie e verificat din cap până în picioare înainte să apuce să ajungă la uşa din faţă. Doar o fantomă anorexică poate să se strecoare aici. Străbătură un coridor larg.

— Urmaţi-mă pe sub bolta asta… Da, aici e camera dumitale, doamnă Clay.

— De vreme ce vom locui împreună, spune-mi Percey.

— S-a făcut. Iar tu…

— Brit.

Camerele erau mici, întunecoase şi foarte liniştite – complet diferite de biroul lui Percey din colţul hangarului Hudson Air. Se gândi la Ed, care prefera să aibă biroul în clădirea principală, totul să fie ordonat pe masa de lucru, cu poze cu B17 şi P-51 pe perete, prespapieruri Lucite pe fiecare teanc de documente. Lui Percey îi plăcea mirosul de kerosen, iar ca sunete prefera, în zilele de lucru, bâzâitul cheilor pneumatice. Se gândi la toate astea, la el aplecându-se deasupra biroului ei, împărţind cafeaua. Reuşi să înlăture gândul înainte să izbucnească în lacrimi din nou.

Bell zise în walkie-talkie:

— Subiecţii pe poziţie.

O clipă mai târziu, doi poliţişti în uniformă apărură pe coridor. Salutară din cap şi unul din ei anunţă:

— Vom fi aici. Douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Curios, accentul lor de New York nu părea foarte diferit de accentul tărăgănat al lui Bell.

— E bine, i se adresă Bell lui Percey.

Ea ridică din sprâncene.

— I-ai verificat legitimaţia. N-o să te păcălească.

Ea schiţă un zâmbet. Bell îi spuse lui Percey:

— Avem doi oameni care stau cu soacra ta în New Jersey. Mai e nevoie să fie supravegheat cineva din familie?

Percey zise că nu, că nu mai stă nimeni în zonă. Îi repetă întrebarea şi lui Hale, care îi răspunse rânjind:

— Nu, doar dacă fosta nevastă e considerată familie. De fapt, neveste.

— Bine. Câini sau pisici care au nevoie de apă?

— Nu, zise Percey.

Hale clătină din cap.

— Atunci, putem foarte bine să ne relaxăm. Nu aveţi voie să daţi telefoane de pe mobil, dacă deţineţi aşa ceva. Folosiţi doar telefonul de acolo. Ţineţi minte ferestrele şi draperiile. Acolo e un buton de alarmă. Punând răul în faţa, deşi nu va fi aşa, apăsaţi pe el şi aruncaţi-vă la podea. Acum, dacă aveţi nevoie de ceva, daţi un strigăt.

— De fapt, am nevoie, zise Percey.

Ţinea în mână sticluţa argintie.

— Ei, da, rosti Bell tărăgănat, vrei să te ajut s-o goleşti, dar mă tem că sunt încă în timpul serviciului. Oricum, mulţumesc. Aaa, vrei să te ajut s-o umpli, ei, atunci s-a făcut.

Planul lor nu apăru la ştirile de la ora cinci.

Poliţia transmisese însă prin radio trei anunţuri prin care informa circumscripţiile despre o operaţiune de securitate 10-66 la Secţia 20 şi dădea un avertisment legat de închiderea străzii din Upper West Side. Toţi suspecţii prinşi în aria Secţiei 20 trebuiau să fie duşi direct la sediu sau la arestul din centru. Nimeni nu avea voie să intre sau să iasă din circumscripţie fără acordul FBI sau FAA – aici era mâna lui Dellray.

În timp ce acest anunţ era transmis, echipele 32-E ale lui Bo Haumann îşi ocupară poziţiile în jurul secţiei de poliţie.

Haumann era acum responsabil cu această parte a operaţiunilor. Fred Dellray organiza o echipă federală pentru salvarea ostaticilor în cazul în care descopereau identitatea posesoarei pisicilor şi adresa acesteia. Rhyme, împreună cu Sachs şi Cooper, continuau să lucreze la

probele prelevate de la locul faptelor.

Nu apăruseră indicii noi, însă Rhyme dorea ca Sachs şi Cooper să reexamineze ceea ce găsiseră deja. Asta era criminalistica – cercetezi şi cercetezi şi cercetezi, şi apoi, când nu găseşti nimic, cercetezi iar. Şi când te loveşti de un nou zid, continui să cercetezi.

Rhyme îşi împinsese scaunul lângă calculator şi îi comandase să mărească imaginile cronometrului găsit printre resturile avionului lui Ed Carney. Cronometrul ca atare probabil că nu putea oferi niciun indiciu, fiind un model banal, dar Rhyme se întreba dacă nu conţine vreo urmă sau chiar vreo amprentă latentă. Atentatorii cred adesea că amprentele sunt distruse în timpul detonării şi nu poartă mănuşi când lucrează cu părţile mai delicate ale dispozitivelor. Dar nu e obligatoriu ca explozia să distrugă amprentele. Rhyme îl puse acum pe Cooper să ţină cadranul sub aburi şi, când avea să devină opac, să îl perie cu Magna-Brush, o tehnică pentru prelevarea amprentelor ce foloseşte pudră magnetică fină. Nici de data aceasta nu găsi nimic.

În cele din urmă, puse ca mostra să fie bombardată cu nit-yag, cum îi spuneau laserului cu granat, ultimul răcnet în materie de prelevat amprente care erau, altfel, invizibile. Cooper se uita la imagine prin microscop, în timp ce Rhyme o examina pe ecranul calculatorului.

Rhyme râse încet, strânse din pleoape, apoi se uită iar, întrebându-se dacă ochii nu-i jucau cumva feste.

— Asta e…? Fii atent. Dă mai jos colţul din dreapta! strigă Rhyme.

Dar Cooper şi Sachs nu văzură nimic.

Imaginea mărită de computer găsise ceva ce îi scăpase microscopului lui Cooper. Pe marginea metalului care protejase cronometrul în cursul exploziei se zărea o urmă slabă de terminaţii de amprentă, de linii întrepătrunse şi de bifurcaţii. Nu era mai lată de un milimetru şi jumătate şi avea o lungime de vreo treisprezece milimetri.

— E o amprentă, declară Rhyme.

— Nu e suficient de mare ca să poată fi comparată, zise Cooper uitându-se în ecranul lui Rhyme.

Într-o singură amprentă există în jur de 150 de caracteristici individuale, dar un expert poate să-i găsească perechea cu doar opt-şaisprezece caracteristici. Din păcate, această mostră nu avea nici măcar jumătate.

Totuşi, Rhyme era încântat. Criminalistul care nu putea să rotească butonul de reglare al unui microscop compus găsise ceva ce alţii nu găsiseră. Ceva ce probabil i-ar fi scăpat dacă ar fi fost „normal”.

Comandă computerul să încarce un program pentru capturarea imaginilor şi salvă amprenta într-un fişier .bmp, fără să-l comprime în .jpg pentru a evita riscul de compromitere a imaginii. Imprimă amprenta pe o foaie şi îl puse pe Thom să o lipească lângă tabelul cu

probele de la locul prăbuşirii.

Telefonul sună şi, cu noul său sistem, Rhyme răspunse imediat şi mută apelul pe difuzor.

Erau Gemenii.

Cunoscuţi şi sub numele de alint de „Hardy Boys“, cei doi detectivi de la Omucideri lucrau în Clădirea Mare, Police Plaza numărul 1. Erau anchetatori– poliţişti care interogau locuitorii, trecătorii şi martorii după o crimă – şi Gemenii, care semănau vag unul cu altul, erau cei mai buni din oraş. Chiar şi Lincoln Rhyme, care nu avea încredere în puterea observaţiei şi a memoriei umane, îi respecta.

În ciuda felului lor de a vorbi.

„Salut, domnule detectiv. Salut, Lincoln”, zise unul din ei. Se numeau Bedding şi Saul. Rhyme nici măcar nu încercă să-şi dea seama care din ei era.

— Ce aveţi? întrebă el. Aţi găsit-o pe posesoarea pisicilor?

„Asta a fost uşor. Şapte veterinari, două firme pentru găzduirea animalelor…”

„Da, trebuiau verificate amândouă… Şi…”

„Am verificat şi trei firme care se ocupă cu plimbatul animalelor. Deşi…”

„Cine plimbă pisici, nu? Dar ei se ocupă şi cu hrănitul şi schimbatul cutiei cu nisip când stăpânul e plecat. M-am gândit că nu strică.”

„Trei dintre veterinari au zis că poate, dar nu erau siguri. E o chestie destul de complicată.”

„Sunt multe animale în Upper East Side. Ai fi surprins să afli. Sau poate că n-o să afli.”

„Aşa că a trebuit să-i sunăm pe angajaţi acasă. Ştii, doctori, asistente, spălători…”

„E o meserie. Să speli animale. În orice caz, o recepţioneră de la un cabinet veterinar de pe 80 crede că ar putea fi vorba de clienta ei, Sheila Horowitz. Are treizeci şi ceva de ani, părul scurt, închis la culoare, e corpolentă. Are trei pisici. Una neagră şi alta portocalie. Nu ştiu ce culoare are a treia. Stă pe Lexington, între 78 şi 79.“

La cinci blocuri de casa lui Percey.

Rhyme le mulţumi şi le spuse să rămână la telefon, apoi strigă:

— Pune-l pe Dellray să trimită echipele acolo, acum! Şi tu, Sachs. Fie că e acolo sau nu, avem de investigat locul. Cred că ne apropiem. Simţiţi? Ne apropiem!

Percey Clay îi povestea lui Roland Bell despre primul ei zbor singură.

Care nu decursese conform planului.

Decolase de pe fâşia îngustă, la şase kilometri şi jumătate de Richmond, simţind zgomotul familiar în timp ce aparatul Cessna sărea

deasupra zonelor dificile, chiar înainte ca ea să intre în viteza V1. Apoi revenise în linie dreaptă şi micul şi iutele 150 se înălţase în aer. O după-amiază umedă de primăvară, precum aceasta.

— Trebuie să fi fost foarte palpitant, comentă Bell cu o privire curios de şovăielnică.

— Şi a devenit încă şi mai palpitant, zise Percey luând o înghiţitură din sticluţă.

Douăzeci de minute mai târziu, motorul cedă deasupra zonei sălbatice din estul Virginiei, un coşmar de rugi şi terebinţi. Aterizase pe un drum noroios, curăţase singură tubul de alimentare cu combustibil şi decolase încă o dată, întorcându-se acasă fără incidente.

Micul Cessna nu fusese deteriorat în vreun fel, aşa că proprietarul nu aflase niciodată despre toată tărăşenia. De fapt, singura consecinţă a incidentului fusese bătaia pe care o luase de la mama sa pentru că dirigintele ei de la Lee School o informase că Percey fusese implicată într-o nouă bătaie şi îi trăsese un pumn în nas lui Susan Beth Halworth şi fugise de la şcoală după ora a cincea.

— Trebuia să plec, îi explică Percey lui Bell. Se luau de mine. Cred că mă strigau „Muma Pădurii". Multă vreme mi-au spus aşa.

— Copiii pot fi răi, spuse Bell. I-aş snopi în bătaie pe băieţii mei dacă vreodată… Stai aşa, câţi ani aveai?

— Treisprezece.

— Şi ai voie? Adică, nu trebuie să ai optşpe ca să poţi zbura?

— Şaisprezece.

— Aha. Şi atunci… cum de-ai zburat?

— Nu m-au prins niciodată, zise Percey. Aşa am zburat.

— Aha.

Stătea împreună cu Roland Bell în camera ei din apartamentul pentru protecţia martorilor. Îşi umpluse din nou sticluţa cu Wild Turkey – un cadou practic de la un informator mafiot care locuise aici cinci săptămâni – şi stăteau pe o canapea verde, fără a fi deranjaţi de bâzâitul walkie-talkie-ului. Percey stătea sprijinită pe spate, Bell în faţă – postura lui datorată nu mobilei neconfortabile, ci atenţiei lui extraordinare. Era suficient să zărească o muscă trecând în zbor pe lângă uşă, un curent de aer care mişca o perdea – imediat îşi ducea mâna la unul din cele două pistoale mari pe care le avea asupra sa.

La îndemnul lui, ea îşi continuă povestea carierei de pilot. Obţinuse certificatul de pilot debutant la şaisprezece ani, certificatul de pilot particular un an mai târziu, iar la optsprezece ani avea certificatul de pilot comercial.

Spre groaza părinţilor ei, fugise de afacerea cu tutun (tatăl nu lucra pentru o „firmă", ci pentru un „cultivator", deşi pentru toată lumea era o corporaţie în valoare de 6 miliarde de dolari) şi obţinuse o diplomă de inginer. („A fost primul lucru rezonabil pe care l-a făcut

când a abandonat UVA“, zisese mama către tatăl ei, singura dată din câte îşi amintea când mama îi ţinuse partea. Femeia adăugase: „Va fi mai uşor să-şi găsească un soţ la Virginia Tech“. Adică băieţii de acolo nu vor avea standarde atât de înalte.)

Dar pe ea nu o interesau petrecerile, băieţii sau frăţiile, ci un singur lucru. Avioanele. În fiecare zi când avea timp şi bani, zbura. Obţinuse certificatul de instructor de zbor şi începuse să-i înveţe pe alţii. Nu-i plăcea acest lucru în mod special, dar continua pentru un motiv foarte practic: orele de predare se socoteau drept ore de pilot comandant. Lucru care urma să dea bine la CV când venea vremea să bată la uşa companiilor aeriene.

După ce absolvise, începuse pe cont propriu munca de pilot. Lecţii, spectacole aeriene, plimbări de agrement, uneori un loc în stânga pilotului pentru vreo livrare sau vreo companie mică de chartere. Taxiuri aeriene, hidroavioane, exerciţii aeriene, chiar şi cascadorii, pilotând biplane vechi Stearman şi Curtis Jenny în după-amiezile de duminică, la bâlciurile locale.

— A fost o chestie dură, într-adevăr, îi spuse ea lui Roland Bell. Poate asemănătoare cu intratul în poliţie.

— Nicio diferenţă, cred. Stăteam cu radare ascunse şi îi supravegheam pe poliţiştii de la Circulaţie în calitate de şerif la Hoggston. Am avut trei ani consecutivi fără crime, nici măcar din imprudenţă. Apoi am început să urc – am primit o slujbă de şerif adjunct pe toată zona şi mă ocupam de circulaţie. Dar asta însemna mai mult să scot oameni dintre fiare. Aşa că m-am întors la UNC şi mi-am luat diploma în criminologie/sociologie. Apoi m-am mutat în Winston-Salem şi mi-am luat insigna de aur.

— Ce anume?

— Detectiv. Bineînţeles, am fost bătut de două ori şi împuşcat de trei înainte de prima evaluare… Hei, fii atent ce îţi doreşti că s-ar putea să primeşti. Ai auzit vreodată de asta?

— Dar făceai ce-ţi doreai.

— Asta aşa e. Ştii, mătuşa care m-a crescut îmi zicea mereu: „Să mergi în direcţia care ţi-o arată Dumnezeu”. Cred că are ceva dreptate. Sunt curios să ştiu cum ţi-ai pornit propria ta afacere.

— Ed – soţul meu – cu Ron Talbot şi cu mine. Acum şapte, opt ani. Dar am făcut o întrerupere întâi.

— Cum vine asta?

— M-am înrolat.

— Pe bune?

— Da. Eram disperată să zbor şi nimeni nu mă angaja. Vezi, înainte să te angajeze la o companie aeriană mare, trebuie să fii evaluat pe tipul de avion pe care îl folosesc ei. Iar ca să fii evaluat, trebuie să plăteşti pentru antrenament şi simulări – din propriul buzunar. Te

poate costa zece mii de dolari să ai voie să zbori cu un avion mare. Nu mi se făceau oferte pentru că nu-mi permiteam antrenamentul. Apoi mi-a trecut prin cap: m-aş putea înrola şi aş putea să fiu plătită să pilotez cele mai tari avioane de pe planetă. Aşa că m-am înrolat. În marină.

— De ce acolo?

— Portavioanele. M-am gândit că ar fi amuzant să aterizez pe o pistă mişcătoare.

Bell clipi. Ea ridică din umeri şi el îi explică:

— În cazul în care n-ai ghicit, nu mă dau în vânt după meseria ta.

— Nu îţi plac piloţii?

— A, nu, nu la asta mă refeream. Nu-mi place să zbor.

— Preferi să fii împuşcat decât să zbori?

Fără să se gândească, el încuviinţă cu fermitate, apoi întrebă:

— Ai văzut lupte?

— Sigur. În Las Vegas.

El se încruntă.

— 1991. Hotelul Hilton. Etajul al treilea.

— Luptă? Nu înţeleg.

Percey îl întrebă:

— Ai auzit vreodată de Tailhook?

— A, convenţia Marinei sau ceva de genul ăsta? Când un grup de piloţi s-au îmbătat şi au atacat nişte femei? Ai fost *acolo?*

— M-au pipăit şi m-au ciupit. Am trântit un locotenent la pământ, iar altuia i-am rupt un deget, deşi îmi pare rău să spun că era prea beat să simtă durerea pe care a simţit-o abia a doua zi.

Mai luă o gură de bourbon.

— A fost aşa de rău precum se spune?

După o clipă, ea zise:

— E normal să te aştepţi ca un nord-coreean sau vreun iranian să apară într-un MiG din senin. Dar când oamenii care se presupune că sunt de partea ta fac asta, atunci te dă peste cap. Te face să te simţi murdar, trădat.

— Ce s-a întâmplat?

— Eh, o porcărie, zise ea încet. N-am vrut să mă las călcată în picioare. Am dat nume şi unii au fost concediaţi. Nişte piloţi, dar şi ofiţeri mai sus-puşi. Asta n-a dat prea bine în sala de şedinţe. După cum îţi poţi imagina.

Dibăcie de maimuţă sau nu, nu zbori cu piloţi în care nu ai încredere.

— Aşa că am plecat. Nu mi-a părut rău. M-am distrat cu avioanele de luptă. Dar era vremea să plec. L-am cunoscut pe Ed – soţul meu – şi ne-am hotărât să deschidem această linie de chartere. M-am împăcat cu tata – vorba vine – şi el a fost cel care mi-a împrumutat cea mai

mare parte a banilor pentru Companie. Dădu din umeri. Pe care i-am înapoiat întreit, fără o zi întârziere. Nenor…

Asta îi aduse în minte o grămadă de amintiri despre Ed. Cum a ajutat-o să negocieze împrumutul. Cum au mers împreună să închirieze avionul de la companiile de leasing sceptice. Cum au închiriat hangarul. Cum s-au certat la ora trei dimineaţa în timp ce se căzneau să fixeze panoul firmei, încercând să se pregătească pentru zborul de la ora şase. Imaginile o dureau la fel de tare precum migrenele ei atroce. Încercând să se descotorosească de aceste gânduri, întrebă:

— Deci, ce te aduce prin nord?

— Familia soţiei e de aici. Din Long Island.

— Ai renunţat la Carolina de Nord pentru socri?

Percey fu pe punctul să comenteze că s-a lăsat târât de soţie, dar fu bucuroasă că nu o făcu. Ochii căprui ai lui Bell o priviră fix în timp ce zise:

— Beth era foarte bolnavă. S-a stins acum nouăsprezece luni.

— O, îmi pare rău!

— Mulţumesc. Aici există institutul oncologic Sloan-Kettering, iar familia şi sora ei locuiesc tot aici. Adevărul e că aveam nevoie de ajutor cu copiii. Mă pricep să joc fotbal şi să fac chili, dar le mai trebuiau şi alte lucruri. De exemplu, cele mai multe pulovere ale lor au intrat la apă când le-am spălat prima dată. Chestii dintr-astea. În orice caz, nu mă deranja să ne mutăm. Voiam să le arăt puştilor că mai există şi altceva pe lumea asta în afară de silozuri şi recolte.

— Ai poze? întrebă Percey ducând sticluţa la gură.

Lichidul fierbinte o arse o clipă. Se hotărî să nu mai bea. Apoi se răzgândi.

— Cred şi eu că am. Scoase un portofel din pantalonii largi şi-i arătă poza copiilor. Doi băieţi blonzi, în jur de cinci şi şapte ani. Benjamin şi Kevin, zise Bell.

Percey mai zări o fotografie – o femeie blondă şi drăguţă, cu părul scurt, franj urat.

— Sunt adorabili.

— Ai copii?

— Nu, spuse ea şi se gândi că mereu existaseră motive. Amânaseră mereu pentru la anul, sau anul de după. Pentru că mergea bine Compania. Pentru că achiziţionaseră un 737. După ce îmi iau ratingul DC-9…

Zâmbi cu stoicism.

— Şi? Vor să se facă poliţişti când vor fi mari?

— Fotbalişti, asta vor să fie. Nu e prea mare cererea pentru aşa ceva în New York. Doar dacă cei de la Mets continuă să joace în halul în care joacă.

Înainte ca tăcerea să devină prea apăsătoare, Percey întrebă:

— E în regulă dacă sun la Companie? Trebuie să aflu cum stau cu avionul.

— Nicio problemă. Te las singură. Doar ai grijă să nu dai numărul sau adresa cuiva. E singurul lucru cu care sunt foarte categoric.

Ora 8 din 45

15

— Ron. Sunt Percey. Ce faceţi?

„Suntem şocaţi, răspunse el. Am trimis-o pe Sally acasă. Nu a putut…”

— Ce mai face?

„Nu a rezistat. Nici Carol. Şi nici Lauren. Lauren se pierduse cu firea. N-am văzut niciodată pe cineva aşa de necăjit. Tu şi Brit ce faceţi?”

— Brit e foarte supărat. Şi eu sunt foarte supărată. Ce porcărie… Of, Ron…

„Şi detectivul? Cel care a fost împuşcat?”

— Nu cred că au încă veşti. Ce face *Foxtrot Bravo?*

„Nu e într-o stare chiar critică. Am înlocuit deja geamul de la carlingă. Fuzelajul nu e crăpat. Motorul doi… acolo e un necaz. Trebuie să înlocuim o mare parte din înveliş, încercăm să găsim un extinctor de rezervă. Nu cred că va fi o problemă…”

— Dar…

„Dar anularul trebuie înlocuit.”

— Camera de combustie? Să o înlocuim? Dumnezeule!

„Am sunat deja la distribuitorul Garrett din Connecticut. Au fost de acord să ne trimită unul mâine, deşi e duminică. Pot să-l instalez în două-trei ore.”

— La dracu’, murmură ea, ar trebui să fiu acolo… Le-am spus că mă ţin deoparte, dar, la dracu’, ar trebui să fiu acolo.

„Unde eşti acum, Percey?“

Iar Stephen Hall, ascultând conversaţia în timp ce se afla în apartamentul Sheilei Horowitz, se pregăti să scrie. Lipi receptorul mai tare de ureche.

Dar Soţia nu zise decât:

— În Manhattan. Sunt înconjurată cam de o mie de poliţişti. Zici că sunt papa sau preşedintele.

Stephen auzise la scanerul său rapoarte privind unele activităţi curioase în jurul Secţiei 20, care era chiar pe Upper West Side. Secţia fusese închisă, iar suspecţii erau reţinuţi. Se întrebă dacă Soţia era acolo acum – în secţia de poliţie.

Ron întrebă:

— O să-l oprească pe tipul ăsta? Au ceva indicii?

Da, oare au? se întrebă Stephen.

— Nu ştiu, spuse ea.

— Focurile alea de armă, zise Ron. Dumnezeule, au fost înfricoşătoare! Mi-au amintit de armată. Ştii, sunetul puştilor.

Stephen se gândi iar la tipul ăsta, Ron. Putea oare să-i fie folositor?

Infiltrează-te, evaluează… interoghează.

Stephen se gândi că putea să dea de el şi să-l tortureze, să-l pună să o sune din nou pe Percey şi să o întrebe unde se află…

Dar, deşi ar fi putut, probabil, să treacă din nou de sistemul de securitate din aeroport, ar fi fost riscant. Şi i-ar fi luat prea mult timp.

Pe când îi asculta pe cei doi, Stephen se uita la laptopul din faţa lui. Un mesaj care zicea *Te rog aşteaptă* clipea intermitent. Cablul era conectat la un releu NYNEX de lângă aeroport şi transmitea de o săptămână convorbirile către un casetofon care le înregistra. Era surprins că poliţia nu-l găsise încă.

O pisică – Esmeralda, *Essie,* sacul cu viermi – se urcă pe masă şi îşi arcui spinarea. Stephen o auzi, enervat, cum toarce.

Începu să i se facă pielea ca de găină.

Dădu un cot pisicii care căzu pe podea, iar miorlăitul ei îl mai înveseli.

„Caut alţi piloţi, zise Ron stânjenit. Am…“

— Nu am nevoie decât de unul. Care să stea în dreapta.

O pauză.

„Poftim?“ întrebă Ron.

— Pilotez eu mâine. Nu am nevoie decât de un copilot.

„Tu? Perce, nu cred că e o idee prea bună.“

— Ai pe cineva? i-o tăie ea scurt.

„Păi, adevărul e că…“

— *Ai* pe cineva?

„Brad Torgeson e pe lista celor pe care i-am sunat. A zis că nu e nicio problemă, ne ajută. Ştie care e situaţia.”

— Bine. E un pilot cu vână. A zburat cu Lear?

„De multe ori… Percey, eu credeam că stai ascunsă până la proces.”

— Lincoln a fost de acord să pilotez eu. Dacă stau aici până atunci.

„Cine-i Lincoln?”

Da, se gândi Stephen. *Cine* e *Lincoln?*

— Păi, e un tip ciudat… Soţia ezită, ca şi cum ar fi vrut să vorbească despre el, dar nu era sigură ce să zică. Stephen fu dezamăgit când ea spuse doar: Lucrează cu poliţia, încearcă să-l găsească pe criminal. I-am spus că stau aici până mâine, dar că trebuie să pilotez eu. A fost de acord.

„Percey, putem să amânăm. Vorbesc eu la U.S. Medical. Ştiu că trecem prin…”

— Nu, rosti ea ferm. Nu vor scuze. Vor să demarăm conform programului. Şi dacă n-o putem face, o să găsească pe altcineva. Când aduc încărcătura?

„La şase sau şapte.”

— O să fiu acolo mâine după-amiază. Te ajut să montezi anularul.

„Percey, zise el respirând cu greu, totul va fi bine.”

— Dacă reparăm motorul ăla la timp, totul va fi, într-adevăr, bine.

„Cred că te simţi ca dracu’”, oftă Ron.

— Nu chiar, spuse ea.

Nu încă, o corectă Stephen în gând.

Sachs derapă după colţ în duba de reacţie rapidă, cu 65 de kilometri la oră. Văzu câţiva poliţişti străbătând strada.

Echipele lui Fred Dellray înconjurau blocul în care locuia Sheila Horowitz. O clădire obişnuită din Upper East Side, din piatră maronie, lângă un magazin cu delicatese coreene în faţa căruia un angajat stătea pe o ladă de lapte şi curăţa morcovi pentru salată, uitându-se fără o curiozitate specială la poliţiştii înarmaţi care înconjurau clădirea.

Sachs îl găsi pe Dellray cu pistolul în mână, în hol, cercetând lista locatarilor.

S. Horowitz. 204.

Anunţă prin radio: „Suntem pe patru opt trei punct patru”.

Frecvenţa federală securizată pentru operaţiuni tactice. Sachs reglă staţia radio în timp ce Dellray se uita în cutia de scrisori a femeii, cu o lanternă mică şi neagră.

— Nu a ridicat nimic astăzi. Am un sentiment că fata asta e deja pe lumea cealaltă. Apoi completă: Oamenii noştri sunt pe scara de incendiu şi la etajele de deasupra şi de dedesubt cu o cameră SWAT şi nişte microfoane. Nu am văzut pe nimeni înăuntru. Se aud nişte zgârieturi şi miorlăituri, dar niciun zgomot uman. Are pisici, nu-i aşa? Asta e absolut contribuţia lui, el s-a gândit la veterinari. A lui Rhyme, vreau să zic.

Ştiu la ce te referi, se gândi ea.

Afară, vântul bătea cu putere şi un alt şir de nori negri se aduna deasupra oraşului. Plăci mari de nori vineţii.

Dellray rosti în microfon:

— Către toate echipele. Statutul?

„Echipa Roşie. Suntem pe scara de incendiu.“

„Echipa Albastră. La primul etaj.“

— Recepţie, zise Dellray încet. Cercetare şi Supraveghere. Raportează.

„Încă nu suntem siguri. Avem semnale infraroşii slabe. Orice sau oricine e înăuntru, nu se mişcă. Ar putea să fie o pisică dormind. Sau o victimă rănită. Sau ar putea fi o lampă de veghe ori o veioză aprinsă de ceva timp. Dar ar putea fi şi subiectul nostru. În partea interioară a apartamentului.“

— Dar *tu* ce crezi? întrebă Sachs.

„Cine-i acolo?“ întrebă agentul prin staţie.

— NYPD, Cinci Opt Opt Cinci Portabil, se prezentă Sachs, indicând numărul ei de pe legitimaţie. Vreau să ştiu care e părerea ta. Crezi că suspectul e înăuntru?

— De ce întrebi? vru Dellray să ştie.

— Vreau ca locul să nu fie contaminat. Vreau să intru singură, dacă ei cred că nu e acolo. O intrare dramatică a doisprezece ofiţeri ar fi, probabil, cea mai eficientă metodă de a distruge locul faptei.

Dellray o privi o clipă, se încruntă, apoi spuse în microfon:

— Care-i părerea voastră, C&S?

„Nu putem fi siguri, domnule“, se auzi vocea agentului.

— Ştiu că nu puteţi, Billy. Spune-mi doar ce-ţi zice instinctul.

O pauză, după care:

„*Cred c*ă a şters-o. Cred că locul e curat“.

— Bineee. Apoi către Sachs: Dar iei un ofiţer cu tine. E un ordin.

— O să intru însă eu prima. Poate să mă acopere din uşă. Uite care-i treaba, tipul ăsta pur şi simplu nu lasă urme!

— Bine, Ofiţer. Dellray făcu semn din cap mai multor ofiţeri federali SWAT. Intrarea liberă, spuse el, revenind la limbajul oficial.

Unul dintre agenţi deschise yala de la uşa de pe hol în treizeci de secunde.

— Stai, spuse Dellray ridicând capul. Avem un apel din Centrală. Vorbi în microfon: Dă-le frecvenţa. Se uită la Sachs: Lincoln te sună.

O clipă mai târziu, se auzi vocea criminalistului.

„Sachs, zise el, ce faci?“

— Tocmai…

„Ascultă, zise el în grabă, nu intra singură. Lasă-i să securizeze locul mai întâi. Cunoşti regula.“

— Am spatele…

„Nu, lasă-i pe cei de la SWAT să securizeze locul mai întâi.“

— Sunt siguri că nu e aici, minţi ea.

„Asta nu e suficient, îi răspunse el. Nu când vine vorba de Dansator. Nimeni nu poate fi vreodată sigur cu el.“

Iar asta. Nu am nevoie de aşa ceva, Rhyme. Exasperată, zise:

— E genul de loc pe care nu se aşteaptă să-l găsim. Probabil că nu a făcut curat. Am putea găsi amprente, carcase de glonţ. La dracu’, am putea să-i găsim chiar cartea de credit!

Niciun răspuns. Lincoln Rhyme nu era redus la tăcere prea des.

— Nu mai mă speria, Rhyme. Da?

Acesta nu răspunse, iar ea avu sentimentul ciudat că el chiar dorea să fie înspăimântată.

„Sachs…?“

— Ce e?

„Fii doar atentă”, fu singurul sfat pe care i-l dădu şovăielnic.

Apoi apărură brusc cinci agenţi, purtând mănuşi şi cagule Nomex, jachete albastre antiglonţ, având în mână H&K-uri negre.

— Te sun dinăuntru, zise ea.

O luă în sus pe scări după ei, gândindu-se mai mult la valiza cu instrumente pe care o ţinea în mâna stângă decât la pistolul negru din dreapta.

Cândva, în zilele de Dinainte, Lincoln Rhyme fusese un plimbăreţ.

Mişcarea avea ceva care îl liniştea. O plimbare agale prin Central sau Washington Square Park, o raită prin Fashion District. A, se oprea adesea – poate ca să adune vreo probă pentru baza de date a laboratorului IRD –, dar odată ce firele de praf, plantele sau mostrele de materiale de construcţie erau puse în siguranţă, iar provenienţa lor notată în carneţel, îşi continua drumul. Mergea kilometri în şir.

Unul dintre cele mai frustrante aspecte ale condiţiei lui actuale era incapacitatea de a se detensiona. Acum avea ochii închişi şi îşi masa ceafa de tetiera scaunului Storm Arrow, strângând din dinţi.

Îi ceru lui Thom nişte scotch.

— Nu trebuie să fii cu mintea limpede?

— Nu.

— Ba eu cred că da.

Du-te dracului, se gândi Rhyme şi strânse şi mai tare din dinţi. *Thom va trebui să-mi şteargă gingia însângerată, va trebui să aranjeze cu dentistul să vină. Şi o să fiu nesuferit şi cu el.*

În depărtare se auzi un tunet, urmat de lumini slabe.

Şi-o imagină pe Sachs în faţa celor de la Intervenţii Rapide. Avea dreptate, bineînţeles: o echipă de la Intervenţii Rapide care ar fi securizat apartamentul l-ar fi contaminat rău de tot. Cu toate astea, era extrem de îngrijorat în ceea ce o privea. Era prea neglijentă. O văzuse zgâriată, cu sprâncenele smulse, cu unghiile roase. Rhyme, deşi era sceptic faţă de artele obscure ale psihologiei, recunoştea totuşi comportamentul autodistructiv. Fusese cu maşina împreună cu ea – în maşina ei sport tunată. Mergea cu peste 220 de kilometri pe oră şi părea frustrată că drumurile din Long Island nu-i permiteau o viteză de două ori mai mare.

Tresări când îi auzi vocea:

„Rhyme, eşti acolo?”

— Spune, Amelia.

O pauză. „Nu pe numele mic, Rhyme. Aduce ghinion.”

El încercă să râdă. N-ar fi trebuit să-i spună pe nume, se întreba de ce oare o făcuse.

— Spune.

„Sunt la uşa din faţă. O să fie dărâmată cu o rangă. Cealaltă echipă

a raportat. Chiar nu cred că e înăuntru.”

— Ai vesta?

„Am furat o jachetă antiglonţ. Parcă aş avea nişte cutii negre de cereale în loc de sutien.”

„La trei, auzi Rhyme vocea lui Dellray, toate echipele, doborâţi uşa şi ferestrele, acoperiţi toată aria, dar lăsaţi liberă intrarea. Unu…”

Rhyme se simţea sfâşiat. Ce mult dorea să-l prindă pe Dansator – aproape că simţea asta. Dar, o, ce teamă îi era pentru ea!

„Doi…”

Sachs, la dracu’, se gândi el. Nu vreau să fiu îngrijorat pentru tine…

„Trei…”

Auzi un zgomot înfundat, precum cel făcut de un adolescent care îşi trosneşte degetele, şi se trezi aplecat în faţă. Gâtul îi tremura din cauza unei crampe înfiorătoare. Se lasă pe spate. Apăru Thom care începu să-l maseze.

— E în regulă, murmură el. Mulţumesc. Poţi să-mi ştergi, te rog, transpiraţia?

Thom îl privi cu suspiciune – din cauza lui „te rog“ – apoi îi şterse fruntea.

Ce faci, Sachs?

Voia să o întrebe, dar nu putea să-i distragă atenţia chiar acum.

Apoi auzi un icnet. Părul de pe ceafă i se zburli. „Dumnezeule, Rhyme.“

— Ce e? Spune-mi.

„Femeia… Horowitz. Uşa frigiderului e deschisă. E înăuntru. E moartă, dar pare că… Dumnezeule, ochii!”

— Sachs…

„Pare că a băgat-o înăuntru când era încă în viaţă. De ce dracu’ ar fi…“

— Nu te mai gândi la asta, Sachs. Haide. Poţi s-o faci.

„Dumnezeule.”

Rhyme ştia că Sachs suferă de claustrofobie. Îşi imagină teroarea pe care o simţea, văzând felul îngrozitor în care femeia murise.

— I-a pus bandă adezivă sau a legat-o?

„Bandă adezivă. Are un fel de scotch transparent la gură. Ochii, Rhyme. Ochii…”

— Nu fi şocată, Sachs. Banda adezivă e o suprafaţă bună pentru amprente. Podeaua cum e?

„Are covor în sufragerie. Şi linoleum în bucătărie. Şi…“ Un ţipăt. „Doamne!”

— *Ce e?*

„E doar o pisică, mi-a sărit în faţă. La dracu’… Rhyme?”

— Da?

„Simt un miros. Ceva ciudat.“

— Bine. El o învăţase cum să adulmece aerul de la locul crimelor. Era primul lucru pe care un investigator trebuia să-l observe. Dar ce înseamnă *ciudat?*

„Un miros amar. Chimic. Nu-l pot identifica."

Apoi el îşi dădu seama că ceva nu se lega.

— Sachs, zise el brusc. *Tu* ai deschis uşa frigiderului?

„Nu, aşa am găsit-o. E ţinută deschisă cu un scaun, se pare."

De ce? se întrebă Rhyme. *De ce* ar fi făcut asta? Mintea îi lucra cu înfrigurare.

„Mirosul ăsta e mai puternic. Ceva ars."

Femeia trebuie doar să distragă atenţia! se gândi Rhyme brusc. A lăsat uşa deschisă pentru a se asigura că echipa o să se concentreze asupra acestui lucru!

O, nu, nu din nou!

— Sachs! Chestia asta arsă pe care o simţi. E un fuzibil cu acţionare întârziată. E o bombă! Ieşi imediat de acolo! A lăsat uşa frigiderului deschisă ca să vă ademenească înăuntru!

„Ce?"

— E un fuzibil. A pus o bombă. E o chestiune de secunde. Ieşi! Ia-o la fugă!

„Pot să iau măcar banda. De pe gură."

— Ieşi odată de acolo!

„Pot să iau…"

Rhyme auzi un tropot de paşi, un icnet slab şi, câteva secunde mai târziu, zgomotul unei explozii, ca un baros lovind un cazan.

Îi amorţi urechea.

— Nu! răcni el. O, nu!

Se uită la Sellitto, care se holba la chipul său îngrozit.

— Ce s-a întâmplat, ce s-a întâmplat? strigă detectivul.

O clipă mai târziu, Rhyme auzi în ureche vocea unui bărbat, cuprins de panică, urlând: „Avem un incendiu! La etajul al doilea. Pereţii sunt distruşi. Complet… Avem răniţi… O, Doamne. Ce s-a întâmplat cu ea? E plină de sânge. Atât de mult sânge! Avem nevoie de ajutor. Etajul doi! Etajul doi…"

Stephen Kall dădu un tur Secţiei 20, pe Upper West Side.

Secţia nu era departe de Central Park, putea chiar zări copacii de acolo.

Intersecţia unde se afla clădirea era păzită, dar nu în mod deosebit. În faţa clădirii mici stăteau trei poliţişti care se uitau nervoşi în jur. Dar nu era niciunul în partea de est a secţiei, unde un grilaj gros de oţel acoperea ferestrele. Bănui că acolo era ascunzătoarea.

Stephen continuă să meargă, dădu colţul, apoi se îndreptă spre sud, spre următoarea intersecţie. Nu erau blocaje albastre care să închidă

strada, dar aceasta era păzită – încă doi poliţişti. Cercetau din priviri fiecare maşină şi fiecare trecător. Studie rapid clădirea, apoi îşi prelungi traseul spre sud, trecând pe lângă alt bloc, şi încercui prin partea dinspre vest a secţiei. O luă pe o alee pustie, îşi scoase binoclul din rucsac şi scrută perimetrul.

Poţi să foloseşti *asta, Soldat?*

Da, domnule, pot, domnule.

Într-o parcare de lângă secţia de poliţie se afla o benzinărie. Un poliţist făcea plinul maşinii. Lui Stephen nu-i trecuse niciodată prin cap că vehiculele de poliţie nu-şi fac plinul la benzinăriile Amoco sau Shell.

Privi pompele îndelung prin binoclul Leica, greu şi mic, apoi îl puse înapoi în rucsac şi se grăbi spre vest, gândindu-se, ca de obicei, la oamenii care îl căutau.

Ora 12 din 45

16

— Sachs! răcni Rhyme din nou.

Dumnezeule, oare ce fusese în mintea ei? Cum a putut să fie aşa de neglijentă?

— Ce s-a întâmplat? întrebă Sellitto iar. Ce este?

Ce s-a întâmplat cu ea?

— O bombă în apartamentul lui Horowitz, zise Rhyme deznădăjduit. Sachs era înăuntru când a explodat. Sună-i. Află ce s-a întâmplat. Dă drumul la difuzor.

Atât de mult sânge…

După trei minute interminabile, Sellitto făcu legătura cu Dellray.

— Fred, strigă Rhyme, ce face?

O pauză înfiorătoare înainte să răspundă.

„Nu e bine, Lincoln. Tocmai stingem incendiul. A fost o bombă antipersonal, ceva de genul ăsta. Rahat. Ar fi trebuit să căutăm asta în primul rând. La dracu'."

Capcanele cu mine antipersonal erau de obicei explozibili din plastic sau TNT şi conţineau adesea şrapnele sau rulmenţi – pentru a produce pagube maxime.

Dellray continuă: „A dărâmat câţiva pereţi şi a ars cea mai mare parte a apartamentului". O pauză. „Trebuie să-ţi spun, Lincoln. Am… găsit…" Vocea lui Dellray – de obicei aşa de sigură – acum şovăia.

— Ce? întrebă Rhyme.

„Nişte resturi umane… O mână. O parte dintr-un braţ."

Rhyme închise ochii şi simţi o groază pe care n-o mai trăise de ani de zile. Un junghi de gheaţă prin corpul lui inert. Respiraţia i se transformă într-un şuierat.

— Lincoln, începu Sellitto.

„Încă facem căutări, continua Dellray. S-ar putea să nu fie moartă. O s-o găsim. O s-o ducem la spital. Vom face tot ce ne stă în putinţă. Ştii asta."

Sachs, de ce dracu' ai făcut asta? De ce te-am lăsat?

N-ar fi trebuit niciodată…

Apoi se auzi o pocnitură în cască. Ceva tare ca zgomotul unei petarde. „Poate cineva… la dracu', poate cineva să ia asta de pe mine?"

— Sachs? strigă Rhyme în microfon.

Era sigur că era vocea ei. Apoi se auzi ca şi cum s-ar fi înecat sau ar fi vomitat.

„Ah, zise ea. La naiba… E mare.“

— Eşti bine? Se întoarse spre difuzor. Fred, unde e?

„Tu eşti, Rhyme? întrebă ea. Nu aud nimic. Să vorbească cineva!“

„Lincoln, strigă Dellray. Am găsit-o. E bine. E foarte bine.“

— Amelia?

Îl auzi pe Dellray chemând medicii. Rhyme, al cărui corp nu mai tremurase de ani de zile, observă că inelarul stâng îi vibra nebuneşte.

Dellray relua legătura. „Nu aude prea bine, Lincoln. Ce s-a întâmplat a fost că… din cât se pare, ce am văzut era corpul femeii. Horowitz. Sachs a tras-o afară din frigider chiar înainte de explozie. Cadavrul a fost cel care a suportat deflagraţia. “

Sellitto spuse:

— Îţi cunosc privirea asta, Lincoln. Las-o puţin în pace.

Dar el nu-l ascultă.

Zise îndârjit:

— Ce dracu’ a fost în mintea ta, Sachs? Ţi-am spus că e o bombă. Ar fi trebuit să-ţi dai seama că e o bombă şi să te retragi.

„Rhyme, tu eşti?“

Se prefăcea. Ştia că se prefăcea.

— Sachs…

„Trebuia să iau banda, Rhyme. Eşti acolo? Nu te aud. Era o bandă de plastic. Avem nevoie de o amprentă de-a lui. Tu însuţi ai spus-o.“

— Eşti de-a dreptul imposibilă, pufni el.

„Alo? Alo-oo? Nu aud nimic din ce spui.“

— Sachs, nu mă lua cu prostii dintr-astea.

„O să verific ceva, Rhyme.“

Se făcu tăcere pentru o clipă.

— Sachs?… Sachs, eşti acolo? Ce naiba…?

„Rhyme, ascultă – tocmai am pus PoliLight pe bandă. Şi ghici ce? E o amprentă parţială pe ea! Am o amprentă a Dansatorului!“

Asta îl făcu să se oprească preţ de o clipă, dar îşi reluă tirada imediat. Ţinuse o bună parte din muştruluială când îşi dădu seama că vorbea de unul singur.

Sachs era murdară din cap până în picioare şi avea un aer rătăcit.

— Să nu mă iei la ceartă, Rhyme. A fost o prostie, dar nu m-am gândit. Pur şi simplu am acţionat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el. Expresia încruntată îi dispăru pentru o clipă, era incredibil de bucuros să o vadă în viaţă.

— Se afla în mijlocul camerei. Am văzut bomba în spatele uşii şi m-am gândit că n-o să am timp să ies destul de repede. Am înşfăcat cadavrul femeii din frigider. Aveam de gând să o trag spre fereastra bucătăriei. A explodat înainte să ajung la jumătatea drumului.

Mel Cooper se aplecă asupra pungii cu probe pe care i-o dădu Sachs.

Examină cenuşa şi fragmente din bombă.

— Încărcătură M-45. TNT, cu întrerupător electric şi siguranţă de întârziere de 45 de secunde. A fost răsturnată de echipa care a dărâmat uşa; asta a aprins fitilul. Are grafit, deci e o versiune mai nouă de TNT. Foarte puternică, foarte distrugătoare.

— Nenorocitul, scuipă Sellitto. Siguranţă cu întârziere… A vrut să se asigure că în cameră intră cât mai mulţi oameni înainte să explodeze.

Rhyme întrebă:

— Ceva care ar putea fi detectat?

— E o mină de tip militar gata făcută. Nu ne duce nicăieri decât…

— La nenorocitul care i-a vândut-o, mormăi Sellitto. Phillip Hansen. Telefonul detectivului sună, iar acesta răspunse, plecându-şi capul în timp ce asculta, încuviinţând. Mulţumesc, zise el în cele din urmă şi închise telefonul.

— Ce e? se interesă Sachs.

Ochii detectivului erau închişi.

Rhyme ştiu că era vorba de Jerry Banks.

— Lon?

— Jerry. Detectivul ridică privirea. Oftă. O să trăiască. Dar şi-a pierdut braţul. Nu l-au putut salva. Era prea distrus.

— O, nu, şopti Rhyme. Pot să vorbesc cu el?

— Nu, zise detectivul. Doarme.

Rhyme se gândi la tânăr, şi-l imagină zicând lucrul nepotrivit la momentul nepotrivit, trecându-şi mâna prin vârtejul de păr, trecându-şi lama de ras peste bărbia netedă, rozalie.

— Îmi pare rău, Lon.

Detectivul dădu din cap, la fel ca Rhyme când respingea efuziunile de compătimire.

— Avem alte lucruri pentru care să fim îngrijoraţi.

Da, aşa era.

Rhyme observă banda adezivă de plastic – căluşul pe care îl folosise Dansatorul. Vedea, la fel ca şi Sachs, o urmă vagă de ruj pe partea adezivă.

Sachs se uita la probă, dar nu era o privire analitică. Şi nici privirea omului de ştiinţă. Era îngrijorată.

— Sachs? îi zise el.

— De ce a făcut una ca asta?

— La bombă te referi?

Ea scutură din cap.

— De ce a pus-o în frigider? Duse un deget la gură şi îşi roase o unghie. Din cele zece degete, doar o unghie – cea a degetului mic de la mâna stângă – era lungă şi ascuţită. Celelalte erau roase. Unele erau maronii din cauza sângelui uscat.

Criminalistul sugeră:

— Cred că voia să ne distragă atenţia ca să nu ne dăm seama de bombă. Un cadavru în frigider – asta chiar că a fost o nadă.

— Nu la asta mă refeream, replică ea. Cauza decesului a fost sufocarea. A pus-o acolo *în viaţă.* De ce? E cumva sadic?

Rhyme răspunse:

— Nu, Dansatorul nu e sadic. Nu-şi poate permite. Singura lui prioritate e să-şi facă treaba şi are suficientă voinţă ca să-şi ţină celelalte impulsuri sub control. De ce a sufocat-o când ar fi putut să folosească un cuţit sau o frânghie?… Nu sunt foarte sigur, dar asta s-ar putea să fie în favoarea noastră.

— Cum aşa?

— Poate că era la ea ceva care îl irita şi a vrut să o ucidă în cel mai neplăcut mod posibil.

— Mda, dar de ce e asta în favoarea noastră? întrebă Sellitto.

— Deoarece, explică Sachs, probabil începe să piardă controlul. Devine neglijent.

— Exact, zise Rhyme, mândru că Sachs făcuse legătura. Dar ea nu-i observă zâmbetul aprobator. Închise ochii pentru o clipă şi dădu din cap, probabil revăzând privirea îngrozită a femeii moarte. Oamenii îşi închipuie că toţi criminaliştii sunt detaşaţi (De câte ori nu-l acuzase soţia lui Rhyme de acest lucru?) dar, de fapt, cei mai buni dintre ei au o empatie tulburătoare pentru victimele a căror moarte o investighează. Sachs era unul dintre ei.

— Sachs, şopti Rhyme cu blândeţe, amprenta?

Ea îl privi.

— Ai găsit o amprentă, ai zis. Trebuie să ne mişcăm repede.

Sachs încuviinţă.

— E parţială.

Ridică punga de plastic.

— Să fie oare a ei?

— Nu. I-am preluat amprentele. Mi-a luat ceva timp să-i găsesc mâinile. Dar amprenta cu siguranţă nu e a ei.

— Mel, spuse Rhyme.

Tehnicianul puse bucata de bandă într-un cadru SuperGlue şi încălzi nişte adeziv. O porţiune mică din amprentă se contură imediat.

Cooper clătină din cap.

— Nu-mi vine să cred, murmură el.

— Ce e?

— A şters banda, Dansatorul. Cu siguranţă şi-a dat seama că a atins-o fără mănuşi. A rămas doar o bucăţică parţială.

Ca şi Rhyme, Cooper era membru al Asociaţiei Internaţionale pentru Identificare. Erau experţi în identificarea oamenilor în funcţie de amprente, ADN şi odontologie – rămăşiţele dentare. Dar această

amprentă – ca şi cea de pe buza de metal a bombei – era dincolo de puterile lor. Dacă vreun expert putea să identifice şi să clasifice o urmă digitală, ei doi erau aceia. Dar nu şi această amprentă.

— Mii de draci, bombăni Rhyme.

Trebuiau să lase nereuşita în urmă peste asta pentru că asta le era meseria. Dar se simţea foarte frustrat. Sachs fusese aproape să moară pentru nimic.

Edmond Locard, faimosul criminalist francez, a dezvoltat un principiu care îi poartă numele. El a afirmat că în toate întâlnirile dintre criminal şi victimă există un schimb de probe. Acestea pot fi microscopice, dar transferul există. Cu toate acestea, lui Rhyme i se părea că, dacă exista o persoană care să invalideze principiul lui Locard, aceasta era fantoma numită Dansatorul pe Coşciug.

Sellitto, văzând frustrarea de pe faţa lui Rhyme, zise:

— Avem capcana de la secţia de poliţie. Dacă avem noroc, o să-l prindem.

— Să sperăm. Avem nevoie de ceva noroc.

Închise ochii şi îşi lăsă capul pe pernă. O clipă mai târziu, îl auzi pe Thom spunând:

— E aproape unsprezece. E vremea de culcare.

Uneori e uşor să neglijezi corpul, să uiţi chiar că *ai* corp – în clipe ca acestea, când sunt în joc vieţi şi când trebuie să păşeşti afară din corpul fizic şi să munceşti, să munceşti, să munceşti. Trebuie să-ţi depăşeşti cu mult limitele normale. Dar Lincoln Rhyme avea un corp care nu tolera să fie neglijat. Escara putea duce la septicemie. Fluidele din plămâni, la pneumonie. Nu-i intubase vezica? Nu-i fuseseră masate intestinele pentru a încuraja tranzitul? Încălţămintea Spenco era prea strâmtă? Consecinţa era disreflexia şi asta putea să însemne un infarct. Simpla oboseală putea să declanşeze un atac de cord.

Prea multe feluri de a muri…

— Te duci la culcare, zise Thom.

— Trebuie să…

— La culcare. Trebuie să te culci.

Rhyme recunoscu; era obosit, foarte obosit.

— Bine, Thom. Bine. Împinse scaunul cu rotile spre lift. Încă ceva. Se întoarse. Poţi să urci în câteva minute, Sachs?

Ea încuviinţă, privind cum se închide uşa mică a liftului.

Îl găsi în patul Clinitron.

Sachs aşteptase zece minute pentru a-i da timp să-şi facă pregătirile de culcare – Thom aplicase cateterul şi îi periase dinţii. Ştia că Rhyme e foarte autoritar – avea dispreţul pentru modestie al omului cu handicap. Dar mai ştia şi că avea rutina lui personală şi nu dorea ca ea să fie de faţă.

Folosi timpul pentru a face un duş în baia de la parter, după care îşi puse haine curate – ale ei – pe care Thom le avea, întâmplător, în spălătoria de la subsol.

Lumina era slabă. Rhyme îşi freca mulţumit capul de pernă precum un urs care se scarpină pe spate de un pom. Clinitron era cel mai confortabil pat din lume. Cântărind o jumătate de tonă, era un bloc masiv ce conţinea mărgele de sticlă prin care circula aer încălzit.

— A, Sachs, te-ai descurcat bine astăzi. Ai fost mai deşteaptă decât el.

Doar că, din cauza mea, Jerry Banks şi-a pierdut braţul.

Şi l-am lăsat pe Dansator să-mi scape.

Se duse spre bar şi îşi turnă un pahar de Macallan, ridicând din sprâncene.

— Sigur, comentă el. Laptele mamei, rouă uitării…

Ea îşi scoase pantofii şi îşi trase bluza ca să se uite la vânătaie.

— Oho, zise Rhyme.

Vânătaia avea forma statului Missouri şi culoarea unei vinete.

— Nu-mi plac bombele, zise ea. N-am fost niciodată atât de aproape de una. Şi nu-mi plac.

Sachs îşi deschise geanta, găsi trei aspirine şi le înghiţi (un truc împotriva artritei pe care îl învăţase mai demult). Se duse la fereastră. Zări şoimii călători. Păsări frumoase. Nu erau mari. Treizeci şi cinci, patruzeci de centimetri. Mici în comparaţie cu un câine. Dar pentru nişte păsări… extrem de intimidante. Ciocurile lor erau precum ghearele creaturilor din *Alien*.

— Te simţi bine, Sachs? Spune-mi adevărul.

— Da, sunt bine.

Se întoarse la scaun, sorbi încă o gură din băutura închisă la culoare.

— Vrei să rămâi aici în noaptea asta? întrebă el.

Uneori mai rămânea acolo peste noapte. Câteodată pe canapea, alteori în pat, lângă el. Poate datorită aerului fluidizat al patului Clinitron, poate simplul fapt de a sta lângă o altă fiinţă umană – nu ştia motivul –, dar niciodată nu dormea mai bine ca atunci când înnopta aici. Nu mai împărţise patul cu un alt bărbat de la ultimul ei prieten, Nick. Stătea întinsă lângă Rhyme şi vorbeau. Ea îi povestea despre maşini, despre întrecerile de tir, despre mama şi despre fina ei. Despre viaţa plină a tatălui ei şi despre agonia lui prelungită. Îi destăinuise mult mai multe lucruri personale decât o făcuse el. Dar nu o deranja. Îi plăcea să-l asculte spunând orice dorea. Mintea lui era uimitoare. Îi povestea despre vechiul New York, despre loviturile Mafiei de care restul lumii nu auzise niciodată, despre locuri ale crimelor atât de curate încât păreau lipsite de speranţă până când investigatorii găseau un singur fir de praf, o unghie, un strop de

salivă, un fir de păr sau o fibră care le arătase cine era criminalul sau unde locuia – cel puţin lui *Rhyme* îi arătau, nu neapărat tuturor. Nu, mintea lui nu se oprea niciodată. Ştia că înainte să aibă accidentul, acesta cutreiera străzile în căutarea unor mostre de sol sau de iarbă, ori de plante şi pietre – orice îl putea ajuta să rezolve cazurile. Era ca şi cum această nelinişte s-ar fi mutat din picioarele lui inutile în mintea sa, care hoinărea prin oraş – în imaginaţia sa – în plină noapte.

Dar seara aceasta era altfel. Rhyme era distrat. Nu o deranja să fie într-o dispoziţie proastă – era în regulă, pentru că era într-o dispoziţie proastă o mare parte a timpului. Dar nu-i plăcea să fie cu mintea în altă parte. Se aşeză pe marginea patului.

Începu să-i spună de ce o chemase.

— Sachs… Lon mi-a spus. Ce s-a întâmplat la aeroport.

Ea dădu din umeri.

— Nu aveai ce să faci, decât să te laşi singură să fii omorâtă. Ai făcut ceea ce trebuia, te-ai adăpostit. A tras un foc pentru a vedea distanţa şi te-ar fi nimerit cu al doilea.

— Am avut două-trei secunde. Aş fi putut să-l lovesc. *Ştiu* că aş fi putut.

— Nu fi nechibzuită, Sachs! Bomba aceea…

Privirea arzătoare din ochii ei îl făcu să tacă.

— Vreau să-l prind, fie ce-o fi. Şi am sentimentul că şi tu vrei să-l prinzi la fel de tare. Cred că şi tu ai risca. Adăugă cu un înţeles nedesluşit: Poate că *tu* îţi asumi riscuri.

Asta produse o reacţie mai puternică decât se aştepta. El clipi, se uită într-o parte. Dar nu mai zise nimic, sorbi din scotch.

Dintr-un imbold, îl rugă:

— Pot să te întreb ceva? Dacă nu vrei, poţi să-mi spui să tac din gură.

— Haide, Sachs. Avem noi doi secrete? Nu prea cred.

Cu privirea în podea, ea zise:

— Îmi aduc aminte că ţi-am povestit odată despre Nick. Ce simţeam pentru el şi aşa mai departe. Cât de tare m-a afectat ce s-a întâmplat între noi.

El încuviinţă.

— Şi te-am întrebat dacă tu ai simţit ceva asemănător pentru cineva, poate pentru soţia ta. Şi tu ai zis că da, dar nu pentru Blaine.

Amelia ridică privirea spre el.

Rhyme îşi reveni repede, dar nu suficient de repede. Iar ea îşi dădu seama că suflase aer rece peste un nerv expus.

— Îmi amintesc, zise el.

— Cine e? Uite, dacă nu vrei să vorbeşti despre asta…

— Nu mă deranjează. O chema Claire. Claire Trilling. Ce zici de un asemenea nume de familie?

— Probabil că a trebuit să se obişnuiască cu aceleaşi prostii la şcoală ca şi mine. Amelia Sex şi aşa mai departe… Cum ai cunoscut-o?

— Păi… El râse de propria reticenţă. În cadrul departamentului.

— Era poliţistă?

Sachs nu-şi putu ascunde surprinderea.

— Da.

— Ce s-a întâmplat?

— A fost o… relaţie dificilă. Rhyme dădu din cap cu tristeţe. Eram căsătorit, era căsătorită. Nu eram făcuţi unul pentru altul.

— Copii?

— Ea are o fiică.

— Aşa că v-aţi despărţit?

— N-ar fi mers, Sachs. O, Blaine şi cu mine eram destinaţi să divorţăm – sau altfel ne-am fi omorât unul pe altul. Dar Claire… se temea pentru fiica ei – soţul ei i-ar fi luat-o dacă ar fi divorţat. Nu-l iubea, dar era un bărbat bun. Şi o iubea pe fată.

— Ai cunoscut-o?

— Pe fată? Da.

— Ai mai văzut-o? Pe Claire?

— Nu. Asta e de domeniul trecutului. Nu mai lucrează în poliţie.

— Te-ai despărţit de ea după accident?

— Nu, nu, înainte.

— Dar ştie că ai fost rănit, nu?

— Nu, răspunse Rhyme după ce ezită din nou.

— De ce nu i-ai spus?

O pauză.

— Am avut motivele mele… Ciudat că ai adus vorba de ea. Nu m-am mai gândit la ea de ani de zile.

Îi zâmbi formal şi Sachs simţi cum o străpunge durerea – durere la fel de reală ca lovitura care îi făcuse vânătaia în formă de stat american. Pentru că ceea ce spunea el era o minciună. Evident, se gândise la această femeie. Sachs nu credea în intuiţia feminină, dar credea în intuiţia poliţistului; fusese poliţist de proximitate prea mult timp ca să nu ia în consideraţie asemenea voci lăuntrice. *Ştia* că Rhyme se gândea la doamna Trilling.

Sentimentele ei erau ridicole, bineînţeles. Nu aveau nimic de-a face cu gelozia. Nu fusese geloasă pe slujba lui Nick – acesta era agent sub acoperire şi îşi petrecea săptămâni întregi pe stradă. Nu fusese geloasă pe prostituatele şi blondele cu care trebuia să umble din cauza serviciului.

Şi, dincolo de gelozie, oare ce putea să spere de la Rhyme? Vorbise despre el cu mama ei de multe ori. Iar bătrâna, şireată, îi spunea de obicei ceva de genul: „E bine să fii drăguţă cu cineva cu un asemenea handicap”.

Ceea ce, într-un fel, însuma tot ceea ce însemna relaţia lor. Tot ceea ce *ar fi putut* să fie.

Era *mai mult* decât ridicol.

Dar era geloasă. Şi nu pe Claire.

Ci pe Percey Clay.

Sachs nu putea uita cum arătau împreună când îi văzuse stând unul lângă altul în camera lui, în timpul zilei.

Mai mult scotch. Gândindu-se la nopţile pe care ea şi Rhyme le petrecuseră acolo, vorbind despre cazuri, bând din această licoare minunată.

O, minunat. Acum devin sentimentală. Asta e o trăire matură. O s-o ochesc drept în mijloc şi o s-o ucid.

În schimb, îi oferi trăirii încă puţin lichior.

Percey nu era o femeie atrăgătoare, dar asta nu însemna nimic; lui Sachs îi luase o săptămână la Chantelle, agenţia de modeling de pe Madison Avenue unde lucrase timp de câţiva ani, să înţeleagă falsitatea frumuseţii. Bărbaţilor le place să privească femei minunate, dar nimic nu îi intimidează mai mult.

— Vrei să-ţi mai torn? îl întrebă ea.

— Nu, zise el.

Fără să se mai gândească, se lăsă pe spate, îşi puse capul pe perna lui. „E ciudat cum se potrivesc lucrurile", se gândi ea. Rhyme nu putea, bineînţeles, s-o strângă la piept şi să o ia în braţe. Dar gestul comparabil era să-şi apropie capul de al ei. Adormiseră astfel de multe ori.

Dar în noaptea asta, ea simţea o rigiditate, o precauţie.

Simţea că îl pierde. Şi nu se putea gândi decât la cum să fie lângă el. Cât mai aproape posibil.

Sachs i se confesase odată prietenei ei Amy, mama finei sale, despre Rhyme, despre sentimentele pe care le nutrea pentru el. Femeia se întrebase în ce consta atracţia şi speculase: „Poate că asta e, că nu se poate mişca. E bărbat, dar nu are niciun fel de control asupra ta. Poate că asta te incită".

Dar Sachs ştia că era exact invers. O incita faptul că era un bărbat care avea controlul deplin, *în ciuda* faptului că nu se putea mişca.

Fragmente din cuvintele lui îi treceau pe la ureche, în timp ce îi vorbea despre Claire, apoi despre Dansator. Îşi lăsă capul pe spate şi îi privi buzele subţiri.

Mâinile ei începură să se mişte.

El nu simţea, bineînţeles, dar îi vedea degetele perfecte cu unghii roase cum îi alunecă pe piept, în jos, pe pielea lui netedă. Thom făcea zilnic exerciţii cu el – o gamă pasivă de exerciţii de motricitate şi, deşi Rhyme nu era musculos, avea corpul unui bărbat tânăr. Era ca şi cum procesul îmbătrânirii s-ar fi oprit în ziua accidentului.

— Sachs?

Mâna ei coborî mai jos.

Respiraţia ei era mai rapidă acum. Trase pătura de pe el. Thom îl îmbrăcase într-un tricou. Îl ridică, îşi plimbă mâinile pe pieptul lui. Apoi îşi scoase şi ea tricoul, îşi desfăcu sutienul, îşi lipi pielea ei înroşită de pielea lui palidă. Se aştepta să fie rece, dar nu era. Era mai fierbinte decât a ei. Apăsă mai tare.

Îl sărută pe obraz, apoi pe colţul gurii, apoi direct pe buze.

— Sachs, nu… Ascultă-mă. Nu.

Dar ea nu-l ascultă.

Nu-i spusese niciodată lui Rhyme, dar, în urmă cu câteva luni, cumpărase o carte intitulată *Cum să iubeşti o persoană cu dizabilităţi*. Sachs fusese surprinsă să afle că tetraplegicii pot face dragoste şi pot avea copii. Organul misterios al bărbatului reacţionează independent, iar distrugerea măduvei spinării nu elimină decât un tip de stimul. Bărbaţii cu handicap pot avea erecţii perfect normale. E adevărat, nu vor simţi nimic, dar – pentru ea – emoţia fizică nu era decât parte a poveştii, adesea o parte neimportantă. Ceea ce conta era apropierea; aceasta era o stare care nu se compara nici cu un milion de orgasme false. Bănuia că asta era şi părerea lui Rhyme.

Îl sărută din nou. Mai tare.

După o clipă de ezitare, o sărută şi el. Ea nu fu surprinsă să vadă că se pricepe. După ochii lui negri, al doilea lucru pe care îl observase la el fuseseră buzele perfecte.

Apoi el se trase înapoi.

— Nu, Sachs, nu…

— Şşşş, nu vorbi…

Băga mâna sub pături, începu să-l mângâie, să-l atingă.

— Treaba e că…

Că ce? se întreba ea. Că lucrurile ar putea să nu meargă?

Dar lucrurile mergeau de minune. Îl simţi cum se întăreşte, reacţionând mai repede decât unii dintre iubiţii macho pe care îi avusese.

Se urcă pe el. Trase cearşafurile şi păturile la loc, se aplecă şi îl sărută din nou. O, ce mult îşi dorise să fie aici, faţă în faţă – cât mai aproape posibil. Să îl facă să înţeleagă că, pentru ea, era bărbatul perfect. Aşa cum era, era întreg.

Îşi desfăcu părul, îl lăsă să cadă peste el. Se aplecă, îl sărută din nou.

Rhyme o sărută şi el. Buzele lor rămaseră lipite preţ de un minut.

Apoi, brusc, el dădu din cap atât de tare încât ea se gândi că poate avea un atac de disreflexie.

— Nu! şopti el.

Ea se aşteptase să fie jucăuş, pasionat, în cel mai rău caz să spună

pe un ton glumeţ *O, nu, nu e o idee prea bună…* Dar vocea lui era lipsită de putere. Sunetul gol al vocii lui îi sfâşie sufletul. Se rostogoli şi luă o pernă în braţe.

— Nu, Amelia. Îmi pare rău, nu.

Faţa îi ardea de ruşine. Nu se putu gândi decât la multele dăţi când ieşise în oraş cu un bărbat care era prieten sau doar o cunoştinţă ocazională şi fusese îngrozită să-l vadă pe acesta că începe să o pipăie precum un adolescent. Vocea ei avusese aceeaşi consternare pe care o simţea acum în vocea lui Rhyme.

Deci pentru el nu conta, înţelese ea în cele din urmă.

Un partener. O colegă. Un prieten cu P mare.

— Îmi pare rău, Sachs… Nu pot. Sunt complicaţii.

Complicaţii? Din câte vedea ea, nu era niciuna în afară de faptul, bineînţeles, că nu o iubea.

— Nu, mie îmi pare rău, zise ea brusc. Am băut prea mult. Nu fac faţă la băutură. Ştii asta.

— Sachs.

Ea păstră un zâmbet forţat pe faţă în timp ce se îmbrăcă.

— Sachs, dă-mi voie să-ţi spun ceva.

Nu. Nu dorea să mai audă niciun cuvânt.

— Sachs…

— Trebuie să plec. Mă întorc mâine-dimineaţă.

— Vreau să-ţi spun ceva.

Dar Rhyme nu mai apucă să-i spună nimic, fie că era vorba de o explicaţie, de o scuză ori de o confesiune. Sau de o predică.

Fură întrerupţi de o bătaie puternică în uşă. Înainte ca Rhyme să aibă timp să întrebe cine e, Lon Sellitto dădu năvală în cameră.

O privi pe Sachs fără să facă vreo legătură, apoi se uită din nou la Rhyme şi anunţă:

— Tocmai am vorbit cu oamenii lui Bo de la Secţia 20. Dansatorul a fost acolo, a patrulat prin zonă. Nenorocitul a muşcat momeala! O să punem mâna pe el, Lincoln. De data asta îl prindem!

— Acum câteva ore, îşi continuă detectivul povestea, câţiva dintre băieţii de la C&S au văzut un bărbat alb plimbându-se în jurul Secţiei 20. S-a dus pe o alee de unde se pare că a studiat paza. Şi apoi a fost văzut cercetând benzinăria de lângă secţia de poliţie.

— Benzinărie? Cea pentru maşinile de patrulare?

— Da.

— L-au urmărit?

— Au încercat. Dar s-a evaporat înainte ca ei să se apropie.

Rhyme văzuse că Sachs îşi închidea discret ultimul nasture de la bluză… Trebuia să aibă o discuţie cu ea despre cele întâmplate. *Trebuia* să o facă să înţeleagă. Dar, având în vedere ce le spunea

Sellitto acum, trebuia să mai aştepte.

— Asta nu e tot. Acum o oră am primit un raport despre furtul unei cisterne. Rollins Distributing. Upper West Side, lângă râu. Aprovizionează benzinăriile particulare. Un tip a tăiat gardul de sârmă şi a intrat. Paznicul aude şi se duce să vadă. E luat prin surprindere. Şi bătut măr. Iar tipul fuge cu una dintre cisterne.

— Benzinăria se aprovizionează de la Rollins?

— Nu, dar cine ar şti? Dansatorul se apropie de secţie cu cisterna, paznicii de acolo nu sunt suspicioşi, îi fac semn să treacă şi apoi…

Sachs îl întrerupse:

— Cisterna explodează.

Asta îl făcu pe Sellitto să se oprească.

— Eu mă gândeam că e un mijloc de a pătrunde înăuntru. Tu te gândeşti la o bombă?

Rhyme dădu grav din cap. Supărat pe el însuşi. Sachs avea dreptate.

— A fost mai deştept decât noi aici. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că va încerca asta. Dumnezeule, o cisternă cu benzină să explodeze în zona aia…

— O bombă cu îngrăşământ?

— Nu, zise Rhyme. Nu cred că va avea timp să asambleze aşa ceva. Nu-i trebuie decât o mină antipersonal pusă pe o parte a cisternei şi are deja un super dispozitiv căruia benzina îi multiplică enorm efectul. Ar face secţia scrum. Trebuie să evacuăm pe toată lumea. În linişte.

— În linişte, murmură Sellitto. Asta va fi uşor.

— Cum se simte paznicul de la depozitul de benzină? Poate să vorbească?

— Poate, dar a fost lovit pe la spate. N-a văzut nimic.

— Îi vreau măcar hainele. Sachs – ea îl privi – ai putea să mergi la spital şi să mi le aduci? Tu ştii cum să le împachetezi pentru a conserva urmele. Şi apoi investighează locul de unde a furat cisterna.

Se întrebă ce avea să-i răspundă. Nu l-ar fi surprins dacă ea ar fi ieşit pe uşă fără să zică nimic. Dar văzu după chipul ei frumos şi nemişcat că simţea exact ce simţea şi el: în mod ironic, uşurarea că Dansatorul intervenise pentru a schimba cursul dezastruos al serii.

În cele din urmă, o parte din norocul la care spera Rhyme.

Amelia Sachs se întoarse după o oră. Avea în mână o pungă de plastic conţinând un cleşte de tăiat sârmă.

— L-am găsit lângă gard. Probabil că paznicul l-a luat prin surprindere pe Dansator, iar acesta l-a scăpat din mână.

— Da! strigă Rhyme. Nu credeam că o să facă o asemenea greşeală. Poate că *devine* neglijent… Mă întreb ce îl sperie oare.

Rhyme privi cleştele. Dă, Doamne, se rugă el, *să aibă o amprentă…*

Dar un Mel Cooper somnoros – dormea într-unul dintre

dormitoarele mai mici de la etaj – cercetă fiecare milimetru al sculei. Nicio amprentă.

— Oare ne spune *ceva?* vru Rhyme să ştie.

— E un model Craftsman, cel mai bun, care se vinde în orice magazin Sears din ţară. Şi poţi să-l cumperi la reduceri sau de la vechituri pentru câţiva dolari.

Rhyme şuieră dezgustat. Se uită o clipă la cleşte, apoi întrebă:

— Urme ale uneltei?

Cooper îl privi cu nedumerire. Era vorba de semnele distinctive lăsate la locul faptei de către uneltele folosite de criminali – şurubelniţe, cleşti, şperacle, răngi şi altele asemănătoare. Odată, Rhyme stabilise prezenţa unui infractor la locul faptei doar pe baza unei crestături în formă de V de pe yala de cupru a unei uşi. Crestătura se potrivea cu defectul unei dălţi găsite printre sculele acestuia. Dar acum aveau *unealta,* nu urmele pe care ar fi putut să le lase. Cooper nu înţelese la ce fel de urme se referea Rhyme.

— Mă refer la urmele de pe tăiş, zise el nerăbdător. Poate că Dansatorul a tăiat ceva anume, ceva care ar putea să ne conducă la ascunzătoarea lui.

— Aha. Cooper cercetă mai cu atenţie. Are crestături, dar priveşte… Vezi ceva neobişnuit?

Rhyme nu vedea.

— Răzuieşte tăişul şi mânerul. Vezi dacă sunt ceva resturi.

Cooper trecu răzătura prin cromatograful cu gaz.

— Ptiu, mormăi el în timp ce citea rezultatele. Ascultă. Resturi de RDX, asfalt şi viscoză.

— Fitil detonant, conchise Rhyme.

— L-a tăiat cu cleştele? întrebă Sachs. Poţi să faci una ca asta?

— O, e tare ca sârma de rufe, zise Rhyme absent, gândindu-se la ce puteau să facă aproape patru mii de litri de benzină în zona din jurul Secţiei 20.

Ar fi trebuit să-i determin să plece, se gândi el la Percey şi Brit Hale. *Să-i pun sub custodie şi să-i trimit în Montana până la proces. E o nebunie ce fac, ideea asta cu capcana.*

— Avem ceva timp, spuse Rhyme. Nu va încerca să intre până mâine-dimineaţă. Are nevoie de pretextul aprovizionării. Altceva, Mel? Altceva mai vezi?

Cooper scană filtrul cu vid.

— Praf şi cărămidă. Stai… uite nişte fibre. Să le scanez?

— Da.

Tehnicianul se aplecă asupra ecranului când apărură rezultatele.

— Da, da, e fibră vegetală. Asemănătoare cu hârtia. Şi citesc şi un compus… NH patru OH.

— Hidroxid de amoniu, zise Rhyme.

— Amoniac? întrebă Sellitto. Poate că te înşeli în privinţa bombei cu îngrăşământ.

— Vreun ulei? se interesă Rhyme.

— Nu.

Rhyme continuă:

— Fibra cu amoniac – e de pe mânerul cleştelui?

— Nu. Era pe hainele paznicului care a fost bătut.

Amoniac? medită Rhyme. Îi spuse lui Cooper să pună o fibră la microscopul electronic cu scanare.

— Rezoluţie mare. Cum e ataşat amoniacul?

Ecranul clipi. Fibra apăru ca un trunchi de copac.

— Prin căldură, cred.

Un alt mister. Hârtie şi amoniac…

Rhyme se uită la ceas. Era 2.40 dimineaţa.

Îşi dădu brusc seama că Sellitto îi pusese o întrebare. Îşi îndreptă atenţia asupra lui.

— Am zis, repetă detectivul, să începem oare să-i evacuăm pe toţi cei care locuiesc în jurul secţiei? Adică, mai bine acum decât să aşteptăm să se apropie ora când el ar putea să atace.

Rhyme se uită îndelung la trunchiul vineţiu de copac de pe ecranul MES-ului. Apoi rosti brusc:

— Da. Trebuie să evacuăm pe toată lumea. Evacuaţi clădirile din jurul secţiei. Să ne gândim – cele patru apartamente de pe ambele părţi şi de peste stradă.

— Atât de multe? întrebă Sellitto şi râse uşor. Chiar crezi că trebuie să facem asta?

Rhyme se uită la detectiv şi zise:

— Nu. M-am răzgândit. Tot blocul. Trebuie să evacuăm tot blocul. Imediat. Şi trimite-i pe Haumann şi pe Dellray aici. Nu-mi pasă unde sunt. Să vină aici, acum.

Ora 22 din 45

17

Unii dintre ei dormiseră.

Sellitto într-un fotoliu, trezindu-se cu faţa mai şifonată ca niciodată şi cu părul într-o parte. Cooper, la parter.

Aparent, Sachs petrecuse noaptea pe o canapea la parter sau în celălalt dormitor de la primul etaj. Nu o mai interesase Clinitron-ul.

Thom, el însuşi epuizat, se învârtea de colo-colo, băgându-şi nasul peste tot, luându-i tensiunea lui Rhyme. Mirosul de cafea umplea casa.

Soarele tocmai răsărise şi Rhyme se uita la tabelele cu probe. Stătuseră treji până la patru, punând la punct strategia de capturare a Dansatorului – şi răspunzând puhoiului de plângeri legate de evacuare.

Oare avea să dea rezultate? Avea Dansatorul să cadă în capcană? Rhyme aşa credea. Dar mai era o întrebare, una la care lui Rhyme nu-i plăcea să se gândească, dar pe care nu o putea evita. Cum avea să fie când îl prindeau în capcană? Dansatorul era letal pe propriul teritoriu. Cum avea să fie oare când era încolţit?

Thom aduse cafea şi ei toţi începură să se uite la harta tactică a lui Dellray. Rhyme, din nou în căruciorul Storm Arrow, se apropie şi el şi o studie.

— Toată lumea e pe poziţii? îi întrebă pe Sellitto şi pe Dellray.

Erau gata atât echipele 32-E ale lui Haumann, cât şi echipa federală a lui Dellray formată din ofiţeri SWAT din districtele de Sud şi de Est ale FBI. Se mutaseră acolo sub acoperirea nopţii, prin canale şi subsoluri şi pe acoperişuri, în ţinută de camuflaj urban; Rhyme era convins că Dansatorul păstra ţinta sub supraveghere.

— N-o să doarmă în noaptea asta, zise Rhyme.

— Eşti sigur că va veni pe aici, Linc? îl întrebă Sellitto nesigur.

„Sigur? se gândi el iritat. Cine poate fi sigur de ceva când e vorba de Dansatorul pe Coşciug?”

Arma lui letală e înşelătoria…

Rhyme spuse ironic:

— Nouăzeci şi doi virgulă şapte la sută sigur.

Sellitto râse cu amărăciune.

Se auzi soneria. O clipă mai târziu, un bărbat solid, între două vârste, pe care Rhyme nu-l recunoscu, apăru în uşa sufrageriei.

Privirea pe care i-o aruncă Dellray sugera că în aer plutesc probleme. Sellitto îl cunoştea şi el pe bărbat, se părea, şi îl salută precaut.

Acesta se prezentă ca fiind Reginald Eliopolos, procuror adjunct în districtul de Sud. Rhyme îşi aminti că era procurorul care instrumenta cazul Phillip Hansen.

— Sunteţi Lincoln Rhyme? Am auzit lucruri bune despre dumneavoastră. Ha-ha. Înaintă cu mâna întinsă în mod automat. Apoi îşi dădu seama că nu avea sens să-i dea mâna lui Rhyme, aşa că pur şi simplu i-o întinse lui Dellray, care o luă cu reticenţă. Cuvintele vesele ale lui Eliopolos „Fred, mă bucur să te văd“ însemnau exact contrariul, iar Rhyme se întrebă care era oare motivul răcelii dintre ei.

Procurorul îi ignoră pe Sellitto şi pe Mel Cooper. Thom simţi instinctiv care e poziţia vizitatorului, aşa că nu-i oferi cafea.

— Ha-ha. Am auzit că aţi pus la cale o întreagă operaţiune. Nu am vorbit prea mult cu băieţii de sus, dar, la naiba, ştiu ce înseamnă să improvizezi. Uneori, pur şi simplu nu poţi sta să aştepţi să iei trei semnături la rând. Eliopolos se îndreptă spre un microscop compus şi se uită prin el. Ha-ha, zise el, deşi ceea ce vedea fu un mister pentru Rhyme, pentru că lumina era stinsă.

— Poate… începu Rhyme.

— Urmărire? Treceţi la urmărire? Eliopolos se întoarse. Sigur. Uite care e treaba. Avem un vehicul armat în faţa Clădirii Federale din centru. Vreau ca martorii în cazul Hansen să fie în ea într-o oră. Percey Clay şi Brit Hale. Vor fi duşi în rezervaţia federală pentru protecţia martorilor din Shoreham, în Long Island. Vor fi ţinuţi acolo până la înfăţişarea de la procesul de luni. Punct. S-a terminat cu urmărirea. Ce ziceţi?

— Credeţi că e o idee înţeleaptă?

— Ha-ha, desigur. Credem că e mai sigur decât să-i folosiţi drept momeală pentru o vendetă personală a NYPD-ului.

Sellitto oftă.

Dellray zise:

— Deschide puţin ochii, Reggie. Nu eşti chiar în afara subiectului. Vezi vreo operaţiune comună? Vezi vreo operaţiune în forţă?

— Ăsta e un lucru bun, zise Eliopolos absent. Îşi concentrase atenţia asupra lui Rhyme. Spuneţi-mi, chiar credeţi că nimeni de la centru nu-şi va aminti că acesta e criminalul care v-a ucis tehnicienii acum cinci ani?

Păi, *ha-ha,* Rhyme chiar *sperase* că nu-şi va aminti nimeni. Iar acum, că cineva o făcuse, el şi echipa înotau în oală.

— Dar hei, zise procurorul voios, nu vreau să ne războim. Credeţi că asta vreau? De ce aş vrea una ca asta? Eu îl vreau pe Phillip Hansen. Toată lumea îl vrea pe Hansen. Da? El e peştele cel mare.

De fapt, Rhyme uitase în mare măsură de Phillip Hansen şi acum, că i se reamintise, înţelese exact ce făcea Eliopolos. Iar această revelaţie îl tulbură profund.

Rhyme îi dădu târcoale lui Eliopolos precum un coiot.

— Aveţi agenţi buni, întrebă el pe un ton nevinovat, care să protejeze martorii?

— La Shoreham? răspunse procurorul nesigur. Păi, bineînţeles că avem. Ha-ha.

— I-aţi pus la curent în legătură cu securitatea? Cu cât de periculos e Dansatorul? Nevinovat ca un prunc.

O pauză.

— Da, i-am pus.

— Şi ce ordine au, mai exact?

— Ordine? întrebă Eliopolos fără convingere.

Nu era un tip prost. Ştia că fusese prins.

Rhyme râse. Se uită la Sellitto şi Dellray.

— Vedeţi, prietenul nostru procurorul are *trei* martori cu care speră să-l încolţească pe Hansen.

— Trei?

— Percey, Hale… şi Dansatorul în persoană. Rhyme îl luă peste picior: Vrea să-l prindă ca să furnizeze dovezi. Îl privi pe Eliopolos: Deci şi *voi* o folosiţi pe Percey drept momeală.

— Cu singura diferenţă, chicoti Dellray, că o pune într-un alt fel de capcană. Am înţeles, am înţeles.

— Credeţi că, zise Rhyme, cazul împotriva lui Hansen nu e suficient de solid, indiferent de ce au văzut Percey şi Hale?

Domnul Ha-ha miză pe sinceritate.

— L-au văzut cum îngroapă nişte probe nenorocite. La dracu', nici măcar *nu l-au văzut* că o face. Dacă găsim sacoşele şi ele îl leagă de uciderea celor doi soldaţi de astă-primăvară e bine, avem cazul. Poate. Dar, A, e posibil să nu găsim sacoşele şi B, probele din interiorul lor s-ar putea să fie distruse.

Atunci, C, sună-mă, se gândi Rhyme. Pot găsi probe şi în vântul care bate noaptea.

Sellitto interveni:

— Dar dacă îl prindeţi viu pe ucigaşul angajat de Hansen, poate că îşi va vinde şeful.

— Exact. Eliopolos îşi încrucişă braţele, aşa cum făcea probabil în sala de judecată, când ţinea pledoaria finală.

Sachs ascultase din uşă. Puse o întrebare pe care tocmai se pregătea să o formuleze şi Rhyme:

— Şi cum l-aţi scoate basma curată pe Dansator?

Eliopolos o întrebă:

— Cine sunteţi?

— Ofiţer Sachs. Investigaţii.

— Nu e chiar treaba unui tehnician care cercetează locul crimelor să pună o asemenea întrebare…

— Atunci pun *eu* nenorocita asta de întrebare, şuieră Sellitto, şi dacă nu primesc un răspuns, atunci va fi întrebat şi primarul.

Eliopolos avea în faţă o carieră politică, bănui Rhyme. Şi, probabil, una de succes. Eliopolos zise:

— E important să avem o acuzaţie infailibilă la adresa lui Hansen. El e tartorul din cei doi. Are mai mult potenţial să facă rău.

— Ce răspuns frumos, replică Dellray strâmbându-se. Dar nu e răspunsul la întrebare. Ce sunteţi gata să-i oferiţi Dansatorului dacă îl toarnă pe Hansen?

— Nu ştiu, îngăimă procurorul evaziv. Asta nu s-a discutat.

— Zece ani într-o închisoare cu securitate medie? zise Sachs încet.

— *Nu* s-a discutat.

Rhyme se gândea la capcana pe care o plănuiseră cu atâta grijă până la ora 4 dimineaţa. Dacă Percey şi Hale erau mutaţi acum, Dansatorul avea să afle. S-ar fi regrupat. Ar fi aflat că sunt la Shoreham şi, în ciuda paznicilor decişi să-l prindă viu, ar fi intrat dansând, i-ar fi ucis pe Percey şi pe Hale – şi vreo şase poliţişti – şi ar fi plecat.

Procurorul începu:

— Nu avem mult timp…

Rhyme zise şi el:

— Aveţi vreun document?

— Speram că veţi fi cooperanţi.

— Nu suntem.

— Sunteţi civil.

— Dar *eu* nu sunt, se auzi vocea lui Sellitto.

— Ha-ha. Înţeleg. Se uită la Dellray, dar nici măcar nu se deranjă să-l întrebe de partea cui era. Procurorul spuse: Pot să obţin ordin pentru custodie în trei sau patru ore.

„Duminică dimineaţa? se gândi Rhyme. *Ha-ha.* “

— Nu le dăm drumul, zise el. Faceţi ce aveţi de făcut.

Eliopolos zâmbi cu faţa lui rotundă de birocrat.

— Trebuie să vă spun că, dacă acest criminal va muri în încercarea de a-l prinde, eu personal o să mă ocup de raportul privitor la moartea sa şi există o posibilitate foarte mare să concluzionez că nu au fost date ordinele cuvenite pentru folosirea forţei într-o situaţie de arestare. Se uită la Rhyme. S-ar putea să mai fie vorba, de asemenea, de intervenţia civililor în activitatea federală de aplicare a legii. Asta ar putea duce la un proces civil major. Vreau doar să fiţi avertizat.

— Mulţumesc, spuse Rhyme dezinvolt. Apreciez.

După ce plecă, Sellitto îşi făcu semnul crucii.

— Dumnezeule, Linc, l-ai auzit? A zis proces civil *major.*

— Vai, vai, vai… În ceea ce mă priveşte, un proces civil *minor* m-ar fi speriat suficient, îl întrerupse Dellray.

Râseră.

Apoi, Dellray se întinse şi zise:

— Porcăria asta care circulă acum. Ai auzit de ea, Lincoln? De microb?

— Nu, ce e?

— A infectat mulţi oameni în ultima vreme. Băieţii mei din SWAT şi cu mine eram într-o operaţiune oarecare şi, dintr-odată, s-au trezit cu un fel de spasm în degetele care apasă pe trăgaci.

Sellitto, un actor mai prost decât poliţistul, spuse pe şleau:

— Şi voi? Am crezut că au luat microbul doar oamenii noştri de la Intervenţii Rapide.

— Dar ascultă, zise Fred Dellray, acest Alec Guinness al poliţiştilor de cartier. Am tratamentul. Tot ce ai de făcut e să omori un nenorocit, cum e Dansatorul ăsta, doar dacă se încruntă la tine. Asta funcţionează mereu. Deschise telefonul. Cred că o să dau telefon să mă asigur că băieţii şi fetele mele ţin minte care-i medicamentul. Chiar acum o s-o fac.

Ora 22 din 45

18

Trezindu-se dis-de-dimineaţă în casa pentru protecţia martorilor, Percey Clay se ridică din pat şi se duse la fereastră. Trase draperia şi se uită la cerul de un gri monoton. O ceaţă subţire plutea în atmosferă.

Aproape de minime, estimă ea. Vânt 090 cu o viteză de cinci noduri. Vizibilitate la 0,4 kilometri. Spera că vremea avea să se îmbunătăţească până la zborul din acea seară. O, putea să zboare pe orice vreme – şi chiar zburase. Oricine avea certificat IFR – pilotare doar cu ajutorul aparatelor – putea să decoleze, să zboare şi să aterizeze în condiţii de vizibilitate minimă. (De fapt, cu toate computerele, emiţătoarele, radarele şi sistemele de evitare a coliziunii, cele mai multe zboruri comerciale puteau fi pilotate automat – chiar programate să facă o aterizare perfectă fără intervenţie umană.) Dar lui Percey îi plăcea să zboare pe vreme bună. Îi plăcea să vadă cum trece pe deasupra pământului. Luminile, noaptea. Norii. Şi, deasupra ei, stelele.

Toate stelele serii…

Se gândi din nou la Ed şi la telefonul pe care i-l dăduse în ajun mamei lui, în New Jersey. Puseseră la punct ceremonia de înmormântare. Voia să se gândească mai bine la asta, să facă o listă a invitaţilor, să planifice masa de după.

Dar nu putea. Mintea îi zbura la Lincoln Rhyme.

Îşi aminti conversaţia pe care o avuseseră cu o zi înainte, în spatele uşilor închise ale dormitorului – după cearta cu poliţista aceea, Amelia Sachs.

Se aşezase lângă Rhyme într-un fotoliu vechi. El o studiase o clipă, din cap până în picioare. Fusese cuprinsă de o senzaţie ciudată. Nu era ceva personal – precum felul în care bărbaţii se uită la unele femei (nu şi la ea, bineînţeles) în baruri sau pe stradă. Era felul în care un pilot senior ar fi studiat-o înainte de primul lor zbor împreună. Verificându-i autoritatea, comportamentul, rapiditatea gândirii. Curajul.

Ea îşi scosese sticluţa din buzunar, dar Rhyme dăduse din cap şi îi propusese nişte scotch vechi de optsprezece ani.

— Thom crede că beau prea mult, zisese el. Ceea ce e adevărat. Dar cum ar fi viaţa fără vicii, nu?

Ea râse încet.

— Tatăl meu e furnizor.

— De băutură? Sau de vicii în general?

— Ţigări. E director la U.S. Tobacco, în Richmond. Scuze. Nu se mai

numesc aşa de mult. Se numesc U.S. Produse de consum sau ceva de genul ăsta.

Afară, la geam, se auzise un fâlfâit de aripi.

— A. Ea râsese. E un şoim.

Rhyme îi urmărise privirea către fereastră.

— Un ce?

— Un şoim călător. De ce are cuib aici? Îşi fac de obicei cuiburile în locuri înalte.

— Nu ştiu. M-am trezit într-o zi şi i-am văzut. Te pricepi la şoimi?

— Da.

— Vânezi cu ei? întrebă el.

— Vânam. Aveam un şoim cu care mergeam la vânătoare de potârnichi. L-am primit de când era pui.

— Cum?

— Când încă nu părăsise cuibul. Sunt mai uşor de dresat aşa. Ea examinase cuibul cu atenţie, cu o urmă de zâmbet pe faţă. Dar cel mai bun gonaci pe care l-am avut a fost un şoim sălbatic – un *Astur Palumbarius* matur. Femelă. Sunt mai mari decât masculii şi sunt ucigaşe mai bune. Se lucrează greu cu ele. Dar prindea orice – iepuri, fazani.

— O mai ai?

— O, nu. Într-o zi, aştepta – adică plutea, căutându-şi prada. Apoi s-a răzgândit. A lăsat un fazan mare să-i scape. A zburat într-un curent de aer cald care a dus-o zeci de metri în sus. A dispărut în soare. I-am pus momeala o lună întreagă, dar nu s-a mai întors niciodată.

— A dispărut pur şi simplu?

— Se mai întâmplă cu şoimii, zisese ea şi dăduse din umeri fără sentimentalism. Hei, sunt animale sălbatice! Dar ne-am distrat de minune timp de şase luni. Acest şoim fusese sursa de inspiraţie a logoului companiei Hudson Air. Dăduse din cap către fereastră: Eşti norocos să ai o asemenea companie. Le-ai pus nume?

Rhyme rânjise dispreţuitor.

— Nu e genul meu să fac asta. Thom a încercat. Dar am râs de el.

— Această poliţistă, Sachs, o să mă aresteze?

— A, cred că pot să o conving să renunţe. Uite, trebuie să-ţi spun ceva.

— Ascult.

— Aveţi de făcut o alegere, tu şi Hale. Despre asta voiam să-ţi vorbesc.

— Alegere?

— Putem să vă scoatem din oraş. Într-o locuinţă pentru protecţia martorilor. Cu manevrele corespunzătoare de pierdere a urmei, sunt sigur că putem scăpa de Dansator şi vă putem pune în siguranţă până la proces.

— Dar? spusese ea.

— Dar vă va urmări. Chiar şi după proces, o să fiţi încă o ameninţare pentru Phillip Hansen, pentru că va trebui să depuneţi mărturie. Iar asta ar putea să dureze luni de zile.

— E posibil să nu fie inculpat, indiferent de ce spunem noi, subliniase Percey. Şi atunci n-ar mai avea rost să ne omoare.

— Nu contează. Odată ce Dansatorul a fost angajat să ucidă nişte oameni, nu se va opri până când aceştia nu sunt morţi. În plus, procurorii îl vor acuza pe Hansen de uciderea soţului tău, iar tu vei fi martor şi în acest caz. Hansen te vrea dispărută.

— Cred că înţeleg unde vrei să ajungi.

El ridicase din sprâncene.

— Vierme în cârlig, zisese ea.

Clipise şi râsese.

— Păi, nu am de gând să vă scot în public, o să vă trimit doar într-un apartament pentru protecţia martorilor, aici în oraş. Complet păzit. Securitate de ultima oră. O să vă introducem şi o să vă ţinem acolo. Dansatorul îşi va face apariţia, iar noi îl vom opri o dată pentru totdeauna. E o idee nebunească, dar nu cred că avem prea multe variante.

O altă gură de scotch. Nu era rău. Pentru un produs neîmbuteliat în Kentucky.

— Nebunească? repetase ea. Dă-mi voie să te întreb ceva. Ai vreun model în viaţă, domnule detectiv? Cineva pe care să admiri?

— Sigur. Criminalişti. August Vollmer, Edmond Locard.

— Ai auzit de Beryl Markham?

— Nu.

— O femeie pilot din anii treizeci-patruzeci. Ea, şi nu Amelia Earhart, a fost idolul meu. A dus o viaţă foarte îndrăzneaţă. Făcea parte din aristocraţia britanică. Adeptă a teoriei originii africane a omului. A fost prima persoană – nu prima *femeie,* prima persoană – care a zburat singură peste Atlantic cum e mai greu, de la est la vest. Lindbergh a folosit vântul din spate. Râsese. Toată lumea a crezut că e nebună. Ziarele publicau editoriale prin care o rugau să nu zboare. Bineînţeles că a zburat.

— Şi a reuşit?

— A aterizat de urgenţă lângă aeroport, dar, da, a reuşit. Nu ştiu dacă a fost vorba de curaj sau de nebunie. Uneori cred că nu e nicio diferenţă.

Rhyme continuase:

— Veţi fi în mare siguranţă, dar nu în siguranţă completă.

— Dă-mi voie să-ţi spun ceva. Care e numele ăla înfiorător? Cel pe care îl folosiţi pentru criminal?

— Dansatorul.

— Dansatorul pe *Coşciug*. În pilotaj, avem o expresie pe care o folosim – „colţul coşciugului”.

— Ce înseamnă asta?

— Este diferenţa dintre viteza minimă pentru portanţă şi viteza la care începi să se depărtezi de turbulenţele Mach – când te apropii de viteza sunetului. La nivelul mării ai la dispoziţie câteva sute de kilometri pe oră, dar la o altitudine de cincisprezece, optsprezece mii de metri, viteza minimă de portanţă poate ajunge la nouă sute de kilometri pe oră, iar vibraţiile Mach sunt la aproximativ o mie. Dacă nu rămâi în limita aia de o sută de kilometri pe oră, ajungi în colţul coşciugului şi s-a zis cu tine. Orice avion care zboară atât de sus trebuie să folosească pilotul automat pentru a se păstra în limita de viteză. N-o să-ţi spun decât că eu zbor la altitudinea asta mereu şi de obicei nu folosesc pilotul automat. Siguranţa completă e un concept care mi-e străin.

— Atunci eşti de acord.

Dar Percey nu-i răspunsese imediat. Îl cercetase o clipă:

— E ceva mai mult de atât, nu?

— Mai mult? întrebase Rhyme, dar nevinovăţia din glas nu era decât un strat prea subţire.

— Citesc rubrica Metro din *Times*. Voi, poliţiştii, nu faceţi o asemenea desfăşurare de forţe pentru o simplă crimă. Ce-a făcut Hansen? A omorât câţiva soldaţi şi pe soţul meu, dar voi îl vânaţi ca şi cum ar fi Al Capone.

— Nu-mi pasă deloc de Hansen, zisese încet Lincoln Rhyme, stând în scaunul său motorizat, un corp inert şi doi ochi care sclipeau precum flăcările întunecate, exact ca ochii şoimului ei. Nu-i spusese lui Rhyme că, la fel ca el, nu ar fi dat niciodată un nume unei păsări de vânătoare, i-ar fi spus doar „şoimul”.

Rhyme continuase:

— Vreau să-l prind pe Dansator. A ucis poliţişti, inclusiv doi care lucrau cu mine. *O să-l prind.*

Cu toate astea, ea simţise că era ceva mai mult de atât. Dar nu insistase.

— Va trebui să-l întrebi şi pe Brit.

— Sigur.

În cele din urmă, ea spusese:

— Bine, sunt de acord.

— Mulţumesc. Eu…

— Dar, îl întrerupse ea.

— Ce?

— Cu o condiţie.

— Care? Rhyme ridicase din sprâncene, iar Percey constatase dintr-odată că, dacă treceai cu vederea trupul lui vătămat, vedeai ce bărbat

chipeş era. Şi da, da, când îşi dăduse seama de asta, simţise vechiul ei duşman – strângerea de inimă bine cunoscută când era în prezenţa unui bărbat chipeş. Hei, Faţă de trol, Nas turtit, Trol, Troli, Broasco, te întâlneşti cu cineva sâmbătă seară? Pun pariu că nu…

Percey zisese:

— Să pilotez eu avionul pentru U.S. Medical mâine-noapte.

— A, nu cred că e o idee prea bună.

— E o condiţie obligatorie, insistase ea, amintindu-şi o expresie pe care Ron şi Ed o foloseau uneori.

— De ce trebuie să pilotezi *tu?*

— Hudson Air are nevoie de acest contract. O nevoie disperată. E un zbor sub presiune şi avem nevoie de cel mai bun pilot al companiei. Adică de mine.

— Ce vrei să spui cu „sub presiune”?

— Totul e planificat în cel mai mic detaliu. Zburăm cu minimum de combustibil. Nu-mi permit un pilot care să irosească timpul în aer pentru că a ratat aterizarea sau să declare că nu are încotro din cauza condiţiilor atmosferice. Se oprise, apoi adăugase: N-o să permit ca firma *mea* să se ducă de râpă.

Percey zisese asta cu o intensitate care o egala pe a lui, dar fusese surprinsă când criminalistul încuviinţase fără să protesteze.

— Bine, zisese Rhyme. Sunt de acord.

— Atunci s-a făcut.

Întinsese instinctiv mâna să bată palma cu el, dar o retrăsese imediat.

El râsese.

— Nu fac decât aranjamente verbale în ultima vreme.

Sorbiseră scotch pentru a pecetlui înţelegerea.

Acum, duminică dimineaţa, îşi lipi capul de geamul apartamentului pentru protecţia martorilor. Avea atât de multe de făcut! Să pună să fie reparat *Foxtrot Bravo.* Să pregătească jurnalul de bord şi planul de zbor – doar acesta avea să-i ia ore întregi. Şi totuşi, în ciuda neliniştii, în ciuda durerii provocate de pierderea lui Ed, simţea acea plăcere de nedescris: avea să zboare în acea noapte.

— Hei, se auzi un accent tărăgănat, prietenesc.

Se întoarse şi-l văzu pe Roland Bell în prag.

— ’Neaţa, zise ea.

El i se alătură într-o clipită.

— Ai tras draperiile, atunci stai mai bine în jos, ca un copil care nu ştie să meargă.

Trase draperiile la loc.

— Ah. Am auzit că detectivul Lincoln Rhyme i-a întins o capcană. O să-l prindă garantat.

— Da, se aude că Lincoln Rhyme are mereu dreptate. Dar eu nu aş

avea atâta încredere când vine vorba de acest criminal. Ai dormit bine?

— Nu, zise ea. Tu?

— Am moţăit câteva ore, spuse Bell, uitându-se pe după perdea. Dar nu am nevoie de mult somn. Mă trezesc plin de energie de obicei. Aşa se întâmplă când ai copii mici. Dar, să nu mai tragi draperia. Aminteşte-ţi, aici e New York, şi gândeşte-te ce s-ar întâmpla cu cariera mea dacă faci aripi din cauza unui mafiot care trage gloanţe în aer. Nu mi-aş reveni o săptămână întreagă. Acu', ce zici de nişte cafea?

În acea dimineaţă de duminică, în ferestrele casei vechi se reflectau o duzină de nori bine conturaţi.

Cădea o ploaie slabă.

Soţia stătea în halat la geam, cu faţa albă înconjurată de bucle negre încâlcite, semn că tocmai se trezise.

Şi iată-l şi pe Stephen Kall, la un bloc distanţă de apartamentul secret al Departamentului de Justiţie, pe Strada 35, ascuns de umbre în spatele unui turn de apă, pe acoperişul unei clădiri vechi, privind-o prin binoclul său Leica, reflexia norilor plutind pe corpul ei zvelt.

Ştia că geamul e antiglonţ şi că primul proiectil ar fi ricoşat. Putea să reîncarce în patru secunde, dar ea s-ar fi trântit pe burtă ca reacţie la zgâlţâitul geamului, chiar dacă nu şi-ar fi dat seama că se trage asupra ei. Era o probabilitate mare să n-o rănească mortal.

Domnule, mă voi ţine de planul original.

Lângă ea apăru un bărbat, iar perdeaua fu trasă la loc. Apoi se uită iar prin binoclu, scrutând acoperişurile unde, în mod logic, trebuia să fie lunetistul. Cel pe care îl zări părea eficient şi periculos. Stephen îi reţinu înfăţişarea.

Apoi se ghemui în spatele faţadei înainte să fie văzut.

Trucul poliţiştilor – bănui că fusese ideea lui Lincoln, Viermele – cu mutatul Soţiei şi Prietenului în clădirea secţiei de poliţie din West Side nu-l păcălise mai mult de zece minute. După ce o ascultase pe Soţie vorbind cu Ron la telefon, pornise un program de calculator – îl descărcase de pe un site Warez de pe internet. Îi dăduse un număr de telefon cu prefixul 212. Din Manhattan.

Ce făcuse apoi era o poveste lungă.

Dar cum se câştigă o victorie, Soldat?

Evaluând toate posibilităţile, oricât de improbabile, domnule.

Se conectase la internet şi, o clipă mai târziu, scria un număr într-o carte de telefoane inversată, care îţi dădea adresa şi numele abonatului. Nu funcţiona pentru numerele neînregistrate, iar Stephen era sigur că nimeni din guvernul federal nu era atât de prost încât să folosească un număr din cartea de telefoane la un apartament pentru

protecţia martorilor.

Se înşela.

Numele *James L. Johnson, 258 East 35th Street* apăru pe ecran.

Imposibil…

Apoi sunase la Clădirea Federală din Manhattan şi ceruse să vorbească cu domnul Johnson. „Domnul James Johnson.“

„Numai puţin, vă rog, vă fac legătura.”

„Scuzaţi-mă, o întrerupsese Stephen. La ce departament e?“

„La Departamentul de Justiţie. Biroul administrativ.”

Stephan închisese în timp ce apelul era transferat.

Odată ce aflase că Soţia şi Prietenul erau într-un apartament pentru protecţia martorilor, furase nişte hărţi oficiale ale blocului pentru a-şi planifica atacul. Apoi dăduse o raită în jurul Secţiei 20 din West Side şi se lăsase văzut cercetând benzinăria. După aceea, furase o cisternă cu benzină şi lăsase suficiente urme după el ca să îi facă să creadă că avea s-o folosească pe post de bombă gigantică pentru a elimina martorii.

Iar acum Stephen Kall era aici, la o distanţă mică de Soţie şi de Prieten.

Medita la ce avea de făcut, încercând să nu se gândească la paralela evidentă: chipul din fereastră care îl căuta.

Pielea începu să i se strângă, nu prea mult. Parcă era străbătută de viermi.

Perdeaua fu trasă. Stephen examină acum casa din nou.

Era o clădire cu trei etaje, separată de imobilele vecine; aleea era ca un fir negru ce înconjura structura. Pereţii erau din piatră – materialul de construcţie cel mai rezistent la explozie, în afară de granit şi marmură –, iar ferestrele erau blocate cu gratii care păreau a fi din fier vechi, dar Stephen ştia că, de fapt, erau din oţel cementat prin care treceau sârme cu senzori pentru mişcare sau sunet ori ambele.

Scara de incendiu era reală, dar dacă te uitai cu atenţie, puteai să vezi că dincolo de draperiile de la ferestre era întuneric. Probabil erau închise cu foi de oţel în interior. Găsise uşa adevărată – în spatele unui poster mare lipit pe cărămidă. (De ce ar pune cineva o reclamă pe o alee, dacă nu pentru a ascunde o uşă?) Aleea însăşi era ca oricare alta din oraş, cu pavaj şi asfalt, dar putea să vadă ochii de sticlă ai camerelor de supraveghere încastrate în pereţi. Totuşi, pe alee erau saci cu gunoi şi câteva tomberoane care furnizau o bună acoperire. Putea să ajungă acolo de pe o fereastră a clădirii de birouri de alături şi să folosească tomberonul pentru a se ascunde, apoi să se îndrepte spre ieşirea de incendiu.

De fapt, la primul etaj al clădirii de birouri era o fereastră deschisă, iar o perdea flutura înăuntru şi în afară. Cel care monitoriza ecranele de securitate probabil că văzuse mişcarea şi se obişnuise cu ea.

Stephen putea să sară pe geamul aflat la aproape doi metri de pământ şi apoi să se ascundă după un tomberon şi să se târască până la ieşirea de incendiu.

Mai ştia că ei nu se aşteptau să fie aici – auzise rapoartele privind evacuarea tuturor clădirilor de lângă Secţia 20, deci ei chiar credeau că avea să încerce să aducă lângă secţie cisterna cu benzină transformată în bombă.

Evaluează, Soldat.

Domnule, evaluarea mea este că inamicul se bazează atât pe structura fizică, cât şi pe caracterul secret al zonei pentru a se apăra. Observ absenţa unui număr mare de agenţi şi concluzia mea este că un atac izolat are şanse bune de succes pentru a elimina una sau ambele ţinte, domnule.

În ciuda încrederii, totuşi, pentru o clipă simţi că i se face pielea ca de găină.

Chiar atunci şi-l imagină pe Lincoln căutându-l. Lincoln Viermele. O chestie mare şi plină de cocoloaşe, o larvă umedă, cu bale de târâtoare, privind peste tot, văzând prin pereţi, prelingându-se prin crăpături.

Uitându-se pe ferestre…

Târându-i-se în sus, pe picior.

Hrănindu-se cu carnea lui.

Dă-i la o parte. Dă-i la o parte!

Ce să dai la o parte, Soldat? Începi iar cu viermii ăia nenorociţi?

Domnule, sunt… Nu, domnule, nu.

Devii plângăcios, Soldat? Te simţi ca o şcolăriţă?

Nu, domnule, nu. Sunt lamă de cuţit, domnule. Sunt moartea în persoană. Simt dorinţa de a ucide, domnule!

Respiră adânc. Încet, se calmă.

Ascunse cutia de chitară ce conţinea Modelul 40 pe acoperiş, sub un turn de apă din lemn. Mută restul echipamentului într-un ghiozdan mare, apoi trase pe el hanoracul pe care scria Columbia University şi şapca de baseball.

Coborî pe scara de incendiu şi dispăru pe alee, simţindu-se ruşinat, chiar speriat – nu de gloanţele inamicului, ci de privirea pătrunzătoare şi fierbinte a lui Lincoln Viermele care se apropia mai mult de el, mişcându-se încet, dar neobosit prin oraş, în căutarea lui.

Stephen planificase o intrare în forţă, dar nu trebuise să omoare pe nimeni. Clădirea de birouri de lângă casa pentru protecţia martorilor era goală.

Holul era pustiu şi înăuntru nu se zăreau camere de supraveghere. Uşa principală era pe jumătate deschisă cu ajutorul unui opritor din cauciuc, lângă ea fiind îngrămădite nişte scânduri şi huse de mobilă. Era tentant, dar nu voia să dea peste vreun chiriaş, aşa că ieşi din nou

afară şi dădu colţul, îndepărtându-se de apartamentul pentru protecţia martorilor. Se strecură după un pin într-un ghiveci care îl ascundea de privirea eventualilor trecători. Sparse cu cotul geamul îngust care dădea într-un birou întunecos – al unui psihiatru, după cum se dovedi – şi se căţără înăuntru. Stătu nemişcat timp de cinci minute cu pistolul în mână. Nimic. Se strecură apoi în linişte pe uşă, pe holul de la primul etaj al clădirii.

Se opri în faţa biroului a cărui fereastră dădea, după socotelile lui, spre alee – cea cu perdeaua fluturând. Stephen întinse mâna spre clanţa uşii.

Dar instinctul îi spuse să-şi schimbe planurile. Se hotărî să o ia pe la subsol. Găsi scările şi coborî în încăperile de la subsol, ce semănau cu nişte vizuini mucegăite.

Stephen merse în tăcere spre partea clădirii care era cel mai aproape de casa pentru protecţia martorilor şi deschise cu umărul o uşă de oţel. Intră într-o boxă de şase metri pe şase, prost luminată, plină de cutii şi aparate vechi. Găsi o fereastră ce dădea înspre alee.

Era cam îngustă. Trebuia să înlăture geamul şi rama. Dar odată ce era afară, putea să se strecoare direct după o grămadă de saci de gunoi şi, târându-se ca un lunetist, să se îndrepte spre ieşirea de incendiu a casei. Mult mai sigur decât fereastra de sus.

Stephen se gândi: *am reuşit.*

Îi păcălise pe toţi.

Îl păcălise pe Lincoln Viermele! Asta îi provoca la fel de multă plăcere cât i-ar fi provocat uciderea celor două victime.

Scoase o şurubelniţă din ghiozdan şi începu să scoată chitul de la fereastră. Chitul gri ieşea cu uşurinţă; era atât de absorbit de ce făcea, încât, atunci când dădu drumul şurubelniţei şi puse mâna pe patul Berettei, bărbatul era deja deasupra lui, împingându-i un pistol în gât şi spunându-i în şoaptă:

— Dacă faci vreo mişcare, eşti un om mort.

III
MĂIESTRIE

[Şoimul] prinse a zbura. A zbura:
dezgustătoare broască aeriană, bufniţă cu
aripi tăcute, Richard al III-lea cocoşat
şi înaripat, se îndrepta spre mine, mai
aproape de pământ. Aripile lui
fâlfâiau cu un scop măsurat, cei doi ochi ai
capului plecat mă fixau cu o concentrare
morbidă.

Şoimul, T.H. White

19

Ţeavă scurtă, probabil un Colt, Smittie sau Dago contrafăcut cu care nu s-a tras recent. Şi care n-a fost uns.

Simt miros de rugină.

Şi ce ne spune un pistol ruginit, Soldat?

Ne spune multe lucruri, domnule.

Stephen Kall ridică mâinile.

Vocea ascuţită şi tremurătoare zise:

— Aruncă pistolul acolo. Şi staţia.

Staţia?

— Hai, fă ce ţi-am spus. Sau îţi zbor creierii.

Vocea părea disperată. Avea o respiraţie umedă.

Soldat, profesioniştii ameninţă?

Nu, domnule. Omul ăsta e un amator. Să-l imobilizăm?

Nu încă. Încă reprezintă o ameninţare.

Să trăiţi, am înţeles, domnule.

Stephen aruncă pistolul pe o cutie de carton.

— Unde…? Hai, unde-i radioul?

— Nu am radio, zise Stephen.

— Întoarce-te. Şi să nu încerci nimic.

Stephen se întoarse şi se trezi faţă în faţă cu un bărbat slab, cu ochi neliniştiţi. Era murdar şi părea bolnav. Îi curgea nasul, iar ochii îi erau ciudat de roşii. Părul des, şaten, era încâlcit. Şi duhnea. Probabil un om al străzii. Un beţivan, ar fi zis tatăl său. Sau un drogat.

Colt-ul vechi şi uzat era întins în faţă, spre burta lui Stephen, iar percutorul era tras. Nu i-ar fi luat mult camei să alunece, mai ales dacă era vechi. Stephen zâmbi binevoitor. Niciun muşchi nu i se clinti.

— Uite, spuse el, nu vreau probleme.

— Unde e radioul? întrebă omul din nou.

— *Nu* am radio.

Bărbatul pipăi nervos pieptul prizonierului său. Stephen l-ar fi putut ucide cu uşurinţă – atenţia atacatorului nu era concentrată. Îi simţi degetele iuţi alunecându-i pe corp, căutând, în cele din urmă, se dădu în spate.

— Unde ţi-e partenerul?

— Cine?

— Nu mă prosti. Ştii tu.

Brusc, i se făcu iar pielea ca de găină. Viermii… Ceva nu era în regulă.

— Chiar nu ştiu ce vrei să spui.

— Sticletele care tocmai a fost aici.

— Sticlete? şopti Stephen. În clădirea *asta?*

Ochii urduroşi ai bărbatului clipiră nesiguri.

— Da. Nu eşti partenerul lui?

Stephen se duse la geam şi privi afară.

— Stai pe loc. Sau trag.

— Îndreaptă-l în altă parte, te rog, îi ordonă Stephen, uitându-se peste umăr.

Nu-l mai îngrijora alunecatul camelor. Începea să-şi dea seama de amploarea greşelii. Simţi că i se face greaţă.

Vocea bărbatului pârâi ameninţător:

— Opreşte-te. Chiar acolo. Vorbesc serios.

— Sunt şi pe alee? întrebă Stephen calm.

O clipă de tăcere confuză. Sacii de gunoi… Au fost lăsaţi acolo să mă ademenească. Acoperire falsă.

— Dacă anunţi pe cineva, jur…

— Taci din gură. Stephen cercetă aleea încet, cu răbdarea unui şarpe boa, şi, în cele din urmă, văzu o umbră pe pavaj, în spatele unui tomberon. Se mişcase câţiva centimetri.

Pe clădirea din spatele imobilului pentru protecţia martorilor – pe casa liftului – zări o umbră mişcătoare. Erau prea buni să li se vadă gura puştilor, dar nu suficient de buni încât să se gândească la blocarea luminii ce se reflecta în sus, de la balta ce acoperea acoperişul clădirii.

Doamne, Dumnezeule… Cumva, Lincoln, Viermele nenorocit, ştiuse că Stephen n-o să înghită momeala cu Secţia 20. Îl aşteptaseră *aici* în tot acest timp. Lincoln îi intuise chiar şi strategia – că Stephen avea să încerce să ajungă pe alee chiar din acea clădire.

Chipul din geam…

Lui Stephen îi veni chiar ideea absurdă că Lincoln Viermele fusese la geam şi la Alexandria, în Virginia, abia vizibil într-o lumină rozalie, privindu-l. Era imposibil să fi fost el, bineînţeles. Această imposibilitate nu-l oprea totuşi să-şi simtă pielea ca de găină şi să aibă senzaţia de vomă.

Uşa crăpată, fereastra deschisă şi perdeaua care flutura… un preş pe care scria „Bun venit”. Şi aleea… o zonă perfectă pentru ucis.

Singurul lucru care îl salvase fusese instinctul.

Lincoln Viermele îl atrăsese în capcană.

Cine dracului se crede?

Fierbea de mânie. Se simţi cuprins de un val de transpiraţie. Dacă îl aşteptau, atunci urmau procedurile de C&S – căutare şi supraveghere. Ceea ce însemna că poliţistul pe care îl văzuse amărâtul ăsta împuţit avea să se întoarcă în curând pentru a verifica boxa. Stephen se

întoarse spre bărbatul cel slab.

— Când a intrat ultima oară poliţistul aici?

În privirea neliniştită a bărbatului apăru frica.

— Răspunde-mi, se răsti Stephen, în ciuda ţevii negre îndreptate spre el.

— Acum zece minute.

— Ce fel de armă are?

— Nu ştiu. Cred că una din aia modernă. Ca un automat.

— *Tu* cine eşti? îl chestionă Stephen.

— Nu sunt obligat să-ţi răspund la nenorocitele tale de întrebări, zise bărbatul sfidător. Îşi şterse nasul cu mâneca. Şi comise greşeala de a o face cu mâna în care avea pistolul. Într-o clipă, Stephen îi smulse arma şi îl trânti la podea.

— Nu! Nu-mi face rău!

— Ţine-ţi gura, se răsti Stephen. Desfăcu instinctiv micuţul Colt ca să vadă câte gloanţe erau în încărcător. Nu era niciunul. E gol? întrebă el nevenindu-i să creadă.

Bărbatul dădu din umeri.

— Nu…

— Mă ameninţai cu un pistol gol?

— Păi… Dacă eşti prins şi nu e încărcat, nu stai la pârnaie aşa de mult.

Stephen nu înţelese ideea. Se gândi că ar fi putut să-l omoare pe bărbat pentru prostia de a umbla cu un pistol neîncărcat.

— Ce făceai aici?

— Pleacă şi lasă-mă în pace, se smiorcăi el, încercând să se ridice în picioare.

Stephen băgă Colt-ul în buzunar, apoi îşi înşfacă Beretta şi o duse la tâmpla bărbatului.

— Ce făceai aici?

Acesta îşi şterse iar faţa.

— Sus sunt cabinetele unor doctori. Şi nu e nimeni aici duminica, aşa că mă duceam să iau nişte mostre.

— Mostre?

— Doctorii primesc gratuit mostrele astea de medicamente şi nu există nicio evidenţă, aşa că poţi să furi câte vrei, că nimeni nu-şi dă seama. Percodan, Fiorinol, pastile de slăbit, dintr-astea.

Dar Stephen nu-l mai asculta. Simţi iar fiorul provocat de Vierme. Lincoln era foarte aproape.

— Hei, te simţi bine? întrebă bărbatul privind faţa lui Stephen.

Ciudat, viermii dispărură.

— Cum te cheamă? întrebă Stephen.

— Jodie. De fapt, Joe D'Oforio. Dar toată lumea îmi zice Jodie. Dar pe tine?

Stephen nu-i răspunse. Se uită pe geam. O altă umbră se mişcă pe acoperişul clădirii din spatele casei pentru protecţia martorilor.

— Bine, Jodie. Ascultă. Vrei să faci nişte bani?

— Da? întrebă Rhyme nerăbdător. Ce se întâmplă?

— E încă în clădirea din partea de est a casei pentru protecţia martorilor. Încă nu a ieşit pe alee, raportă Sellitto.

— De ce? Trebuie să o facă. Nu are niciun motiv să n-o facă. Care-i problema?

— Verifică fiecare etaj. Nu e în biroul în care credeam că va intra.

Cel cu fereastra deschisă. La dracu'! Rhyme se gândise dacă să lase fereastra deschisă, cu perdeaua fluturând, ademenindu-l. Dar era prea evident. Dansatorul devenise suspicios.

— Toată lumea e pe poziţii? întrebă Rhyme.

— Sigur, relaxează-te.

Dar nu se putea relaxa. Rhyme nu ştia exact cum intenţiona Dansatorul să atace casa pentru protecţia martorilor. Dar fusese sigur că avea s-o facă de pe alee. Sperase ca sacii de gunoi şi tomberoanele să-l încredinţeze că are destulă acoperire pentru a se putea apropia din acea direcţie. Agenţii lui Dellray şi echipele 32-E ale lui Haumann înconjuraseră aleea şi imobilul de birouri şi ocupaseră acoperişurile clădirilor din jur. Sachs era împreună cu Haumann, Sellitto şi Dellray într-o camionetă UPS falsă, parcată la o stradă mai încolo.

Rhyme fusese pentru scurt timp păcălit de aşa-zisul atac cu bomba-cistemă. Că Dansatorul pierduse o unealtă la locul faptei era improbabil, dar credibil într-o oarecare măsură. Dar apoi Rhyme devenise suspicios din cauza cantităţii de fitil detonator de pe cleşte. Asta sugera că Dansatorul mânjise tăişul cu explozibil pentru a se asigura că poliţia va crede că va încerca un atac cu bombă asupra secţiei. Hotărâse că nu, Dansatorul nu-şi pierdea controlul – aşa cum şi el, şi Sachs crezuseră iniţial. Faptul că fusese văzut supraveghind ruta de atac şi apoi lăsase un paznic în viaţă astfel încât bărbatul să sune la poliţie şi să anunţe furtul cisternei – toate fuseseră făcute intenţionat.

Cu toate acestea, ultimul gram care atârnase în balanţă fusese proba fizică. Amoniac lipit de fibră de hârtie. Nu există decât două surse pentru această combinaţie – copii heliografice vechi şi hărţi ale terenurilor care erau reproduse de imprimante mari cu amoniu. Rhyme îl pusese pe Sellitto să sune la sediul poliţiei şi să întrebe dacă s-au semnalat spargeri la firmele de arhitectură sau la oficiul de cadastru. Sosise un raport care spunea că fusese spartă o registratură. Rhyme le ceruse să verifice East Thirty-Fifth Street uimindu-i pe jandarmii care raportaseră că da, acele planuri lipseau.

Deşi rămăsese un mister felul în care Dansatorul aflase că Percey şi Brit erau într-o locuinţă pentru protecţia martorilor.

În urmă cu cinci minute, doi ofiţeri de la Intervenţii Rapide găsiseră un geam spart la primul etaj al clădirii de birouri. Dansatorul evitase uşa deschisă din faţă, însă îşi pregătea atacul prin alee, aşa cum prevăzuse Rhyme. Dar ceva îl speriase. Era în libertate în clădire, iar ei nu aveau nici cea mai vagă idee unde se afla. Un şarpe veninos într-o încăpere întunecată. Unde era oare, ce punea la cale?

Prea multe feluri în care să mori…

— Nu ar aştepta, murmură Rhyme. E prea riscant.

Devenea neliniştit.

Un agent comunică: „Nimic la primul etaj. Încă facem turul".

Trecură cinci minute. Ofiţerii de pază dădură rapoarte negative, iar Rhyme nu auzea decât acelaşi zgomot în căşti.

Jodie răspunse:

— Cine nu vrea să câştige un ban? Dar nu ştiu ce trebuie să fac.

— Să mă ajuţi să ies de aici.

— Dar tu ce cauţi aici? Pe *tine* te caută?

Stephen îl măsură din cap până în picioare pe bărbatul mărunţel şi trist. Un pierde-vară, dar nu nebun sau prost. Stephen hotărî că din punct de vedere tactic era mai bine să fie cinstit, în plus, omul avea să fie oricum mort în câteva ore. Zise:

— Am venit aici să omor pe cineva.

— Uau. Eşti în mafie sau ceva de genul ăsta? Pe cine vrei să omori?

— Jodie, ţine-ţi gura. Suntem într-o situaţie gravă.

— *Suntem?* Dar eu n-am făcut nimic.

— Doar că te afli în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit, zise Stephen. Şi asta nu e bine, dar eşti în aceeaşi situaţie ca şi mine, pentru că sunt căutat, iar ei nu vor crede că nu eşti cu mine. Acum, ai de gând să mă ajuţi sau nu? Nu am timp decât să-mi răspunzi cu da sau nu.

Jodie încercă să nu pară speriat, dar ochii îl trădară.

— Da. Sau nu.

— Nu vreau să plătesc ceva.

— Dacă eşti de partea mea, nu vei plăti niciodată nimic. La ce mă pricep cel mai bine e să mă asigur cine plăteşte şi cine nu plăteşte ceva.

— Şi o să mă plăteşti? Cu bani? Nu cu cec.

Stephen nu se putu abţine să nu râdă.

— Nu cu cec. Nu. Bani gheaţă.

„Ochi de jeleu", se gândea la ceva.

— Cât?

Micuţul gunoi negocia.

— Cinci mii.

Teama care nu i se ştersese din privire fu înlocuită de şoc.

— Pe bune? Nu-ţi baţi joc de mine?

— Nu.

— Dar dacă te ajut să ieşi şi pe urmă mă omori ca să nu trebuiască să plăteşti?

Stephen râse din nou.

— Sunt plătit mult mai mult decât atât. Cinci mii nu înseamnă nimic pentru mine. În orice caz, dacă ieşim de aici, s-ar putea să am iar nevoie de tine.

— Eu…

Un sunet în depărtare. Paşi apropiindu-se.

Era poliţistul de la C&S care îl căuta.

Unul singur, îşi dădu Stephen seama, ascultând paşii. Părea logic. Se aşteptau să intre în biroul de la primul etaj, cel cu fereastra deschisă, acolo unde Lincoln Viermele probabil că desfăşurase trupele.

Stephen puse pistolul înapoi în ghiozdan şi îşi scoase cuţitul.

— Ai de gând să mă ajuţi?

Uşor ca bună ziua, bineînţeles. Dacă Jodie nu-l ajuta, era mort în şaizeci de secunde. Iar el o ştia.

— Bine.

Întinse mâna.

Stephen îl ignoră şi întrebă:

— Cum putem ieşi?

— Vezi cărămizile alea de acolo? Le putem scoate. Vezi acolo? Duce spre un tunel vechi. Sunt tunelele astea de sub oraş. Nimeni nu ştie de ele.

— Da?

Stephen ar fi vrut să fi aflat de existenţa lor mai devreme.

— Pot să te duc la metrou. Acolo locuiesc. În staţia asta veche de metrou.

Stephen nu mai lucrase cu un partener de doi ani. Uneori îşi dorea să nu-l fi ucis.

Jodie se îndreptă spre cărămizi.

— Nu, şopti Stephen. Uite ce vreau să faci. Stai lipit de peretele ăla. Acolo.

Arătă spre un perete din faţa uşii.

— Dar o să fiu văzut. Verifică locul cu lanterna şi o să fiu primul lucru pe care o să-l vadă!

— Stai acolo şi ridică mâinile sus.

— O să mă împuşte, scânci Jodie.

— Nu, n-o să te împuşte. Ai încredere în mine.

— Dar…

Se uită spre uşă. Îşi şterse faţa.

O să cedeze omul ăsta, Soldat?

E un risc, domnule, dar am cântărit şansele şi nu cred. E un om care are mare nevoie de bani.

— Va trebui să ai încredere în mine.

Jodie oftă.

— Bine, bine…

— Stai cu mâinile sus, altfel o să tragă.

— Aşa?

Ridică mâinile.

— Dă-te înapoi să stai cu faţa în umbră. Da, aşa. Nu vreau să-ţi vadă faţa… Bine. Perfect.

Paşii se apropiau acum. Un mers încet. Ezitant.

Îşi duse degetul la buze şi se întinse pe jos, una cu podeaua.

Paşii încetiniră, apoi se opriră. Silueta apăru în uşă. Avea costum antiglonţ şi jachetă FBI.

Intră în încăpere, luminând cu lanterna ataşată de capătul puştii H&K. Când fasciculul ajunse pe talia lui Jodie, făcu ceva care îl uimi pe Stephen.

Începu să apese pe trăgaci.

Era o mişcare foarte subtilă. Dar Stephen împuşcase atât de multe animale şi atât de mulţi oameni, încât cunoştea ondularea muşchilor, tensiunea poziţiei chiar înainte de a apăsa pe trăgaci.

Stephen se mişcă repede. Sări în sus, îi smulse arma automată şi microfonul. Apoi vârî cuţitul sub tricepsul agentului, paralizându-i braţul drept. Bărbatul strigă de durere.

Au primit undă verde să ucidă! se gândi Stephen. *Fără avertisment. Dacă mă văd, trag. Înarmat sau nu.*

Jodie strigă:

— O, Dumnezeule!

Făcu un pas înainte, nesigur, cu braţele încă în aer – aproape comic.

Stephen îl doborî pe agent în genunchi, îi trase cagula peste ochi şi îi puse un căluş dintr-o cârpă.

— O, Doamne, l-ai înjunghiat, zise Jodie coborând braţele şi înaintând.

— Taci din gură, zise Stephen. Ce-am discutat? Ieşirea.

— Dar…

— Acum.

Jodie continua să se holbeze.

— Acum! strigă Stephen.

Jodie fugi la gaura din perete, în timp ce Stephen îl proptea pe agent în picioare şi îl ducea pe coridor.

Undă verde să ucidă…

Lincoln Viermele hotărâse că trebuie să moară. Stephen era furios.

— Aşteaptă aici, îi ordonă lui Jodie.

Stephen montă la loc casca în aparatul de emisie-recepţie şi ascultă. Erau pe frecvenţa Operaţiunilor Speciale şi se auzeau vreo doisprezece poliţişti şi agenţi raportând în timp ce căutau prin diverse părţi ale

clădirii.

Nu avea prea mult timp, dar trebuia să-i încetinească.

Stephen îl duse pe agentul leşinat în holul galben.

Scoase din nou cuţitul.

20

— La dracu'. *La dracu'!* strigă Rhyme, saliva curgându-i din gură. Thom se duse la scaunul său şi îl şterse, dar Rhyme îl îndepărtă nervos. Bo? zise el în microfon.

„Da", zise Haumann din camionetă.

— Cred că, nu ştiu cum, ne-a tras pe sfoară şi are de gând să scape. Spune-le agenţilor tăi să formeze echipe defensive. Nu vreau să fie nimeni singur. Mută-i pe toţi în clădire. Cred…

„Stai puţin… Stai. O, nu…"

— Bo? Sachs?… E cineva acolo?

Dar nu răspunse nimeni.

Rhyme auzi strigăte în staţia radio. Transmisia fu întreruptă. Apoi frânturi: „… ajutor. Avem o urmă de sânge… În clădirea de birouri. La dreapta, dreapta… nu… jos. Subsol. Innelman nu răspunde. Era… subsol. Toate unităţile, mişcaţi-vă, mişcaţi-vă. Haide, *mişcaţi-vă!…"*

Rhyme spuse:

— Bell, mă auzi? Dublaţi paza celor doi. Nu îi lăsaţi, repet, nu îi lăsaţi nesupravegheaţi. Dansatorul e în libertate, iar noi nu ştim unde se află.

Vocea calmă a lui Roland Bell se auzi în căşti. „Îi avem sub aripă. Nimeni nu va intra aici."

O aşteptare enervantă. De nesuportat. Lui Rhyme îi venea să ţipe de frustrare.

Unde era?

Un şarpe într-o cameră întunecoasă…

Apoi, unul câte unul, poliţiştii şi agenţii intrară în legătură, anunţându-i pe Haumann şi pe Dellray că securizaseră toate etajele, unul după altul.

În cele din urmă, Rhyme auzi: „Subsolul e securizat. Dar, Dumnezeule, e plin de sânge. Iar Innelman a dispărut. Nu putem să-l găsim! Dumnezeule, atâta sânge!"

— Rhyme, mă auzi?

„Da."

— Sunt la subsolul clădirii de birouri, zise Amelia Sachs în microfon, privind împrejur.

Pereţii erau dintr-un beton murdar şi îngălbenit, iar podelele erau vopsite gri petrol. Dar decorul locului umed fu trecut cu vederea; peste tot era împroşcat sânge, ca într-un tablou terifiant de Jackson

Pollock.

Bietul agent, se gândi ea. *Innelman. De l-ar găsi mai repede. Cineva care sângerează atât de mult nu poate să reziste mai mult de cincisprezece minute.*

„Ai trusa?“

— Nu avem timp! Cu tot sângele ăsta, trebuie să-l găsim!

„Calm, Sachs. Trusa. Deschide-o.“

Ea oftă.

— Bine. Am desfăcut-o.

Trusa pentru prelevarea sângelui de la locul crimei conţinea o riglă, un raportor care avea ataşată o coardă, ruletă, testul prezumtiv de teren Kastle-Meyer Reagent. Şi luminol – care detectează reziduurile de oxid de fier din sânge chiar şi atunci când criminalul şterge toate urmele vizibile.

— E îngrozitor, Rhyme, zise ea. N-o să fiu în stare să cercetez nimic.

„Locul ne va spune mai multe decât crezi, Sachs. Ne va spune foarte multe“.

Într-adevăr, dacă era cineva care putea să desluşească ceva în această scenă macabră acela era Rhyme; ştia că el şi Mel Cooper erau membri vechi în Asociaţia internaţională a cercetătorilor probelor de sânge. (Nu ştia ce era mai înfiorător – sângele împroşcat de la locul crimelor sau faptul că exista un grup de oameni specializaţi în acest subiect.) Dar, de data asta, părea ceva imposibil.

— Trebuie să-l găsim…

„Sachs, calmează-te… Mă urmăreşti? “

După o clipă, ea spuse:

— Bine.

„Deocamdată, îţi trebuie rigla, zise el. În primul rând, povesteşte-mi ce vezi. “

— Sunt pete peste tot.

„Petele de sânge pot să spună multe. Dar numai atunci când suprafaţa pe care se găsesc e uniformă. Cum arată podeaua?“

— Beton neted.

„Bine. Cât de mari sunt petele? Măsoară-le.“

— E *pe moarte,* Rhyme.

„Cât de mari?“ zise el răstit.

— De toate mărimile. Sunt cu sutele de zece milimetri. Unele sunt mai mari. De vreo patruzeci de milimetri. Mii din cele foarte mici. Ca un spray.

„Lasă-le pe cele mici. Sunt pete obscure, sateliţi ai celorlalte. Descrie-le pe cele mari. Forma?“

— În general rotunde.

„Cu margini dantelate?“

— Da, murmură ea. Dar sunt câteva care au marginile netede. Uite

câteva în faţa mea. Dar astea sunt mai mici.

Oare unde e *el?* se întrebă ea. Innelman. Un om pe care nu-l cunoscuse. Dispărut sângerând ca o fântână.

„Sachs?“

— Ce e? zise ea răstit.

„Dar picăturile mai mici? Spune-mi despre acestea.“

— Nu avem timp pentru aşa ceva!

„Nu avem timp să *nu* facem asta”, zise el calm.

Naiba să te ia, Rhyme, se gândi ea, apoi spuse:

— Bine. Măsură. Au cam doisprezece milimetri. Perfect rotunde. Fără margini zimţate…

„Unde sunt? întrebă el repede. La un capăt sau la celălalt al coridorului?“

— Mai mult la mijloc. La capătul holului e o magazie. Înăuntru şi lângă ea sunt mai mari şi au margini dinţate şi crestate. La celălalt capăt al coridorului, sunt mai mici.

„Bine, bine, mormăi Rhyme absent, apoi zise răspicat: Uite cum stă treaba… Cum îl cheamă pe agent?“

— Innelman. John Innelman. E prieten cu Dellray.

„Dansatorul l-a dus pe Innelman în magazie, l-a înjunghiat o dată, adânc. L-a paralizat, probabil în braţ sau în gât. Acestea sunt petele mari şi neregulate. Apoi l-a dus pe coridor, unde l-a înjunghiat din nou, mai puţin profund. Aceştia sunt stropii mai mici şi mai rotunzi. Cu cât e mai mică distanţa de la care cad stropii, cu atât sunt marginile mai regulate.“

— De ce ar fi făcut asta? gâfâi ea.

„Să ne încetinească. Ştie că vom căuta mai întâi agentul rănit, şi apoi pe el.“

Are dreptate, se gândi ea, *dar noi nu căutăm suficient de repede!*

„Cât de lung e coridorul?“

Ea oftă şi se uită.

— În jur de cincisprezece metri, ceva de genul ăsta, iar dâra de sânge îl acoperă pe tot.

„Ceva urme de pantofi în sânge?“

— Cu zecile. În toate direcţiile. Stai… E un lift de serviciu. Nu l-am văzut la început. Acolo duc urmele! Probabil e înăuntru. Trebuie să…

„Nu, Sachs, aşteaptă. E prea evident.“

— Trebuie să deschidem uşa liftului. Sun la Pompieri să trimită pe cineva cu o unealtă Halligan sau cu o cheie de lift. Pot să…

Rhyme zise calm: „Ascultă-mă. Picăturile care duc la lift au formă de lacrimă? Cu coada în direcţii diferite?”

— Trebuie să fie în lift! Uşa e mânjită. Moare, Rhyme! Vrei să mă asculţi?

„Lacrimile, Sachs? întrebă el pe un ton liniştitor. Sunt ca nişte

mormoloci?”

Ea privi în jos. Aşa era. Mormoloci perfecţi, cu cozile în toate direcţiile.

— Da, Rhyme, aşa sunt.

„Vezi unde se opresc.”

Asta era o nebunie, Innelman sângera în puţul ascensorului. Se uită la uşa metalică o clipă, se gândi să nu-l ia în seamă pe Rhyme, dar apoi se întoarse pe coridor.

În locul unde picăturile se opreau.

— Aici, Rhyme. Aici se opresc.

„Lângă o debara sau uşă?”

— Da, de unde ştii?

„Şi e încuiată pe dinafară?”

— Da.

Cum Dumnezeu poate să facă *asta?*

„Deci echipa de căutare a văzut zăvorul şi a trecut pe lângă uşă – Dansatorul nu prea putea să se încuie acolo pe dinafară. Atunci Innelman e acolo. Deschide uşa, Sachs. Foloseşte-le cleştele ca s-o deschizi, nu apăsa pe clanţă. E posibil să fi lăsat o amprentă. Şi, Sachs?”

— Da?

„Nu cred că a pus o bombă. Nu avea timp. Dar indiferent în ce stare e agentul, şi nu va fi într-una prea bună, ignoră-l o clipă şi vezi dacă nu e vreo capcană.”

— Bine.

„Îmi promiţi?”

— Da.

Scoase cleştele… desfăcu zăvorul… apăsă mânerul. Pistolul în mână. Apasă. Acum!

Uşa se deschise în interior.

Însă nu era nicio bombă sau capcană. Doar trupul lui John Innelman, palid şi plin de sânge, lipsit de cunoştinţă, rostogolindu-se la picioarele ei.

Ţipă încet:

— E aici. Am nevoie de medici! E tăiat foarte rău.

Sachs se aplecă deasupra lui. Doi medici şi nişte agenţi veniră în fugă, Dellray împreună cu ei, cu faţa schimonosită.

— Ce ţi-a făcut, John? Doamne, Dumnezeule!

Poliţistul cel slab rămase în spate în timp ce medicii se apropiară. Îi tăiară mare parte din haine şi examinară plăgile. Ochii lui Innelman erau pe jumătate deschişi, înceţoşaţi.

— Mai e…

— Abia dacă mai trăieşte.

Medicii îi legară rănile, îi puseră un garou la picior şi braţ şi o

perfuzie.

— Duceţi-l în ambulanţă. Trebuie să ne mişcăm. Repede!

Îl puseră pe o targă şi o luară repede pe coridor, însoţiţi de Dellray, cu capul plecat, mormăind de unul singur şi strângând ţigara stinsă între degete.

„Poate să vorbească? întrebă Rhyme. Vreun indiciu despre locul unde ar putea fi Dansatorul?”

— Nu. Nu era conştient. Nici nu ştiu dacă îl vor salva. Dumnezeule!

„Nu te impacienta, Sachs. Avem de analizat un loc al crimei. *Trebuie* să aflăm unde e Dansatorul, dacă mai e pe acolo. Du-te înapoi în magazie. Vezi dacă are uşi şi ferestre exterioare.”

Ea se duse şi întrebă mirată:

— Cum ai ştiut de debara?

„Din cauza direcţiei picăturilor. L-a târât pe Innelman înăuntru şi a înmuiat o cârpă în sângele lui. S-a dus la lift, scuturând cârpa. Picăturile s-au împrăştiat în direcţii diferite. De asta semănau cu nişte lacrimi. Şi, de vreme ce a încercat să ne ducă spre lift, ar trebui să căutăm ruta de ieşire în direcţia opusă. În magazie. Eşti acolo?”

— Da.

„Descrie-o.“

— Are o fereastră care dă în alee. Se pare că începuse să o desfacă. Dar a închis-o. Nu sunt uşi. Se uită pe geam. Nu se vede însă niciun poliţist de aici. Nu ştiu cum de şi-a dat seama.

„*Tu* nu vezi niciun poliţist, zise Rhyme cinic. Dar el a văzut. Acum, străbate camera în reţea şi vezi ce găseşti.”

Ea cercetă locul cu atenţie, mergând în reţea, apoi aspiră posibilele urme şi legă pungile cu grijă.

„Vezi ceva?”

Lumină pereţii cu lanterna şi descoperi două cărămizi ieşite în afară. Locul era îngust, dar cineva flexibil s-ar fi putut strecura pe acolo.

— Am găsit locul pe unde a ieşit, Rhyme. Prin perete. Nişte cărămizi nezidite.

„Nu deschide. Cheamă-i pe cei de la SWAT.“

Ea chemă câţiva agenţi care scoaseră cărămizile, luminând încăperea cu lanternele de pe puştile lor semiautomate H&K.

— Liber, zise unul dintre agenţi.

Sachs îşi scoase arma şi se strecură în spaţiul rece şi umed.

Era o rampă îngustă, plină de moloz, care ducea printr-o gaură în fundaţie. Apa picura. Avu grijă să calce pe bucăţi mari de ciment şi să nu atingă pământul umed.

„Ce vezi, Sachs? Spune-mi!“

Trecu lanterna PoliLight peste suprafeţele de care Dansatorul ar fi trebuit să se apuce, în mod logic, şi pe care ar fi trebuit să calce.

— Uau, Rhyme.

„Ce e?“

— Amprente. Urme proaspete… Stai. Şi amprente de mănuşi. Cu sânge. De la cârpă. Nu înţeleg. E ca o peşteră… Poate că şi-a scos mănuşile dintr-un anume motiv. Poate ca s-a gândit că e în siguranţă în tunel.

Apoi se uită în jos şi puse lumina ireală, de un galben-verzui, la picioare.

— O!

„Ce e?“

— Nu sunt amprentele lui. Mai e cu cineva.

„Cu cineva? De unde ştii?“

— Mai e un set de urme de paşi. Ambele sunt proaspete. Unele sunt mai mari. Duc în aceeaşi direcţie şi arată că fugeau. Doamne, Rhyme!

„Ce e?“

— Înseamnă că are un partener.

„Haide, Sachs. Paharul aproape că s-a umplut, adăugă Rhyme vesel. Înseamnă că vom avea probe duble pentru a-l găsi.“

— Eu mă gândeam, spuse ea înnegurată, că înseamnă că e de două ori mai periculos.

— Ce ai? întrebă Lincoln Rhyme.

Sachs se întorsese acasă la el şi cerceta împreună cu Mel Cooper probele prelevate de la locul crimei. Sachs şi cei de la SWAT merseră pe urmele de paşi până într-un tunel de acces al companiei de electricitate, unde pierduseră urma Dansatorului şi a tovarăşului său. Se părea că cei doi ieşiseră în stradă printr-o gură de canal.

Îi dădu lui Cooper amprenta pe care o găsise la intrarea în tunel. Acesta o scană în calculator şi o trimise agenţilor federali pentru a o căuta.

Apoi ţinu în sus două amprente electrostatice pentru ca Rhyme să le examineze.

— Acestea sunt urmele de paşi din tunel. Asta e a Dansatorului. Ridică una dintre folii – transparentă, ca o radiografie. Se potriveşte cu amprenta din cabinetul psihologului de la primul etaj.

— Poartă pantofi obişnuiţi, de fabrică, zise Rhyme.

— M-aş fi gândit că are bocanci militari, murmură Sellitto.

— Nu, asta ar fi prea evident. Pantofii muncitoreşti au tălpi de cauciuc să nu alunece şi flecuri metalice. Sunt la fel de buni ca bocancii dacă nu ai nevoie de susţinerea gleznelor. Arată-mi-o pe cealaltă mai bine, Sachs!

Pantofii mai mici erau foarte uzaţi la tocuri şi la mijloc, în cel drept era o gaură mare şi prin ea se zărea reţeaua de riduri a pielii.

— Nu poartă ciorapi. E posibil ca prietenul lui să fie un om al străzii.

— De ce a adus pe cineva cu el? întrebă Cooper.

— Nu ştiu, răspunse Sellitto. Se zice că lucrează mereu singur. Se foloseşte de oameni, dar nu are încredere în ei.

„Exact de asta am fost şi eu acuzat“, se gândi Rhyme. Spuse:

— Şi să lase amprente la locul faptei? Tipul ăsta nu e profesionist. Probabil, are ceva care îi trebuie Dansatorului.

— De exemplu, o cale de a ieşi din clădire, sugeră Sachs.

— Poate că asta e.

— Şi probabil că e deja mort, continuă ea.

Probabil, încuviinţă Rhyme în tăcere.

— Amprentele, zise Cooper. Sunt destul de mici. Cred că poartă 41.

Mărimea tălpii nu corespunde neapărat cu mărimea pantofilor şi nu aduce prea multe date referitoare la statura persoanei care-i poartă, dar era rezonabil să tragă concluzia că partenerul Dansatorului era mic de înălţime.

Întorcându-se la probe, Cooper puse mostre pe o lamelă şi o aşeză sub microscop. Transferă imaginea pe computerul lui Rhyme.

— Modul de comandă, cursor stânga, rosti Rhyme în microfon. Stop. Dublu clic. Examină monitorul computerului. Mortar de la cărămizi. Praf şi mizerie… De unde ai asta, Sachs?

— Am răzuit-o din jurul cărămizilor şi am aspirat podeaua tunelului. Am găsit, de asemenea, un loc în spatele unor cutii unde se pare că cineva a stat ascuns.

— Bine. Mel, tratează chimic. Sunt multe chestii aici pe care nu le recunosc.

Cromatograful pomi, separând compuşii şi trimiţând vaporii rezultaţi în spectometru pentru a fi identificaţi. Cooper examina ecranul.

Pufni surprins.

— Mă mir că prietenul lui e în stare să meargă.

— Poţi să fii mai precis, Mel?

— E o farmacie ambulantă. Avem secobarbital, fenobarbital, dexedrină, amobarbital, meprobamat, clordiazepoxid, diazepam.

— Dumnezeule, murmură Sellitto. Barbiturice, dextroamfetamine…

Cooper continuă:

— Lactoză şi zaharoză, de asemenea. Calciu, vitamine, enzime din produse lactate.

— Lapte praf pentru sugari, murmură Rhyme. Traficanţii folosesc linguriţa pentru a împărţi drogul.

— Deci Dansatorul şi-a luat un drogat pe post de ajutor. Al naibii!

Sachs zise:

— Cabinetele medicale de acolo… Tipul ăsta probabil că fura din ele.

— Conectează-te la FINEST, spuse Rhyme. Scoate lista cu toţi

drogaţii pe care îi avem.

Sellitto râse.

— Va fi la fel de lungă ca şi Paginile Aurii, Lincoln.

— Nimeni n-a zis c-o să fie uşor, Lon.

Dar înainte să dea telefon, Cooper primi un e-mail.

— Nu te mai deranja.

— Cum?

— Raportul AFIS privitor la amprente? Tehnicianul indică pe ecran. Oricine o fi tipul ăsta, nu e înregistrat în New York City, în stat sau în NCIC.

— La dracu'! pufni Rhyme. Se simţea urmărit de blestem. Nu putea să fie puţin mai uşor? Zise încet: Alte urme?

— Ceva aici, arătă Cooper. O bucăţică de faianţă albastră, cu mortar pe spate, prinsă de ceva ce pare a fi beton.

— Să vedem.

Cooper puse mostra la microscop.

Cu gâtul tremurând, aproape cuprins de un spasm, Rhyme se aplecă în faţă şi o studie cu atenţie.

— Bine. Faianţă veche cu mozaic. Porţelan, decorat, pe bază de plumb. Veche de şaizeci-şaptezeci de ani, cred. Dar asta a fost tot ce-a putut să deducă. Altceva? zise el încet.

— Nişte fire de păr.

Cooper le puse pe lamelă. Se aplecă asupra microscopului.

Rhyme examină şi el firele subţiri.

— De animal, anunţă el.

— Iar pisici? întrebă Sachs.

— Să vedem, zise Cooper din spatele ocularului.

Dar nu era păr de pisică. Era de rozătoare.

— Şobolan, anunţă Rhyme. *Rattus norvegicus.* Obişnuitul şobolan de canal.

— Să mergem mai departe. Ce e în punga aia, Sachs? întrebă Rhyme ca un copil flămând care se uită la ciocolata dintr-o vitrină. Nu, nu. Acolo. Aia, da.

În pungă era o bucată de hârtie cu o pată maro, abia vizibilă.

— Am găsit asta în cărămida pe care a mutat-o din loc. Cred că o avea în mână. Nu are amprente, dar urma poate să fi fost lăsată de palmă.

— De ce crezi asta?

— Pentru ca m-am murdărit pe mână şi am împins o altă cărămidă. Urma e la fel.

„Asta e Amelia mea", cugetă el. O clipă, mintea îi zbură la noaptea trecută – ei doi stând împreună în pat. Îndepărtă gândul.

— Ce e, Mel?

— Se pare că e grăsime, impregnată cu praf, mizerie, fragmente de

lemn, bucăţele de material organic. Carne de animal, cred. Toate foarte vechi. Uită-te aici, în colţul de sus.

Rhyme examină nişte fire argintii de pe ecranul calculatorului.

— Metal. Desprins de pe ceva. Tratează-l chimic. Să ştim sigur.

Cooper făcu întocmai.

— Petrochimic, răspunse el. Rafinat brut, fără aditivi… Conţine fier cu urme de mangan, silicon şi carbon.

— Stai, strigă Rhyme. Alte elemente – crom, cobalt, cupru, nichel, wolfram?

— Nu.

Rhyme se uită în tavan.

— Metalul? E oţel vechi, fabricat din fontă brută într-un furnal Bessemer. Dacă ar fi nou, ar avea şi alte materiale în el.

— A, şi uite şi altceva. Gudron de cărbune.

— Creozot! strigă Rhyme. L-am prins. E prima mare greşeală a Dansatorului. Partenerul lui e o hartă ambulantă a oraşului.

— Care ne arată ce? întrebă Sachs.

— Care ne arată metroul. Grăsimea e veche, oţelul e de la armături şi traversele de cale ferată vechi, creozotul e de la noduri. A, şi fragmentul de faianţă e de la un mozaic. Multe din staţiile vechi aveau faianţă – aveau imagini reprezentative pentru acea zonă.

Sachs zise:

— Aşa e, staţia de metrou Astor Place are mozaicuri cu animalele pe care le vindea John Jacob Astor.

— Faianţă porţelanată lipită cu mortar. Deci de asta are Dansatorul nevoie de el. Un loc unde să se ascundă. Prietenul Dansatorului e probabil un drogat fără adăpost, care trăieşte în vreun triaj sau tunel abandonat ori vreo staţie de metrou.

Rhyme îşi dădu seama că toţi se uitau la umbra unui bărbat aflat în pragul uşii. Tăcu.

— Dellray? rosti Sellitto nesigur.

Cu faţa întunecată şi sumbră, Fred Dellray privea pe fereastră.

— Ce este? întrebă Rhyme.

— Innelman, asta e. L-au cusut. Trei sute de înţepături. Dar a fost prea târziu. Pierduse prea mult sânge. Tocmai a murit.

— Îmi pare rău, zise Sachs.

Agentul ridică mâinile cu degetele lungi şi subţiri ca nişte ţepi.

Toată lumea din cameră ştia de partenerul de-o viaţă al lui Dellray – cel ucis de o bombă în clădirea federală din Oklahoma City. Iar Rhyme se gândi şi el la Tony Panelli – răpit în centrul oraşului în urmă cu câteva zile. Probabil deja mort, singurul indiciu al locului unde s-ar fi putut găsi fiind firele ciudate de nisip.

Şi acum, un alt prieten al lui Dellray murise.

Agentul păşi cu un mers ameninţător.

— Ştii de ce a fost înjunghiat Innelman, nu?

Toţi ştiau; nimeni nu răspunse.

— O diversiune. Ăsta a fost singurul motiv. Să nu-i putem adulmeca urma. Îţi vine să crezi? O diversiune nenorocită. Se opri brusc din mers. Se uită la Rhyme, cu ochii săi negri înfricoşători. Ai vreun indiciu, Lincoln?

— Nu prea multe.

Îi explică despre prietenul drogat şi fără adăpost, despre ascunzătoarea de la metrou. Undeva.

— Asta e tot?

— Mă tem că da. Dar mai avem nişte probe să le cercetăm.

— Probe, şopti Dellray cu dispreţ. Se îndreptă spre uşă, dar se opri. Să distragă atenţia. Niciun motiv să-l omoare. Absolut niciunul.

— Fred, stai… avem nevoie de tine.

Dar agentul nu auzi sau, dacă auzi, îl ignoră pe Rhyme. Ieşi din cameră.

O clipă mai târziu, uşa de la intrare se închise cu zgomot.

21

— Casă, dulce casă, zise Jodie.

O saltea şi două cutii cu haine vechi, conserve de mâncare. Reviste – *Playboy* şi *Penthouse* şi nişte publicaţii porno ieftine la care Stephen se uită cu dezgust. O carte sau două. Staţia de metrou fetidă unde locuia Jodie, undeva în centru, fusese închisă în urmă cu zeci de ani şi înlocuită cu una în susul străzii.

Un loc bun pentru viermi, se gândi Stephen posac, apoi alungă imaginea din minte.

Intraseră în staţia micuţă de pe platforma inferioară. Ajunseseră până aici – probabil o distanţă de trei sau patru kilometri de casa pentru protecţia martorilor – mergând doar prin subteran, prin subsolurile clădirilor, tunele, ţevi de canalizare imense şi ţevi de canalizare mai mici. Lăsând o urmă falsă – un capac de canal deschis. Intraseră în cele din urmă în tunelul metroului şi umblaseră destul, deşi Jodie nu era deloc în formă şi gâfâia, încercând să ţină pasul cu mersul grăbit al lui Stephen.

Staţia avea o uşă care dădea în stradă, blocată prin interior. Raze de lumină prăfuită se strecurau printre şipci. Stephen se uită afară, la cerul înnorat de primăvară. Era o parte săracă a oraşului. În colţurile străzilor erau lucruri aruncate, sticle de Thunderbird şi Colt 44 erau împrăştiate pe trotuar şi la tot pasul se vedeau capace de plastic. Un şobolan enorm mesteca ceva cenuşiu pe alee.

Stephen auzi un zgomot în spate şi se întoarse; era Jodie, care vărsa o mână de pastile furate în nişte cutii pentru cafea. Stătea aplecat, aranjându-le cu atenţie. Stephen scotoci prin ghiozdan şi găsi telefonul celular. Sună la apartamentul Sheilei. Se aştepta să răspundă robotul, dar o voce înregistrată îl anunţă că numărul era defect.

O, nu…

Era uimit.

Asta însemna că rucsacul cu mina antipersonal explodase în apartamentul Sheilei. Şi *asta* însemna că descoperiseră că a fost acolo. Cum dracu' reuşiseră?

— Te simţi bine? întrebă Jodie.

Cum?

Lincoln, Regele Viermilor. Iată cum!

Lincoln, faţa albă, de vierme, uitându-se pe fereastră…

Palmele lui Stephen începură să transpire.

— Hei?

Stephen ridică privirea.

— Pari…

— N-am nimic, răspunse Stephen scurt.

Nu-ţi mai face griji, îşi spuse. *Dacă a explodat, explozia a fost suficient de puternică încât să distrugă apartamentul şi orice urmă a ta. E în regulă. Eşti în siguranţă. Nu te vor găsi niciodată, nu te vor prinde niciodată. Viermii nu vor ajunge la tine…*

Îl privi pe Jodie care zâmbea curios. Senzaţia de piele de găină dispăru.

— Nimic, zise el. Doar o schimbare de planuri.

Închise telefonul.

Stephen deschise din nou ghiozdanul, numără 5 000 de dolari.

— Uite-ţi gologanii.

Jodie era hipnotizat de bani. Ochii îi clipeau şi se uita când la bancnote, când la faţa lui Stephen. Întinse o mână subţire, tremurătoare şi luă cele cinci mii cu grijă, ca şi cum se puteau nărui dacă le ţinea prea tare.

În timp ce înşfăca banii, Jodie atinse mâna lui Stephen. Chiar şi prin mănuşă, criminalul simţi o undă de şoc – ca atunci când fusese înjunghiat în burtă cu un cuţit – neaşteptată, dar nedureroasă. Stephen dădu drumul banilor şi, uitându-se în altă parte, spuse:

— Dacă mă ajuţi din nou, îţi mai dau zece.

Pe faţa roşie şi buhăită a bărbatului apăru un zâmbet precaut. Inspiră adânc şi vârî mâna într-una dintre cutiile pentru cafea.

— Devin… nu ştiu… nervos. Găsi o pastilă şi o înghiţi. Barbiturice. Te fac să te simţi bine. Te fac să te simţi în largul tău. Vrei una?

— Hm…

Soldat, bărbaţii mai beau câteodată?

Nu ştiu, domnule.

Află că da. Hai, ia una.

— Nu cred că…

Ia un pahar, Soldat. E un ordin.

Păi, domnule…

Doar nu eşti o smiorcăită mică, nu, Soldat? Ai codiţe?

Eu… Nu, domnule, nu am.

Atunci bea, Soldat.

Să trăiţi, am înţeles, domnule.

Jodie repetă:

— Vrei una?

— Nu, şopti Stephen.

Jodie închise ochii şi se întinse.

— Zece… mii… Şi, după o clipă, îl întrebă: L-ai omorât, nu?

— Pe cine? întrebă Stephen.

— Pe poliţistul ăla, acolo? Hei, vrei nişte suc de portocale?

— Pe poliţistul ăla din subsol? *Poate* că l-am omorât. Nu ştiu. Nu mă interesează asta.

— A fost greu? Adică, nu că vreau să mă bag, dar sunt curios. Suc de portocale? Eu beau mult. Pastilele îţi fac sete. Ţi se usucă gura.

— Nu. Cutia părea murdară. Poate că se urcaseră viermi pe ea. Poate că intraseră chiar şi *în* ea… Îl cuprinse un fior. Ai apă de la robinet aici?

— Nu. Dar am nişte sticle. Poland Spring. Am furat o ladă de la A&P.

Piele de găină.

— Vreau să mă spăl pe mâini.

— Da?

— Să mă spăl de sânge. Mi-am udat mănuşile.

— A. Uite, aici. De ce porţi mănuşi mereu? Amprentele?

— Exact.

— Ai fost în armată, nu? Mi-am dat seama.

Stephen se pregăti să spună o minciună, dar se răzgândi brusc. Zise:

— Nu. Sau aproape că am fost. În marină. Urma să mă înrolez. Tatăl meu vitreg a fost în marină şi voiam să mă înrolez şi eu.

— *Semper Fi.*

— Exact.

Se făcu linişte, iar Jodie îl privi aşteptând.

— Ce s-a întâmplat?

— Am încercat să mă înrolez, dar nu m-au primit.

— Ce prostie. Nu te-au primit? Ai fi un soldat pe cinste. Jodie îl măsură pe Stephen din cap până în picioare, cu un aer aprobator. Eşti puternic. Ai muşchi. Eu, râse, nu mă antrenez deloc, decât când fug de negrotei sau de copiii care vor să mă bată. Şi, oricum, sunt prins de fiecare dată. În plus, arăţi bine. Aşa cum trebuie să arate soldaţii. Cum arată soldaţii din filme.

Stephen simţi că viermii se îndepărtează şi, Dumnezeule, începuse să roşească. Se uită în podea.

— Nu ştiu ce să zic de asta.

— Ei, haide. Pun pariu că prietena ta crede că arăţi bine.

Iar pielea de găină. Puţin. Viermii începură să se mişte.

— Păi…

— Nu ai prietenă?

Stephen schimbă subiectul:

— Ai apa aia?

Jodie arătă spre bax. Stephen deschise două sticle şi începu să se spele pe mâini. În mod normal, ura ca altcineva să se uite la el când făcea asta. Când era privit în timp ce se spăla, i se făcea pielea ca de găină, iar viermii apăreau. Dar, dintr-un motiv oarecare, nu-l deranja să fie privit de Jodie.

— Nu ai prietenă, nu?

— Acum nu, îi explică Stephen cu precauţie. Nu sunt homo sau ceva de genul ăsta, dacă la asta te gândeai.

— Nu, nu mă gândeam.

— Nu cred în moda asta. Nu cred că tatăl meu vitreg avea dreptate – că SIDA e felul în care Dumnezeu se descotoroseşte de homosexuali. Fiindcă dacă asta ar dori Dumnezeu, ar fi deştept şi ar scăpa de ei pur şi simplu, de poponari, vreau să zic. N-ar lăsa ca şi oamenii normali să rişte să se îmbolnăvească.

— Pare logic, zise Jodie cu mintea înceţoşată. Nici eu nu am o prietenă. Râse jalnic. Şi cum aş putea să am? Nu? Ce am eu? Nu arăt bine, ca tine, nu am bani… Sunt doar un drogat nenorocit, asta-i tot.

Stephen simţi cum îi arde faţa şi se frecă mai tare.

Freacă pielea, da, da, da…

Viermii, viermii, să plece…

Privindu-şi mâinile, Stephen continuă:

— Treaba e ca în ultima vreme am fost pus într-o situaţie în care nu am fost… nu am putut să fiu interesat de femei ca majoritatea bărbaţilor. Dar e o stare temporară.

— Temporară, repetă Jodie.

Urmări cu privirea bucata de săpun, ce semăna cu un prizonier care încearcă să scape.

— Temporară. Pentru că trebuie să fiu vigilent. La serviciu, vreau să zic.

— Sigur. Vigilent.

Freacă, freacă, săpunul e înspumat ca un nor de furtună.

— Ai omorât vreodată un poponar? întrebă Jodie, curios.

— Nu ştiu. Pot să-ţi spun că nu am omorât niciodată pe cineva *pentru că e* homosexual. N-ar avea nicio logică. Mâinile lui Stephen îl furnicau şi îl mâncau. Frecă mai tare, fără să-l privească pe Jodie. Se simţi brusc cuprins de un sentiment ciudat – că vorbeşte cu cineva care ar putea să-l înţeleagă. Vezi, eu nu omor oameni doar ca să-i omor.

— Bine, zise Jodie. Dar dacă un beţiv vine la tine pe stradă şi te împinge şi-ţi zice, nu ştiu, „… mă-tii de poponar”? L-ai omorî, nu? Să zicem că nu te-ar vedea nimeni.

— Dar… păi un poponar n-ar fi deranjat de o asemenea înjurătură, nu?

Jodie clipi şi râse.

— Asta a fost bună.

„Tocmai am făcut o glumă?” se întrebă Stephen. Zâmbi, mulţumit că Jodie fusese impresionat.

Jodie continuă:

— Bine, să zicem că-ţi spune doar „… mă-tii”.

— Bineînţeles că nu l-aş omorî. Şi să-ţi spun ceva, dacă tot vorbeşti de poponari, să vorbim şi despre negrotei şi jidani. Nu aş omorî un negrotei decât dacă aş fi plătit să omor pe cineva care, întâmplător, e negru. Probabil că există motive pentru care negrii n-ar trebui să trăiască, sau cel puţin n-ar trebui să trăiască în ţara asta. Tatăl meu vitreg ştia o grămadă de motive dintr-astea. Sunt de acord cu el, în general. Simţea acelaşi lucru şi pentru jidani, dar aici nu sunt de acord cu el. Jidanii sunt soldaţi buni. Eu îi respect. Continuă: Vezi, treaba cu omorâtul e doar o afacere, doar atât. Uită-te la Kent State. Eram doar un copil atunci, dar tatăl meu vitreg mi-a povestit. Ai auzit de Kent State? Studenţii ăia care au fost împuşcaţi de Garda Naţională?

— Sigur. Ştiu.

— Acum, să fim sinceri, nu-i pasă nimănui că studenţii ăia au murit, nu? Dar din punctul meu de vedere, a fost o prostie să fie împuşcaţi. Pentru că nu avea niciun scop, nu? Niciunul. Dacă voiai să opreşti mişcarea, sau orice o fi fost, trebuia să ţinteşti în conducători şi să-i elimini. N-ar fi fost uşor. Te infiltrezi, evaluezi, delegi, izolezi, elimini.

— Aşa ucizi tu?

— Te infiltrezi în zonă. Evaluezi dificultatea omorului şi eventualele obstacole. Delegi operaţiunea de deturnare a atenţiei tuturor de la victimă – faci să pară că îi vei ataca dintr-o direcţie, dar se va dovedi că nu e vorba decât de un curier, un lustragiu ori ceva de genul ăsta, şi, între timp, tu vii din spatele victimei Apoi o izolezi şi o elimini.

Jodie sorbi din sucul de portocale. Într-un colţ erau zeci de cutii goale de suc de portocale. Părea că trăieşte doar cu asta.

— Ştii, spuse el ştergându-se la gură cu mâneca, ai zice că ucigaşii profesionişti sunt nebuni. Dar tu nu pari nebun.

— Nu cred că sunt nebun, rosti Stephen sec.

— Oamenii pe care îi omori sunt răi? Adică escroci, mafioţi sau aşa ceva?

— Păi, au făcut ceva rău celor care mă angajează să-i omor.

— Şi asta înseamnă că sunt răi?

— Da.

Jodie râse prosteşte, cu ochii pe jumătate închişi.

— Păi, unii ar zice că nu aşa îţi dai seama care e bun şi care e rău.

— Bine, atunci care e bun şi care e rău? răspunse Stephen. Nu fac nimic diferit de ce face Dumnezeu. Şi oameni buni, şi oameni răi mor într-un accident de tren şi nimeni nu se ia de Dumnezeu din cauza asta. Unii ucigaşi profesionişti îşi numesc victimele „ţinte” sau „subiecţi”. Am auzit că unul le spune „cadavre”. Chiar şi înainte să le omoare. Cum ar fi „Cadavrul iese din maşină. Îl ţintesc”. Cred că-i e mai uşor să se gândească la victime în felul ăsta. Mie unuia nu-mi pasă. Le spun cum sunt. Acum îi urmăresc pe Prieten şi pe Soţie. Deja l-am omorât pe Soţ. Eu aşa mă gândesc la ei. Sunt doar nişte oameni

pe care-i omor, nimic altceva. Nu e mare chestie.

Jodie medită la ce auzise şi spuse:

— Ştii ceva? Nu cred că eşti rău. Şi ştii de ce?

— De ce?

— Pentru că rău e cineva care pare nevinovat, dar se dovedeşte că e tocmai invers. Tu eşti exact aşa cum eşti. Şi cred că asta înseamnă să fii bun.

Stephen îşi trecu mâna peste unghiile frecate. Simţea că roşeşte din nou. Nu i se mai întâmplase asta de ani de zile. În cele din urmă, întrebă:

— Ţi-e frică de mine, nu?

— Nu, zise Jodie. N-aş vrea să fii duşmanul meu. Nu, domnule, n-aş vrea asta. Dar mă simt ca şi cum am fi prieteni. Nu cred că o să-mi faci vreun rău.

— Nu, zise Stephen. Suntem parteneri.

— Ai vorbit despre tatăl tău vitreg. Mai trăieşte?

— Nu, a murit.

— Îmi pare rău. Când ai pomenit de el, mi-am adus aminte de taică-meu – şi el a murit. Zicea că lucrul pe care îl apreciază cel mai mult pe lumea asta e măiestria. Îi plăcea să vadă cum un om cu talent îşi dă toată silinţa. Cam aşa eşti şi tu.

— Măiestrie, repetă Stephen, cuprins dintr-odată de nişte sentimente inexplicabile. Îl privi pe Jodie cum ascunde banii într-o crăpătură a saltelei. Ce ai de gând să faci cu banii?

Jodie se ridică şi se uită la Stephen cu nişte ochi tâmpi, dar sinceri.

— Vrei să-ţi arăt ceva?

Drogurile îi făceau vocea să tremure.

— Da.

Scoase o carte din buzunar. Se numea *Gata cu dependenţa.*

— Am furat-o dintr-o librărie din Saint Marks Place. E pentru oamenii care nu mai vor să fie, ştii tu, beţivi sau drogaţi. E foarte bună. Zice de nişte clinici unde te poţi duce. Am găsit una în New Jersey. Te duci acolo şi stai o lună – o lună întreagă –, dar când ieşi, eşti curat. Se zice că e adevărat.

— Asta-i bine, comentă Stephen. Sunt de acord cu asta.

— Mda, zise Jodie cu o faţă lungă. Costă paişpe mii.

— Pe bune?

— Pentru *o* lună. Îţi vine să crezi?

— Cineva câştigă bani buni aici. Stephen fusese angajat pentru 150 000 de dolari, dar nu-i spuse acest lucru lui Jodie, noul lui partener şi prieten.

Jodie oftă şi se şterse la ochi. Se părea că drogurile îl făceau plângăcios. Ca şi tatăl lui Stephen când bea. „Toată viaţa mea e o mare porcărie, zicea el. M-am dus la facultate. O, da. Nu m-am

descurcat prea rău. O vreme am predat. Am lucrat pentru o firmă. Apoi mi-am pierdut slujba. Totul s-a dus dracului. Mi-am pierdut apartamentul… Am avut mereu probleme cu pastilele. M-am apucat de furat… La dracu'…“

Stephen se aşează lângă el.

— O să-ţi câştigi banii şi o să te duci la clinica aia. O s-o iei de la început.

Jodie zâmbi confuz.

— Taică-meu zicea o chestie, ştii? Când ai ceva greu de făcut. Zicea, nu te gândi la partea grea ca la o problemă, gândeşte-te la ea ca la un factor. Ceva la care să meditezi. Se uita în ochii mei şi-mi spunea: „Nu e o problemă, e doar un factor“. Încerc să ţin minte asta.

— Nu e o problemă, e doar un factor, repetă Stephen. Îmi place.

Stephen puse mâna pe piciorul lui Jodie pentru a-i arăta că vorbeşte serios.

Soldat, ce dracului faci?

Domnule, sunt ocupat acum, voi raporta mai târziu.

Soldat…

Mai târziu, domnule!

— În cinstea ta, zise Jodie.

— Nu, în cinstea ta, replică Stephen.

Şi dădură noroc, cu apă minerală şi suc de portocale, în cinstea ciudatei lor alianţe.

22

Un labirint.

Reţeaua de metrou din New York City se întinde pe mai bine de 400 de kilometri şi include vreo douăsprezece tunele separate care întretaie patru din cele cinci zone (în afară doar de Staten Island, deşi locuitorii insulei au, desigur, faimosul feribot).

Un satelit putea să localizeze mai repede o navă rătăcită în Atlanticul de nord decât putea echipa lui Lincoln Rhyme să găsească doi oameni ascunşi în metroul newyorkez.

Criminalistul, Sellitto, Sachs şi Cooper studiau o hartă a reţelei, lipită fără îndemânare pe peretele din locuinţa lui Lincoln Rhyme. Privirea lui Rhyme cerceta liniile de diferite culori ce reprezentau diverse rute, albastru pentru Eighth Avenue, verde pentru Lex, roşu pentru Broadway.

Rhyme avea o relaţie specială cu atât de complicatul sistem subteran. Se afla pe şantierul unui tunel aflat în construcţie când se desprinsese o grindă de stejar care îi zdrobise coloana vertebrală – tocmai când zicea „A!“ şi se apleca în faţă să ridice o fibră, aurie ca părul unui înger, de pe corpul unei victime ucise.

Totuşi, chiar şi înainte de accident, metrourile jucaseră un rol important în viaţa criminalistului de la NYPD. Rhyme le studiase cu atenţie când conducea IRD-ul, deoarece acopereau atât de mult teren şi încorporaseră atât de multe tipuri de materiale de construcţie de-a lungul anilor, încât puteai stabili adesea prezenţa unui criminal pe o anume linie de metrou, poate chiar în staţia lângă care locuia, totul doar pe baza unor probe relevante. Rhyme colecţionase ani în şir mostre de la metrou – unele datând chiar din secolul trecut. (În anii 1860, Alfred Beach, cel care scotea *New York Sun* şi *Scientific American,* hotărâse să adapteze la transportul uman ideea transmiterii corespondenţei prin mici tuburi pneumatice.)

Rhyme ceru computerului să formeze un număr şi, în câteva clipe, era conectat cu Sam Hoddleston, şeful Autorităţii poliţieneşti pentru tranzit. Ca şi NYPD, erau poliţişti obişnuiţi din New York, doar că se ocupau de sistemul de transport. Hoddleston îl cunoştea pe Rhyme de mult, iar criminalistul parcă-l putu auzi, în tăcerea de după ce se prezentă, cum se gândea; Hoddleston, ca mulţi dintre foştii lui colegi, nu ştia că Rhyme aproape se întorsese din morţi.

„Să închidem vreo linie? întrebă Hoddleston după ce Rhyme îl puse pe scurt la curent cu Dansatorul şi partenerul acestuia. Să cercetăm

zona?”

Sellitto auzi întrebarea în difuzor şi clătină din cap.

Rhyme fu de acord.

— Nu vrem să ne arătăm cărţile. În orice caz, credem că e într-o zonă părăsită.

„Nu sunt prea multe staţii dezafectate, zise Hoddleston. Dar sunt o sută de linii secundare şi depouri părăsite. Altfel, ce mai faci, Lincoln? Eu…“

— Bine, Sam, sunt bine, zise Rhyme repede, evitând întrebarea, aşa cum făcea de obicei. Apoi adăugă: Ştii, ne gândeam – credem că probabil vor merge pe jos. Se vor feri de trenuri. Aşa că bănuim că sunt în Manhattan. Avem o hartă aici şi avem nevoie de ajutorul tău să mai reducem din posibilităţi.

„Cu orice vă pot ajuta”, zise şeful.

Rhyme nu-şi mai amintea cum arată. După voce, părea slab şi atletic, dar apoi se gândi că el însuşi putea să pară un zeu cuiva care nu-i putea vedea trupul vătămat.

Rhyme trecu acum în revistă restul probelor găsite de Sachs în clădirea de lângă casa pentru protecţia martorilor – probele lăsate de partenerul Dansatorului.

Îi spuse lui Hoddleston:

— Noroiul are un conţinut înalt de umiditate şi e plin de feldspat şi nisip cuarţos.

„Ţin minte că ai fost mereu pasionat de noroi, Lincoln.”

— Pământul e foarte util, zise el, apoi continuă: puţină rocă, iar cea care există nu e măcinată sau ciobită, nu conţine calcar sau micaşist de Manhattan. Aşa că vorbim despre centru. Şi, după cantitatea particulelor de lemn vechi, probabil mai aproape de Canal Street.

La nord de Twenty-seventh Street, roca de bază e aproape de suprafaţa Manhattan-ului. La sud, pământul conţine rocă sterilă, nisip şi humă şi e foarte umed. Când muncitorii au săpat metroul, cu ani în urmă, pământul moale din jurul Canal Street tot inunda puţul. De două ori pe zi, toate lucrările trebuiau să înceteze în timp ce se pompa apa din tunel, iar pereţii erau întăriţi cu grinzi care, de-a lungul anilor, putreziseră în pământ.

Hoddleston nu era optimist. Deşi informaţiile lui Rhyme limitau aria geografică, explică el, existau zeci de tuneluri de legătură, platforme de transfer şi chiar porţiuni de staţii care fuseseră închise de-a lungul anilor. Unele dintre ele erau la fel de sigilate şi de uitate ca şi mormintele egiptene. Ani buni după moartea lui Alfred Beach, muncitorii care construiau o linie nouă de metrou dăduseră de un perete şi, dincolo de el, descoperiseră tunelul original, abandonat demult, cu sala de aşteptare opulentă, care includea ornamente murale, un pian mare şi un acvariu enorm.

„Există probabilitatea să doarmă în staţii funcţionale sau între staţii?“ întrebă Hoddleston.

Sellitto clătină din cap.

— Nu e profilul lui. E un drogat. Vrea să fie un loc ascuns.

Rhyme îi povesti apoi lui Hoddleston despre mozaicul turcoaz.

„Imposibil de spus de unde provine, Lincoln. Tot metroul a fost redecorat, aşa că e plin peste tot de praf de faianţă şi mortar. Cine ştie de unde putea să le ia?“

— Dă-mi un număr, şefule, zise Rhyme. Despre câte puncte e vorba?

„Aş zice douăzeci de locaţii, se auzi vocea puternică a lui Hoddleston. Poate ceva mai puţin.“

— Of, murmură Rhyme. Trimite-ni-le prin fax pe cele mai probabile.

„Sigur. Când ai nevoie de ele? Dar, înainte ca Rhyme să răspundă, Hoddleston continuă: Ştiu. Îmi aduc aminte din vremurile de altădată, Lincoln. Vrei să fie gata ieri“.

— Săptămână trecută, glumi Rhyme, nerăbdător pentru că, în loc să-şi noteze, şeful pălăvrăgea.

Cinci minute mai târziu, faxul bâzâi. Thom puse bucata de hârtie în faţa lui Rhyme. Conţinea cincisprezece puncte din reţeaua metroului.

— Bine, Sachs, la treabă.

Ea încuviinţă, iar Sellitto îi sună pe Haumann şi pe Dellray pentru a începe munca cu echipele de la C&S. Rhyme sublinie:

— Amelia, tu stai în spate acum, da? Tu investighezi doar locul crimei, da? Doar locul crimei.

Pe o bordură, în centrul Manhattan-ului, stătea Leon Momeală. Lângă el stătea Omul Urs – poreclit aşa pentru că trăgea după el un căruţ plin cu zeci de animale de pluş care, chipurile, erau de vânzare, deşi doar nişte părinţi psihopaţi ar fi cumpărat una dintre jucăriile zdrenţuroase şi murdare pentru copiii lor.

Leon şi Omul Urs locuiau împreună – adică împărţeau o alee de lângă Chinatown – şi trăiau din împărţit pliante, vânzare de sticle goale şi escrocherii mărunte şi inofensive.

— Moare, omule, zise Leon.

— Ba nu, are vise urâte, aia e, răspunse Omul Urs, legănând căruţul de parcă încerca să adoarmă urşii.

— Tre’ să scoatem banu’, să chemăm salvarea aici.

Leon şi Omul Urs se uitau vizavi, înspre alee. Acolo zăcea un alt om al străzii, negru, cu o înfăţişare bolnăvicioasă, cu o faţă agitată şi urâtă – deşi îşi pierduse cunoştinţa. Hainele îi erau toate numai zdrenţe.

— Tre’ să chemăm pe cineva.

— Hai să ne uităm.

Traversară strada, iuţi ca nişte şoareci.

Bărbatul era piele şi os – SIDA, probabil, de unde deduseră că folosea heroină – şi foarte murdar. Chiar şi Leon şi Omul Urs se spălau din când în când în fântâna din Washington Square Park sau în laguna din Central Park, în ciuda porumbeilor. Purta nişte jeanşi zdrenţuroşi, şosete îmbâcsite, fără pantofi şi o jachetă veche şi murdară pe care scria *Cats… The Musical.*

Îl priviră o clipă. Când Leon încercă să-i atingă piciorul, Pisică se trezi şi se ridică, îngheţându-i cu o privire ciudată.

— Cine dracu' sunteţi? Cine dracu' sunteţi?

— Hei, omule, eşti bine?

Se traseră doi metri în spate.

Pisică tremura, cu mâinile în jurul burţii. Tuşi îndelung, iar Leon şopti:

— Pare prea al dracului ca să fie bolnav, vezi?

— Mi-e frică. Hai să mergem.

Omul Urs voia să se întoarcă la căruţul lui.

— Am nevoie de ajutor, şopti Pisică. Îs rănit.

— E un cabinet acolo pe…

— Pisică nu merge la niciun *cabinet,* zise Pisică, de parcă l-ar fi insultat.

Deci avea cazier şi, pe stradă, să nu te duci la doctor când erai atât de bolnav însemna că aveai un cazier foarte urât. Mai ales pentru crimă. Da, individul ăsta chiar avea probleme.

— Îmi trebuie medicamente. Aveţi ceva? Vă plătesc. Am bani.

Ceea ce, în mod normal, n-ar fi crezut, doar că Pisică aduna conserve. Şi se pricepea foarte bine la asta, după cum vedeau. Lângă el era o sacoşă enormă de cutii de sucuri şi bere adunate din gunoaie. Leon le ochi cu invidie. Trebuie să-i fi luat două zile să adune atâtea. Făceau treizeci, patruzeci de verzişori.

— N-avem nimica. Nu ne ocupăm cu aşa ceva. Cu de-astea.

— Cu pastile, vrea să zică.

— Vrei sticle? De-alea bune. Am unele foarte bune. Facem schimb – îţi dau o sticlă pentru cutiile…

Pisică dădu dintr-o mână.

— Nu vreau nicio sticlă nenorocită. Am fost bătut. Nişte copii m-au bătut. Mi-au rupt ceva. Nu mă simt bine. Am nevoie de pastile. Nu de prafuri sau de nenorocitele de sticle. Am nevoie de medicamente să-mi oprească durerea. Am nevoie de medicamente!

Se ridică în picioare şi porni clătinându-se spre Omul Urs.

— Nimic, omule. N-avem nimic.

— Vă mai întreb o dată, îmi daţi ceva?

Gemu şi încercă să-şi păstreze echilibrul. Ştiau cât de nebuni pot fi unii drogaţi. Iar tipul ăsta era printre cei mai răi. Putea să-i sfâşie pe amândoi cu uşurinţă.

Leon îi şopti Omului Urs:

— Tipu' ăla de ieri?

Omul Urs încuviinţă cu repeziciune, deşi era un reflex de frică. Nu ştia despre ce dracu' vorbea Leon.

Leon continuă:

— Îl ştim pe tipu' ăsta, da? A încercat să ne vândă nişte rahaturi ieri. Pastile.

— Da, pastile, zise Omul Urs repede, ca şi cum dacă el confirma povestea, Pisică se putea calma.

— Nu-i păsa de cine-l vede. Vindea pur şi simplu. Nu prafuri şi altele. Doar calmante.

— Da, doar calmante.

— Am bani. Pisică scotoci în buzunarul său murdar şi scoase două sau trei bancnote de douăzeci, mototolite. Vedeţi? Unde-i nenorocitu' ăla?

— Lângă City Hall. Staţia veche de metrou…

— Mi-e rău, omule. Am fost bătut. De ce să mă bată cineva? Ce-am făcut? Adunam doar nişte cutii, atâta. Şi uite ce-am păţit. La dracu'. Cum îl cheamă?

— Nu ştiu, zise Omul Urs repede, ştergându-şi fruntea, ca şi cum s-ar fi concentrat. Nu, stai. A zis ceva.

— Nu ţin minte.

— Ba ţii… S-a uitat la urşii tăi.

— Şi a zis ceva. Da, da. A zis ca-l cheamă Joe, sau ceva. Poate Jodie.

— Da, aşa a zis. Sigur.

— Jodie, repetă Pisică, apoi îşi şterse fruntea. Tre' să-l văd. Omule, am nevoie de ceva. Mi-e rău, omule. Du-te dracu'. Mi-e rău. Du-te şi tu dracu'.

Când Pisică plecă împleticindu-se, gemând şi mormăind de unul singur, târând sacoşa de cutii după el, Leon şi Omul Urs se întoarseră pe bordură şi se aşezară. Leon desfăcu o bere Voodoo şi începură să bea.

— Nu trebuia să-i faci una ca asta tipului, zise el.

— Cui?

— Jodie sau cine dracu' e.

— Vrei ca nenorocitu' ăla să mai stea p-aci? întrebă Omul Urs. E periculos. Mi-e frică de el. Vrei să mai stea p-aci?

— Clar că nu. Da' ştii, omule.

— Da, dar…

— Ştii, omule.

— Da, ştiu. Dă sticla.

23

Aşezat pe saltea lângă Jodie, Stephen asculta linia telefonică de la Hudson Air.

Asculta telefonul lui Ron. Talbot era numele lui de familie, aflase Stephen. Nu era foarte sigur care era meseria lui Ron, însă părea a fi ceva director în cadrul companiei, iar Stephen credea că avea să afle mai multe informaţii despre Soţie şi Prieten dacă asculta telefonul lui.

Îl auzise pe bărbat certându-se cu cineva de la furnizorul de piese de schimb pentru turbinele Garrett. Pentru că era duminică, aveau probleme să găsească ultimele elemente necesare reparaţiei – un cartuş pentru extinctor şi ceva ce se chema anular.

„Aţi promis la trei, zise Ron supărat. Vreau să fie la trei.“

După ceva târguială – şi înjurături – compania fusese de acord să trimită componentele cu avionul de la Boston, la biroul din Connecticut. Urmau apoi să fie aduse cu camionul la birourile Hudson Air, în jur de trei-patru. Închise.

Stephen mai ascultă câteva minute, dar nu mai urmă niciun apel.

Închise telefonul, frustrat.

Nu avea nici cea mai vagă idee unde erau Soţia şi Prietenul. Tot în casa pentru protecţia martorilor? Fuseseră mutaţi?

Şi la ce se gândea Lincoln Viermele acum? Cât era de deştept?

Şi *cine* era? Stephen încercă să şi-l imagineze ca pe o ţintă prin luneta Redfield. Dar nu putu. Nu văzu decât o masă de viermi şi un chip privindu-l calm printr-un geam unsuros.

Îşi dădu seama că Jodie îi spusese ceva.

— Ce?

— Cu ce se ocupa? Tatăl tău vitreg?

— Slujbe mărunte. Vâna şi pescuia mult. A fost erou în Vietnam. A intrat în liniile inamice şi a omorât cincizeci şi patru de oameni. Politicieni şi oameni de genul ăsta, nu doar soldaţi.

— El te-a învăţat toate astea… cum să faci? Drogurile îşi terminaseră efectul, iar ochii verzi ai lui Jodie erau mai strălucitori acum.

— M-am antrenat în special în Africa şi America de Sud, dar el m-a iniţiat. Îi spuneam „BSL“. Cel mai Bun Soldat din Lume. El râdea de asta.

Între opt şi zece ani, Stephen mergea în spatele lui Lou, cutreierând dealurile din West Virginia, picături fierbinţi de sudoare prelingându-i-se pe nas şi pe încheietura arătătorului cu care ţinea apăsat trăgaciul

puştilor Winchester sau Ruger. Stăteau întinşi în iarbă ore întregi, nemişcaţi, fără să vorbească. Sudoarea lucea pe fruntea lui Lou, sub părul ţepos şi scurt, ambii ochi erau larg deschişi în timp ce urmăreau ţinta.

Nu miji ochiul stâng, Soldat.

Nu, domnule, niciodată.

Veveriţe, curcani sălbatici, căprioare când era sezonul lor de vânătoare sau nu, urşi, când găseau, câini în zilele proaste.

„Îi ucid, Soldat. Priveşte-mă."

Bum. Zgomotul surd pe umăr, ochii uimiţi ai unui animal pe moarte.

Sau, în duminicile fierbinţi de august, băgau cartuşele cu CO_2 în puştile de paint-ball şi rămâneau doar în slip, urmărindu-se unul pe altul, făcându-şi vânătăi enorme pe piept şi pe picioare de la bilele mari ca acelea de şah chinezesc care şuierau prin aer cu o viteză de nouăzeci de metri pe secundă, tânărul Stephen luptându-se să nu plângă din cauza înţepăturilor îngrozitoare. Bilele erau de toate culorile, dar Lou insista să folosească doar roşii. Precum sângele.

Şi noaptea, stând lângă foc în curte, în timp ce fumul se încolăcea spre cer şi spre fereastra deschisă unde mama spăla vasele de la cină cu o periuţă de dinţi, bărbatul scund şi slab – la cincisprezece ani, Stephen era la fel de înalt ca Lou – sorbea din sticla abia deschisă de Jack Daniel's şi vorbea, vorbea, vorbea, fie că Stephen îl asculta sau nu, în timp ce urmăreau scânteile zburând spre cer ca nişte licurici portocalii.

„Mâine vreau să dobori o căprioară doar cu cuţitul."

„Păi…"

„Poţi să faci asta, Soldat?"

„Da, domnule, pot."

„Acum, fii atent. Luă încă o înghiţitură. Unde crezi că e vena gâtului?"

„Păi…"

„Nu-ţi fie frică să spui că nu ştii. Un soldat bun îşi recunoaşte ignoranţa. Dar apoi face ceva să o corecteze."

„Nu ştiu unde e vena, domnule."

„O să-ţi arăt. E chiar aici. Simţi? Acolo. O simţi?"

„Da, domnule. O simt."

„Acum, ce trebuie să faci e să găseşti o familie – căprioară şi pui. Te apropii. Asta-i partea grea, să te apropii. Ca să omori căprioara, trebuie să ameninţi puiul. Îi ataci puiul. Ameninţi puiul şi atunci mama n-o să fugă. Va veni după tine. Atunci, pac! Îi tai gâtul. Nu lateral, ci în unghi. Bine? În formă de V. Simţi? Bine, bine. Hai, băiete, nu-i aşa că ne distrăm de minune?"

Apoi Lou intra în casă pentru a inspecta farfuriile şi castroanele şi a se asigura că sunt aliniate pe faţa de masă în carouri, la patru

pătrăţele distanţă de margine; uneori, când erau doar la trei pătrăţele şi jumătate de margine sau când mai era încă un strop de grăsime pe marginea unei farfurii de melamină, Stephen asculta plesniturile şi scâncetele din casă în timp ce stătea întins pe spate lângă foc şi privea cum zboară scânteile spre luna moartă.

„Trebuie să fii bun la ceva, spunea mai târziu bărbatul, lăsându-şi soţia în pat, şi ieşind iar din casă cu sticla în mână. Altfel, n-are niciun rost să trăieşti.“

Măiestrie. Vorbea despre *măiestrie*.

Jodie îl întrebă:

— Cum de n-ai putut intra în marină? Nu mi-ai spus.

— O prostie, zise Stephen; apoi se opri şi adăugă: Am intrat în nişte belele când eram copil. Tu ai păţit-o vreodată?

— Să intru la belea? Nu prea mult. Mi-era frică. Nu voiam s-o supăr pe maică-mea, cu furat şi de-astea. Ce-ai făcut?

— Ceva nu prea deştept. Era un bărbat care locuia mai sus pe stradă, în oraşul nostru. Era un bătăuş. L-am văzut cum suceşte braţul unei femei. Ea era bolnavă, iar el ce-i făcea? Aşa că m-am dus la el şi i-am spus că, dacă nu se opreşte, îl omor.

— I-ai spus asta?

— A, şi încă un lucru pe care l-am învăţat de la tatăl meu vitreg. Nu ameninţi. Ori îl omori, ori îl laşi în pace, dar nu ameninţi. Însă el a continuat să o bată, iar eu trebuia să-i dau o lecţie. Am început să-l lovesc. Mi-am pierdut controlul. Am luat o piatră şi l-am lovit. Nu m-am gândit. Am făcut câţiva ani pentru omucidere. Eram doar un puşti. Aveam cincisprezece ani. Dar asta însemna cazier. Şi a fost de ajuns cât să nu mă primească la puşcaşii marini.

— Eu parcă am citit pe undeva că poţi să te înrolezi chiar dacă ai cazier. Dacă mergi într-o unitate specială.

— Cred că m-au respins pentru că a fost omucidere.

Jodie puse mâna pe umărul lui Stephen.

— Asta nu e drept. Nu e drept *deloc*.

— Eu n-am luat-o aşa.

— Chiar îmi pare rău, zise Jodie.

Stephen, care nu avusese niciodată vreo problemă să privească pe cineva drept în faţă, îi aruncă o singură uitătură lui Jodie, apoi coborî imediat ochii. Şi, de undeva, foarte ciudat, îi veni în minte această imagine. Jodie şi Stephen locuind împreună în cabană, mergând la vânătoare şi la pescuit. Pregătind cina la un foc de tabără.

— Ce s-a întâmplat cu el? Cu tatăl tău vitreg?

— A murit într-un accident. Era la vânătoare şi a căzut de pe o stâncă.

Jodie spuse:

— Sună ca şi cum probabil ăsta era felul în care dorea să moară.

După o clipă, Stephen rosti:

— Poate.

Simţi piciorul lui Jodie lângă al lui. Un alt şoc electric. Stephen se ridică repede şi se uită din nou afară. O maşină a poliţiei trecu, dar poliţiştii din ea beau apă şi vorbeau.

Strada era pustie, cu excepţia unor boschetari, patru sau cinci albi şi un negru.

Stephen clipi. Negrul, trăgând un sac mare de gunoi plin de cutii de suc şi bere, se certa, se uita împrejur, gesticula, oferind sacul unuia dintre tipii albi care continua să clatine din cap. Avea o căutătură de om nebun, iar albii erau înspăimântaţi. Îi privi câteva minute cum se ceartă, apoi se întoarse pe saltea, lângă Jodie.

Stephen puse mâna pe umărul tovarăşului său.

— Vreau să vorbim despre ce avem de făcut.

— Da, bine. Ascult, partenere.

— Sunt căutat.

Jodie râse.

— Mie mi se pare că, după ce s-a întâmplat în clădirea aia, eşti căutat de o grămadă de oameni.

Stephen nu zâmbi.

— Dar e o persoană anume. Îl cheamă Lincoln.

Jodie încuviinţă.

— Care-i celălalt nume?

Stephen dădu din umeri.

— Nu ştiu… N-am cunoscut niciodată pe cineva ca el.

— Cine e?

Un vierme…

— Probabil e poliţist. FBI. Consultant sau ceva de genul ăsta. Nu ştiu exact. Stephen îşi aminti cum îl descrisese Soţia lui Ron – ca şi cum ar fi vorbit despre un guru sau o stafie. Îşi simţi iar pielea ca de găină. Puse mâna pe spatele lui Jodie. Rămase la baza coloanei. Sentimentul dispăru. E a doua oară când mă opreşte. Şi aproape că m-a prins. Încerc să-mi dau seama, dar nu pot.

— De ce anume vrei să-ţi dai seama?

— Care e următorul lui pas. Ca să pot să fiu înaintea lui.

Îl apăsă din nou pe coloană. Pe Jodie nu păru că-l deranjează. Şi nici nu-şi feri privirea. Nu mai era timid. Îl privi pe Stephen într-un mod ciudat. Era o privire de… Nu prea ştia. De admiraţie, poate…

Stephen îşi dădu seama că era felul în care îl privise Sheila în Starbucks când îi spunea toate acele vorbe frumoase. Doar că în relaţia cu ea nu fusese Stephen, fusese altcineva. Cineva care nu exista. Jodie îl privea acum în acelaşi fel, deşi ştia exact cine e Stephen – un ucigaş.

Fără să-şi ridice mâna de pe spatele lui, Stephen zise:

— Ceea ce nu-mi pot da seama e dacă o să-i mute din casa pentru protecţia martorilor. Aceea de lângă clădirea în care te-am cunoscut.

— Pe cine să mute? Oamenii pe care vrei să-i omori?

— Da. Va încerca să-mi ghicească intenţiile. Se gândeşte…

Vocea lui Stephen se stinse.

Se gândeşte…

Şi la ce se gândeşte Lincoln Viermele? Oare îi va muta pe Soţie şi pe Prieten, bănuind că voi încerca să atac din nou casa? Sau îi va lăsa acolo, gândindu-se că voi aştepta şi voi încerca să-i omor în altă parte? Şi chiar dacă presupune că voi merge iar la casa pentru protecţia martorilor, oare îi va lăsa acolo drept momeală, încercând să mă păcălească printr-o altă ambuscadă? Oare va muta două momeli într-o nouă casă? Şi va încerca să mă prindă când îi voi urmări?

Mărunţelul zise, aproape în şoaptă:

— Pari, nu ştiu, derutat sau aşa cumva.

— Nu pot să-l *văd*… Nu pot să văd ce are de gând să facă. Pe toţi cei care m-au urmărit până acum am putut să-i văd. Am putut să-mi dau seama. Cu el, nu pot.

— Ce vrei să fac eu? întrebă Jodie, legănându-se.

Umerii lor se atinseră.

Stephen Kall, un mare maestru, fiul vitreg al unui om care nu avusese nicio clipă de ezitare în ceea ce făcea – fie că omora căprioare sau inspecta vasele spălate cu o periuţă de dinţi – era acum confuz, holbându-se în tavan, apoi privindu-l pe Jodie în ochi.

Mâna pe spatele lui Jodie. Umerii atingându-li-se.

Stephen se hotărî.

Se aplecă şi căută în ghiozdan. Găsi un telefon celular negru, se uită la el o clipă, apoi i-l dădu.

— Ce-i asta? întrebă Jodie.

— Un telefon. Ca să-l foloseşti.

— Un mobil! Super.

Îl examină ca şi cum nu mai văzuse în viaţa lui unul, îl deschise, studiindu-i toate butoanele.

Stephen îl întrebă:

— Ştii ce e un observator?

— Nu.

— Cei mai buni lunetişti nu lucrează singuri. Au mereu un observator cu ei. El localizează ţinta şi calculează cât e de departe, caută să vadă care e apărarea, lucruri dintr-astea.

— Vrei să fac eu asta?

— Da. Vezi, cred că Lincoln o să-i mute.

— De ce, cum ţi-ai dat seama? se interesă Jodie.

— Nu pot să explic. Am pur şi simplu acest sentiment. Se uită la ceas. Bine, uite cum facem. La doişpe jumate în după-amiaza asta,

vreau să mergi pe stradă ca un… om fără adăpost.

— Poţi să spui boschetar, dacă vrei.

— Şi să supraveghezi casa pentru protecţia martorilor. Poate să te faci că răscoleşti prin gunoaie după cutii sau ceva de genul ăsta.

— După sticle. Asta şi fac. Tot timpul.

— Afli în ce fel de maşină intră, apoi mă suni şi-mi spui. Eu o să fiu pe stradă, după colţ, într-o maşină, şi o să aştept. Dar va trebui să fii atent la momeli.

În minte îi veni imaginea poliţistei cu păr roşu. Nu prea putea să treacă drept Soţia. Prea înaltă, prea drăguţă. Se întrebă de ce o detesta aşa… Regretă că nu calculase mai bine focul pe care îl trăsese în ea.

— Bine. Pot să fac asta. O să-i împuşti pe stradă?

— Depinde. S-ar putea să-i urmăresc până la noua casă şi s-o fac acolo. Sunt gata să improvizez.

Jodie studie telefonul precum un copil la Crăciun.

— Nu ştiu cum merge.

Stephen îi arătă.

— Mă suni când eşti pe poziţii.

— „Pe poziţii.” Asta suna profesionist. Apoi Jodie ridică privirea de la telefon. Ştii, după ce o să se termine totul şi o să termin şi cu dezintoxicarea, ce-ar fi să ne mai întâlnim uneori? Putem să bem o cafea sau un suc, ori ceva de genul ăsta. Hâm? Ce zici?

— Sigur, zise Stephen. Putem…

Dar, brusc, se auzi o bubuitură în uşă. Răsucindu-se ca un derviş şi scoţând pistolul din buzunar, Stephen ateriză în poziţie de tragere cu două mâini.

— Deschide dracului uşa, strigă o voce de afară. Acum!

— Nu vorbi, îi şopti Stephen lui Jodie.

Inima îi bătea cu putere.

— Eşti acolo, individule? insistă vocea. Jo-die. Unde mama dracu’ eşti?

Stephen se duse la fereastră şi se uită afară din nou. Negrul vagabond de vizavi. Avea o jachetă zdrenţuroasă pe care scria *Cats… The Musical.* Negrul nu-l văzu.

— Unde-i micuţul? zise negrul. Am nevoie de micuţ. Îmi tre’ nişte pastile! Jodie Joe? Unde eşti?

Stephen zise:

— Îl cunoşti?

Jodie se uită pe geam, dădu din umeri şi şopti:

— Nu ştiu. Poate. Seamănă cu mulţi vagabonzi.

Stephen îl studie îndelung, mângâind patul de plastic al pistolului.

Vagabondul strigă:

— Ştiu că eşti aici, omule! Vocea lui se pierdu într-o gargară de tuse

dezgustătoare. Jo-die. Jo-die! M-a costat, omule. Asta m-a costat. Mi-a luat o săptămână s-adun cutiile astea şi atâta m-a costat. Au zis că eşti aci. Toată lu-mea aşa a zis. Jodie, Jodie!

— O să plece, zise Jodie.

Stephen spuse:

— Stai. Poate că putem să-l folosim.

— Cum?

— Mai ţii minte ce ţi-am zis? *Deleagă.* Ăsta-i bun… Stephen încuviinţă. Arată înfricoşător. O să se concentreze pe el, nu pe tine.

— Vrei să zici să-l iau cu mine? La casa aia de protecţie?

— Da, zise Stephen.

— Îmi tre' nişte chestii, omule, gemu negrul. Hai. Îs terminat. Te rog. Am tremurici. *Nenorocitule!* Lovi tare în uşă cu piciorul. Te rog, omule. Eşti acolo, Jodie? Ce dracu' faci? Bubosule! Ajută-mă.

Părea că plânge.

— Ieşi, îl îndemnă Stephen. Spune-i că-i dai dacă vine cu tine. Pune-l să caute prin gunoi sau ceva de genul ăsta vizavi de casă, în timp ce tu o supraveghezi. O să fie perfect.

Jodie îl privi.

— Adică acum? Să mă duc şi să vorbesc cu el?

— Da. Acum. Spune-i.

— Vrei să-l băgăm şi pe el?

— Nu, nu vreau să mă vadă. Du-te doar şi vorbeşte cu el.

— Păi… bine. Jodie crăpă uşa. Dacă mă înjunghie sau ceva?

— Uită-te la el. E aproape mort. Poţi să-l baţi cu o singură mână.

— Pare că are SIDA.

— Du-te.

— Dacă mă atinge…

— Du-te!

Jodie inspiră adânc apoi ieşi.

— Hei, las-o mai moale, îi spuse bărbatului. Ce dracu' vrei?

Stephen văzu cum negrul îl priveşte pe Jodie cu nişte ochi de om nebun.

— Am auzit că vinzi nişte rahaturi, omule. Am lovele. Am şaizeci de verzişori. Am nevoie de pastile. Sunt bolnav.

— Ce vrei?

— Ce ai, omule?

— Seconal, benzedrină, dexedrină, nembutal, calmante.

— Da, calmantele sunt bune. Te plătesc. La dracu', am bani. Mă doare înăuntru. M-au bătut. Unde-s lovelele?

Se căută de mai multe ori prin buzunare înainte să-şi dea seama că ţinea bancnotele preţioase în mâna stângă.

— Dar, zise Jodie, trebuie sa faci ceva pentru mine întâi.

— Da, ce vrei să fac? Vrei să ţi-o sug?

— Nu, zise Jodie îngrozit. Vreau să mă ajuţi să caut prin nişte gunoaie.

— De ce dracu' vrei asta?

— Să cauţi nişte cutii.

— Cutii? urlă omul scărpinându-se în nas. La ce dracu' îţi tre' tăblăraie? Tocmai am dat o sută de cutii să-mi spună unde eşti. La dracu' cu tabla, îţi dau lovele, omule.

— Îţi dau calmantele gratis, doar că trebuie să mă ajuţi să strâng nişte sticle.

— Gratis? Bărbatul nu părea că înţelege. Gratis, adică nu tre' să plătesc?

— Da.

Negrul se uită în jur, ca şi cum ar fi încercat să găsească pe cineva care să-i explice.

— Aşteaptă aici, zise Jodie.

— Unde tre' să caut sticlele?

— Aşteaptă…

— Unde? întrebă el iar.

Jodie intră în casă. Îi spuse lui Stephen:

— O s-o facă.

— Ai făcut o treabă bună, zâmbi Stephen.

Jodie zâmbi şi el. Se îndreptă spre uşă, dar Stephen îl chemă:

— Hei.

Mărunţelul se opri.

Stephen zise brusc:

— Mă bucur că te-am cunoscut.

— Şi eu mă bucur. Jodie ezită o clipă. Partenere, întinse mâna.

— Partenere, repetă Stephen ca un ecou.

Simţi o nevoie impetuoasă să scoată mănuşa, să simtă pielea lui Jodie pe a lui. Dar nu o făcu.

Măiestria trebuia să aibă întâietate.

24

Dezbaterea era aprinsă.

— Cred că te înşeli, Lincoln, zise Lon Sellitto. Trebuie să-i mutăm. Va da din nou lovitura acolo dacă îi lăsăm.

Nu erau singurii care întorceau dilema pe toate părţile. Procurorul Reg Eliopolos nu venise – nu încă dar Thomas Perkins, agentul special FBI care conducea biroul din Manhattan era acolo, personal, reprezentând în discuţie partea federală. Rhyme şi-ar fi dorit să fie şi Dellray prezent – şi Sachs, deşi aceasta era împreună cu echipa mixtă federală şi orăşenească, căutând spaţii abandonate ale metroului. Până acum nu găsiseră nicio urmă a Dansatorului sau a tovarăşului său.

— Sunt în totalitate pentru schimbare, ăsta e punctul meu de vedere, zise Perkins. Avem şi alte locuinţe. Era îngrozit că nu îi trebuiseră Dansatorului decât opt ore pentru a ajunge la cinci metri de ieşirea de incendiu a casei pentru protecţia martorilor. Locuinţe *mai bune,* adăugă repede. Cred că ar trebui să operăm transferul imediat. Am primit o notificare de sus. Chiar de la Washington. Vor ca martorii să fie imunizaţi.

Ceea ce însemna, bănui Rhyme, să fie mutaţi şi să fie mutaţi *în acel moment.*

— Nu, spuse criminalistul cu încăpăţânare. Trebuie să-i lăsăm acolo unde sunt.

— Ordonând variabilele după importanţă, zise Perkins, cred că răspunsul e destul de clar. Să-i mutăm.

Dar Rhyme stărui:

— Îi va urmări oriunde vor fi duşi, într-o casă nouă sau veche. Aici cunoaştem terenul, ştim câte ceva şi despre abordarea lui. Avem o acoperire bună.

— Asta e adevărat, fu de acord Sellitto.

— Îi va distrage atenţia, de asemenea.

— Cum vine asta? întrebă Perkins.

— În momentul ăsta, şi el cântăreşte variantele.

— Da?

— A, pun pariu, zise Rhyme. Încearcă să-şi dea seama ce vom face. Dacă vom hotărî să-i lăsăm unde sunt, îşi va urma planul. Dacă îi vom muta – ceea ce cred eu că-şi închipuie el – va încerca să atace în timpul transportului. Şi, oricât de bună ar fi securitatea pe stradă, e oricum mai rău decât pe teren fix. Nu, trebuie să-i lăsăm unde sunt şi să fim pregătiţi pentru următoarea încercare. Să o anticipăm şi să fim

pe poziţii. Ultima oară…

— Ultima oară a fost ucis un agent.

Rhyme îi răspunse agentului special:

— Dacă Innelman ar fi avut spate, s-ar fi terminat altfel.

Perkins cel cu costum la patru ace era un birocrat circumspect, dar era rezonabil. Fu de acord cu această concesie.

Dar oare am dreptate? se întrebă Rhyme.

Oare cum *gândeşte Dansatorul? Ştiu eu cu adevărat?*

Da, pot să privesc un dormitor tăcut sau o alee murdară şi să citesc limpede povestea care le-a transformat în locuri ale crimei. Pot să văd, în testul Rorschach cu sânge lipit de covor şi de faianţă, cât de aproape a fost victima de a scăpa sau cât de puţine şanse a avut ori de ce fel de moarte a murit. Pot să mă uit la praful lăsat de ucigaş în urma lui şi să ştiu imediat de unde vine.

Pot să spun cine, pot să spun de ce.

Dar oare ce are de gând Dansatorul să facă?

Pot să ghicesc asta, dar nu pot spune cu siguranţă.

În pragul uşii apăru o siluetă, unul dintre ofiţerii de la intrare. Îi dădu un plic lui Thom şi se întoarse la postul de pază.

— Ce e aia? se uită Rhyme cu atenţie.

Nu aştepta niciun raport de laborator şi cunoştea prea bine predilecţia Dansatorului pentru bombe. Însă pachetul avea grosimea unei foi de hârtie şi era de la FBI.

Thom îl deschise şi citi.

— E de la PERT. Au găsit un expert în nisip.

Rhyme îi explică lui Perkins:

— Nu e pentru acest caz. Are legătură cu agentul care a dispărut acum două nopţi.

— Tony? întrebă agentul special. Nu avem niciun indiciu până acum.

Rhyme se uită peste raport.

Substanţa supusă analizei nu este nisip din punct de vedere tehnic. Este coral sfărâmat dintr-un recif şi conţine spiculi, secţiuni parţiale de viermi marini, scoici gasteropode şi foraminifere. Cea mai probabilă sursă e nordul Caraibelor: Cuba, Bahamas.

Caraibe… Interesant. Deocamdată însă, trebuia să pună probele la o parte. După ce Dansatorul era prins, el şi Sachs aveau să se întoarcă la…

Se auzi în bip în căşti.

„Rhyme, eşti acolo?“ rosti repede vocea lui Sachs.

— Da! Unde eşti, Sachs? Ce-ai găsit?

„Suntem deasupra unei staţii vechi de metrou, lângă City Hall. Am înconjurat locul. Cei de la C&S spun că e cineva înăuntru. Cel puţin o persoană, poate chiar două.“

— Bine, Sachs, zise el, inima bătându-i cu putere la gândul că se apropia de Dansator. Ţine-mă la curent.

Se uită apoi la Sellitto şi Perkins.

— Se poate să nu fim obligaţi să hotărâm asupra mutării lor din casă, la urma urmei.

— L-au găsit? întrebă detectivul.

Dar criminalistul – om de ştiinţă în primul rând – refuză să dea glas speranţelor sale. De teamă că putea să aducă ghinion operaţiunii – sau, de fapt, să-i aducă ghinion lui Sachs, se gândi el. Murmură:

— Să le ţinem pumnii.

Trupele de la Intervenţii Rapide înconjurară în linişte staţia de metrou.

Probabil că aici locuia noul partener al Dansatorului, conchise Amelia Sachs. Cei de la C&S găsiseră câţiva localnici care povestiseră despre un drogat care vindea pastile în zonă. Era un bărbat mărunţel – ceea ce se potrivea cu mărimea 41 a pantofilor.

Staţia era, literalmente, o gaură în perete, abandonată cu ani în urmă pentru mult mai moderna staţie City Hall, la câteva străzi distanţă.

Echipa 32-E îşi ocupa poziţiile, în timp ce membrii grupului C&S începură să monteze microfoane şi detectoare cu infraroşii, iar alţi ofiţeri opreau traficul pe stradă şi îi evacuau pe oamenii fără adăpost care stăteau pe borduri sau în pragul uşilor.

Comandantul o îndepărtă pe Sachs de lângă intrarea principală, scoţând-o din linia de tragere. O trecură la munca de jos, să păzească o ieşire din metrou care era blocată cu drogi şi zăvorâtă de ani de zile. Chiar se întreba dacă nu cumva Rhyme făcuse o înţelegere cu Haumann ca să o ţină departe de pericol.

Mânia din seara trecută, când aştepta să înceapă căutarea Dansatorului, o cuprinse din nou.

Sachs arătă spre lacătul ruginit.

— Hmm. Probabil că nu va ieşi pe aici, zise ea.

— Trebuie să păzim toate intrările, spuse ofiţerul mascat, scăpând sau ignorând sarcasmul, apoi se întoarse la tovarăşii săi.

Ploaia cădea în jurul ei, o ploaie rece, picurată dintr-un cer cenuşiu murdar, răpăind în molozul adunat în faţa drogilor de fier.

Dansatorul era oare înăuntru? Dacă era aşa, aveau să fie schimburi de focuri. Cu siguranţă. Nu şi-l putea imagina cedând fără o luptă violentă.

Şi o scotea din sărite faptul că nu avea să participe şi ea.

Eşti un mare şmecher când ai o puşcă şi stai adăpostit la o jumătate de kilometru distanţă, se gândi ea la ucigaş. *Dar spune-mi, nenorocitule, cum te descurci cu pistolul de aproape? Ce-ai zice de o confruntare?* Acasă, pe

o poliţă, avea o duzină de trofee – ţinte poleite cu aur, câştigate la tir. (Figurinele aurite reprezentau doar bărbaţi, ceea ce, dintr-un anume motiv, îi gâdila orgoliul Ameliei Sachs.)

Coborî scările până la parii de fier, apoi se lipi de perete.

Sachs, criminalistul, examină locul insalubru cu atenţie, simţind miros de gunoi, putregai, urină, mirosul sărat al metroului. Examină drugii, lanţul şi lacătul. Se uită în tunelul întunecos, dar nu văzu nimic, nu auzi nimic.

Oare unde e?

Şi ce fac poliţiştii şi agenţii? De ce întârzie?

Auzi răspunsul o clipă mai târziu, în cască: aşteptau întăriri. Haumann hotărâse să cheme alţi douăzeci de poliţişti de la Intervenţii Rapide şi o a doua echipă 32-E.

Nu, nu, nu, se gândi ea. *Nu e bine! Dansatorul nu trebuie decât să se uite afară şi să vadă că nu mai trece nicio maşină, niciun taxi sau trecător şi o să-şi dea imediat seama că se desfăşoară o operaţiune tactică. Va fi o baie de sânge… Oare chiar nu înţeleg?*

Sachs lăsă trusa pentru investigaţii la picioarele scărilor şi urcă înapoi în stradă. Ceva mai încolo era o farmacie. Intră. Cumpără două butelii mari cu butan şi împrumută băţul pentru tendă de la proprietar – o vargă de oţel de un metru şi jumătate.

Înapoi la ieşirea din metrou, Sachs strecură varga printr-una dintre zalele lanţului care era pe jumătate desfăcută şi învârti până ce lanţul se întinse. Îşi puse o mănuşă Nomex şi goli conţinutul buteliilor pe metal, privind cum acesta devine brumăriu din cauza gazului îngheţat. (Amelia Sachs nu bătuse degeaba Forty-second Street când fusese poliţist de proximitate; ştia suficient despre intrări prin efracţie cât să-şi poată lua un al doilea serviciu.)

După ce goli şi cea de-a doua butelie, luă varga cu ambele mâini şi începu să răsucească. Gazul îngheţat făcea metalul sfărâmicios. Cu un zgomot uşor, zala crăpă în două. Prinse lanţul înainte să cadă şi îl puse uşor pe o grămadă de frunze.

Balamalele erau ude de la ploaie, dar ea scuipă pe ele ca să nu scârţâie şi împinse uşa, scoţându-şi pistolul din toc şi gândindu-se: „te-am ratat la trei sute de metri. N-o s-o fac la treizeci”.

Rhyme nu ar fi fost de acord cu aşa ceva, bineînţeles, dar Rhyme nu ştia. Se gândi o clipă la el, la seara trecută, la ei doi stând în pat. Dar imaginea chipului său dispăru rapid. Ca atunci când conducea cu 240 de kilometri pe oră, misiunea ei nu-i lăsa acum timp să se gândească la dezastrul din viaţa personală.

Străbătu coridorul întunecat, sări peste bariera veche de lemn şi o porni de-a lungul peronului, spre staţie.

Auzi vocile înainte de a fi parcurs mai mult de şase metri.

— Trebuie să plec… înţelegi… ce spun? Să plec.

Alb. Bărbat.

Era oare Dansatorul?

Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

Respiră încet, îşi spuse ea. *A trage cu pistolul înseamnă a respira.*

(Dar la aeroport nu respirase încet. I se tăiase respiraţia de frică.)

— Ce zici?

O altă voce. Bărbat de culoare. Ceva la el o speria. Ceva periculos.

— Pot să-ţi dau bani, pot. O groază de bani. Am şaizeci, nu ţi-am zis? Da' pot să fac rost de mai mult. Cât vrei. Am făcut treabă bună. Da' nenorociţii i-au luat. Ştiam prea multe.

Arma e doar o prelungire a braţului. Tu ţinteşti, nu arma.

(Dar nu ţintise deloc când fusese la aeroport. Stătuse pe burtă ca un iepure înspăimântat, trăgând în gol – cea mai inutilă şi periculoasă dintre practicile cu arma.)

— Mă înţelegi? M-am răzgândit, bine? Lasă-mă… şi pleacă. O să-ţi dau… calmantele.

— N-ai zis unde mergem. Unde-i locu' ăla unde tre' să scotocim? Să-mi spui dinainte. Unde? Spune!

— Nu mergem nicăieri. Vreau să pleci.

Sachs începu să urce scările încet.

Se gândea: *Alege-ţi ţinta, verifică fundalul, trage de trei ori. Întoarce-te la adăpost. Ţinteşte, mai trage încă de trei ori dacă trebuie. Ascunde-te. Rămâi calmă.*

(Dar la aeroport nu rămăsese calmă. Şuieratul acela teribil al glonţului care trecuse pe lângă faţa ei…)

Uită. Concentrează-te.

Mai urcă o serie de trepte.

— Şi acu' zici că nu mi le dai gratis, nu? Acu' zici că tre' să plătesc. Nenorocitule!

Scările erau cea mai grea treabă. Genunchii, punctul ei slab. Afurisita de artrită…

— Uite. Uite doişpe calmante. Ia-le şi dispari!

— Doişpe. Şi nu tre' să te plătesc? Scoase un hohot. Doişpe?

Se apropie de capătul scărilor.

Aproape că putea să vadă staţia. Era gata să tragă. Dacă se mişcă în vreo direcţie mai mult de cincisprezece centimetri, fato, împuşcă-l. Uită de reguli. Trei gloanţe în cap. Poc, poc, poc. Uită de piept. Uită…

Brusc, scările dispărură.

— Ah!

Un geamăt din gât în timp ce cădea.

Treapta pe care pusese piciorul era o capcană. Bucata verticală fusese luată, iar treapta se sprijinea doar pe două cutii de pantofi. Acestea se prăbuşiră sub greutatea ei şi dala de beton se răsturnă, făcând-o să se rostogolească în jos pe scări. Pistolul îi zbură din mână

şi, în timp ce începea să strige: „Zece-treisprezece!”, îşi dădu seama că firul care lega casca de Motorola fusese smuls din staţia radio.

Sachs căzu cu zgomot pe platforma de beton şi oţel. Se lovi cu capul de un stâlp care susţinea balustrada. Se rostogoli pe burtă, uimită.

— O, grozav, se auzi vocea albului în capul scărilor.

— Cine dracu’ e asta? întreba vocea negrului.

Ea îşi ridică încet capul şi zări doi bărbaţi care stăteau în capul scărilor, holbându-se la ea.

Sunt moartă, se gândi ea. Sunt moartă.

Briceagul rămăsese în buzunar. Trebui să-şi folosească fiecare dram de energie pentru a-şi scoate braţul drept de sub corp. Se rostogoli pe spate, căutând briceagul. Dar era prea târziu. El îi puse piciorul pe braţ, lipind-o de pământ şi privind-o.

O, Doamne, Rhyme, am dat-o în bară. Dacă ne-am fi luat mai bine adio noaptea trecută… Îmi pare rău… Îmi pare rău…

Ridică mâinile apărându-şi capul de lovitură, se uită după Glock. Era prea departe.

Cu o mână vânjoasă precum gheara unei păsări, omul cel mărunţel îi smulse cuţitul din buzunar. Îl aruncă.

Apoi se ridică în picioare şi apucă bâta.

Tată, zise ea către tatăl ei decedat, *cât de tare am dat-o în bară de data asta? Câte reguli am încălcat?* Îşi aminti că îi spusese că nu e nevoie decât de o secundă de neatenţie ca să fii ucis pe stradă.

— Acu’ o să-mi spui ce făceai aici, zise el încet, legănând bâta absent, ca şi cum nu se putea decide unde să lovească mai întâi. Cine dracu’ eşti?

— O cheamă doamna Amelia Sachs, zise vagabondul, care brusc nu mai suna a boschetar. Coborî scările şi veni repede lângă bărbatul alb, luându-i bâta. Şi, dacă nu mă înşel, a venit aici să-ţi rupă fundul. Ca şi mine. Sachs strânse din ochi şi îl văzu pe vagabond îndreptându-şi spatele şi transformându-se în Fred Dellray. Ţinea un pistol automat Sig-Sauer îndreptat spre bărbatul uimit.

— Eşti poliţist? îngăimă el.

— FBI.

— Rahat! zise acesta şi închise dezgustat ochii. Al dracului noroc.

— Ba nu, zise Dellray. Norocul nu are nimic de-a face cu asta. Acum o să-ţi pun cătuşe, iar tu n-o să te împotriveşti. Dacă nu, o s-o păţeşti. Eşti de acord?

— Cum ai făcut asta, Fred?

— Uşor, îi zise lui Sachs agentul FBI cel zvelt în timp ce aşteptau în faţa staţiei de metrou părăsite. Arăta în continuare ca un boschetar şi era murdar de noroi pentru că îşi mânjise faţa şi mâinile ca să pară că locuia de săptămâni pe străzi. Rhyme mi-a spus că prietenul

Dansatorului e un drogat care trăieşte prin metrou, în centru, şi am ştiut unde trebuie să vin. Am cumpărat un sac de cutii goale şi am vorbit cu cine ştiam că trebuie să vorbesc. Tocmai primeam instrucţiuni în sufrageria asta. Arătă spre metrou. Se uitară la o maşină de poliţie în care, pe locul din spate, stătea Jodie, nefericit, cu cătuşe la mâini.

— De ce nu ne-ai spus ce ai de gând să faci?

Dellray răspunse cu un râset, iar Sachs ştiu că întrebarea nu avea niciun rost; poliţiştii sub acoperire rar spun cuiva – inclusiv colegilor şi mai ales supraveghetorilor – ce fac. Nick, fostul ei iubit, fusese şi el agent sub acoperire şi ţinea pentru el o grămadă de chestii.

Se masă unde căzuse. Durea al naibii de tare, iar medicii îi spuseseră că trebuie să facă o radiografie. Sachs întinse mâna şi-l strânse de braţ pe Dellray. Se simţea stânjenită când *primea* mulţumiri – era cu adevărat discipola lui Lincoln în această privinţă –, dar acum nu avu nicio problemă să declare:

— Mi-ai salvat viaţa. Aş fi dat de dracu' dacă nu erai tu. Ce pot să spun?

Dellray dădu din umeri, respingând mulţumirile, şi ceru o ţigară de la unul dintre poliţiştii în uniformă care stăteau în faţa intrării în subteran. Mirosi ţigara Malboro şi o puse după ureche. Se uită la fereastra acoperitei.

— Te rog, zise el fără să se adreseze cuiva şi oftă. E vremea să avem şi noi ceva noroc.

După ce îl arestaseră pe Joe D'Oforio şi îl urcaseră pe locul din spate al maşinii, acesta le spusese că Dansatorul plecase doar cu zece minute înainte, urcând scările şi dispărând de-a lungul unei linii secundare. Jodie – porecla nefericitului – nu ştia în ce direcţie o luase, doar că dispăruse brusc, cu pistolul şi rucsacul. Haumann şi Dellray trimiseseră echipele să scotocească staţia părăsită, şinele şi staţia City Hall din apropiere. Aşteptau acum rezultatul.

— Haide…

Zece minute mai târziu apăru un ofiţer SWAT. Sachs şi Dellray îl priviră amândoi plini de speranţă, dar el clătină din cap.

— I-am pierdut urma după treizeci de metri. Nu avem niciun indiciu care să ne spună unde s-a dus.

Sachs oftă; îi transmise cu inima grea mesajul lui Rhyme şi îl întrebă dacă putea să investigheze şinele şi staţia din vecinătate.

El primi veştile cu amărăciune, aşa cum bănuise. „La naiba, murmură criminalistul. Nu, doar staţia. N-are rost să cercetezi restul. La dracu', oare cum reuşeşte? E ca şi cum ar avea încă o pereche de ochi."

— Da, zise ea, dar cel puţin avem un martor.

Şi regretă imediat că spusese asta.

„Un martor? izbucni Rhyme. Un martor? Nu-mi trebuie martori. Îmi trebuie probe! În orice caz, trimite-l aici. Să auzim ce are de spus. Dar, Sachs, vreau să investighezi staţia aşa cum n-ai mai făcut-o niciodată. Mă auzi? Eşti acolo, Sachs? Mă auzi?“

25

— Şi ce avem aici? întrebă Rhyme trăgând din dispozitivul de comandă al scaunului Storm Arrow şi înaintând.

— Un gunoi, zise Fred Dellray, curat şi înapoi în uniformă – dacă un costum de un verde irlandez se poate numi uniformă. Ho, ho, ho. Nu scoate un sunet. Nu până ce nu ţi se dă voie.

Îşi întoarse privirea înfricoşătoare spre Jodie.

— M-ai păcălit!

— Ţine-ţi gura, scheletule!

Rhyme nu era încântat că Dellray plecase de unul singur, dar asta era natura muncii sub acoperire şi, chiar dacă criminalistul nu o înţelegea exact, nu putea să nege că – aşa cum fusese deja dovedit – putea să dea rezultate.

În plus, o salvase pe Amelia.

Urma să vină şi ea în curând. Doctorii o puseseră să facă o radiografie a coastelor. Era plină de vânătăi de la căzătura de pe scări, dar nu îşi rupsese nimic. Fusese supărat când aflase că predica lui din ajun nu avusese niciun efect; intrase în metrou după Dansator de una singură.

La naiba, se gândi el*, e la fel de căpoasă ca mine.*

— Nu aveam de gând să fac rău nimănui, protestă Jodie.

— Eşti surd? Am zis să nu scoţi niciun cuvânt.

— Nu ştiam cine e!

— Nu, zise Dellray, insigna aia argintie nu spunea nimica.

Sellitto se apropie şi se aplecă deasupra lui Jodie.

— Spune-ne despre prietenul tău.

— Nu e prietenul meu. M-a răpit. Eram în clădirea aia de pe Thirty-fifth pentru că…

— Pentru că furai pastile. Ştim, ştim.

Jodie clipi.

— Cum de…

— Dar nu ne interesează asta. Cel puţin, nu deocamdată. Continuă.

— Am crezut că e poliţist, dar pe urmă a zis că e acolo ca să omoare nişte oameni. M-am gândit că o să mă omoare şi pe mine. Trebuia să scape, aşa că mi-a spus să stau nemişcat şi eu l-am ascultat, şi poliţistul ăsta sau cineva a venit la uşă, iar el l-a înjunghiat…

— Şi l-a omorât, zise Dellray răstit.

Jodie oftă, cu o înfăţişare nefericită.

— Nu ştiam că are de gând să-l termine. Credeam că vrea doar să-l

doboare sau aşa ceva.

— Păi, nenorocitule, strigă Dellray, chiar l-a omorât. L-a omorât!

Sellitto cercetă pungile cu probele din metrou, conţinând nişte reviste porno murdare, sute de pastile, haine. Un telefon celular nou. Un teanc de bani. Îşi întoarse din nou atenţia la Jodie.

— Continuă.

— A zis c-o să mă plătească să-l scot de acolo, iar eu l-am dus prin tunelul ăsta spre metrou. Cum m-ai găsit, omule?

Se uită la Dellray.

— Fiindcă băteai străzile şi-ţi vindeai marfa peste tot. Ţi-am aflat până şi numele. Doamne, chiar eşti un neghiob. Ar trebui să te strâng de gât până te învineţeşti.

— Nu poţi să dai în mine, rosti el sfidător. Am drepturi.

— Cine l-a angajat? îl întrebă Sellitto pe Jodie. A pomenit numele Hansen?

— Nu a zis. Vocea lui Jodie tremura. Ascultaţi, am fost de acord să-l ajut doar pentru că ştiam că m-ar fi omorât. Se întoarse spre Dellray. Voia să te pun să mă ajuţi. Dar de îndată ce a întins-o, ţi-am spus să pleci. Urma să mă duc la poliţie şi să-l torn. Chiar aşa a fost. E un tip înfricoşător. Mi-e frică de el!

— Fred? întrebă Rhyme.

— Da, da, fu agentul de acord. Şi-a schimbat tonul. Voia să plec. Dar n-a spus nimic cum că se duce la poliţie.

— Unde se ducea? Ce trebuia să faci tu?

— Eu trebuia să caut prin containerele de gunoi din faţa casei şi să fiu atent la maşini. Mi-a spus să fiu atent la un bărbat şi o femeie care urcă într-o maşină şi pleacă. Trebuia să-i spun ce fel de maşină. Trebuia să-l sun de pe telefonul ăla de acolo. Apoi el avea să-i urmărească.

— Ai avut dreptate, Lincoln, zise Sellitto. Cu rămasul în casă. Avea de gând să dea lovitura în timpul transferului.

Jodie continuă:

— Mă pregăteam să vin la voi…

— Omule, nu ne eşti de niciun folos dacă minţi. Nu ai niciun pic de demnitate?

— Uite, chiar mă pregăteam, spuse el, mai calm. Zâmbi. Mi-am închipuit că e vorba de vreo recompensă.

Rhyme se uită la ochii lui lacomi şi înclină să-l creadă. Îi aruncă o privire lui Sellitto, care încuviinţă.

— Dacă eşti cuminte şi cooperezi, mormăi detectivul, s-ar putea să-ţi salvăm fundul de la închisoare. Cât despre bani, nu ştiu. Poate.

— N-am făcut niciodată rău cuiva. N-aş putea. Eu…

— Ţine-ţi gura, zise Dellray. Ne-am înţeles?

Jodie închise ochii.

— Ne-am înţeles? şopti agentul cu răutate.

— Da, da, da.

Sellitto interveni:

— Trebuie să ne mişcăm repede. Când trebuia să te duci la casa din oraş?

— La doişpe jumate.

Mai erau cincizeci de minute.

— Cu ce fel de maşină e?

— Nu ştiu.

— Cum arată?

— Are treizeci şi ceva de ani, cred. Nu e înalt. Dar e puternic. Da, musculos. Păr negru, tuns scurt. Faţa rotundă. Pot să-l descriu pentru un desen din ăla… Chestia aia cu robot.

— Ţi-a spus vreun nume? Ceva? De unde e?

— Nu ştiu. Avea un fel de accent din sud. A, şi încă ceva – a zis că poartă mereu mănuşi fiin'că are cazier.

Rhyme întrebă:

— Unde şi pentru ce?

— Nu ştiu unde. Dar e pentru omor. A zis că a omorât un tip la el în oraş. Când era puştan.

— Ce altceva? se răsti Dellray.

— Uite, zise Jodie, încrucişându-şi braţele şi uitându-se la agent. Am făcut o prostie, dar n-am făcut niciodată rău cuiva în viaţa mea. Tipu' ăsta mă răpeşte şi are toate puştile astea şi e un tip nebun de legat, iar eu eram speriat de moarte. Cred că aţi fi făcut la fel. Aşa că nu mai vreau să aud porcăriile astea. Dacă vreţi să mă arestaţi, n-aveţi decât, duceţi-mă la puşcărie. Da' nu mai zic nimica. Bine?

Faţa lunguiaţă a lui Dellray fu traversată de un rânjet.

— Ei, începe să mişte!

Amelia Sachs apăru în pragul uşii; intră, privind spre Jodie.

— Spune-le! o imploră acesta. Nu ţi-am făcut niciun rău. Spune-le.

Ea se uită la el aşa cum te uiţi la o bucată de gumă mestecată.

— Avea de gând să-mi zboare creierii cu o bâtă Louisville.

— Nu chiar, nu chiar!

— Eşti bine, Sachs?

— Încă o vânătaie. Pe spate. Trebuie să port un corset.

Sellitto, Sachs şi Dellray veniră lângă Rhyme, care îi povesti lui Sachs ce declarase Jodie.

Detectivul îl întrebă pe Rhyme în şoaptă:

— Îl crezi?

— Schelet nenorocit, mormăi Dellray. Da' trebuie să spun că după mintea mea zice adevărul gol-goluţ.

Sachs aprobă şi ea.

— Şi eu cred la fel. Dar cred că trebuie să-l ţinem sub control,

indiferent de ce facem.

Sellitto fu de acord.

— Da, o să stăm cu ochii pe el.

Rhyme încuviinţă şi el cu greutate. Părea imposibil să o ia înaintea Dansatorului fără ajutorul lui Jodie. Ţinuse cu încăpăţânare ca Percey şi Hale să rămână în casa pentru protecţia martorilor, dar, de fapt, nu ştiuse că Dansatorul urma să atace în timpul transportului. Înclinase doar spre o asemenea concluzie. Ar fi putut la fel de bine să hotărască mutarea lui Percey şi Hale, iar aceştia să fie ucişi în timp ce se îndreptau spre noul adăpost.

Tensiunea îi încleştă maxilarul.

— Cum crezi c-ar trebui să abordăm problema, Lincoln? întrebă Sellitto.

Era vorba de tactică, nu de ceva bazat pe dovezi. Rhyme se uită la Dellray, care luă ţigara de după ureche şi o mirosi o clipă. Zise în cele din urmă:

— Pune-l pe ticălos să dea telefon şi să încerce să obţină cât mai multe informaţii de la Dansator. Aranjăm o maşină-capcană şi-l trimitem pe Dansator după ea. O umplem cu oamenii noştri. Oprim repede, îl facem sandviş între câteva maşini civile şi îl doborâm.

Rhyme aprobă fără convingere. Ştia cât de periculos putea fi un atac tactic pe străzile oraşului.

— Nu-l putem scoate afară din centru?

— L-am putea duce spre East River, sugeră Sellitto. Acolo e mult spaţiu pentru luptă. Într-una din parcările alea vechi. Am putea să ne facem că îi transferăm într-o altă dubă.

Se puseră de acord că aceasta era abordarea cel mai puţin periculoasă.

Sellitto arătă spre Jodie şi şopti:

— Îl vinde pe Dansatorul pe Coşciug… noi ce-o să-i dăm? Trebuie să fie ceva suficient pentru a merita osteneala.

— Denunţarea conspiraţiei, ajutor şi implicare, zise Rhyme. Dă-i nişte bani.

— La dracu', spuse Dellray, deşi era în general cunoscut pentru generozitatea sa cu poliţiştii sub acoperire care lucrau pentru el.

Dar, în cel din urmă, încuviinţă.

— Bine, bine. Împărţim nota de plată. În funcţie de cât de lacom e şobolanul.

Sellitto îl chemă.

— Bine, uite care-i înţelegerea. Ne ajuţi, dai telefon aşa cum a zis el, iar noi îl prindem, nu te mai acuzăm de nimic şi îţi dăm nişte bani drept recompensă.

— Cât? întrebă Jodie.

— Hei, javră, nu eşti în măsură să negociezi aici!

— Îmi trebuie bani pentru dezintoxicare. Îmi mai trebuie zece mii. E posibil?

Sellitto se uită la Dellray.

— Cum stai cu fondurile pentru turnători?

— E în regulă, zise agentul, dacă facem jumi-juma. Da.

— Pe bune? Jodie abia îşi putu stăpâni zâmbetul. Atunci fac tot ce vreţi.

Rhyme, Sellitto şi Dellray puseră la cale un plan. Postul de comandă urma să se afle la ultimul etaj al casei pentru protecţia martorilor, acolo unde avea să fie Jodie cu telefonul. Percey şi Brit rămâneau la parter, protejaţi de agenţi. Jodie avea să-l sune pe Dansator şi să-i spună că cei doi tocmai urcaseră într-o dubă şi că plecau. Duba avea să se deplaseze încet prin trafic către o parcare părăsită din East Side. Dansatorul avea să-i urmeze. Aveau să-l prindă în parcare.

— Bine, să-i dăm drumul, spuse Sellitto.

— Staţi, ordonă Rhyme. Se opriră cu toate privirile aţintite spre el. Uităm partea cea mai importantă.

— Care anume?

— Amelia a cercetat staţia de metrou. Vreau să analizez ce a găsit. Am putea afla cum o să atace.

— *Ştim* cum o să atace, Line, zise Sellitto arătând spre Jodie.

— Faceţi-i pe plac unui biet invalid, vreţi? Acum, Sachs, să vedem ce ai.

Viermele.

Stephen mergea pe alei, se urca în autobuze, ferindu-se de poliţiştii pe care îi vedea şi de Viermele pe care nu-l putea vedea.

Viermele, privindu-l de după fiecare fereastră de pe fiecare stradă. Viermele, apropiindu-se din ce în ce mai mult.

Se gândi la Soţie şi la Prieten, se gândi la treaba pentru care fusese angajat, la câte gloanţe mai avea, la posibilitatea ca ţintele să poarte sau nu vestă antiglonţ, de la ce distanţă avea să tragă, dacă de data asta trebuia să folosească un amortizor sau nu.

Dar acestea erau gânduri care îi veneau în mod automat. Nu le controla, aşa cum nu-şi controla respiraţia sau bătăile inimii ori viteza cu care sângele îi curgea prin corp.

Gândurile sale conştiente se îndreptau spre Jodie.

Oare ce anume îl fascina la el?

Stephen nu putea să spună cu siguranţă. Poate că era felul în care locuia, pe cont propriu, fără să pară că e singuratic. Poate felul în care purta după el cartea aceea şi faptul că dorea cu adevărat să iasă din văgăuna în care se afla. Ori felul în care nu zisese nu când Stephen îi spusese să stea în pragul uşii, riscând să fie împuşcat.

Stephen se simţi ciudat. El…

Cum te simţi, Soldat?

Domnule…

Ciudat? Ce mama dracului înseamnă „ciudat”? Mă iei cu siropuri?

Nu, domnule.

Nu era prea târziu să schimbe planul. Existau încă alternative. O grămadă de alternative.

Se gândi la Jodie. La ce îi spusese. La dracu’, poate aveau să bea o cafea împreună după ce termina treaba.

Puteau să meargă la Starbucks. Ca atunci când vorbise cu Sheila, doar că de data asta avea să fie de-adevăratelea. Iar el n-ar mai fi băut pişatul ăla de ceai, ci cafea adevărată, foarte tare, aşa cum pregătea mama dimineaţa pentru tatăl lui vitreg, apa fiartă exact şaizeci de secunde, exact două linguriţe şi trei sferturi pe ceaşcă, *niciun* fir împrăştiat pe jos.

Şi oare nu putea să ia în calcul pescuitul sau vânătoarea?

Sau focul de tabără…

Ar fi putut să-i spună lui Jodie să anuleze misiunea. Ar fi putut să se descurce cu Soţia şi Prietenul de unul singur.

Să anulezi, Soldat? Despre ce vorbeşti?

Nimic, domnule. Cântăresc toate posibilităţile legate de atac, aşa cum am fost instruit, domnule.

Stephen cobori din autobuz şi se strecură pe aleea din spatele cazărmii de pompieri de pe Lexington. Puse ghiozdanul după un tomberon, scoase cuţitul din teacă şi îl vârî sub jachetă.

Jodie. Joe D…

Îşi imagină din nou braţele subţiri, felul în care bărbatul îl privise.

Şi eu mă bucur că te-am cunoscut, partenere.

Apoi Stephen se înfioră brusc. Ca atunci, în Bosnia, când fusese nevoit să sară într-un râu ca să nu fie prins de gherilă. Era martie, iar apa rece ca gheaţa.

Închise ochii şi se lipi de zidul de cărămidă, adulmecând piatra udă.

Jodie era…

Soldat, ce mama dracului se petrece aici?

Domnule, eu…

Ce?

Păi, domnule…

Spune. Acum, Soldat!

Domnule, am certitudinea că inamicul încearcă un război psihologic. Tentativele lui au eşuat, domnule. Sunt gata să acţionez conform planului.

Foarte bine, Soldat.

Iar Stephen îşi dădu seama, pe când deschidea uşa din spate a secţiei de pompieri şi se strecura înăuntru, că nu avea să fie nicio schimbare de planuri în acel moment. Era un plan perfect şi nu putea să-i dea cu piciorul, mai ales că exista şansa să-i ucidă nu doar pe

Soţie şi Prieten, ci şi pe Lincoln Viermele şi pe poliţista cu părul roşu.

Stephen se uită la ceas. Jodie avea să fie pe poziţii în cincisprezece minute. Avea să-l sune la telefon. Stephen avea să răspundă şi să audă pentru ultima oară vocea piţigăiată a bărbatului.

Şi avea să apese pe butonul de transmisie care va detona cele 340 de grame de RDX din telefonul lui Jodie.

Deleagă… izolează… elimină.

Nu avea de ales.

În plus, se gândi, despre ce am putea vorbi noi doi? Ce-am putea face noi doi după ce am termina cafeaua?

IV
DIBĂCIE DE MAIMUŢĂ

Capacitatea şoimilor de a face acrobaţii
aeriene şi giumbuşlucuri e egalată
doar de bufoneriile corbilor, şi se pare
că ei zboară din pură plăcere.

Iubitorul de şoimi, Stephen Bodio

26

Aştepta.

Rhyme era acum singur, în patul de la etaj, ascultând pe frecvenţa celor de la Operaţiuni Speciale. Era frânt de oboseală. Era duminică la prânz, iar el practic nu dormise deloc. Şi cel mai mult îl obosise efortul de a gândi mai repede decât Dansatorul. Îşi spunea cuvântul asupra corpului său.

Cooper era jos în laborator, făcând teste pentru a confirma concluziile lui Rhyme despre ultima tactică a Dansatorului. Toţi ceilalţi se aflau în casa pentru protecţia martorilor, inclusiv Amelia Sachs. De îndată ce Rhyme, Sellitto şi Dellray hotărâseră cum să contracareze ceea ce credeau ei că va fi următoarea încercare a Dansatorului de a-i ucide pe Percey Clay şi pe Brit Hale, Thom îi luase tensiunea lui Rhyme şi, făcând uz de autoritatea sa practic paternă, îi ordonase să treacă în pat, fără să accepte argumente, fie ele rezonabile sau nu. Urcaseră în lift, Rhyme ciudat de tăcut, deloc în largul lui, întrebându-se dacă bănuielile sale erau din nou corecte.

— Ce e? întrebase Thom.

— Nimic. De ce?

— Nu te plângi de nimic. Dacă nu bombăni înseamnă că ceva nu e în regulă.

— Ha! Foarte amuzant, mormăise Rhyme.

După ce fusese transferat în pat şi se rezolvaseră unele funcţiuni ale corpului, Rhyme stătea acum întins pe spate pe luxoasa pernă de puf. Thom îi pusese pe cap căştile sistemului de recunoaştere voci şi, în ciuda oboselii, Rhyme se ocupase singur de etapele de iniţiere a comenzilor pentru calculator şi de fixarea legăturii pe frecvenţa Operaţiunilor Speciale.

Acest sistem era o invenţie uimitoare. Da, îi minimalizase importanţa în faţa lui Sellitto şi a lui Banks. Da, *bombănise*. Dar aparatul, mai mult decât oricare altul dintre ajutoarele sale, îl făcea să se simtă diferit. Ani de zile se resemnase că nu mai putea duce o viaţă apropiată de normal, însă această maşinărie şi acest soft chiar îi dădeau senzaţia de normalitate.

Îşi roti capul încet şi îl lăsă uşor înapoi pe pernă.

Aştepta. Încercă să nu se gândească la fiascoul cu Sachs de noaptea trecută.

Mişcare în zonă. Şoimul apăru în raza lui vizuală. Rhyme văzu o scânteiere de piept alb, apoi pasărea îi întoarse spatele albastru-

cenuşiu şi se uită spre Central Park. Era masculul. Îşi aminti ce îi spusese Percey Clay. Mai mic şi nu atât de nemilos precum femela. Îşi aminti şi altceva despre aceste păsări. Reveniseră la viaţă din morţi. Nu cu mulţi ani în urmă, întreaga populaţie din estul Americii de Nord devenise sterilă din cauza pesticidelor, iar specia aproape că dispăruse. Doar prin eforturi de înmulţire în captivitate şi de control al pesticidelor reuşiseră aceste creaturi să prospere.

Întors din morţi…

Radioul pârâi. Era Amelia Sachs. Părea tensionată în timp ce îi spunea că totul fusese aranjat în casa pentru protecţia martorilor.

„Suntem cu toţii la ultimul etaj împreună cu Jodie, zise ea. Stai… Uite camionul."

Un 4x4 blindat cu geamuri fumurii, cu patru ofiţeri din echipa tactică, era folosit ca momeală. Urma să vină după el o singură dubă nemarcată care ducea – aparent – doi instalatori. De fapt, erau doi agenţi din trupele 32-E, în haine de stradă. În spatele dubei mai erau încă patru.

„Momelile sunt jos. Bine… bine."

Foloseau drept momeală doi ofiţeri din unitatea lui Haumann.

Sachs anunţă: „Pleacă".

Rhyme era foarte sigur că, având în vedere noile planuri ale Dansatorului, nu avea să tragă cu puşca cu lunetă din stradă. Cu toate acestea, îşi dădu seama că îşi ţinea respiraţia.

„Au pornit…"

Un păcănit şi radioul amuţi.

Un alt păcănit. Static. Era Sellitto: „Au reuşit. Pare în regulă. Au pornit. Maşinile din ariergardă sunt gata".

— Bine, zise Rhyme. Jodie e acolo?

„Chiar aici. În casă, cu noi."

— Spune-i să dea telefonul.

„Bine, Linc. Îi dăm drumul."

Legătura se întrerupse.

Aşteptă.

Să vadă dacă de data asta Dansatorul avea să se împiedice. Să vadă dacă de data asta ghicise gândurile din mintea de o inteligenţă rece a bărbatului.

Aşteptă.

Telefonul celular al lui Stephen bâzâi. Îl deschise.

— Alo.

„Salut. Eu sunt. Sunt…"

— Ştiu, zise Stephen. Nu folosi nume.

„Bine, sigur." Jodie părea nervos ca un animal încolţit. O pauză, apoi bărbatul cel mărunţel zise: „Da, sunt aici".

— Bine. L-ai pus pe negrul ăla să te ajute?

„Mm, da. E aici.“

— Şi tu unde eşti? Exact?

„Vizavi de casă. Dumnezeule, e plin de poliţişti! Da’ nu e nimeni atent la mine. O dubă tocmai a parcat acum un minut. Una din aia patru ori patru. Una mare. Yukon. E albastră şi uşor de zărit.“ Din cauza neliniştii, divaga de la subiect. „E foarte, foarte curată. Are geamuri fumurii.”

— Asta înseamnă că sunt antiglonţ.

„Aha. Da. E uimitor cum de ştii toate lucrurile astea.”

O să mori, îi spuse Stephen în gând.

„Bărbatul şi femeia tocmai au ieşit în fugă pe alee împreună cu zece poliţişti, cred. Precis ei sunt.”

— Nu sunt momeli?

„Păi, nu arată a poliţişti şi păreau destul de speriaţi. Eşti pe Lexington?”

— Da.

„Într-o maşină?” întrebă Jodie.

— Bineînţeles că într-o maşină, zise Stephen. Am furat o rablă japoneză. O să-i urmăresc. Apoi o să aştept până ajung într-o zonă liberă şi o s-o fac.

„Cum?”

— Cum, ce?

„Cum o s-o faci? Adică cu o grenadă sau cu un automat?”

Stephen se gândi. *N-ai vrea să ştii?*

Zise:

— Nu sunt sigur. Depinde.

„Îi vezi?” întrebă Jodie, părând neliniştit.

— Îi văd, confirmă Stephen. Sunt în spatele lor. Intru în trafic chiar acum.

„O maşină japoneză, zici? zise Jodie. O Toyota sau ceva de genul ăsta?“

De ce, iudă pipernicită, se gândi Stephen cu amărăciune, rănit adânc de trădare, deşi probabil că ştiuse că era inevitabilă.

De fapt, Stephen privise cum Yukon-ul şi dubele care îi asigurau spatele trec pe lângă el. Şi nu era în nicio maşină japoneză, rablă sau nu. Nu era în nicio maşină. Îmbrăcat în uniforma de pompier pe care tocmai o furase, stătea la colţul străzii, la exact treizeci de metri de casa pentru protecţia martorilor, privind derularea reală a evenimentelor pe care Jodie le înflorea. Ştia că în Yukon erau momeli. Ştia că Soţia şi Prietenul se găseau încă în casă.

Stephen ridică transmiţătorul gri al detonatorului. Părea un walkie-talkie, dar nu avea difuzor sau microfon. Îl potrivi pe frecvenţa bombei din telefonul lui Jodie şi armă aparatul.

— Păstrăm legătura, îi spuse lui Jodie.

„Da, râse Jodie. Aşa vom face, domnule.”

Lincoln Rhyme, acum un simplu spectator, un observator.

Ascultând în căşti. Rugându-se să fi avut dreptate.

„Unde e duba?” îl auzi pe Sellitto întrebând.

„La două străzi mai încolo, zise Haumann. O urmărim. Rulează încet pe Lex. Intră în trafic. El… stai.” O pauză lungă. „Ce e?”

„Avem câteva maşini, un Nissan, un Subaru. Şi un Accord, dar e cu trei persoane în el. Nissan-ul se apropie de dubă. S-ar putea să fie el. Nu văd înăuntru.”

Lincoln Rhyme închise ochii. Simţi inelarul stâng, singurul deget viu, cum se mişcă nervos pe cuvertura patului.

— Alo? rosti Stephen la telefon.

„Da, răspunse Jodie. Sunt tot aici.”

— Chiar vizavi de casă?

„Da.“

Stephen se uita la clădire chiar de peste stradă. Nici urmă de Jodie sau de negru.

— Vreau să-ţi spun ceva.

„Ce?“ întrebă mărunţelul.

Stephen îşi aminti şocul electric pe care-l simţise când genunchiul său atinsese genunchiul bărbatului.

Nu pot s-o fac…

Soldat…

Stephen înşfăcă telecomanda detonatorului cu mâna stângă. Zise:

— Ascultă-mă cu atenţie.

„Te ascult. Sunt…“

Stephen apăsă butonul de transmisie.

Explozia fu uimitor de puternică. Chiar mai puternică decât se aşteptase Stephen. Zgudui geamurile şi făcu un milion de porumbei să-şi ia zborul spre cer. Stephen văzu cioburi şi bucăţi de lemn de la ultimul etaj al imobilului împrăştiindu-se pe aleea de alături.

Ceea ce era chiar mai bine decât spera. Se aşteptase ca Jodie să fie *lângă* casă. Poate într-o dubă a poliţiei, în faţă. Poate pe alee. Dar nu-i venea să creadă ce noroc avusese ca Jodie să fie înăuntru. Era perfect!

Se întrebă cine mai murise în explozie.

Lincoln Viermele, se rugă el.

Poliţista cu păr roşu?

Se uită la casa pentru protecţia martorilor şi văzu fumul ridicându-se în spirală de la fereastră.

Acum, peste doar câteva minute, restul echipei avea să i se alăture.

Telefonul sună, iar Rhyme comandă calculatorului să închidă radioul şi să preia apelul.

— Da, zise el.

„Lincoln. Era Lon Sellitto. Sunt pe fix“, spuse el referindu-se la telefon. Vreau să pornim urmărirea cu cei de la Operaţiuni Speciale.“

— Bine. Dă-i drumul.

„A declanşat bomba.“

— Ştiu. Rhyme auzise; casa pentru protecţia martorilor era la doi-trei kilometri de dormitorul său, dar ferestrele i se zguduiseră, iar şoimii de la geam îşi luaseră zborul, plutind în cerc, nemulţumiţi că fuseseră deranjaţi. Toată lumea e bine?

„Jigodia e speriată de moarte, Jodie ăsta. Da' în afară de asta, totul e-n regulă. Doar că federalii au de-a face cu mai multe pagube la clădire decât s-au aşteptat. Deja înjură.”

— Zi-le c-o să ne plătim taxele mai devreme anul ăsta.

Ce îl făcuse pe Rhyme să descopere bomba din telefonul celular fuseseră particulele de polistiren pe care Sachs le găsise în ascunzişul din staţia de metrou. Acestea şi alte resturi de exploziv din plastic, o formulă uşor diferită de cea a minei antipersonal din apartamentul Sheilei Horowitz. Rhyme nu făcuse decât să compare fragmentele de polistiren cu telefonul pe care Dansatorul i-l dăduse lui Jodie şi să-şi dea seama că cineva desfăcuse carcasa.

De ce? se întrebase Rhyme. Nu vedea decât o singură explicaţie logică, aşa că sunase la specialiştii de la Secţia 6. Doi detectivi securizaseră telefonul, îndepărtând bucata de explozibil din plastic şi circuitul, apoi montaseră o cantitate mult mai mică de explozibil şi acelaşi circuit într-o canistră lângă una dintre ferestrele care dădeau înspre alee. Umpluseră încăperea cu pături de protecţie şi ieşiseră pe coridor, restituindu-i telefonul inofensiv lui Jodie. Acesta îl luase cu mâini tremurătoare, cerându-le să-i jure că tot explozibilul fusese scos.

Rhyme bănuise că tactica Dansatorului era să folosească bomba pentru a distrage atenţia de la dubă, crescându-i astfel şansele de atac. Ucigaşul probabil că ghicise, de asemenea, că Jodie avea să-l toarne şi că în momentul apelului urma să se afle lângă poliţiştii care desfăşurau operaţiunea. Dacă îi elimina pe şefi, Dansatorul îşi sporea considerabil şansele de succes.

Înşelătorie…

Nu exista vreun criminal pe care Rhyme să-l urască mai mult decât pe Dansatorul pe Coşciug, niciunul care să-i insufle o dorinţă mai aprigă de a-l pune la pământ şi a-i străpunge inima fierbinte. Dar Rhyme era criminalist înainte de toate şi nutrea o admiraţie secretă pentru inteligenţa bărbatului.

Sellitto explică: „Avem două maşini în spatele Nissan-ului. O să…“

Urmă o pauză lungă.

„Ce prostie“, murmură Sellitto.

„Ce e?“

„O, nimic. Doar că nimeni n-a sunat la Centrală. Vin cinci maşini de pompieri. Nu i-a sunat nimeni să le spună să ignore explozia.“

Rhyme uitase şi el aspectul ăsta.

Sellitto continuă: „Tocmai am fost anunţat. Duba-capcană o ia spre est, Linc. Nissan-ul e după ei. Poate la treizeci şi cinci de metri în spatele dubei. E la patru blocuri de parcarea de lângă FDR.“

— Bine, Lon. Amelia e acolo? Vreau să vorbesc cu ea.

„Doamne! “ se auzi cineva strigând în fundal. Bo Haumann, se gândi Rhyme. „Au venit cinci maşini.“

„Nimeni n-a…?“ începu o altă voce să întrebe, apoi se opri.

Nu, nimeni n-a făcut-o, îşi zise Rhyme. Nu te poţi gândi…

„Te sun eu, Lincoln, interveni Sellitto. Trebuie să facem ceva. Avem cinci nenorocite de maşini de pompieri parcate pe trotuar.“

— O sun eu pe Amelia, spuse Rhyme.

Sellitto închise.

Camera se întunecă după ce traseră draperiile.

Lui Percey Clay îi era frică.

Se gândi la şoimul ei sălbatic, la femela prinsă în capcană, bătând din aripile ei musculoase. Ghearele şi ciocul sfâşiind aerul ca nişte lame ascuţite, ţipătul înnebunitor. Dar, pentru Percey, cei mai înfiorători era ochii plini de teamă ai păsării. Lipsită de libertatea cerului, vietatea era pierdută în abisul terorii. Vulnerabilă.

Percey se simţea la fel. Detesta să fie acolo, în casa pentru protecţia martorilor. Încuiată. Privea – cu ură – picturile caraghioase de pe pereţi. Porcării de la Woolworth sau J.C. Penney. Un covor învechit. Chiuveta şi robinetul ieftin. O cuvertură sărăcăcioasă, roz, cu ciucuri, cu o duzină de fire trase într-un colţ; poate că un informator mafiot stătuse acolo, trăgând obsesiv de materialul alb şi noduros.

Încă o înghiţitură din sticluţă. Rhyme îi spusese despre capcană. Că Dansatorul avea să urmărească duba în care credea că se află Percey şi Hale. Aveau să-i oprească maşina şi să-l aresteze sau ori să-l omoare. Sacrificiul ei nu era zadarnic, în zece minute aveau să-l prindă pe omul care îl omorâse pe Ed. Omul care îi schimbase viaţa pentru totdeauna.

Avea încredere în Lincoln Rhyme. Dar avea încredere aşa cum avea încredere în Controlul Traficului Aerian atunci când raporta că nu sunt condiţii de vânt şi brusc te trezeai că avionul coboară cu 90 de metri pe minut când erai la o altitudine de numai 600 de metri.

Percey aruncă sticluţa pe pat, se ridică şi începu să se plimbe. Voia să fie în aer, acolo unde se afla în siguranţă, unde deţinea controlul. Roland Bell îi ordonase să stingă luminile, să stea încuiată în cameră.

Toată lumea era sus, la ultimul etaj. Auzise zgomotul exploziei. Îl aşteptase. Dar nu se aşteptase la frica pe care o adusese cu el. De nesuportat. Ar fi dat orice ca să se poată uita pe geam.

Se duse spre uşă, o descuie, ieşi pe coridor.

Şi acolo era întuneric. Ca noaptea… *Toate stelele serii…*

Simţi un miros chimic înţepător. De la explozie, se gândi ea. Holul era pustiu. Ceva se mişcă uşor la capătul coridorului. O umbră pe scări. O privi. N-o mai văzu.

Camera lui Brit Hale era la doar trei metri. Îşi dorea foarte mult să stea de vorbă cu el, dar nu voia să o vadă în halul ăsta, palidă, cu mâinile tremurând. Cu ochii umezi de frică… Dumnezeule, salvase un 737 din picaj cu mai mult calm decât avea acum, când privea doar un coridor întunecat.

Intră înapoi în cameră.

Auzise oare paşi?

Încuie uşa, se întoarse în pat.

Alţi paşi.

— Modul de comandă, dădu Rhyme instrucţiuni.

Computerul porni supus.

Auzi o sirenă pierzându-se în depărtare.

Şi atunci Rhyme îşi dădu seama de greşeală.

Cinci camioane…

Nu! Nu m-am gândit la asta.

Dansatorul se gândise însă. Bineînţeles! Furase uniforma vreunui pompier sau medic şi chiar în acea clipă intra în casa pentru protecţia martorilor!

— O, nu, murmură el. Cum am putut să fiu atât de închis la minte?

Computerul, auzind ultimele lui cuvinte, închise imediat toate programele.

— Nu! strigă Rhyme. Nu!

Dar sistemul nu-i putea înţelege ţipetele şi pe ecran apăru un mesaj: *Doreşti să închizi computerul?*

— Nu, şopti el disperat.

Preţ de o secundă nu se întâmplă nimic, dar sistemul nu se închise. Apăru un mesaj. *Ce vrei să faci acum?*

— Thom! strigă el. Cineva… vă rog. Mel!

Dar uşa era închisă; nu se auzi niciun răspuns de jos.

Inelarul stâng îi zvâcnea puternic. Cândva avusese un dispozitiv de comandă mecanic care-i permitea să-şi folosească singurul deget mobil pentru a forma numere de telefon. Sistemul computerizat îi luase locul, iar acum el *trebuia* să folosească programul de dictare pentru a suna la casa pentru protecţia martorilor şi a le spune că Dansatorul era în drum spre ei, îmbrăcat în pompier sau ceva asemănător.

— Modul de comandă, rosti el în microfon.

Luptându-se să-şi păstreze calmul.

Nu am înţeles comanda. Încearcă, te rog, din nou.

Unde era acum Dansatorul? Era oare deja înăuntru? Se pregătea să-i împuşte pe Percey Clay şi pe Brit Hale?

Sau pe Amelia Sachs?

— Thom! Mel!

Nu am înţeles…

De ce nu m-am gândit mai bine?

— Modul de comandă, zise el trăgându-şi sufletul, încercând să-şi stăpânească panica.

Mesajul modului de comandă apăru pe monitor. Săgeata cursorului se afla în partea de sus a ecranului, iar iconiţa programului de comunicare era amplasată la un continent distanţă.

— Cursorul în jos, gâfâi el.

Nu se întâmplă nimic.

— Cursorul în jos, strigă mai tare.

Mesajul apăru din nou: *Nu am înţeles comanda. Încearcă, te rog, din nou.*

— O, la dracu'…

Nu am înţeles…

Mai încet, forţându-se să vorbească pe un ton normal, spuse:

— Cursorul în jos.

Săgeata albă, strălucitoare, îşi începu lent călătoria descendentă.

Încă avem timp, îşi spuse. Iar oamenii din casă nu erau neprotejaţi sau neînarmaţi.

— Cursorul la stânga, icni el.

Nu am înţeles…

— O, haide!

Nu am înţeles…

— Cursorul sus… cursorul la stânga.

Cursorul se mişcă precum un şarpe pe ecran până ce ajunse la iconiţă.

Calm, calm…

— Cursor oprit. Dublu clic.

Ascultătoare, iconiţa unui walkie-talkie apăru pe ecran. Şi-l imagină pe Dansatorul fără chip în spatele lui Percey, cu un cuţit sau o garotă.

Cu o voce cât putea el de calmă, comandă cursorului să meargă pe setarea frecvenţei.

Acesta se aşeză perfect unde trebuia.

— Patru, zise Rhyme, pronunţând cuvântul cu mare atenţie. Pe ecran apăru un *4*. Apoi spuse:

— Opt.

Litera *O* apăru într-o altă căsuţă.

Dumnezeule!

— Şterge stânga.

Nu am înţeles…

Nu! Nu!

I se păru că aude paşi.

— Hei! strigă. E cineva acolo? Thom? Mel?

Niciun răspuns în afară de prietenul lui, computerul, care îi dădu, liniştit, acelaşi răspuns contrariant.

— Opt, rosti încet.

Numărul apăru. Următoarea încercare, „Trei“, apăru în căsuţă fără nicio problemă.

— Virgulă.

Pe ecran apăru cuvântul *virgulă.*

La dracu'!

— Şterge stânga. Apoi: Zecimale.

Apăru virgula.

— Patru.

Mai rămăsese o căsuţă. Aminteşte-ţi, e *zero,* nu *o.* Cu transpiraţia curgându-i pe faţă, adăugă fără a întâmpina dificultăţi ultimul număr al frecvenţei Operaţiunilor Speciale.

Radioul se aprinse.

Ura!

Dar înainte să poată transmite, se auziră nişte interferenţe şi, cu inima îngheţată, înregistră vocea înnebunită a unui bărbat strigând: „Zece-treisprezece, avem nevoie de ajutor, locaţia protecţiei federale şase.”

Casa pentru protecţia martorilor.

Recunoscu vocea lui Roland Bell. „Doi oameni doborâţi şi… Dumnezeule, e încă aici. Ne-a găsit, ne-a atacat! Avem nevoie…”

Se auziră două împuşcături. Apoi altele. Peste zece. Un puternic schimb de focuri. Parcă erau artificiile de 4 Iulie.

„Avem nevoie…”

Transmisiunea se întrerupse.

— Percey! strigă Rhyme. Percey…

Pe ecran apăru mesajul: *Nu am înţeles comanda. Încearcă, te rog, din nou.*

Un coşmar.

Stephen Kall, cu mască de schi şi o haină groasă de pompier, se strecură pe coridorul casei pentru protecţia martorilor, prin spatele cadavrului unuia din cei doi poliţişti pe care tocmai îi omorâse.

O altă împuşcătură, mai aproape, făcând o gaură în parchet lângă capul său. Trasă de detectivul cu păr castaniu şi rar – cel pe care îl văzuse la fereastra casei în acea dimineaţă. Era trântit după pragul

unei uşi, fiind o ţintă uşoară, dar Stephen nu reuşi să-l ochească. Detectivul avea pistoale automate în ambele mâini şi era un trăgător excelent.

Stephen se târî încă un metru, către una dintre uşile deschise.

Panicat, cu pielea ca de găină, cu viermi mişunând pe el…

Trase din nou şi detectivul cu păr castaniu se retrase în cameră, zise ceva în staţia radio, dar apoi se întoarse, trăgând cu sânge rece.

Îmbrăcat într-o haină lungă, neagră de pompier – la fel ca alţi treizeci sau patruzeci de bărbaţi şi femei din faţa casei pentru protecţia martorilor – Stephen doborâse cu un detonator uşa ce dădea spre alee şi fugise înăuntru, aşteptându-se să găsească totul întors pe dos şi pe Soţie şi Prieten – ca şi pe jumătate din cei din casă – făcuţi praf sau răniţi grav. Dar Lincoln Viermele îl păcălise din nou. Îşi dăduse seama că telefonul e o bombă-capcană. Singurul lucru la care nu se aşteptau era că avea să atace din nou casa; credeau că urma să acţioneze în timpul transportului. Cu toate acestea, când se năpustise în casă fusese întâmpinat de împuşcăturile dezlănţuite ale celor doi poliţişti. Dar aceştia fuseseră luaţi pe neaşteptate de uşa dărâmată, permiţându-i să-i omoare cu uşurinţă.

Apoi, detectivul cu păr castaniu trăsese de după colţ cu ambele mâini, rupându-i două bucăţi din haină, în timp ce Stephen însuşi trăsese conţinutul magaziei în detectiv şi amândoi căzuseră pe spate simultan. Alte împuşcături, alte ratări la mustaţă. Poliţistul era aproape la fel de bun ca şi el la tras cu pistolul.

Maximum un minut. Nu avea mai mult timp.

Se simţea atât de plin de viermi, că îi veni să ţipe… Îşi întocmise planul cât de bine putuse. Mai bine de atât nu era posibil, şi totuşi Lincoln Viermele îi ghicise gândurile. Ăsta era oare el? Detectivul aproape chel cu două pistoale?

Un alt glonţ din pistolul lui Stephen. Şi… la dracu'… detectivul cu păr castaniu plonjă direct în el, continuându-şi înaintarea. Orice alt poliţist din lumea asta ar fi fugit să se adăpostească. Dar el, nu. Mai avansă cu greu un metru, şi încă unul. Stephen reîncărcă şi trase din nou, târându-se şi el pe aproape aceeaşi distanţă către uşa camerei unde se afla ţinta sa.

Poţi dispărea în pământ, băiete. Te poţi face invizibil, dacă vrei.

Vreau, domnule. Vreau să fiu invizibil…

Încă un metru, aproape de uşă.

— Roland Bell, din nou! strigă poliţistul în microfon. Avem nevoie de întăriri imediat!

Bell, reţinu Stephen numele. *Deci nu e Lincoln Viermele.*

Poliţistul reîncărcă şi continuă să tragă. Zece focuri, douăzeci… Stephen nu putea să nu-i admire tehnica. Acest Bell ţinea evidenţa numărului de focuri trase din fiecare pistol şi alterna reîncărcarea,

astfel încât nu rămânea fără gloanţe.

Poliţistul trase un glonţ în perete, la câţiva milimetri de faţa lui, iar Stephen îi returnă tirul la fel de precis.

Se târî în faţă încă jumătate de metru.

Bell se uită în sus şi văzu că Stephen ajunsese în cele din urmă la uşa dormitorului cufundat în întuneric. Privirile li se încrucişară şi, cu toate că nu era un soldat adevărat, Stephen Kall văzuse suficiente lupte pentru a-şi da seama că lanţul raţiunii al acestui poliţist plesnise, transformându-l în cel mai periculos lucru posibil – un soldat abil căruia nu-i păsa de propria siguranţă. Bell se ridică în picioare şi înaintă, trăgând cu ambele arme.

De asta foloseau Colt-uri .45 în războaiele din Pacific, băiete. Gloanţe mari care să-i oprească pe piticii ăia nebuni de japonezi. Când te atacă, nu le mai pasă că pot fi ucişi; vor pur şi simplu să nu se mai oprească.

Stephen îşi lăsă capul în jos, aruncă spre Bell grenada care explodă într-o secundă şi închise ochii. Grenada se dezintegrase cu o bubuitură surprinzător de puternică. Auzi strigătul poliţistului şi îl văzu prăbuşindu-se în genunchi, cu mâinile peste faţă.

Stephen bănuia, din cauza paznicilor şi a efortului furios al lui Bell de a-l opri, că fie Soţia, fie Prietenul era în cameră. Stephen mai presupunea că, indiferent cine era acolo, se ascundea în dulap ori sub pat.

Dar se înşela.

Uitându-se spre uşă, văzu o siluetă venind spre el, cu o lampă pe post de armă, scoţând nişte sunete de frică şi mânie.

Cinci focuri rapide. Lovituri în cap şi piept, bine grupate. Corpul se învârti repede şi căzu pe spate, la podea.

Bună treabă, Soldat.

Apoi alţi paşi urcând scările. Vocea unei femei. Şi alte voci. Nu mai avea timp să termine cu Bell, nu mai avea timp să caute cea de-a doua ţintă.

Evacuează…

Fugi spre uşa din spate şi scoase capul afară, strigând să mai vină pompieri.

Şase veniră în fugă, precauţi.

Stephen le făcu semn cu capul în interior.

— Conducta de gaze tocmai a explodat. Toata lumea să iasă. Acum!

Şi dispăru pe alee, apoi ieşi în stradă, trecând pe lângă camioanele de pompieri Mack şi Seagrave, pe lângă ambulanţe şi maşinile de poliţie.

Tremurând, da.

Dar mulţumit. Terminase două treimi din treabă.

Amelia Sachs reacţionă cea dintâi la bubuitura primei explozii şi la

strigăte.

Apoi, vocea lui Roland Bell de la primul etaj: „Întăriri! Rănit!”

Şi focuri de armă. Zece sunete ascuţite, şi încă alte zece.

Nu ştia cum reuşise Dansatorul şi nu-i păsa. Voia doar să zărească o clipă ţinta şi i-ar fi trebuit numai două secunde pentru a băga în ea jumătate de magazie de gloanţe de nouă milimetri.

Cu Glock-ul uşor în mână, intrase pe coridorul de la etajul al doilea. În spatele ei erau Sellitto, Dellray şi un tânăr în uniformă, a cărui siguranţă sub gloanţe ar fi dorit să o aibă şi ea. Jodie se trânti la pământ, extrem de conştient de faptul că trădase un om foarte periculos care era înarmat şi care se afla la o distanţă de doar nouă metri.

Genunchii o dureau îngrozitor pe Sachs în timp ce cobora scările cu repeziciune, artrita o supăra din nou, şi se chirci de durere parcurgând cu greu ultimele trei trepte până la primul etaj.

Auzi în căşti cum Bell cerea, în mod repetat, ajutor.

Străbătu coridorul întunecat cu pistolul lipit de corp, acolo unde nu putea să fie lovit şi smuls din mână (doar poliţiştii de la televizor şi gangsterii din filme ţin pistolul în faţă, falic, înainte să dea vreun colţ). Se uită rapid prin fiecare cameră pe lângă care trecu, aplecată sub nivelul normal al pieptului, spre care s-ar fi îndreptat arma atacatorului.

— Eu o iau prin faţă, zise Dellray şi dispăru pe holul din spatele ei cu pistolul mare, Sig-Sauer, în mână.

— Păziţi-ne spatele, le ordonă Sachs lui Sellitto şi poliţistului în uniformă, fără să-i pese de rang.

— Da, doamnă, răspunse tânărul. Păzesc. Spatele.

Sellitto pufni, dând din cap.

Casca îi bâzâi în ureche, dar nu auzi nicio voce. O scoase – era un motiv de distragere a atenţiei – şi continuă să meargă pe coridor cu precauţie.

La picioarele ei, doi poliţişti zăceau morţi pe podea.

Mirosul explozibilului chimic era puternic, făcând-o să se îndrepte spre uşa din spate a casei. Era din oţel, dar el o deschisese cu un detonator de parcă ar fi fost din hârtie.

— Dumnezeule, zise Sellitto, prea profesionist ca să se aplece deasupra poliţiştilor morţi, dar prea uman ca să nu le privească îngrozit trupurile ciuruite.

Sachs ajunse la o cameră, se opri în prag. Două dintre echipele lui Haumann intrară pe uşa distrusă.

— Acoperire, strigă ea şi, înainte ca cineva să apuce să o oprească, se strecură înăuntru cu repeziciune.

Pistolul ridicat, cercetând camera.

Nimic.

Nu mirosea a cordită. Nu se trăsese aici.

Înapoi pe coridor. Îndreptându-se spre următoarea cameră.

Ridică pistolul şi îl îndreptă spre încăpere. Ofiţerii de la 32-E încuviinţară.

Sachs rămase în pragul uşii, gata să tragă, cu ofiţerii la jumătate de metru în spate. Îngheţă la vederea ţevii îndreptate spre pieptul ei.

— Dumnezeule, murmură Roland Bell şi lăsă arma în jos.

Avea părul încâlcit şi faţa înnegrită. Două gloanţe îi sfâşiaseră cămaşa care atârna peste costumul antiglonţ.

Apoi zări priveliştea teribilă de pe podea.

— O, nu…

— Clădirea e curată, strigă un poliţist de pe coridor. A fost văzut plecând. Purta uniformă de pompier. A plecat. S-a pierdut în mulţimea din faţă.

Amelia Sachs, încă o dată criminalist, şi nu ofiţer tactic, observă pata de sânge, mirosul astringent de reziduu de praf de puşcă, scaunul răsturnat care putea să indice o luptă şi, prin urmare, ar fi putut constitui un punct logic de transfer de probe. Tuburile gloanţelor, pe care le văzu imediat, proveneau dintr-un automat de 7,62 milimetri.

Observă, de asemenea, felul în care căzuse corpul, ceea ce îi spunea că victima îl ataca pe atacator, aparent cu o lampă. Erau şi alte poveşti pe care locul crimei le putea spune şi, din acest motiv, îşi dădu seama că trebuia să o ajute pe Percey Clay să se ridice şi să o îndepărteze de trupul prietenului ei ucis. Dar Sachs nu putu să o facă. Nu putu decât să o privească pe femeia cea scundă cu faţă turtită legănând capul plin de sânge al lui Brit Hale şi murmurând:

— O, nu, o, nu…

Faţa îi era ca o mască, nemişcată, neatinsă de lacrimi.

În cele din urmă, Sachs îi făcu semn lui Roland Bell, care o luă pe Percey şi o scoase afară pe coridor, încă vigilent, cu mâna tot pe pistol.

La două sute de metri de casa pentru protecţia martorilor.

Luminile roşii şi albastre ale zecilor de ambulanţe şi maşini de intervenţie clipeau şi încercau să-l orbească, dar el se uita prin luneta Redfield şi nu îl interesa nimic altceva în afară de reticule. Scana zona dintr-o parte în cealaltă.

Stephen se descotorosise de uniforma de pompier şi era din nou îmbrăcat ca un student întârziat. Recuperase Modelul 40 de sub rezervorul de apă unde îl ascunsese de dimineaţă. Arma era încărcată şi reglată. Trecuse cureaua peste braţ şi era gata să ucidă.

În acest moment nu o vâna pe Soţie.

Şi nici pe Jodie, pricăjitul Iuda.

Îl căuta pe Lincoln Viermele. Omul care îi ghicise gândurile încă o

dată.

Cine era el? Care dintre ei?

Pielea de găină.

Lincoln… Prinţul Viermilor.

Unde eşti? Te afli chiar în faţa mea acum? În mulţimea aia care stă în jurul casei fumegânde?

Era oare halca aia imensă de poliţist care asuda ca un porc?

Negrul înalt şi zvelt în costum verde? Îi părea cunoscut. Unde oare îl mai văzuse?

O maşină nemarcată opri şi din ea ieşiră mai mulţi bărbaţi în costum.

Poate că Lincoln era unul dintre *ei.*

Poliţista cu păr roşu ieşi din casă. Purta mănuşi de latex. Brigada de cercetare a locului crimei, nu-i aşa? Păi, scumpo, eu îmi tratez tuburile şi gloanţele, îi spuse el în gând în timp ce reticulele lunetei se fixară pe gâtul acesteia. Şi va trebui să zbori la Singapore înainte să afli ceva despre pistolul meu.

Se gândi că avea timp să tragă un singur foc, după care tirurile în rafală aveau să-l oblige să se refugieze pe alee.

Cine eşti?

Lincoln? Lincoln?

Dar nu avea nicio idee.

Apoi se deschise uşa din faţă şi apăru Jodie, ieşind temător în prag. Se uită în jur şi se lipi la loc de clădire.

Tu…

Curentul electric din nou. Chiar şi de la distanţa aceea.

Stephen mută uşor reticulele pe pieptul acestuia.

Hai, Soldat, trage. E o ţintă logică; te poate identifica.

Domnule, fixez coordonatele şi stabilesc frecarea cu aerul.

Stephen începu să apese pe trăgaci.

Jodie…

Te-a trădat, Soldat. Elimină-l…

Da, domnule, am înţeles. E rece ca gheaţa. E un stârv. Domnule, vulturii deja încep să dea târcoale.

Soldat, manualul lunetistului din corpul puşcaşilor marini dictează să creşti imperceptibil presiunea pe trăgaciul Modelului 40 astfel încât să nu-ţi dai seama de momentul exact când arma va trage. E corect, Soldat?

Da, domnule.

Apasă mai tare.

Încet, încet…

Dar arma nu trăgea. Ridică reticulele pe capul lui Jodie. Şi se întâmplă ca privirea lui Jodie, care cerceta acoperişurile, să-l zărească.

Aşteptase prea mult.

Trage, Soldat! Trage!

Apoi apăsă pe trăgaci precum un băieţandru care-şi încearcă puşca .22 într-o tabără de vară.

Exact când Jodie se trăgea într-o parte, împingându-i pe poliţişti odată cu el.

Cum dracu' ai ratat, Soldat? Repetă focul!

Da, domnule.

Mai trase de două ori, dar Jodie şi toţi ceilalţi deja se adăpostiseră ori se târau cu repeziciune de-a lungul trotuarului şi al străzii.

Şi apoi i se răspunse. La început o duzină de arme, apoi încă una. Mai ales pistoale, dar şi H&K, scuipând gloanţele atât de repede, încât se auzeau ca nişte motoare neantifonate de maşină.

Gloanţele loveau în casa liftului din spatele lui, împroşcându-l cu bucăţi de cărămidă şi beton, iar învelişul lor dur, de cupru îi tăie braţele şi dosul palmelor.

Stephen se prăbuşi pe spate, acoperindu-şi faţa cu mâinile. Simţi tăieturile şi văzu picături de sânge căzând pe acoperişul protejat cu smoală.

De ce am aşteptat? De ce? Aş fi putut să-l împuşc şi să dispar.

De ce?

Sunetul unui elicopter îndreptându-se spre clădire. Alte sirene.

Evacuează, Soldat! Evacuează!

Se uită în jos şi îl văzu pe Jodie ascunzându-se în spatele unei maşini. Stephen aruncă Modelul 40 în cutie, îşi puse rucsacul peste umăr şi coborî pe scara de incendiu în alee.

A doua tragedie.

Percey Clay îşi schimbase hainele şi ieşise pe coridor, rezemată de silueta puternică a lui Roland Bell. Acesta o luă pe după talie.

A doua din trei. Nu era vorba de mecanicul care îşi dădea demisia sau de probleme cu avionul. Era vorba de moartea prietenului ei drag.

O, Brit…

Imaginându-şi-l cu ochii larg deschişi, cu gura căscată într-un ţipăt mut, repezindu-se spre teribilul criminal. Încercând să-l oprească, îngrozit că cineva chiar încerca să-l ucidă, să o ucidă pe Percey. Mai degrabă indignat şi trădat decât speriat. Viaţa ta era atât de exactă, i se adresă ea în gând. Chiar şi riscurile erau calculate. Zborul răsturnat la cincisprezece metri, vrilele la ampenaj, paraşutismul acrobatic. Pentru spectatori, părea imposibil. Dar ştiai ce faci şi dacă te gândeai la posibilitatea de a muri tânăr, credeai că ar fi avut drept cauză o conexiune defectă, o blocare a liniei de alimentare cu combustibil un elev neglijent care ar fi intrat în spaţiul tău de zbor.

Marele scriitor şi pilot Ernest K. Gann spunea că soarta e un vânător. Percey se gândise mereu că se referea la natură sau la circumstanţe – elementele capricioase ale naturii, mecanismele

stricate care conspiră să trimită avioanele în mare viteză la pământ. Dar soarta e mai complicată de atât. Soarta e la fel de complicată ca mintea omului. La fel de complicată şi de nefastă.

Tragediile vin câte trei… Şi care avea să fie ultima? Moartea ei? A companiei? A altcuiva?

Ţinându-se de Roland Bell, tremura de furie din cauza tuturor acestor suprapuneri. Amintindu-şi: ea, Ed şi Hale, ameţiţi din cauza somnului insuficient, stând în lumina strălucitoare a reflectoarelor din hangar, în jurul Learjet-ului *Charlie Juliet,* sperând cu disperare că aveau să câştige contractul cu U.S. Medical, tremurând în noaptea umedă pe când încercau să stabilească cum să echipeze mai bine avionul pentru cursă.

Mai târziu, noaptea ceţoasă. Aeroportul părăsit şi întunecat. Ca în scena finală din *Casablanca.*

Auzind scrâşnetul frânelor şi uitându-se pe geam.

Bărbatul târând sacoşele enorme pe pistă, aruncându-le înăuntru şi pornind Beachcraft-ul. Lamentarea inconfundabilă a motorului cu piston pus în mişcare.

Şi-l aminti pe Ed spunând, nevenindu-i să creadă: „Ce face? Aeroportul e închis".

Soarta.

Că se întâmplase ca ei să fie acolo în acea noapte.

Că Phillip Hansen alesese exact acel moment pentru a se descotorosi de probele care îi dăunau.

Că Hansen era genul de om care ar fi ucis pentru a păstra secretul acelui zbor.

Soarta…

Apoi tresări – o bătaie în uşa casei pentru protecţia martorilor.

Erau doi bărbaţi. Bell îi recunoscu. Erau de la Divizia pentru protecţia martorilor din NYPD.

— Suntem aici pentru a vă transporta la adăpostul Shoreham din Long Island, doamnă Clay.

— Nu, nu, spuse ea. E o greşeală. Trebuie să merg la aeroportul Mamaroneck.

— Percey, interveni Roland Bell.

— *Trebuie.*

— Eu nu ştiu nimic în legătură cu asta, doamnă, zise unul din ofiţeri. Am primit ordin să vă ducem la Shoreham şi să fiţi închisă sub protecţie până când marele juriu se va reuni luni.

— Nu, nu, nu. Sunaţi-l pe Lincoln Rhyme. El ştie.

— Păi…

Poliţistul se uită la partenerul său.

— Vă rog, zise ea. Sunaţi-l. O să vă spună.

— De fapt, doamnă Clay, Lincoln Rhyme a fost cel care a ordonat să

fiţi mutată. Vă rog să veniţi cu noi. Nu vă neliniştiţi. O să avem grijă de dumneavoastră.

27

— Nu e prea plăcut, îi spuse Thom Ameliei Sachs.

Dincolo de uşa dormitorului se auzi:

— Vreau sticla aia. Acum.

— Ce se întâmplă?

Tânărul cel chipeş se strâmbă.

— O, poate să fie o adevărată năpastă uneori. L-a pus pe unul dintre ofiţerii de pază să-i toarne nişte scotch. Din cauza durerii, a pretextat. A zis că are reţetă pentru băuturi cu malţ. Îţi vine să crezi? O, e insuportabil când bea.

Un strigăt mânios din cameră.

Sachs ştia că singurul motiv pentru care nu azvârlea cu lucruri e acela că nu putea.

Întinse mâna spre clanţă.

— Poate ar trebui să aştepţi puţin, o avertiză Thom.

— Nu putem aştepta.

— *La dracu'!* răcni Rhyme. Vreau nenorocita aia de sticlă!

Ea deschise uşa. Thom şopti:

— Să nu zici că nu te-am avertizat.

Înăuntru, Sachs se opri în pragul uşii. Rhyme arăta îngrozitor. Avea părul răvăşit, pe bărbie îi atârnau bale şi ochii îi erau roşii.

Sticla de Macallan zăcea pe podea. Probabil că încercase să o prindă cu dinţii şi o răsturnase.

O observă pe Sachs, dar nu zise decât un scurt: „Ridic-o".

— Avem treabă de făcut, Rhyme.

— Ridic-o. Sus. Sticla. Aia.

Ea îl ascultă. Şi o puse pe raft.

El urlă:

— Ştii ce vreau să spun! Vreau să beau!

— Se pare ca ai băut deja suficient.

— Toarnă-mi nişte whiskey în nenorocitul ăsta de pahar. Thom! Vino dracului aici… Laşule!

— Rhyme, se răsti ea, avem probe de cercetat.

— La dracu' cu probele.

— Cât ai băut?

— Dansatorul a intrat în casă, nu? Vulpea în coteţ. Vulpea în coteţ.

— Am un filtru de aspirator plin cu probe, am un glonţ, am mostre de sânge…

— Sânge? Asta da. Şi el are o grămadă de la noi.

Ea se răsti din nou:

— Ar trebui să fii ca un puşti de ziua lui, cu toate probele pe care le am. Nu-ţi mai plânge atâta de milă şi treci la treabă.

Nu-i răspunse. În timp ce îl privea, văzu că ochii lui înceţoşaţi se uitau dincolo de ea, spre uşă. Se întoarse. Era Percey Clay.

Imediat, Rhyme lăsă privirea în jos. Nu mai zise nimic.

Sigur, se gândi Sachs. Nu vrea să se poarte urât în prezenţa noii sale pasiuni.

Aceasta intră în cameră, contemplând dezastrul întruchipat de Lincoln Rhyme.

— Lincoln, ce se petrece aici?

Sellitto o însoţise pe Percey până acolo, bănui Sachs. Intră şi el în cameră.

— Trei morţi, Lon. A mai ucis trei. Vulpea în coteţ.

— Lincoln, pufni Sachs. Opreşte-te. Te faci de râs.

Nu spusese cel mai potrivit lucru. O privire uimită apăru pe chipul lui Rhyme.

— Nu mă fac de râs. Par eu de râs? Crede cineva asta? Par de râs? *Par dracului de râs?*

— Avem…

— Nu, am pus punct! Am terminat. Pecetluit. Pătura peste cap. Ne luăm picioarele la spinare. Vii cu noi, Amelia? Eu zic să vii.

În cele din urmă, se uită la Percey.

— Tu ce cauţi aici? Ar trebui să fii în Long Island.

— Vreau să vorbesc cu tine.

La început nu zise nimic, apoi:

— Dă-mi să beau ceva, măcar.

Percey se uită la Sachs, se îndreptă spre raft şi turnă două pahare, unul pentru ea şi unul pentru Rhyme. Sachs o ţintui cu privirea, iar ea observă, însă nu răspunse.

— Uite o doamnă cu clasă, zise Rhyme. I-am ucis partenerul şi totuşi bea un pahar cu mine. *Tu* n-ai făcut asta, Sachs.

— O, Rhyme, ce nemernic poţi fi uneori, răbufni Sachs. Unde-i Mel?

— L-am trimis acasă. Nu mai avea ce să facă… O legăm fedeleş şi o trimitem în Long Island, unde va fi în siguranţă.

— Cum? întrebă Sachs.

— Facem ce trebuia să facem de la bun început. Mai dă-mi una.

Percey se pregăti. Sachs zise:

— A băut destul.

— N-o asculta, se răsti Rhyme. E supărată pe mine. Nu am făcut ce voia, aşa că s-a supărat.

O, mulţumesc, Rhyme. Hai să ne spălăm rufele în public, nu? Îşi întoarse ochii frumoşi şi reci spre el. El nici măcar nu observă; se uita la Percey Clay. Care zise:

— Am făcut o înţelegere. Şi au apărut doi agenţi gata să mă ducă în Long Island. Am crezut că pot să am încredere în tine.

— Dar dacă ai *încredere* în mine, o să mori.

— E un risc, acceptă Percey. Ne-ai spus că exista posibilitatea să pătrundă în casă.

— Sigur, dar n-ai ştiut că asta am şi bănuit.

— Cum…?

Sachs se încruntă şi ascultă. Rhyme continuă:

— Am bănuit că avea să atace casa. Am bănuit că avea să se îmbrace în uniformă de pompier. Am bănuit, la dracu', că avea să folosească un detonator pentru uşa din spate. Pun pariu că era un model 521 sau 522 produs de Accuracy Systems, cu un mecanism de declanşare Instadet. Am dreptate?

— Păi…

— *Am dreptate?*

— Modelul 521, zise Sachs.

— Vezi? Am bănuit tot. Am ştiut cu cinci minute înainte să intre. Doar că, la dracu', n-am reuşit să sun pe nimeni şi să-i previn! Nu am putut… să ridic… rahatul de telefon şi să le spun ce urma să se întâmple. Iar prietenul tău a murit. Din cauza mea.

Lui Sachs i se făcu milă de el şi asta îi dădu un gust amar. Era sfâşiată de durerea lui, dar nu avea idee ce i-ar fi putut spune pentru a-l mângâia.

Bărbia lui era umedă. Thom se apropie cu o batistă, dar el îi făcu semn să plece, dând furios din maxilar. Arătă spre computer:

— O, mi-o luasem în cap. Începusem să mă cred normal. Plimbându-mă ca într-o maşină de curse cu Storm Arrow, aprinzând beculeţe şi schimbând CD-uri… Ce rahat!

Închise ochii şi îşi lăsă capul la loc pe pernă.

Un râs strident, care surprinse pe toată lumea, umplu camera.

Percey Clay îşi mai turnă nişte scotch în pahar. Apoi, puţin şi pentru Rhyme.

— E de rahat, cu siguranţă. Dar numai asta aud de la voi.

Rhyme deschise ochii, privind-o.

Percey râse din nou.

— Nu, o avertiză Rhyme ambiguu.

— O, te rog, bodogăni ea. Nu, ce?

Sachs văzu cum ochii lui Percey se îngustează.

— Ce vrei să spui? începu Percey. Că cineva a murit dintr-o… defecţiune tehnică?

Sachs îşi dădu seama că Rhyme se aştepta să zică altceva. Era prins cu garda jos. După o clipă, rosti:

— Da. Exact asta spun. Dacă aş fi fost în stare să ridic telefonul…

Ea i-o reteză:

— Şi ce? Asta îţi dă dreptul să faci scandal? Să nu-ţi ţii promisiunile? Dădu peste cap băutura şi oftă exasperată. O, pentru numele lui Dumnezeu… Ai idee care e meseria mea?

Spre uimirea ei, Sachs văzu că Rhyme se calmase acum. Începu să vorbească, dar Percey îl întrerupse:

— Stau într-un tub de aluminiu, merg cu 800 de kilometri pe oră, la zece kilometri deasupra solului. Afară sunt minus şaizeci de grade şi vântul bate cu sute de kilometri pe oră. Să nu mai pomenesc de fulgere, de schimbările rapide ale vântului şi de gheaţă. Dumnezeule, sunt în viaţă doar *datorită* maşinilor. Un alt râset. Nu-i tot la fel ca la tine?

— Nu înţelegi, zise el cu iuţeală.

— Nu-mi răspunzi la întrebare. Nu-i tot la fel? întrebă ea neobosită. Nu?

— Tu poţi să mergi, să ridici telefonul…

— Pot să merg? Sunt la cincisprezece kilometri de sol. Dacă deschid uşa, sângele îmi va exploda în câteva secunde.

Pentru prima oară de când îl ştia, se gândi Sachs, Rhyme îşi întâlnise egalul. Rămăsese fără replică. Percey continuă:

— Îmi pare rău, domnule detectiv, dar nu văd nici cea mai mică diferenţă între noi doi. Suntem amândoi produsele ştiinţei secolului douăzeci. La naiba, dacă aş avea aripi, aş zbura de una singură. Dar nu am şi nu voi avea niciodată. Ca să facem ce trebuie să facem, amândoi… ne *bazăm* pe tehnică.

— Bine…

Rânji diabolic.

Haide, Rhyme, se gândi Sachs. *Încheie discuţia!* Cât de mult îşi dorea ca Rhyme să câştige, să o trimită pe femeia asta în Long Island, să termine cu ea odată!

Criminalistul spuse:

— Dar dacă eu dau greş, vor muri oameni.

— Da? Şi ce se întâmplă dacă instalaţia mea de dejivrare o ia razna? Ce se întâmplă dacă mi se strică dispozitivul de amortizare a oscilaţiilor? Dacă zboară un porumbel în tubul Pitot când sunt pe sistemul de aterizare fără vizibilitate? Sunt… moartă. Oprirea motorului, defecţiuni hidraulice, mecanici care uită să înlocuiască disjunctoarele stricate. Sistemele duplex dau greş. În cazul *tău,* există şansa ca oamenii să-şi revină după ce au fost împuşcaţi. Dar avionul meu atinge pământul cu 500 de kilometri pe oră, nu mai rămâne nimic din el.

Rhyme părea că-şi revenise complet acum. Îşi rotea privirea prin cameră ca şi cum ar fi căutat un argument infailibil pentru a o contrazice.

— Uite, zise Percey liniştită, înţeleg că Amelia are nişte probe pe

care le-a găsit în casa pentru protecţia martorilor. Propunerea mea este să te apuci să le cercetezi şi să termini cu tot tărăboiul ăsta. Pentru că eu mă îndrept chiar acum spre Mamaroneck să termin de reparat avionul şi, apoi, la noapte, o să-mi pilotez cursa. Acum te întreb pe şleau: Ai de gând să mă laşi să mă duc la aeroport, aşa cum ne-am înţeles? Sau trebuie să-mi sun avocatul?

El era în continuare mut.

Trecu un moment.

Sachs sări în sus când Rhyme strigă pe tonul său de bariton:

— Thom! *Thom!* Vino încoace!

Asistentul se uită suspicios de după uşă.

— Am făcut mizerie aici. Uite, am vărsat paharul. Vrei să strângi puţin? Te rog!

— Îţi baţi joc de noi, Lincoln? întrebă el circumspect.

— Şi Mel Cooper? Vrei să-l suni, Lon? Probabil că m-a luat în serios. Glumeam doar. E un om de ştiinţă al naibii de bun. Doar că fără simţul umorului. Avem nevoie de el înapoi aici.

Amelia Sachs îşi dori să o ia la fugă. Să iasă de acolo, să urce în maşină şi să rupă drumurile din New Jersey ori Nassau County cu 200 de kilometri pe oră. Nu mai suporta să mai stea vreo clipă în aceeaşi cameră cu femeia asta.

— Bine, Percey, zise Rhyme, ia-l pe detectivul Bell cu tine împreună cu o grămadă de poliţişti din echipele lui Bo. Du-te la aeroportul tău. Fă ce trebuie să faci.

— Mulţumesc, Lincoln.

Ea dădu din cap şi îi oferi un zâmbet.

Suficient pentru ca Amelia Sachs să se întrebe dacă o parte a discursului lui Percey Clay nu-i fusese destinat ei, pentru a stabili clar cine era învingătorul de necontestat în această competiţie. Da, Sachs credea că în unele sporturi îi era sortit să piardă. Campioană la tir, poliţistă cu decoraţii, un demon la volan şi un criminalist excelent, Sachs avea totuşi o inimă slabă. Tatăl ei îşi dăduse seama de asta; şi el era un romantic. După ce trecuse printr-o relaţie dezastruoasă în urmă cu câţiva ani, îi spusese: „Ar trebui să se facă armuri şi pentru suflet, Amie. Ar trebui”.

La revedere, Rhyme, se gândi ea. *La revedere.*

Iar răspunsul lui la acest adio nerostit? O privire în fugă şi cuvintele severe: „Să ne uităm la probele alea, Sachs. Să nu irosim timpul”.

28

Individualizarea este scopul oricărui criminalist.

Este procesul de legare a unei probe de o singură sursă de provenienţă, excluzând toate celelalte surse.

Lincoln Rhyme se uita acum la cea mai individualizată probă posibilă: o mostră de sânge din corpul Dansatorului. Un test ADN de polimorfism în lungimea fragmentului de restricţie putea să elimine practic orice posibilitate ca sângele să provină de la altcineva.

Această probă nu-i putea spune însă prea multe. CODIS – sistemul computerizat de informaţii ADN – conţinea profilul unor infractori condamnaţi, dar era o bază de date restrânsă, alcătuită în primul rând din violatori şi un număr limitat de criminali violenţi. Rhyme nu fu surprins când căutarea în funcţie de ADN-ul Dansatorului se întoarse fără rezultat.

Însă Rhyme simţea o oarecare plăcere că aveau acum o bucăţică din criminalul însuşi, pe un tampon închis într-o eprubetă. Pentru cei mai mulţi criminalişti, făptuitorul era, de obicei, inaccesibil: stăteau faţă în faţă extrem de rar, adesea nu se vedeau deloc decât dacă era un proces. Aşa că se simţea profund incitat să fie în prezenţa omului care provocase durere atât de multor oameni, inclusiv lui.

— Ce altceva ai mai găsit? o întrebă pe Sachs.

Aspirase camera lui Brit Hale în căutare de urme, dar verificase împreună cu Mel Cooper cu lupa şi nu găsiseră nimic altceva în afară de resturi de la focul de armă şi fragmente de gloanţe, cărămidă şi plastic de la tirurile de afară.

Găsise tuburi de gloanţe de la pistolul semiautomat pe care îl folosise. Arma lui era o Beretta de 7,62 milimetri. Probabil că era veche. Tuburile, toate cele pe care le recuperase Sachs, fuseseră ţinute în soluţii de curăţare pentru a se elimina chiar şi amprentele angajaţilor firmei de muniţii – astfel încât nimeni să nu poată face o legătură între proiectil şi un anume schimb dintr-o uzină Remington, respectiv transportul într-un anumit loc. Iar Dansatorul se pare că le încărcase cu încheieturile degetelor pentru a nu lăsa amprente. Un truc vechi de când lumea.

— Continuă, îi spuse Rhyme lui Sachs.

— Gloanţe de pistol.

Cooper cercetă gloanţele. Trei turtite. Şi unul în stare destul de bună. Două erau acoperite cu sângele negru, cauterizat al lui Brit Hale.

— Scanează-le să vezi dacă au amprente, ordonă Rhyme.

— Le-am scanat, interveni ea.

— Încearcă şi cu laser.

Cooper făcu întocmai.

— Nimic, Lincoln. Tehnicianul se uită la o bucată de bumbac dintr-o pungă de plastic. Întrebă: Ce e aia?

Sachs zise:

— A, am un glonţ din puşca lui.

— Cum?

— A tras de câteva ori în Jodie. Două dintre ele au atins zidul şi au explodat. Ăsta a lovit pământul – un răsad de flori – şi a rămas întreg. Am găsit o gaură într-o muşcată şi…

— Stai. Cooper clipi. Ăsta e unul dintre gloanţele *explozive?*

— Da, doar că n-a explodat.

Puse iute punga pe masă şi se dădu în spate, trăgând-o pe Sachs – cu cinci centimetri mai înaltă decât el – cât mai departe.

— Ce s-a întâmplat?

— Gloanţele explozive sunt foarte instabile. Particulele de praf se pot aprinde chiar acum… Poate exploda în orice clipă. O bucată de şrapnel te poate ucide.

— Ai văzut fragmente din celelalte, Mel, spuse Rhyme. Cum sunt făcute?

— Scârbos, Lincoln, zise tehnicianul neliniştit, cu broboane de sudoare pe chelie. Umplute cu pentrită, pulbere fără fum ca şi primele. Asta le face instabile.

Sachs întrebă:

— De ce n-a explodat?

— Pământul a reprezentat un teren de impact moale. Şi le face singur. Poate că la ăsta controlul calităţii n-a fost la fel de riguros.

— Le face singur? se miră Rhyme. Cum?

Cu ochii fixaţi pe punga de plastic, tehnicianul explică:

— Păi, modalitatea obişnuită e să faci o gaură de la vârf până aproape de bază. Pui înăuntru muniţie şi nişte pudră neagră cu sau fără fum, după care îndeşi un fir de plastic rulat. Apoi îl sigilezi din nou – în cazul lui, cu dop ceramic. La coliziune, muniţia se loveşte de pudră. Asta declanşează explozia pentrinei.

— Plastic rulat? întrebă Rhyme. Cu degetele?

— De obicei.

Rhyme se uită la Sachs şi, pentru o clipă, hăul dintre ei dispăru. Zâmbiră şi strigară în cor:

— Amprente!

Mel Cooper spuse:

— Poate. Dar cum o să aflăm? Trebuie demontat.

— Atunci, zise Sachs, o să-l demontăm.

— Nu, nu, nu, Sachs, zise Rhyme repede. Aşteptăm pe cineva de la genişti.

— Nu avem timp.

Ea se aplecă deasupra pungii şi începu să o desfacă.

— Sachs, ce dracu' vrei să demonstrezi?

— Nu încerc să demonstrez nimic, răspunse ea calm. Încerc să prind criminalul.

Cooper stătea lângă ea, neajutorat.

— Încerci să-l salvezi pe Jerry Banks? Păi, e prea târziu. Renunţă. Continuă-ţi munca.

— Asta *e* munca mea.

— Sachs, nu a fost vina ta! strigă Rhyme. Uită! Morţii cu morţii. Ţi-am spus asta de multe ori.

Ea zise calm:

— O să-mi pun vesta peste el şi o să lucrez din spate. Îşi scoase bluza şi rupse cataramele vestei antiglonţ. O aranjă ca pe un cort peste punga de plastic ce conţinea glonţul.

Cooper îi atrase atenţia:

— Tu eşti protejată de vestă, dar mâinile tale nu vor fi.

— Costumele antiglonţ nu au mănuşi, sublinie ea. Îşi scoase căştile pentru trageri din buzunar şi le puse la urechi. Va trebui să strigi, îi spuse lui Cooper. Ce am de făcut.

Nu, Sachs, nu, se gândi Rhyme.

— Dacă nu-mi spui, o să-l tai pur şi simplu.

Luă un fierăstrău din trusă. Lama pluti deasupra pungii. Se opri.

Rhyme oftă şi îi făcu un semn din cap lui Cooper.

— Spune-i cum să procedeze.

Tehnicianul înghiţi în sec.

— Bine. Desfă-l. Dar ai grijă. Aici, pune-l pe prosop. Nu-l agita. E cel mai rău lucru pe care-l poţi face.

Ea puse jos glonţul, o piesă de metal surprinzător de mică, cu vârful albicios.

— Vezi conul ăla? continuă Cooper. Dacă proiectilul explodează, conul va ieşi direct prin vestă şi cel puţin doi pereţi. Are înveliş de teflon.

— Bine.

Îl întoarse pe o parte, spre perete.

— Sachs, zise Rhyme încet. Foloseşte forcepsul, nu degetele.

— Nu are nicio importanţă dacă explodează, Rhyme. Şi trebuie să deţin controlul.

— Te rog.

Ea ezită, apoi luă hemostatul pe care i-l întinse Cooper. Apucă glonţul de bază.

— Cum îl deschid? Îl tai?

— Nu poţi să tai plumbul, strigă Cooper. Căldura de la frecare va amorsa pudra neagră. Va trebui să desfaci conul şi să scoţi bucata de plastic.

Sudoarea îi curgea pe faţă.

— Bine. Cu cleştele?

Cooper luă nişte cleşti subţiri de pe masa de lucru şi veni lângă ea. I-i puse în mâna dreaptă, apoi se retrase.

— Va trebui să apuci şi să învârti tare. L-a lipit cu răşină epoxidică. Nu se lipeşte foarte bine de plumb, aşa că ar trebui să iasă singur. Dar să nu strângi prea tare. Dacă se rupe, n-o să-l mai poţi scoate niciodată fără să-l tai. Şi asta l-ar declanşa.

— Greu, dar nu prea greu, murmură ea.

— Gândeşte-te la toate maşinile alea la care ai meşterit, Sachs, zise Rhyme.

— Poftim?

— Când încercai să înlocuieşti bujiile vechi. Greu de scos, cu mare grijă să nu le spargi învelişul ceramic.

Ea dădu absentă din cap, iar criminalistul nu-şi dădu seama dacă îl auzise. Sachs se aplecă în spatele cortului făcut de vesta sa.

Rhyme o văzu cum închide ochii.

O, Sachs…

Nu văzu nicio mişcare. Auzi doar un zgomot slab. Ea îngheţă pentru o clipă, apoi se uită peste vestă.

— A ieşit. E deschis.

Cooper zise:

— Vezi explozibilul?

Ea se uită înăuntru.

— Da.

Îi întinse o cutie cu ulei de maşină.

— Picură puţin de aici şi înclină-l. Plasticul ar trebui să se desprindă. Nu putem să tragem de el, fiindcă am strica amprentele.

Ea adăugă uleiul, apoi înclină glonţul, cu capătul desfăcut în jos, spre prosop.

Nu se întâmplă nimic.

— La dracu', murmură ea.

— Să nu-l…

Ea îl agită. Tare.

— … agiţi! strigă Cooper.

— Sachs! gâfâi Rhyme.

Ea agită şi mai tare.

— La dracu'.

— Nu!

Un fir alb, minuscul căzu, apoi câteva particule de pulbere neagră.

— Bine, zise Cooper respirând adânc. E în siguranţă.

Veni lângă ea şi, folosind o sondă ca un ac, puse plasticul pe o lamelă de sticlă. Se îndreptă spre microscop cu mersul precaut al tuturor criminaliştilor din lume – cu spatele ţeapăn, cu mâna întinsă, ducând mostra fără să i se mişte un fir de păr. Aşeză explozibilul pe masă.

— Magna-Brush? întrebă Cooper, referindu-se la pudra fină cenuşie pentru prelevarea amprentelor.

— Nu, zise Rhyme. Foloseşte violet de genţiană. E o amprentă pe plastic. Avem nevoie doar de contrast.

Cooper o udă, apoi puse lamela sub microscop. Imaginea apăru simultan şi pe calculatorul lui Rhyme.

— Da! strigă. Uite-o.

Spiralele şi bifurcaţiile erau foarte vizibile.

— L-ai prins, Sachs. Bună treabă!

În timp ce Cooper rotea încet mostra, Rhyme captura progresiv imagini pe calculator – imagini electronice – şi le salva. Apoi le asamblă şi tipări o amprentă îngustă, bidimensională.

Tehnicianul o examină şi oftă.

— Ce e? întrebă Rhyme.

— Tot nu e suficient de mare pentru a face o comparaţie. Doar 6 milimetri pe 16. Niciun AFIS din lume nu ar putea face ceva.

— Dumnezeule, izbucni Rhyme. Tot efortul ăsta… degeaba!

Un râs brusc.

Al Ameliei Sachs. Se uita pe perete, la hărţile cu probele. LC-1, LC-2…

— Să le unim, zise ea.

— Ce?

— Avem trei amprente parţiale, explică ea. Toate sunt probabil de la degetul arătător. Nu le putem uni?

Cooper se uită la Rhyme.

— N-am auzit niciodată de aşa ceva.

Nici Rhyme nu auzise. O mare parte a muncii de criminalist era să analizeze probe pentru a putea fi prezentate la proces – „criminalistică” *înseamnă* „legat de procedurile legale” –, iar avocatul acuzării ar fi în al nouălea cer dacă poliţiştii s-ar apuca să unească fragmente ale amprentelor criminalului.

Dar prioritatea era să-l *găsească* pe Dansator, nu să construiască dosarul de urmărire penală.

— Sigur, zise Rhyme. Fă-o!

Cooper înşfacă de pe perete celelalte foi cu amprentele Dansatorului şi le puse pe masă în faţa lui.

Sachs şi tehnicianul se apucară de muncă. Cooper realiză fotocopii ale amprentelor, micşorându-le pe primele două pentru a fi de aceeaşi mărime. El şi Sachs începură să le potrivească apoi ca într-un puzzle.

Erau precum nişte copii, încercând variante, aranjând din nou, certându-se în joacă. Sachs scoase chiar un stilou şi trase câteva linii peste un gol din amprentă.

— Trişezi, glumi Cooper.

— Dar se potriveşte, exclamă ea pe un ton triumfător.

În cele din urmă ajunseră la o amprentă unificată. Reprezenta aproximativ trei pătrimi din total, aparţinând probabil degetului arătător drept.

Cooper o ridică.

— Am dubiile mele în legătură cu asta, Lincoln.

Dar Rhyme spuse:

— E o operă de artă, Mel. E frumoasă.

— Să nu spui nimănui de la Asociaţia pentru identificare, că o să ne dea afară!

— Trece-o prin AFIS. Autorizează o căutare prioritară. În toate statele.

— Oooo, zise Cooper. Asta m-ar costa salariul pe un an!

Scană amprenta în calculator.

— E posibil să dureze o jumătate de oră, anunţă Cooper, mai degrabă realist decât pesimist.

Dar nu dură deloc atât de mult. Cinci minute mai târziu – timp suficient ca Rhyme să facă speculaţii legate de cine va fi mai dornic să îi toarne un pahar, Sachs sau Cooper – ecranul pâlpâi şi apăru o nouă imagine.

Cererea dumneavoastră a găsit… 1 pereche. 14puncte de comparaţie. Probabilitatea statistică a identităţii: 97%.

— O, Doamne, murmură Sachs. E al nostru.

— Cine e, Mel? întrebă Rhyme încet, ca şi cum s-ar fi temut ca vorbele să nu împrăştie electronii fragili ai monitorului.

— Nu mai e Dansatorul, zise Cooper. E Stephen Robert Kall. Treizeci şi şase de ani. Domiciliul actual necunoscut. Ultima adresă cunoscută, acum cincisprezece ani, un cod poştal rural din Cumberland, Virginia de Vest.

Ce nume banal! Rhyme se trezi că simte o dezamăgire inexplicabilă. Kall.

— De ce e în baza de date?

Cooper citi:

— Ceea ce i-a spus lui Jodie… A făcut douăzeci de luni de închisoare când avea cincisprezece ani, pentru omucidere. Râse încet. Se pare că Dansatorul nu s-a deranjat să-i spună că victima a fost tatăl său vitreg.

— Tatăl vitreg, zici?

— Ceva urât, spuse Cooper aplecându-se peste ecran. Doamne.

— Ce e? întrebă Sachs.

— Extrase din rapoartele poliţiştilor. Uite ce s-a întâmplat. Se pare că au existat antecedente de certuri domestice. Mama băiatului era pe moarte, avea cancer, iar soţul ei – tatăl vitreg al lui Kall – a lovit-o dintr-un motiv oarecare. A căzut şi şi-a rupt braţul. A răposat câteva luni mai târziu, iar lui Kall i-a intrat în cap că a murit din cauza lui Lou.

Cooper continuă să citească şi părea că tremură cu adevărat.

— Vreţi să aflaţi ce s-a întâmplat?

— Spune.

— La câteva luni după decesul mamei, Stephen şi tatăl lui vitreg erau la vânătoare. Puştiul l-a doborât, l-a dezbrăcat şi l-a legat de un copac în pădure. L-a lăsat acolo câteva zile. Doar ca să-l sperie, a susţinut avocatul lui. Când poliţia l-a găsit, hai să zicem că infecţiile erau foarte urâte. Viermi, mai ales. A mai trăit două zile. Delirând.

— Doamne, şopti Sachs.

— Când l-au găsit, băiatul era acolo, stătea lângă el şi privea, citi Cooper. Suspectul s-a predat fără împotrivire. Părea dezorientat. Tot repeta: „Orice te poate omorî… orice te poate omorî…“ A fost dus la Centrul regional pentru boli mintale din Cumberland pentru a fi evaluat.

Profilul psihologic nu-l interesa prea mult pe Rhyme. Avea încredere în tehnicile sale criminalistice de stabilire a profilului mai mult decât în cei care studiază comportamentul uman. Ştia că Dansatorul e sociopat – toţi ucigaşii profesionişti sunt –, iar durerile şi traumele care îl făcuseră să fie ceea ce era nu ajutau prea mult în acel moment. Întrebă:

— Poze?

— Nu are poze ca adolescent.

— Bine. La dracu’. Dar din armată?

— Nu. Însă mai are o condamnare, adăugă Cooper. A încercat să se înroleze la puşcaşii marini, dar nu a fost primit din cauza profilului său psihologic. I-a hărţuit pe ofiţerii responsabili cu recrutarea din Washington timp de câteva luni şi în final a atacat un sergent. A primit o pedeapsă cu suspendare.

Sellitto interveni:

— O să-i introducem numele în FINEST, lista pseudonimelor şi NCIC.

— Pune-l pe Dellray să trimită nişte oameni în Cumberland pentru a porni pe urmele lui, ordonă Rhyme.

— Bine.

Stephen Kall…

După toţi aceşti ani. Era ca şi cum vizitezi în cele din urmă un altar despre care ai citit toată viaţa, dar nu l-ai văzut niciodată.

Se auzi o bătaie neaşteptată în uşă. Sachs şi Sellitto duseră instinctiv

mâinile la pistoale.

Dar vizitatorul era doar unul dintre poliţiştii de la parter. Avea un pachet mare. „Poşta.”

— Ce e asta? întrebă Rhyme.

— Un ofiţer din Illinois. Zice că e de la cazarma de pompieri din Du Page.

— Ce anume e?

Poliţistul dădu din umeri.

— *El* a zis că e nişte rahat de la nişte roţi de camion. Da’ e o prostie. Cred că glumea.

— Nu, zise Rhyme, chiar asta e. Se uită la Cooper. Răzuiala de pe cauciucuri de la locul prăbuşirii.

Poliţistul clipi.

— Vă trebuia asta? Trimisă tocmai de la Chicago?

— O aşteptam cu sufletul la gură.

— Aha. Viaţa e ciudată uneori, nu?

Iar Lincoln Rhyme nu putu să nu fie de acord.

Pilotajul profesionist ţine doar în parte de zbor.

Pilotajul înseamnă, de asemenea, multe hârţoage.

Spatele dubei care o transporta pe Percey Clay la aeroportul Mamaroneck era ticsit cu teancuri de cărţi, hărţi şi documente: *Manualul pilotului* şi *Regulamentul aeroportului* ale NOS; documente FAA şi NOTAM – „Notificări pentru piloţi” – şi reglementări aeronautice, precum şi „Hărţile Jepp” ale companiei Jeppesen şi *Ghidul aeroportului.* Mii de pagini. Munţi de informaţii. Percey, la fel ca majoritatea piloţilor, le cunoştea în mare parte pe dinafară. Dar, în acelaşi timp, nu ar fi conceput să piloteze un avion fără să treacă peste materialele originale şi să le studieze, practic, de la zero.

Pe baza acestor informaţii şi cu ajutorul calculatorului, ea completa cele două documente de bază de dinaintea decolării: jurnalul de bord şi planul de zbor. În jurnal trecea manevrele, calcula variaţiile de curs cauzate de vânt şi de diferenţele dintre cursul real şi cel magnetic, determina TEZ – timpul estimat de zbor – şi extrăgea numărul divin: cantitatea de combustibil necesară traseului. Şase oraşe, şase jurnale diferite, zeci de puncte de verificare între ele…

Apoi urma planul de zbor FAA, pe cealaltă parte a jurnalului de bord. Odată aflat în aer, copilotul activa planul intrând în contact cu Staţia pentru servicii aeriene din Mamaroneck care, la rândul ei, lua legătura cu Chicago pentru a anunţa ora estimativă de sosire a lui *Foxtrot Bravo.* Dacă nava nu ajungea la destinaţie la o jumătate de oră după timpul estimat, era declarată întârziată şi se declanşau procedurile de căutare şi salvare.

Era o documentaţie complicată care trebuia calculată perfect. Dacă

avionul avea combustibil din plin, se puteau baza pe radionavigaţie şi puteau să petreacă oricât timp doreau între o destinaţie şi alta, la ce altitudini doreau. Problema era însă că acest combustibil nu era doar scump (şi cele două turbopropulsoare Garrett ardeau o cantitate uimitoare), ci şi extrem de greu şi costa mult – însemnând cheltuieli suplimentare – doar să fie transportat. La un zbor lung, mai ales cu multiple decolări, aprovizionarea cu kerosen eroda drastic profitul pe care Compania îl obţinea în urma cursei. Regulamentul FAA cerea ca fiecare zbor să aibă suficient combustibil pentru a ajunge la destinaţie, plus o rezervă în cazul curselor de noapte sau al celor mai lungi de 45 de minute.

Cu degetele alergându-i pe tastele calculatorului, Percey Clay completa formularele cu scrisul ei precis. Indiferentă la multe alte aspecte ale vieţii ei, era meticuloasă când venea vorba de zbor. Simplul act de a completa frecvenţele ATIS sau variaţiile direcţiei magnetice o umplea de plăcere. Nu se grăbea niciodată, nu aproxima niciodată când era vorba de calcule precise. Astăzi, se cufundase în muncă.

Lângă ea stătea Roland Bell. Era ursuz şi posomorât. Băiatul bun dispăruse demult. Îi părea rău de el, la fel cum îi părea rău şi de ea; se părea că Brit Hale era primul martor pe care îl pierduse. Simţea un impuls inexplicabil de a-i atinge braţul, de a-i da asigurări, aşa cum făcuse şi el cu ea. Dar poliţistul părea să fie unul dintre acei bărbaţi care, puşi în faţa unei pierderi, dispăreau în ei înşişi; orice compătimire l-ar fi iritat. Semăna mult cu ea, se gândi. Bell se uita pe geamul dubei, mâinile lui atingând des patul negru, în carouri al pistolului din toc.

Tocmai când termină ultima fişă de zbor, duba viră şi intră în aeroport, unde fură opriţi de paznicii înarmaţi care le examinară buletinele de identitate şi apoi le făcură semn să treacă.

Percey le arătă drumul spre hangar, însă observă că luminile biroului erau încă aprinse. Le ceru să oprească, se dădu jos şi o luă spre birouri împreună cu Bell şi ceilalţi ofiţeri care mergeau vigilenţi şi tensionaţi.

Ron Talbot, murdar de ulei şi epuizat, stătea la birou, ştergându-şi sudoarea de pe frunte. Faţa lui era alarmant de roşie.

— Ron… se repezi ea. Te simţi bine?

Se îmbrăţişară.

— Brit, zise el dând din cap şi respirând greu. L-a omorât şi pe Brit. Percey, n-ar trebui să fii aici. Du-te undeva unde eşti în siguranţă. Lasă baltă zborul. Nu merită.

Ea se dădu în spate.

— Ce s-a întâmplat? Ţi-e rău?

— Sunt doar obosit.

Ea îi luă ţigara din mână şi o stinse.

— Ai lucrat de unul sigur? La *Foxtrot Bravo?*

— Păi…

— Ron?

— Cea mai mare parte. E aproape gata. Tipul de la Northeast a trimis extinctorul şi anularul acum o oră. M-am apucat de treabă. Doar că am obosit puţin.

— Ai dureri în piept?

— Nu, nu chiar.

— Ron, du-te acasă.

— Pot să…

— Ron, se răsti ea. În ultimele două zile am pierdut doi oameni dragi. Nu am de gând să mai pierd unul… Pot să montez eu anularul. E floare la ureche.

Talbot arăta ca şi cum n-ar fi putut să ridice un pai, cu atât mai puţin o cameră de combustie grea.

Percey întrebă:

— Unde e Brad? Copilotul.

— E pe drum. Ajunge într-o oră.

Ea îi sărută fruntea transpirată.

— Du-te acasă. Şi mai lasă ţigările, pentru numele lui Dumnezeu. Nu ţi-e bine?

El o îmbrăţişă.

— Percey, în legătură cu Brit…

Ea duse degetul la buze, cerându-i să tacă.

— Acasă. Culcă-te. Când o să te trezeşti, voi fi deja la Erie, iar contractul va fi al nostru. Semnat, parafat şi trimis.

El se ridică anevoie în picioare şi stătu o clipă uitându-se pe fereastră la *Foxtrot Bravo.* Pe faţă i se citea o amărăciune cumplită. Era aceeaşi privire pe care ţinea minte că o avuseseră ochii lui lăptoşi când aflase că a picat la examenul medical şi nu mai putea practica meseria de pilot. Talbot se îndreptă spre uşă.

Era timpul să se apuce de treabă. Îşi suflecă mânecile şi îi făcu semn lui Bell să se apropie. El îşi înclină capul spre ea într-un mod care i se păru fermecător. Aceeaşi poziţie pe care o adopta şi Ed când îi vorbea încet. Zise:

— Am nevoie să stau câteva ore în hangar. Poţi să-l ţii pe nenorocitul ăla la distanţă până atunci?

Fără glume şi alte vorbe. Roland Bell, omul cu două pistoale, dădu solemn din cap, privirea mutându-i-se cu repeziciune de la o umbră la alta.

Aveau de-a face cu un mister.

Cooper şi Sachs examinaseră toate urmele găsite pe anvelopele

camioanelor de pompieri din Chicago şi ale maşinilor de poliţie care fuseseră la locul unde se prăbuşise avionul lui Ed Carney. Conţineau noroi, excremente de câine, iarbă, benzină şi gunoaie – ceea ce Rhyme se aşteptase să găsească. Dar făcură şi o descoperire care, simţea el, era importantă.

Numai că nu ştia ce poate să însemne.

Singura urmă care indica prezenţa bombei erau nişte fragmente mici dintr-o substanţă bej flexibilă. Cromatograful de gaze/spectrometru de masă raportă că era vorba de C_5H_8.

— Izopren, zise Cooper.

— Ce e asta? întrebă Sachs.

— Cauciuc, răspunse Rhyme.

Cooper continuă:

— Apar şi acizi graşi. Vopsele, talc.

— Vreun agent de întărire? întrebă Rhyme. Argilă? Carbonat de magneziu? Oxid de zinc?

— Nu.

— E cauciuc moale. Ca latexul.

— Şi fragmente mici de clei de cauciuc, adăugă Cooper, uitându-se în microscop la o mostră. Bingo! exclamă el.

— Nu mă necăji, Mel, mormăi Rhyme.

— Bucăţele de sudură şi fragmente mici de plastic încorporate în cauciuc. Un circuit imprimat.

— Parte din ceas? se întrebă Sachs cu voce tare.

— Nu, ceasul era intact, îi aminti Rhyme.

Simţea că dăduseră de ceva. Dacă aceasta era o altă parte a bombei, ar fi putut să le indice sursa explozibilului sau a altui component.

— Trebuie să ştim cu siguranţă dacă e de la bombă sau de la avion. Sachs, vreau să te duci la aeroport.

— La…

— Mamaroneck. Găseşte-o pe Percey şi pune-o să-ţi dea mostre cu orice conţine latex, cauciuc sau circuite imprimate care se află în cala unui avion precum cel pilotat de Carney. Iar tu, Mel, trimite informaţia la Biroul de evidenţă a explozibililor; verifică şi la armată – poate că există un înveliş de latex rezistent la apă folosit de armată pentru explozibili. Poate că aşa îi dăm de urmă.

Cooper începu să scrie cererea la computer, dar Rhyme observă că Sachs nu era mulţumită de treaba pe care o primise.

— Vrei să mă duc să vorbesc cu ea? întrebă ea. Cu Percey?

— Da. Exact asta vreau.

— Bine. Oftă. Bine.

— Şi nu te mai lua de ea ca de obicei. Avem nevoie să coopereze cu noi.

Rhyme nu înţelese de ce îşi trase vesta pe ea atât de repede şi ieşi pe

uşă fără să zică la revedere.

29

La aeroportul Mamaroneck, Amelia Sachs îl zări pe Roland Bell stând vigilent lângă hangar. Alţi şase ofiţeri păzeau clădirea enormă. Bănui că se aflau şi lunetişti în apropiere.

Remarcă moviliţa unde se ascunsese din calea gloanţelor. Îşi aminti, iar stomacul i se întoarse pe dos, mirosul de noroi amestecat cu adierea dulceagă de cordită de la propriile împuşcături neputincioase. Îl abordă pe Bell:

— Domnule detectiv.

El îi aruncă o privire scurtă.

— Bună. Apoi se întoarse să scaneze aeroportul. Felul lui sociabil, de om din sud, dispăruse. Se schimbase. Sachs îşi dădu seama că acum aveau ceva în comun. Amândoi trăseseră în Dansatorul pe Coşciug şi amândoi îl rataseră.

Amândoi fuseseră, de asemenea, în raza puştii lui şi supravieţuiseră, dar Bell cu mai multă glorie decât ea. Costumul lui antiglonţ, observă Sachs, purta stigmatul: urmele a două gloanţe din timpul atacului asupra casei pentru protecţia martorilor. Îşi apărase teritoriul.

— Unde e Percey? întrebă poliţista.

— Înăuntru. Termină de reparat.

— Singură?

— Da. E o figură, nu? N-ai zice că o femeie care nu e atât de, cum să zic, atrăgătoare, are o asemenea chemare. Nu?

Ah. Nu mă provoca.

— Mai e cineva aici? De la Companie?

Arătă cu capul spre birourile Hudson Air. Lumina era aprinsă înăuntru.

— Percey i-a trimis pe toţi acasă. Trebuie să sosească dintr-o clipă în alta tipul care o să fie copilot. Cineva de la Operaţiuni mai e înăuntru. Trebuie să fie de serviciu când pleacă vreun avion, cred. L-am verificat. E în regulă.

— Deci chiar are de gând sa piloteze? se interesă Sachs.

— Aşa se pare.

— Avionul a fost păzit mereu?

— Da. De ieri. Ce faci aici?

— Am nevoie de nişte mostre pentru a le analiza.

— Şi Rhyme ăla, şi el e o figură.

— Ha-ha.

— Lucraţi de mult împreună?

— Am cooperat la câteva cazuri, nu vru ea să intre în detalii. M-a salvat de la Ordine Publică.

— Asta da faptă bună. Am auzit că poţi să baţi un cui de la distanţă.

— Pot să ce…?

— Să tragi. De la şold. Eşti într-o echipă.

Şi iată-mă la locul ultimei mele competiţii, se gândi ea cu amărăciune.

— Doar un sport de weekend, murmură ea.

— Am făcut şi eu tir, dar chiar şi într-o zi bună, cu un pistol cu ţeavă lungă, nu pot să trag la mai mult de 40-50 de metri.

Ea aprecie comentariile lui, dar îşi dădu seama că nu erau decât o încercare de a o consola pentru eşecul de ieri; cuvintele nu însemnau nimic pentru ea.

— Mă duc să vorbesc cu Percey acum.

— Pe aici, doamnă ofiţer.

Sachs intră în hangarul uriaş. Se deplasa încet, cercetând fiecare cotlon unde s-ar fi putut ascunde Dansatorul. Sachs se opri în spatele unui rând înalt de cutii; Percey nu o văzu.

Femeia stătea pe o schelă mică, cu mâinile în şold, uitându-se la reţeaua complicată de tuburi şi ţevi a motorului desfăcut. Îşi suflecase mânecile, iar palmele îi erau pline de ulei. Dădu din cap, apoi se aplecă în faţă, în compartiment.

Sachs privea fascinată cum mâinile femeii zburau peste maşinărie ajustând, cercetând, lipind metal pe metal şi strângând dispozitivele de fixare cu mişcări precise ale braţelor ei subţiri. Urcă un cilindru roşu mare, un extinctor, bănui Sachs, în doar zece secunde.

Dar o piesă – arăta ca un tub mare de metal – nu voia să se fixeze corect.

Percey se dădu jos de pe schelă, alese o cheie tubulară şi se urcă la loc. Slăbi şuruburile, dădu la o parte o altă piesă pentru a-şi crea mai mult spaţiu de manevră şi încercă să împingă inelul la locul lui.

Dar acesta nu vru să se clintească.

Împinse cu umărul. Nu se mişcă din loc. Mai scoase o componentă, punând cu atenţie fiecare şurub pe o tavă de plastic de la picioare. Percey se făcu roşie la faţă încercând să introducă inelul metalic. Respira greu în timp ce se lupta cu piesa. Brusc, îi alunecă, ieşind complet din poziţie şi împingând-o pe spate de pe schelă. Căzu în mâini şi în genunchi. Uneltele şi şuruburile pe care le aranjase cu atâta atenţie pe tavă se împrăştiară pe podea, sub coada avionului.

— Nu! strigă Percey. Nu!

Sachs se duse spre ea să vadă dacă s-a rănit, dar observă imediat că ieşirea nervoasă nu avea de-a face cu durerea – Percey înşfăcă o cheie mare şi o izbi cu furie de podeaua hangarului. Poliţista se opri şi se retrase în umbra unei cutii mari.

— Nu, nu, nu… ţipă Percey, bătând în cimentul neted.

Sachs rămase unde era.

— O, Ed… Azvârli cheia. Nu pot s-o fac singură. Respirând cu greu, se rostogoli ca o minge. Ed, o, Ed… mi-e atât de dor de tine!

Zăcea acolo, chircită ca o frunză fragilă pe podeaua lucioasă, şi plângea.

Apoi, brusc, se calmă. Percey se ridică în picioare, inspiră profund şi îşi şterse lacrimile de pe faţă. Pilotul din ea preluă din nou controlul şi ridică şuruburile şi uneltele, urcându-se înapoi pe schelă. Se uită o clipă la inelul cu probleme. Examină fitingurile cu atenţie, dar nu-şi dădu seama unde se îmbucau piesele de metal.

Sachs se duse la uşă, o trânti cu putere şi apoi intră iar în hangar, păşind cu zgomot.

Percey se răsuci, o văzu, după care se întoarse la motor. Se şterse de câteva ori pe faţă cu mâneca şi îşi continuă munca.

Sachs merse până la baza schelei şi o privi luptându-se cu inelul.

Niciuna din ele nu zise nimic un timp îndelungat.

În cele din urmă, Sachs spuse:

— Încearcă cu un cric.

Percey se uită la ea, dar nu zise nimic.

— Problema e că toleranţa e scăzută, continuă Sachs. Nu ai nevoie decât de muşchi. Vechea tehnică de forţare. Asta nu se învaţă la şcolile tehnice.

Percey privi cu atenţie brăţările de fixare de pe piesele metalice.

— Nu ştiu.

— Eu ştiu. Stai de vorbă cu un expert.

Pilotul întrebă:

— Ai montat vreodată o cameră de combustie pe un Lear?

— Nu. Doar bujii pe o Chevy Monza. Trebuie să ridici motorul cu un cric ca să ajungi la ele. De fapt, doar la cele cu opt cilindri în V. Dar cine ar cumpăra o maşină cu patru cilindri? Adică, la ce bun?

Percey se uită din nou la motor.

— Deci? insistă Sachs. Un cric?

— O să îndoi învelişul exterior.

— Nu dacă îl pui acolo. Sachs arătă spre componenta structurală ce lega motorul de suportul care mergea la fuzelaj.

Percey studie fitingul.

— Nu am cric. Nu unul atât de mic încât să se potrivească.

— Am eu. Ţi-l aduc.

Sachs ieşi, se duse la vehiculul de reacţie rapidă şi se întoarse cu un cric. Se urcă pe schelă, cu genunchii protestând la acest efort.

— Încearcă aici. Puse mâna pe baza motorului. E oţel cu profil I.

În timp ce Percey fixa cricul, Sachs admiră sistemul complicat al motorului.

— Câţi cai-putere?

Percey râse.

— Nu măsurăm în cai-putere. Măsurăm tracţiunea în kilograme-forţă. Acestea sunt Garrett TFE 731. Fiecare produce câte 1 600 kilograme-forţă.

— Incredibil, râse Sachs. Măiculiţă! Agăţa inelul în cric, apoi simţi bine cunoscuta rezistenţă când se apucă să învârtă mânerul. Nu am stat niciodată atât de aproape de o turbină, zise ea.

— Nu e o simplă turbină. Nu prea mai există dintr-astea. Doar pe Concorde. Şi la avioanele militare cu reacţie, evident. Acestea sunt turboventilatoare. Ca şi la avioanele de pasageri. Uită-te în faţă – vezi lamele alea? E o elice cu palete fixe. Simplele reactoare sunt ineficiente la altitudini joase. Astea sunt cu patruzeci la sută mai eficiente în ce priveşte consumul.

Sachs respira cu greutate în timp ce se căznea să răsucească mânerul cricului. Percey împinse din nou cu umărul în inel. Piesa nu părea mare, dar era foarte grea.

— Te pricepi la maşini, zici? se interesă Percey, gâfâind şi ea.

— Tatăl meu. Era înnebunit după ele. Îşi petrecea după-amiezile demontându-le şi asamblându-le la loc. Atunci când nu trebuia să patruleze.

— Să patruleze?

— Era tot poliţist.

— Şi ai luat şi tu microbul mecanicii? întrebă Percey.

— Nu, eu am luat microbul *vitezei.* Şi când ai aşa ceva, e spre binele tău să iei şi microbul suspensiilor, al transmisiei şi al motorului, altfel nu ajungi prea departe.

Percey întrebă:

— Ai condus vreodată un avion?

— Condus? Sachs zâmbi la auzul cuvântului. Nu. Dar poate o să mă gândesc la asta, ştiind că ai aşa nişte minunăţii sub capotă.

Mai răsuci puţin, cu muşchii întinşi la maximum. Inelul scrâşni încet în timp ce se apropia de fiting.

— Nu ştiu, zise Percey nesigură.

— Aproape că a intrat!

Cu un zgomot tare, metalic, inelul se încadră perfect în montură. Pe faţa îndesată a lui Percey apăru o umbră de zâmbet.

— Le-ai strâns? întrebă Sachs, fixând şuruburile în orificiile din inel şi căutând o cheie.

— Da, zise Percey. Legea pe care o folosesc e „Nici Talpa Iadului să nu le mai poată desface”.

Sachs strânse şuruburile cu o cheie tubulară.

Zgomotul uneltei îi aminti de vremea când era la liceu, de după-amiezile răcoroase de sâmbătă petrecute împreună cu tatăl ei. Mirosurile de benzină, de aer de toamnă, de carne pregătită în

bucătăria casei lor din Brooklyn.

Percey verifică atent ce făcuse Sachs şi spuse:

— Mă ocup eu de restul. Începu să reconecteze firele şi componentele electronice. Sachs era mirată, dar şi fascinată. Percey se opri. Adăugă un „Mulţumesc" în şoaptă. Şi, câteva minute mai târziu: Ce cauţi aici?

— Am mai găsit nişte materiale care credem că provin de la bombă şi Lincoln nu ştie dacă sunt parte din avion sau nu. Bucăţele de latex bej, circuite imprimate. Îţi sună cunoscut?

Percey dădu din umeri.

— Un Lear are mii de garnituri. E posibil să fie din latex, dar habar n-am. Şi circuite imprimate? Probabil că şi ele sunt cu miile. Arătă cu capul spre un colţ unde se aflau un dulap şi o masă de lucru. Plăcuţele sunt făcute la comandă, în funcţie de componente. Dar găseşti cu siguranţă stocuri de garnituri acolo. Ia mostre din ce vrei.

Sachs se duse spre masă şi începu să introducă într-o pungă toate bucăţelele bej de cauciuc pe care le găsi.

Fără să o privească, Percey zise:

— Am crezut că ai venit să mă arestezi. Să mă duci la închisoare.

„Aşa ar trebui", se gândi poliţista. Dar spuse:

— Am venit să adun mostre doar. Apoi, după o clipă: Ce altceva mai trebuie făcut? La avion?

— Doar recalibrarea. Apoi o pornire ca să verific instalaţia electrică. Trebuie să mă uit şi la geam, la cel pe care l-a înlocuit Ron. Nu vrei să rămâi fără geam la 600 de kilometri pe oră. Poţi să-mi dai setul ăla de acolo? Nu, cel metric.

— Am pierdut odată unul la 160 de kilometri pe oră, zise Sachs dându-i uneltele.

— Un ce?

— Un geam. Un criminal pe care îl urmăream a tras. De două ori. M-am ferit la timp. Dar mi-a făcut praf parbrizul… Mi-a luat ceva până să-l prind.

— Iar eu credeam că *eu* duc o viaţă aventuroasă, comentă Percey.

— Cea mai mare parte e plicticoasă. Te plătesc pentru cele cinci procente de adrenalină.

— Am auzit, zise Percey. Conectă un laptop la componentele motorului. Bătu ceva la tastatură şi citi pe ecran. Fără să se uite în jos, spuse: Deci, cum rămâne?

Cu ochii pe monitor, la numerele care defilau, Sachs întrebă:

— La ce te referi?

— Păi, la tensiunea dintre noi. Dintre tine şi mine.

— Aproape că mi-ai omorât un prieten.

Percey scutură din cap. Explică pe un ton rezonabil:

— Nu e vorba de asta. Meseria ta implică riscuri. Hotărăşti dacă ţi

le asumi sau nu. Jerry Banks nu era un novice. E vorba de altceva – am simţit înainte ca Jerry să fie împuşcat. Când te-am văzut prima dată, în camera lui Lincoln Rhyme.

Sachs nu zise nimic. Scoase cricul din compartimentul motorului şi îl puse pe o masă, desfăcându-l absentă.

Trei piese de metal alunecară în jurul motorului şi Percey folosi şurubelniţa ca pe o baghetă de dirijor. Mâinile ei erau cu adevărat fermecate. În cele din urmă, zise:

— Are legătură cu el, nu?

— Cu cine?

— Ştii la cine mă refer. La Lincoln Rhyme.

— Crezi că sunt geloasă? râse Sachs.

— Da, cred.

— E ridicol.

— E mai mult decât o legătură de serviciu între voi. Cred că eşti îndrăgostită de el.

— Sigur că nu sunt. E o prostie.

Percey o privi cu subînţeles şi apoi strânse firul în exces într-o legătură pe care o puse într-un ungher din compartimentul motorului.

— Tot ce ai văzut nu înseamnă decât respect pentru talentul lui, asta e tot. Îndreptă spre ea o mână pătată cu ulei: Haide, Amelia, uită-te la mine. N-aş fi o iubită prea grozavă. Sunt scundă, sunt autoritară, nu arăt bine.

— Eşti… începu Sachs.

Percey o întrerupse:

— Povestea cu răţuşca cea urâtă? Ştiu, pasărea despre care toţi ziceau că e urâtă s-a dovedit a fi o lebădă. Am citit-o de un milion de ori când eram mică. Dar nu m-a transformat niciodată într-o lebădă. Poate doar am învăţat să zbor ca una, zise ea cu un zâmbet rece, dar nu e acelaşi lucru. În plus, continuă Percey, nu sunt absolut deloc interesată de nimeni.

— Îmi pare rău, începu Sachs încet, simţindu-se atrasă în această conversaţie fără voia ei, dar trebuie să spun… de fapt, nu pari că eşti cu adevărat în doliu.

— De ce? Pentru că încerc din răsputeri să-mi salvez compania?

— Nu, e mai mult de atât, replică Sachs cu prudenţă. Nu-i aşa?

Percey cercetă chipul lui Sachs.

— Ed şi cu mine eram incredibil de apropiaţi. Eram soţ şi soţie, prieteni şi parteneri de afaceri… Şi da, avea pe altcineva.

Sachs se uită spre birourile Hudson Air.

— Da, zise Percey. E Lauren. Ai cunoscut-o ieri.

Bruneta care plângea de mama focului.

— Mi-a frânt inima. La dracu', i-a frânt inima şi lui Ed. Mă iubea, dar avea nevoie de amantele lui frumoase. Mereu a fost aşa. Şi ştii

ceva? Cred că lor le era şi mai greu. Pentru că se întorcea mereu la mine. Se opri o clipă, încercând să-şi stăpânească lacrimile. Cred că asta e dragostea. Cel la care revii acasă.

— Şi tu?

— Dacă i-am fost fidelă? întrebă Percey. Râse iar sec – râsul cuiva care e foarte conştient de sine, dar căruia nu-i place tot ce înţelege. Nu am avut prea multe prilejuri. Nu prea sunt genul de fată pe care o agăţi pe stradă. Examina o cheie cu un aer absent. Dar, da, după ce am aflat despre Ed şi prietenele lui, în urmă cu câţiva ani, am fost înnebunită. M-a durut foarte tare. M-am întâlnit cu alţi bărbaţi. Ron şi cu mine – Ron Talbot – am fost câteva luni împreună. Zâmbi. M-a cerut chiar în căsătorie. A zis că merit ceva mai bun decât Ed. Şi cred că aşa şi era. Totuşi, chiar cu toate aceste femei din viaţa lui, Ed era bărbatul cu care trebuia să fiu. Asta nu s-a schimbat niciodată.

O clipă, Percey îşi pierdu privirea în gol.

— Ne-am cunoscut în marina militară, eu şi Ed. Amândoi piloţi de luptă. Când m-a cerut… Ştii, felul tradiţional de a cere pe cineva în căsătorie în armată e să spui: „Vrei să fii subordonata mea?“ Un fel de glumă. Dar eram amândoi locotenenţi, aşa că Ed a zis: „Hai să fim unul subordonatul celuilalt“. Voia să-mi cumpere un inel, dar tatăl meu mă dezmoştenise…

— Serios?

— Da. O adevărată telenovelă, nu intru acum în detalii. Oricum, împreună cu Ed am economisit fiecare bănuţ ca să ne deschidem propria companie de chartere, după ce am terminat serviciul militar. Dar eram amândoi faliţi. Într-o noapte însă, mi-a zis: „Hai să zburăm”. Aşa că am împrumutat un Norseman vechi pe care îl ţineau la sol. Un avion straşnic. Motor cu cilindru rotativ cu răcire cu aer… Puteai face orice cu un asemenea aparat. Eu stăteam în locul din stânga. Făcusem decolarea şi eram la 1 800 de metri. Brusc, m-a sărutat şi a învârtit manşa, ceea ce însemna că prelua comanda. L-am lăsat. A zis: „Ţi-am luat, până la urmă, un diamant, Perce“.

— Da? întrebă Sachs.

Percey zâmbi.

— A accelerat deschizând supapa de admisie până la panoul parafoc şi a tras manşa înapoi. Vârful s-a îndreptat direct în sus. Lacrimile curgeau acum cu repeziciune din ochii lui Percey Clay. Pentru o clipă, înainte să schimbe direcţia şi să începem să coborâm, priveam direct cerul nopţii. S-a aplecat şi a zis: „Alege-ţi. Toate stelele serii – poţi să ţi-o alegi pe care vrei“. Percey îşi plecă fruntea, trăgându-şi respiraţia. Toate stelele serii…

După o clipă îşi şterse lacrimile cu mâneca, apoi se întoarse la motor.

— Crede-mă, nu ai de ce să fii îngrijorată. Lincoln e un bărbat

fermecător, dar Ed era tot ce mi-am dorit vreodată.

— E mai mult decât ştii tu, oftă Sachs. Îi aduci aminte de cineva. Cineva de care a fost îndrăgostit. Ai apărut şi, pentru el, e ca şi când ar fi cu ea din nou.

Percey dădu din umeri.

— Avem unele lucruri în comun. Ne înţelegem reciproc. Şi ce dacă? Asta nu înseamnă nimic. Uită-te bine, Amelia! Rhyme pe tine te iubeşte.

Sachs râse.

— O, nu prea cred!

Percey îi aruncă o altă privire care spunea *Cum zici tu…* şi începu să pună la loc echipamentul în cutii, la fel de meticulos cum lucrase cu uneltele şi cu computerul.

Roland Bell intră în hangar, verificând ferestrele şi cercetând umbrele.

— E linişte? întrebă el.

— Nici urmă de criminal.

— Am de transmis un mesaj. Tipii de la U.S. Medical tocmai au plecat de la Westchester Hospital. Încărcătura va fi aici într-o oră. O maşină cu oamenii mei îi urmează, ca să fie totul în siguranţă. Dar nu te teme că asta îi va speria şi îţi va afecta afacerea – tipii mei sunt aşi. Şoferul nu va şti niciodată că e urmărit.

Percey se uită la ceas.

— Bine. Îi aruncă o privire lui Bell, care se holba nesigur la compartimentul deschis al motorului, ca un şarpe la o mangustă. Ea întrebă: Nu avem nevoie de dădace şi în avion, nu?

Bell oftă din rărunchi.

— După ce s-a întâmplat la casa pentru protecţia martorilor, zise el cu o voce joasă, solemnă, nu te las să-mi scapi din raza vizuală.

Clătină din cap, deja părând că are rău de înălţime, se îndreptă spre uşa din faţă şi dispăru în aerul rece al după-amiezii târzii.

Pe jumătate vârâtă în compartimentul motorului, studiindu-şi lucrarea cu atenţie, Percey spuse cu o voce răsunătoare:

— Dacă mă uit la Rhyme şi mă uit la tine, aş zice jumătate-jumătate. Se întoarse şi se uită în jos la Sachs. Dar ştii, acum mult timp am avut un instructor de zbor.

— Şi?

— Când zburam pe aparate cu mai multe motoare, avea jocul ăsta să încetinească la maximum unul dintre motoare şi să regleze propulsorul, apoi ne spunea să aterizăm. Mulţi instructori opresc alimentarea timp de câteva minute, să vadă cum te descurci. Dar toţi o porneau iarăşi înainte de aterizare. Pe când instructorul ăsta – îh! Ne punea să aterizăm cu un singur motor. Elevii îl întrebau mereu: „Dar nu e riscant?” Răspunsul lui era: „Dumnezeu nu lucrează cu

certitudini. Uneori trebuie să-ţi asumi riscul”.

Percey lăsă în jos capota motorului şi o închise cu zgomot.

— Bine, e gata. Avionul ăsta poate acum să zboare.

Trecu mâna peste învelişul lucios, aşa cum un cowboy îşi mângâie calul gata de rodeo.

30

Duminică la ora şase seara îl chemară pe Jodie din dormitorul lui Rhyme de la parter, unde fusese ţinut închis.

Urcă scările fără chef, ţinând strâns în mâini precum o *Biblie* cartea lui caraghioasă *Gata cu dependenţa.* Rhyme îşi aminti titlul. Fusese luni întregi în *Times,* pe lista celor mai bine vândute volume. Fiind într-o dispoziţie sumbră la acea vreme, observase cartea şi se gândise, cinic, la el însuşi, dependent pentru totdeauna.

O echipă de agenţi federali plecaseră din Quantico spre Cumberland, Virginia de Vest, la vechea locuinţă a lui Stephen Kall, pentru a aduna orice dovezi găseau, în speranţa că asta i-ar fi putut duce la domiciliul lui actual. Dar Rhyme văzuse cu câtă grijă curăţase locul crimelor şi nu avea niciun motiv să creadă că ar fi fost mai puţin atent în acoperirea altor urme.

— Ne-ai spus câteva lucruri despre el, i se adresă Rhyme lui Jodie. Câteva lucruri *concrete,* informaţii *consistente.* Vreau să ştiu mai multe.

— Dar…

— Concentrează-te.

Jodie miji ochii. Rhyme bănui că se gândea ce să le spună pentru a-i îmbuna, impresii superficiale. Dar fu surprins când Jodie zise:

— Păi, un lucru ar fi că se teme de tine.

— De noi? întrebă Rhyme.

— Nu. Doar de tine.

— De mine? repetă el uimit. Ştie cine sunt?

— Ştie că te cheamă Lincoln. Şi că vrei să-l prinzi.

— Cum a aflat asta?

— Nu ştiu, zise Jodie, apoi adăugă: Vezi, a dat nişte telefoane de pe mobil. Şi a ascultat mult timp. Mă gândeam că…

— O, drăcie, strigă Dellray. Ascultă telefonul cuiva.

— Sigur! exclamă Rhyme. Probabil pe acela din biroul Hudson Air. Aşa a aflat despre casa pentru protecţia martorilor. De ce nu ne-am gândit la asta?

Dellray zise:

— Trebuie să curăţăm biroul. Da' microfonul poa' să fie într-o cutie de releu în altă parte. O să-l găsim.

Dădu un telefon la serviciul tehnic al FBI.

Rhyme îl îndemnă pe Jodie:

— Continuă. Ce altceva mai ştie despre mine?

— Ştie că eşti detectiv. Nu cred că ştie unde stai sau care ţi-e

numele de familie. Dar se teme ca de dracu' de tine.

Dacă trupul lui Rhyme ar fi putut să simtă gâdilătura de emoţie – şi mândrie – acum ar fi simţit-o.

Hai să vedem, Stephen Kall, dacă nu-ţi putem da şi mai multe motive să-ţi fie frică.

— Ne-ai ajutat o dată, Jodie. Vreau să ne ajuţi din nou.

— Aţi înnebunit?

— Taci dracu', se răsti Dellray. Şi ascultă ce ţi se spune, bine? *Bine*?

— Am făcut ce-am zis c-o să fac. Nu mai fac nimic altceva.

Tânguiala chiar întrecea orice măsură. Rhyme se uită la Sellitto. Era nevoie de îndemânare pentru acest lucru.

— E în interesul tău să ne ajuţi, zise Sellitto împăciuitor.

— Să fiu împuşcat în *fund* e interesul meu? Să fiu împuşcat în *cap* e interesul meu? Aha. Înţeleg. Nu vreţi să-mi explicaţi voi asta?

— Sigur, o să-ţi explic, mormăi Sellitto. Dansatorul ştie că l-ai turnat. Nu era necesar să tragă în tine acolo, la casa pentru protecţia martorilor, nu? Am dreptate?

Întotdeauna îi determina pe ticăloşi să vorbească. *Să participe.* Sellitto îi explicase adesea lui Lincoln Rhyme care erau metodele de interogare.

— Da, cred că da.

Sellitto îi făcu lui Jodie semn cu degetul să se apropie.

— Cel mai înţelept lucru pentru el ar fi fost să dispară. Dar şi-a asumat riscul să tragă şi să încerce să-ţi nimerească fundul. Acum, ce aflăm noi de aici?

— Păi…

— Aflăm că n-o să se oprească până n-o să te prindă.

Dellray, bucuros că poate să joace rolul poliţistului bun, pentru diversitate, interveni:

— Şi e genul care nu cred că ai vrea să-ţi bată la uşă la ora trei dimineaţa – săptămâna asta, luna viitoare sau anul viitor. Suntem cu toţii de acord?

— Deci, reluă Sellitto iute, suntem de acord că e în *interesul tău* să ne ajuţi?

— Dar o să fiu, cum se spune, martor protejat?

Sellitto dădu din umeri.

— Da şi nu.

— Cum?

— Dacă ne ajuţi, da. Dacă nu, nu.

Ochii lui Jodie erau roşii şi apoşi. Părea extrem de înspăimântat. În anii de după accident, Rhyme se temuse pentru alţii – pentru Amelia şi Thom şi Lon Sellitto. Dar, în ceea ce-l privea, nu credea că-i fusese vreodată teamă de moarte, în orice caz nu după accident. Se întrebă cum era oare să trăieşti atât de umil. O viaţă de şoarece.

Prea multe feluri de a muri…

Sellitto, reintrând în rolul lui de poliţist bun, îi zâmbi uşor lui Jodie.

— Ai fost acolo când l-a ucis pe acel agent, în subsol, nu?

— Da, am fost acolo.

— Omul ăla ar fi putut să fie viu acum. Şi Brit Hale ar fi putut să fie viu. Şi mulţi alţi oameni ar fi putut… *dacă* cineva ne-ar fi ajutat să-l oprim pe nenorocitul ăsta acum câţiva ani. Dar ne poţi ajuta tu să-l oprim acum. Poţi s-o salvezi pe Percey, poate pe mulţi alţii. Poţi face asta.

Acesta era geniul lui Sellitto în desfăşurare. Rhyme l-ar fi hărţuit, l-ar fi ameninţat şi, în final, l-ar fi mituit pe mărunţel. Dar nu i-ar fi trecut niciodată prin cap să facă apel la urma de decenţă pe care acest detectiv o vedea în el.

Jodie răsfoi absent paginile cărţii, cu un deget murdar. În cele din urmă ridică privirea şi – cu o sobrietate surprinzătoare – zise:

— Când îl duceam spre adăpostul meu, în metrou, m-am gândit de câteva ori să-l împing într-o conductă de canalizare. Apa circulă foarte repede prin ele. Să-l ducă direct în Hudson. Sau ştiu unde au grămezile astea de traverse calea ferată. Puteam să înşfac una şi să-i dau în cap cu ea când nu era atent. Chiar m-am gândit la aşa ceva. Dar m-am speriat. Ridică volumul. „Capitolul trei. Înfruntă-ţi demonii.“ Mereu am fugit. Nu am zăbovit nicio clipă. M-am gândit că aş putea să mă pun contra lui, dar n-am fost în stare.

— Hei, dar ai acum această şansă, îl încurajă Sellitto.

Frunzări din nou paginile zdrenţuite. Oftă.

— Ce trebuie să fac?

Dellray ridică înspre tavan degetul cel mare, alarmant de lung, în semn de aprobare.

— Ajungem imediat şi la asta, zise Rhyme uitându-se prin cameră. Brusc, strigă: Thom! Thom! Vino aici. Am nevoie de tine.

Faţa chipeşă şi exasperată a asistentului apăru de după colţ.

— Daaaa?

— M-a pocnit vanitatea, anunţă Rhyme pe un ton dramatic.

— Poftim?

— M-a pocnit vanitatea. Îmi trebuie o oglindă.

— Vrei o oglindă?

— Una mare. Şi, te rog, piaptănă-mă. Te tot rog şi tu tot uiţi.

Maşina celor de la U.S. Medical and Healthcare trase pe pistă. Dacă cei doi angajaţi îmbrăcaţi în haine albe, cărând organe umane în valoare de un sfert de milion de dolari, se mirară de poliţiştii înarmaţi care înconjurau zona, nu lăsară să se vadă nimic.

Singura dată când clipiră fu atunci când King, ciobănescul german al geniştilor, mirosi lăzile în căutare de explozibil.

— Hm, fii atent la câinele ăsta, zise neliniştit unul din cei doi. Cred că pentru el ficatul e tot ficat, iar inima tot inimă, indiferent.

Dar King se comportă ca un profesionist şi plecă de lângă lăzi fără să deguste ceva. Bărbaţii urcară containerele la bord şi le puseră în blocul refrigerator. Percey se întoarse în carlingă, unde Brad Torgeson, un tânăr pilot cu părul de culoarea nisipului care mai zburase ocazional pentru Hudson Air, efectua manevrele standard de dinaintea decolării.

Deja verificaseră avionul, însoţiţi de Bell, de trei ofiţeri şi de King. În primul rând dansatorul nu avea cum să fi urcat în avion, dar ucigaşul avea acum reputaţia de a apărea din senin; aceasta era cea mai meticuloasă cercetare premergătoare unui zbor din toată istoria aviaţiei.

Uitându-se în spate, în compartimentul pasagerilor, Percey văzu luminile blocului refrigerator. Simţi gâdilatul satisfacţiei pe care o trăia mereu când o maşinărie inertă, construită de oameni, prindea viaţă. Dovada existenţei lui Dumnezeu, pentru Percey Clay, se găsea în bâzâitul servomotoarelor şi în flotabilitatea unei aripi subţiri, de metal, în acea clipă când aripa creează o presiune negativă în partea superioară şi devii imponderabil.

Continuând verificarea, Percey tresări auzind o respiraţie grea în spatele ei.

— Uau, zise Brad în timp ce King hotărî că nu are explozibil ascuns în pantaloni şi îşi continuă examinarea.

Rhyme vorbise cu Percey nu cu mult timp în urmă şi îi spusese că analizase, împreună cu Amelia Sachs, garniturile şi ţevile şi nu găsiseră latex de tipul celui descoperit la locul prăbuşirii avionului, în Chicago. Rhyme venise cu ideea că era posibil să fi folosit cauciuc pentru a sigila explozibilul astfel încât să nu poată fi adulmecat de câini. Aşa că le spusese, ei şi lui Brad, să stea jos câteva minute, timp în care cei de la Serviciile tehnice aveau să verifice întreg avionul, pe dinăuntru şi pe dinafară, cu microfoane hipersensibile, căutând ticăitul unui posibil ceas de bombă.

Curat.

În momentul decolării, pista avea să fie păzită de patrule în uniformă. Fred Dellray luase legătura cu FAA pentru a aranja ca planul zborului să fie secret, astfel încât Dansatorul să nu poată afla unde se îndreaptă – presupunând că ştia că Percey urma să piloteze. Agentul contactase şi birourile FBI din teritoriu, din fiecare oraş unde aveau să facă escală, şi aranjase ca pe pistă să staţioneze agenţi tactici care să supravegheze descărcarea mărfii.

Acum, cu motoarele pornite, cu Brad în locul din stânga şi Roland Bell foindu-se neliniştit într-unul din cele două locuri pentru pasageri, Percey Clay zise către turn:

— Lear Şase Nouă Cinci *Foxtrot Bravo* de la Hudson Air. Gata pentru pistă.

„Recepţie, Nouă Cinci *Foxtrot Bravo*. Pistă taxi liberă zero nouă dreapta."

— Zero nouă dreapta, Nouă Cinci *Foxtrot Bravo*.

O atingere uşoară pe clapele supapelor de admisie şi avionul cel sprinţar ieşi pe pista de taxi, înaintând prin seara mohorâtă de primăvară timpurie. Percey pilota. Copiloţii au dreptul la comandă în timpul zborului, dar numai pilotul poate dezlipi avionul de pământ.

— Te distrezi, domnule ofiţer? strigă ea în spate, către Bell.

— Nu mai pot de bucurie, zise el, uitându-se ursuz pe geamul rotund. Ştii ceva, se vede drept în jos. Adică, geamurile astea sunt foarte mari. De ce le fac aşa?

Percey râse. Îi strigă:

— În avioanele pentru pasageri, încearcă să te facă să nu-ţi dai seama că zbori. Filme, mâncare, ferestre mici. Dar care-i distracţia? Care-i ideea?

— Eu ţi-aş putea spune vreo două-trei idei, zise el mestecând Wrigley-ul din răsputeri.

Trase draperia.

Percey nu-şi dezlipea privirea de pe pistă, verificând în stânga şi în dreapta, mereu vigilentă. Îi spuse lui Brad:

— Fac eu instructajul acum. Bine?

— Da, doamnă.

— Va fi o decolare lungă cu flapsurile la 12 grade, anunţă Percey. Eu voi avansa clapa supapelor de admisie. Tu vei spune viteza în aer, 80 de noduri, verificare, V 1, rotaţie, V 2, evaluare pozitivă. Voi comanda ridicarea trenului de aterizare, iar tu îl vei ridica. S-a înţeles?

— Viteza în aer, 80, V 1, rotaţie, V 2, pozitiv. Ridicarea trenului de aterizare.

— Bine. Vei monitoriza toate instrumentele şi panoul de afişare. Acum, dacă pe panou apare o lumină roşie sau dacă există vreo problemă la motor înainte de V 1, strigă „Anulare", tare şi clar, iar eu voi hotărî dacă decolăm sau nu. Dacă există o problemă în timpul sau după V 1, vom continua decolarea şi vom trata situaţia drept o urgenţă în timpul zborului. Ne vom continua traiectoria, iar tu vei cere autorizare VFR pentru întoarcere imediată la aeroport. S-a înţeles?

— Da.

— Bine. Să trecem la treabă… Eşti gata, Roland?

— *Eu* sunt gata. Sper că şi tu eşti. Să nu scapi acadeaua.

Percey râse din nou. Menajera lor din Richmond folosea această expresie. Însemna să nu o dai în bară.

Împinse clapele ceva mai aproape de panoul parafoc. Motoarele scrâşniră şi Learjet-ul porni. Continuară cu poziţia de menţinere, acolo unde ucigaşul pusese bomba în avionul lui Ed. Ea se uită pe geam şi văzu doi ofiţeri stând de pază.

„Lear Nouă Cinci *Foxtrot Bravo,* chemă controlorul de la sol prin radio, înaintează şi opreşte înainte de pista cinci stânga.“

— *Foxtrot Bravo.* Opresc înainte de zero cinci stânga.

Ea conduse avionul pe pistă.

Lear-ul nu era foarte înalt, însă, de fiecare dată când Percey Clay stătea în locul din stânga, fie că era în aer sau la sol, îl simţea ca şi cum avea un kilometru înălţime. Era un loc în care te simţeai puternic. Toate deciziile îi aparţineau şi erau respectate întocmai. Toată responsabilitatea era pe umerii ei. Ea era căpitanul.

Ochii ei cercetară instrumentele.

— Flapsuri cincisprezece, cincisprezece, verde, zise ea.

Dublând redundanţa, zise şi Brad:

— Flapsuri cincisprezece, cincisprezece, verde.

Controlorul de trafic spuse: „Lear Nouă Cinci *Foxtrot Bravo,* pe poziţie. Liber pentru decolare, pista cinci stânga“.

— Cinci stânga, *Foxtrot Bravo.* Liber pentru decolare.

Brad făcu verificarea pentru decolare:

— Presurizare, normală. Selectarea temperaturii pe auto. Transponderul şi luminile exterioare pornite. Aprinderea, tubul Pitot şi stroboscopul, la tine.

Percey verifică aceste comenzi şi spuse:

— Aprinderea, tubul Pitot şi stroboscopul pornite.

Întoarse Lear-ul pe pistă, îndreptând roata din faţă şi suprapunând-o cu linia de centru. Se uită la busolă.

— Toţi indicatorii de rută verifică zero cinci. Pista cinci S. Pornesc.

Împinse supapele de admisie în faţă. Începură să gonească pe mijlocul fâşiei de beton. Simţi cum el apucă supapele de sub cele ale ei.

— Am pornit. Imediat, Brad zise: Viteza în aer pornită, în timp ce indicatorii de viteză săriră de la locul lor şi începură să se mişte în sus, douăzeci de noduri, patruzeci de noduri…

Cu supapele aproape de panoul parafoc, avionul ţâşni în faţă. Percey auzi un auuu… de la Roland Bell şi îşi stăpâni un zâmbet.

Cincizeci de noduri, şaizeci de noduri, şaptezeci…

— Optzeci de noduri, strigă Brad, verificare.

— Verificat, răspunse ea după ce se uită la indicatorul de viteză.

— V 1, strigă Brad. Roteşte.

Percey luă mâna dreaptă de pe supape şi apucă manşa. Tremurătoare până acum, comanda de plastic deveni brusc fermă. Ea se lasă pe spate, rotind Lear-ul în sus până la standardul de şapte

grade şi jumătate înclinare. Motoarele continuară să bâzâie lin, iar ea trase şi mai în spate, crescând înclinarea la zece grade.

— Evaluare pozitivă, strigă Brad.

— Măreşte viteza. Flapsurile ridicate. Amortizarea oscilaţiilor pornită.

Se auzi în căşti vocea controlorului de trafic: „Lear Nouă Cinci *Foxtrot Bravo,* întoarce stânga, direcţia doi opt zero. Contactează controlul decolări lor“.

— Doi opt zero, Nouă Cinci *Foxtrot Bravo.* Mulţumesc, domnule.

„Bună seara.“

Trase mai tare din manşă, unsprezece grade, douăsprezece, paisprezece… Lăsă parametrii la nivelul de la decolare, mai sus decât în mod normal, timp de câteva minute. Auzi scrâşnetul turboelicelor din spatele ei, suflul lor.

În această capsulă subţire, argintie, Percey Clay simţi cum zboară spre inima cerului, lăsând în spate greutăţile şi durerea. Lăsând în spatele moartea lui Ed şi a lui Brit, lăsându-l în spate chiar şi pe acel om groaznic, pe Dansatorul pe Coşciug. Toate rănile, toată nesiguranţa, toată urâciunea erau închise departe, sub ea, iar ea era liberă. Părea necinstit să scape de aceste poveri sufocante atât de uşor, dar aşa stăteau lucrurile. Căci acea Percey Clay care stătea în locul din stânga al avionului Lear N695FB nu era Percey Clay, fata al cărei singur farmec era atracţia banilor din tutun ai lui tăticu’. Nu mai era Per-cee Buldogul, Percey Nas Turtit, Percey Faţă de Trol – bruneta stângace şi neatrăgătoare care se lupta la bal cu mănuşile care nu-i veneau bine, la braţ cu vărul ei stânjenit, înconjurată de blonde mlădioase care o salutau cu zâmbete amabile, însă reţineau privelişte pentru o bârfă de după petrecere.

Nu aceea era adevărata Percey Clay.

Aceasta era.

Un alt sunet dinspre Roland Bell. Probabil că trăsese cu ochiul pe după draperia de la geam în timpul înclinării alarmante.

„Mamaroneck Plecări, Lear Nouă Cinci *Foxtrot Bravo,* cu tine la şase sute.“

— Bună seara, Cinci *Foxtrot Bravo.* Urcă şi păstrează o mie opt sute.

Şi apoi începură manevrele obişnuite de setare pe frecvenţa VOR care urma să îi ghideze spre Chicago, la fel de drept precum săgeata unui samurai.

La o mie opt sute de metri, avionul trecu prin stratul de nori spre un cer care era la fel de spectaculos ca orice apus pe care îl văzuse vreodată Percey. Deşi nu-i plăcea să iasă prea mult, nu se sătura niciodată de privelişte cerurilor frumoase. Percey îşi permise să aibă un singur gând sentimental – că ar fi fost bine ca ultima imagine a lui Ed să fie la fel de frumoasă ca aceasta.

La şase mii patru sute de metri, spuse:

— E avionul tău.

Brad răspunse:

— L-am preluat.

— Cafea?

— Mi-ar plăcea.

Ea se îndreptă spre spatele avionului, turnă trei ceşti, îi duse una lui Brad şi apoi se aşeză lângă Roland Bell, care luă cana cu mâini tremurătoare.

— Cum îţi mai e? întrebă ea.

— Nu am rău de înălţime. Doar că… – se încruntă –… devin nervos ca un… Avea probabil o grămadă de comparaţii de Tarheel din care să aleagă, dar stilul lui de sudist îl părăsise. Doar nervos, zise el.

— Priveşte, zise ea arătând spre parbrizul carlingii.

El se aplecă în faţă şi se uită pe geam. Îi privi faţa aspră cum se umple de surpriză, căci vedeau chiar inima apusului.

Bell fluieră.

— O, da. Ia te uită… Ia spune, decolarea a fost cam ciudată.

— E o pasăre cuminte. Ai auzit vreodată de Brooke Knapp?

— Nu cred.

— O femeie de afaceri din California. A stabilit un record de viteză în jurul lumii cu un Lear 35 A – ca acela în care ne aflăm. I-a luat ceva mai mult de cincizeci de ore. O să dobor recordul într-o bună zi.

— Cu siguranţă că da. Era mai calm acum. Cu privirea pe comenzi. Pare foarte complicat.

Ea sorbi din cafea.

— Avem un secret al zborului pe care nu-l divulgăm oamenilor de rând. Un fel de secret al breslei. E mult mai simplu decât crezi.

— Şi care e? întrebă el curios. Secretul?

— Păi, priveşte afară. Vezi luminile alea colorate de pe vârful aripilor?

Nu voia să se uite, dar totuşi o făcu.

— Da, le-am văzut.

— Mai e una şi pe coadă.

— A, da. Îmi aduc aminte că am zărit-o.

— Tot ce avem de făcut e să ne asigurăm că păstrăm avionul între acele lumini şi totul va fi în regulă.

— Între…

Îi luă o clipă să înţeleagă gluma. Îi privi chipul lipsit de expresie pentru o clipă, apoi zâmbi.

— Ai păcălit pe mulţi cu asta?

— Câţiva.

Dar gluma nu-l prea amuzase. Avea privirea tot în jos. După o lungă clipă de tăcere, ea zise:

— Brit Hale putea să zică nu, Roland. Cunoştea riscurile.

— Ba nu, răspunse Bell. Nu. A fost de acord cu ce i-am propus noi, fără să ştie prea multe. Ar fi trebuit să mă gândesc mai bine. Ar fi trebuit să-mi dau seama când am văzut cele cinci maşini de pompieri. Ar fi trebuit să-mi dau seama că ucigaşul ştia unde erau camerele voastre. Aş fi putut să vă pun să staţi la subsol sau în alt loc. Şi aş fi putut să ţintesc mai bine.

Bell părea atât de trist, că lui Percey nu-i veni în minte nimic să-i spună. Îşi puse mâna vânoasă pe braţul lui. Părea slab, dar, de fapt, era musculos.

El râse încet.

— Vrei să ştii ceva?

— Ce?

— E prima oară când te văd că eşti pe jumătate relaxată de când te ştiu.

— Singurul loc unde chiar mă simt ca acasă, spuse ea.

— Mergem cu trei sute de kilometri pe oră la doi kilometri în aer, iar tu te simţi în siguranţă, oftă Bell.

— Nu, mergem cu şase sute de kilometri pe oră, la şase kilometri.

— A. Mulţumesc că m-ai informat.

— E o veche zicală a piloţilor care spune: „Sfântul Petru nu numără orele petrecute în aer, însă dublează orele petrecute pe pământ”.

— Ciudat, zise Bell. Şi unchiul meu zicea ceva asemănător. Doar că se referea la pescuit. Aş vota versiunea lui, nu pe-a ta, în orice clipă. Nimic personal.

31

Viermi…

Stephan Kall, transpirat, stătea în toaleta murdară din spatele unui restaurant cubao-chinezesc.

Frecându-şi mâinile pentru a-şi salva sufletul.

Viermi care muşcă, viermi care mănâncă, viermi care mişună…

Spală-i… Spală-i!!!

Soldat…

Domnule, sunt ocupat, domnule.

Sol…

Freacă, freacă, freacă, freacă.

Lincoln Viermele mă caută.

Oriunde se uită Lincoln Viermele, apar viermi.

Plecaţi!!!

Peria se mişca harş-harş, în sus şi în jos, până când îi dădu sângele.

Soldat, sângele ăla înseamnă probe. Nu poţi să…

Plecaţi!!!

Îşi uscă mâinile, apoi înşfacă dintr-un gest cutia pentru chitară Fender şi rucsacul şi intră în restaurant.

Soldat, mănuşile…

Proprietarul se uită îngrijorat la mâinile sale însângerate.

— Viermi, murmură el drept explicaţie către întreg restaurantul, viermi nenorociţi, apoi dădu buzna afară, pe stradă.

Mergând în grabă pe trotuar, se calmă. Se gândi la ce avea de făcut. *Trebuia* să-l ucidă pe Jodie, bineînţeles. *Trebuie să-l ucid trebuie să-l ucid trebuie…* Nu pentru că era un trădător, ci pentru că îi spusese atât de multe lucruri…

Şi de ce mama dracului ai făcut asta, Soldat?

…despre el. Şi trebuia să-l omoare şi pe Lincoln Viermele pentru că… pentru că viermii aveau să ajungă la el dacă nu o făcea.

Trebuie să ucid trebuie trebuie…

Mă asculţi, Soldat? Mă asculţi?

Doar asta mai avea de făcut.

Apoi avea să plece din acest oraş. Avea să se întoarcă în Virginia de Vest, înapoi între dealuri.

Lincoln, mort.

Jodie, mort.

Trebuie să ucid trebuie trebuie…

Nimic nu-l mai ţinea acolo.

Cât despre Soţie – se uită la ceas. Puţin după şapte seara. Da, probabil că era deja moartă.

— E antiglonţ.

— Împotriva gloanţelor *alea?* întrebă Jodie. Ai zis că explodează!

Dellray îl asigură că era eficientă. Vesta era din Kevlar gros suprapus pe o foaie de oţel. Cântărea optsprezece kilograme, iar Rhyme nu cunoştea niciun poliţist din oraş care purtase ori ar fi purtat vreodată o asemenea vestă.

— Dar dacă trage în cap?

— Pe mine mă vrea mult mai mult decât te vrea pe *tine,* zise Rhyme.

— Şi cum o să afle că stau aici?

— Tu cum crezi, ticălosule? răbufni Dellray. O să-i zic eu!

Agentul strânse tare vesta mărunţelului şi îi dădu o jachetă.

Făcuse duş – după ce protestase – şi i se dăduse un set de haine curate. Jacheta largă, bleu-marin care acoperea vesta antiglonţ era puţin cam mare, dar de fapt îl făcea să arate musculos. Se văzu în oglindă – spălat şi curat îmbrăcat – şi zâmbi pentru prima oară de când era acolo.

— Bine, zise Sellitto către doi ofiţeri sub acoperire, duceţi-l în oraş.

Ofiţerii îl scoaseră pe uşă.

După ce plecă, Dellray îl privi pe Rhyme care încuviinţă. Agentul cel înalt oftă, îşi deschise mobilul şi sună la Hudson Air Charters, unde aştepta un alt agent să răspundă la telefon. Echipa de tehnicieni federali găsise un racord într-o cutie de releu de lângă aeroport, cuplat la liniile telefonice ale Hudson Air. Însă agenţii nu îl scoseseră; de fapt, la insistenţele lui Rhyme, verificaseră să vadă dacă funcţionează şi înlocuiseră bateriile. Criminalistul se baza pe acel aparat pentru noua lui capcană.

În difuzor, câteva ţârâituri şi un clic.

„Agent Mondale“, se auzi o voce gravă. Pe Mondale nu îl chema Mondale şi vorbea conform unui scenariu prestabilit.

— Mondale, zise Dellray pe un ton nevinovat, ca şi cum vorbea cu un vlăstar de neam, născut într-un conac din Connecticut. Aici agent Wilson, suntem la Lincoln acum. (Nu „Rhyme“; Dansatorul îl ştia drept „Lincoln”.) Cum e aeroportul?

„Securizat.”

— Bine. Ascultă, am o întrebare. Avem un informator care lucrează pentru noi. Joe D’Oforio.

„Cel care…”

— Da.

„Lucraţi cu el?”

— Da, zise Wilson, alias Fred Dellray. E cam ticălos, dar cooperează. Vrem să-l ducem până la vizuina lui şi după aceea înapoi aici.

„Unde *aici?* Vrei să spui înapoi la Lincoln?”

— Da. Vrea să-şi ia lucrurile.

„De ce dracu’ faceţi asta?“

— Am făcut o înţelegere. Îl toarnă pe criminal şi, în schimb, Lincoln e de acord să-şi ia nişte lucruri de acasă. Din staţia aia veche de metrou. În orice caz, nu trimitem un convoi. Doar o maşină. De-asta te-am sunat. Avem nevoie de un şofer bun. Ai lucrat cu cineva de care ai fost mulţumit, nu?

„Şofer, vrei să zici?“

— Da, la afacerea Gambino?

„A, da… treaba cu Lemme.“

O lungeau. Rhyme era, ca de obicei, impresionat de jocul actoricesc al lui Dellray. Oricine dorea el să fie, era.

Falsul agent Mondale – care merita el însuşi premiul pentru cel mai bun actor în rol secundar – zise: „Îmi aduc aminte. Tony Glidden. Ba nu, Tommy. Tipul blond, nu?“

— Ăsta e. Vreau să-l folosesc. E prin zonă?

„Nu. E în Phillie. Chestia cu maşinile deturnate.”

— Phillie. Nasol. Plecăm în douăzeci de minute. Nu putem aştepta mai mult de-atât. Da, atunci o să conduc eu. Dar Tommy ăla. E…

„E al dracului când e la volan! Poate să rătăcească o coadă după două străzi. E grozav tipul.”

— Ne-ar fi prins bine acum. Bine, mulţumesc, Mondale.

„Vorbim.”

Rhyme clipi, ceea ce era echivalentul unor aplauze. Dellray închise, respirând lung şi încet.

— O să vedem. O să vedem.

Sellitto zise optimist:

— A treia oară când îi întindem o momeală. De data asta trebuie să-l prindem.

Lincoln Rhyme nu credea că asta era o regulă, dar zise:

— Să sperăm.

Stând într-o maşină furată, nu departe de staţia de metrou a lui Jodie, Stephen Kall văzu o berlină oprind.

Jodie şi doi poliţişti în uniformă se dădură jos, cercetând acoperişurile. Jodie fugi înăuntru şi, cinci minute mai târziu, ţâşni înapoi în vehicul cu două legături sub braţ.

Stephen nu zări întăriri sau maşini de escortă. Ce auzise la telefon era adevărat. Intrară în trafic, iar el porni după ei, gândindu-se că nu era un alt loc în lume ca Manhattan-ul, unde să urmăreşti fără să fii văzut. N-ar fi putut să facă aşa ceva în Iowa sau Virginia.

Maşina nemarcată se deplasa repede, dar Stephen era şi el un şofer bun şi se menţinu în trena ei, în timp ce se îndreptau spre centru.

Berlina încetini apropiindu-se de Central Park West, apoi trecu pe lângă o casă din anii şaptezeci. În faţa ei se aflau doi bărbaţi în haine civile, dar se vedea de la o poştă că erau poliţişti. Aceştia schimbaseră un semnal – probabil „Liber“ – cu şoferul vehiculului nemarcat.

Deci aici e. Aici e casa lui Lincoln Viermele.

Maşina continuă spre nord. Stephen o urmări încă puţin, apoi parcă brusc şi coborî. Se strecură printre copaci ţinând în mână cutia de chitară. Ştia că apartamentul era supravegheat şi se mişcă în linişte.

Precum o căprioară, Soldat.

Da, domnule.

Camuflat de nişte tufe, se târî spre casă până găsi un ascunziş bun pe o cornişă de piatră, sub un liliac în floare. Deschise cutia. Maşina în care era Jodie, acum mergând spre sud, frână în faţa casei. Exerciţiu standard de pierdere a urmei, recunoscu Stephen – făcuseră o întoarcere bruscă la 180 de grade în trafic şi se întorseseră acolo.

Îi privi pe cei doi poliţişti coborând din berlină, uitându-se în jur şi escortând un Jodie extrem de speriat de-a lungul aleii.

Stephen îndepărtă capacul lunetei şi fixă spatele trădătorului.

Brusc, o maşină neagră trecu pe stradă, iar Jodie tresări. Ochii i se măriră şi se trase de lângă poliţişti, luând-o la goană pe aleea de lângă casă.

Cei care îl escortau se întoarseră, cu mâinile pe arme, uitându-se la vehiculul care îl speriase. Scrutară cele patru fete de origine latină din maşină şi îşi dădură seama că era doar o alarmă falsă. Poliţiştii izbucniră în râs. Unul din ei îl strigă pe Jodie.

Dar pe Stephen nu-l interesa acum pricăjitul. Nu putea să-i prindă şi pe Vierme, şi pe Jodie, iar cel pe care trebuia să-l omoare acum era Lincoln. Simţea gustul. Era o foame, o nevoie la fel de mare precum cea de a-şi freca mâinile.

Să împuşte chipul din fereastră, să omoare viermele.

Trebuie trebuie trebuie trebuie…

Se uită prin lunetă, cercetând ferestrele clădirii. Ei bine, iată-l. Lincoln Viermele.

Un tremur trecu prin tot corpul lui Stephen.

Precum curentul electric pe care îl simţise când piciorul lui îl atinsese pe cel al lui Jodie… doar că de o mie de ori mai puternic. Gâfâi chiar, incitat.

Dintr-un anume motiv, Stephen nu fu deloc surprins să vadă că Viermele era infirm. De fapt, aşa îşi dădu seama că bărbatul chipeş din scaunul sofisticat cu rotile *era* Lincoln. Pentru că Stephen era convins că doar un om ieşit din comun îl putea prinde. Cineva a cărui atenţie nu era distrasă de viaţa de zi cu zi. Cineva a cărui esenţă era mintea sa.

Viermii puteau să se târască toată ziua pe corpul lui Lincoln, iar el

nici măcar nu i-ar fi simţit. Puteau să se târască pe pielea lui, şi n-ar fi ştiut. Era imun. Iar Stephen îl urî încă şi mai tare pentru invulnerabilitatea sa.

Deci chipul din fereastră în timpul loviturii de la Washington D.C… fusese al lui Lincoln.

Sau nu?

Nu te mai gândi la asta! Stop! Viermii o să te atace dacă nu te opreşti.

Gloanţele explozive erau în magazie. Încărcă unul, apoi cercetă din nou camera.

Lincoln Viermele vorbea cu o persoană pe care Stephen n-o putea zări. Camera, aflată la primul etaj, părea să fie un laborator. Văzu un ecran de computer şi alte instalaţii.

Stephen îşi trecu grijuliu cureaua peste umăr şi fixă puşca la obraz. Era o seară răcoroasă şi umedă. Aerul era greu; avea să susţină glonţul exploziv cu uşurinţă. Nu era nevoie să corecteze; ţinta era la o distanţă de doar şaptezeci de metri. Siguranţa trasă, *respiră, respiră…*

Ţinteşte în cap. Ar fi mai uşor de aici.

Respiră…

Expiră, inspiră, expiră, inspiră.

Se uită prin reticule şi le centră pe urechea lui Lincoln Viermele în timp ce acesta se uita la monitor.

Începu să apese pe trăgaci.

Respiră. Ca sexul, ca ejacularea, ca atingerea unei piei ferme…

Mai tare.

Mai tare…

Apoi Stephen văzu.

Foarte vag – o uşoară denivelare pe mâneca lui Lincoln Viermele. Nu o cută. Era o distorsiune.

Luă degetul de pe trăgaci şi studie, pentru o clipă, imaginea prin lunetă. Stephen mări rezoluţia instrumentului Redfield. Se uită la scrisul de pe ecranul computerului. Literele erau inversate.

O oglindă! Ţintea o oglindă!

Era *o altă* capcană!

Stephen închise ochii. Aproape că se dăduse de gol. Piele de găină. Sufocându-se de viermi, înecându-se de viermi. Se uită în jur. Ştia că în parc erau o duzină de ofiţeri de la cercetare şi supraveghere cu microfoane Big Ears, abia aşteptând să localizeze focul de armă. Aveau să tragă în el cu puşti M-16 pe care aveau montate lunete şi l-ar fi prins în foc încrucişat.

Undă verde să-l ucidă. Niciun avertisment de predare.

Cu repeziciune, dar într-o tăcere absolută, demontă luneta cu mâini tremurătoare şi o puse împreună cu puşca în cutia de chitară. Luptându-se cu greaţa, cu pielea de găină.

Soldat…

Domnule, plecaţi.

Soldat, ce naiba…

Domnule, duceţi-vă la dracu domnule.

Stephen se strecură printre copaci pe o alee şi începu să meargă normal, îndreptându-se spre est.

O, da, acum era mai sigur ca niciodată că înainte de toate trebuia să-l omoare pe Lincoln. Un plan nou. Avea nevoie de o oră, două să se gândească, să mediteze la ce are de făcut.

Ieşi brusc de pe alee şi se opri în tufişuri un timp îndelungat, ascultând, uitându-se în preajmă. Fuseseră atât de îngrijoraţi că avea să devină suspicios dacă observa că parcul era pustiu, încât nu blocaseră intrările.

Asta fusese greşeala lor.

Stephen văzu un grup de bărbaţi cam de vârsta lui – tineri înstăriţi după cum arătau, îmbrăcaţi în pulovere sau în costumaţie de jogging. Aveau cutii pentru rachete de tenis şi rucsacuri şi se îndreptau spre Upper East Side, vorbind tare în timp ce mergeau. Părul lor era lucios de la duşul pe care tocmai îl făcuseră la un club sportiv din zonă.

Stephen aşteptă până când trecură, apoi se strecură în spatele lor, ca şi cum ar fi făcut parte din grup. Îi zâmbi larg unuia dintre ei. Păşind vioi, balansând vesel cutia pentru chitară, îi urmă spre tunelul care ducea spre East Side.

Ora 34 din 45

32

Amurgul îi înconjura.

Percey Clay, din nou pe locul pilotului din Learjet, zări în faţă crestele de lumină ale oraşului Chicago.

Centrul din Chicago le permise să coboare la 3 600 de metri.

— Începem coborârea, anunţă ea, împingând încet supapele de admisie. ATIS.

Brad reglă radioul pe sistemul automat de informaţii al aeroportului şi repetă tare ceea ce-i spusese vocea înregistrată:

— Informaţii Chicago, Whiskey. Liber. Vânt doi cinci zero la trei. Temperatură patruzeci şi nouă de grade. Altimetru treizeci punct unu unu.

Brad fixă altimetrul aşa cum îi spuse Percey în microfon.

— Aterizări Chicago, aici Lear Nouă Cinci *Foxtrot Bravo.* Spre voi la trei mii şase sute. Ne îndreptăm spre doi opt zero.

„Bună seara, *Foxtrot Bravo.* Coboară şi păstrează trei mii. Aşteptăm vectori pista douăzeci şi şapte dreapta."

— Recepţie. Cobor şi păstrez trei şase. Vectori, doi şapte dreapta. Nouă Cinci *Foxtrot Bravo.*

Percey refuză să se uite în jos. Undeva, dedesubt şi în faţă, îşi găsiseră sfârşitul soţul ei şi avionul său. Nu ştia dacă i se permisese să aterizeze pe pista 27 dreapta din O'Hare, dar era probabil; în acest caz, controlul de trafic îl direcţionase pe Ed prin exact acelaşi spaţiu aerian prin care naviga şi ea acum.

Poate că îi dăduse telefon chiar de aici…

Nu! Nu te gândi la asta, îşi ordonă singură. *Pilotează avionul.*

Cu o voce calmă, joasă, zise:

— Brad, va fi o aterizare cu sistem indicator vizual, pe pista douăzeci şi şapte dreapta. Monitorizează coborârea şi anunţă toate altitudinile prescrise. Când intrăm în ultima fază, te rog monitorizează viteza în aer, altitudinea şi rata coborârii. Avertizează-mă dacă rata scade la mai mult de 300 de metri pe minut. Relansarea va fi la 92%.

— Recepţie.

— Flapsurile la zece grade.

— Flapsuri, zece, zece, verde.

Radioul pârâi: „Lear Nouă Cinci *Foxtrot Bravo,* întoarce stânga, direcţie doi patru zero, coboară şi rămâi la o mie două sute".

— Cinci *Foxtrot Bravo,* afară din zece patru patru. Traiectorie doi patru zero.

Ea împinse încet supapele de admisie şi avionul rămase în poziţie stabilă, scrâşnetul motoarelor mai domolindu-se, iar ea putu să audă vâjâitul aerului ca o şoaptă a vântului peste cearşafurile de pe un pat aflat lângă o fereastră deschisă, noaptea.

Percey îi strigă lui Bell:

— Eşti pe punctul să aterizezi pentru prima oară cu un Lear. Să văd dacă pot să-l aduc pe pământ fără să-ţi tremure cafeaua.

— Nu-ţi cer decât să mă aduci pe pământ într-o singură bucată, zise Bell şi îşi fixă centura precum o coardă de bungee jumping.

— Nimic, Rhyme.

Criminalistul închise ochii dezgustat.

— Nu-mi vine să cred. Pur şi simplu nu-mi vine să cred.

— A plecat. A fost acolo, sunt foarte siguri. Dar microfoanele n-au prins niciun sunet.

Rhyme se uită la oglinda mare care fusese pusă în picioare de Thom în mijlocul camerei. Aşteptau ca gloanţele cu explozibil să o spargă. Central Park era împânzit de poliţiştii lui Haumann şi Dellray, în aşteptarea împuşcăturii.

— Unde-i Jodie? se interesă Rhyme.

Dellray pufni:

— Se ascunde pe alee. A văzut o maşină şi s-a speriat.

— Ce maşină? întrebă Rhyme.

Agentul râse.

— Dacă a fost Dansatorul, atunci a luat înfăţişarea a patru grăsane portoricane. Rahatul ăla a zis că nu iese până nu stinge cineva lumina din faţa casei tale.

— Lasă-l. O să se întoarcă atunci când i se face frig.

— Sau ca să-şi ridice banii, îi aminti Sachs.

Rhyme se încruntă. Era foarte dezamăgit că nici această capcană nu funcţionase.

Era oare din vina lui? Sau avea Dansatorul un fel de instinct ciudat? Un al şaselea simţ? Ideea îi repugna omului de ştiinţă Lincoln Rhyme, dar nu putea să o desconsidere complet. La urma urmei, chiar şi cei de la NYPD foloseau, din când în când, medii.

Sachs se îndreptă spre fereastră.

— Nu, îi spuse Rhyme. Încă nu ştim cu siguranţă dacă a plecat. Sellitto trase draperiile fără să se apropie de geam.

Ciudat, era mai înfricoşător să nu ştie exact unde e Dansatorul decât să se gândească la faptul că avea o armă îndreptată spre fereastră, undeva la câţiva metri distanţă.

În acel moment sună telefonul lui Cooper. Acesta răspunse.

— Lincoln, sunt cei de la Biroul pentru evidenţă a explozibililor. Au verificat. Spun că au ceva care s-ar putea potrivi cu bucăţile alea de

latex.

— Ce zic?

Cooper îl ascultă pe agent o clipă.

— Nimic legat de tipul acela anume de cauciuc, dar zic că nu e incompatibil cu un material folosit în detonatoarele cu altimetru. E un balon de latex umplut cu aer. Se măreşte când avionul urcă, din cauza presiunii joase de la înălţimile mari, şi, la o anumită altitudine, ajunge să apese pe un buton aflat pe o parte al peretelui bombei. Contactul e realizat. Bomba explodează.

— Dar bomba asta a fost detonată de un cronometru.

— Ei doar mi-au povestit cum e cu latexul.

Rhyme se uită la pungile de plastic în care erau componentele bombei. Privirea i se opri pe cronometru şi se gândi: „De ce e într-o stare atât de bună?“

Pentru că fusese montat în spatele buzei de oţel în consolă.

Însă Dansatorul l-ar fi putut monta oriunde, l-ar fi putut lipi chiar de explozibilul de plastic, ceea ce l-ar fi redus la dimensiuni microscopice. La început, i se păruse o neatenţie faptul că lăsase cronometrul intact. Dar acum îşi punea întrebări.

— Spune-i că avionul a explodat în timp ce *cobora,* interveni Sachs.

Cooper transmise comentariul, apoi aşteptă. Tehnicianul raportă:

— Zice că ar putea să fie o variantă de construcţie. În timp ce avionul urcă, balonul care se măreşte apasă pe un buton care armează bomba; când avionul coboară, balonul se micşorează şi închide circuitul. Asta produce detonarea.

Rhyme şopti:

— Cronometrul e o făcătură! L-a montat în spatele bucăţii de metal ca să nu fie distras. Iar noi să credem că a fost o bombă cu ceas, nu una cu altimetru. Cât de sus era avionul lui Carney când a explodat?

Sellitto verifică raportul NTSB.

— Tocmai coborâse la o mie cinci sute de metri.

— Deci s-a armat când au trecut de o mie cinci sute în afara aeroportului Mamaroneck şi a fost detonată când au coborât sub această altitudine, lângă Chicago, zise Rhyme.

— De ce la coborâre? întrebă detectivul.

— Pentru ca avionul să fie mai departe? sugeră Sachs.

— Da, zise Rhyme. Îi dădea Dansatorului o şansă mai bună să părăsească aeroportul înainte de explozie.

— Dar, spuse Cooper, de ce s-ar fi complicat să ne prostească făcându-ne să credem că a fost un anume tip de bombă, şi nu altul?

Rhyme văzu că Sachs îşi dăduse seama la fel de repede ca şi el.

— O, nu! exclamă ea.

Sellitto încă nu înţelesese.

— Ce?

— Pentru că, zise ea, geniştii căutau o bombă *cu ceas* când au verificat avionul lui Percey în seara asta. Au ascultat după un ticăit.

— Ceea ce înseamnă, strigă Rhyme, că Percey şi Bell au şi ei la bord o bombă cu altimetru.

— Viteza de coborâre 365 de metri pe minut, strigă Brad.

Percey trase încet de manşa Lear-ului, încetinind coborârea.

Apoi auzi.

Un sunet ciudat, ca un ciripit. Nu auzise niciodată aşa ceva, nu într-un Lear 35A. Era ca un fel de bâzâit de avertizare, doar că îndepărtat. Percey cercetă bordul, dar nu văzu nicio lumină roşie. Zgomotul se auzi din nou.

— O mie şase sute de metri, strigă Brad. Ce e cu zgomotul ăla?

Se opri brusc.

Percey dădu din umeri.

O clipă mai târziu auzi o voce răcnind din spate:

— Ia-o în sus! Acum!

Simţi respiraţia fierbinte a lui Roland Bell pe obrazul ei. Era lângă ea, pe vine, fluturându-şi telefonul.

— Ce e?

— Avem o bombă la bord! O bombă de altitudine. Explodează când ajungem la o mie cinci sute de metri.

— Dar suntem deasupra…

— Ştiu! În sus! Sus!

Percey strigă:

— Reglează puterea, nouăzeci şi opt la sută. Anunţă altitudinea.

Fără să ezite o clipă, Brad împinse supapele în faţă. Percey roti avionul Lear la zece grade. Bell veni în faţă şi ateriză cu zgomot pe podea.

Brad zise:

— O mie cinci sute optzeci, o mie cinci sute nouăzeci… şase sute, şase sute zece… o mie şapte sute. O mie opt sute.

Percey Clay nu declarase niciodată vreo urgenţă în toţi anii ei de zbor. O dată declarase „pan-pan“ – indicând o situaţie de urgenţă – când un stol nefericit de pelicani se hotărâseră să se sinucidă în motorul ei numărul doi şi blocaseră tubul Pitot. Dar acum, pentru prima oară în cariera sa, rosti:

— May-day, may-day, Lear Şase Nouă Cinci *Foxtrot Bravo.*

„Spune, *Foxtrot Bravo. “*

— Către Aterizări Chicago. Avem raportată o bombă la bord. Avem imediat nevoie de spaţiu liber la trei mii de metri şi de un culoar pentru a sta deasupra unei zone nepopulate.

„Recepţie, Nouă Cinci *Foxtrot Bravo,* zise calm controlorul de trafic aerian. Menţine traiectoria curentă de doi patru zero. Liber la trei mii

de metri. Redirecţionăm toate avioanele din jur… Schimbă codul de emisie-recepţie pe şapte zero zero şi semnal sonor.”

Brad se uită neliniştit la Percey în timp ce schimba setările transponderului – pe codul care trimitea automat un semnal de avertizare către toate radarele din zonă cum că *Foxtrot Bravo* avea probleme. „Semnal sonor” însemna să trimită un semnal pentru a le indica celor de la Traficul Aerian şi celorlalte avioane care impuls luminos de ecou era al Lear-ului.

Îl auzi pe Bell zicând în telefon:

— Singura persoană care s-a apropiat de avion, în afară de mine şi de Percey, a fost managerul, Ron Talbot – şi n-am nimic personal cu el, dar băieţii mei l-au urmărit ca nişte vulturi cât timp a stat acolo şi a lucrat, nu l-au lăsat singur nicio clipă. A, şi tipul ăla care a adus nişte piese pentru motor. De la Northeast Aircraft Distributors din Greenwich. Dar l-am verificat bine. I-am luat chiar numărul de acasă şi am sunat-o pe nevastă-sa. Bell ascultă un moment, apoi închise.

— Ne sună ei înapoi.

Percey se uită la Brad şi la Bell, apoi se întoarse la comenzi.

— Combustibil? îl întrebă pe copilot. Cât timp?

— Suntem sub estimări. Vânturile din faţă au fost bune. Calculă. O sută cinci minute.

Îi mulţumi lui Dumnezeu sau sorţii, sau propriei intuiţii, pentru că hotărâse să nu facă plinul la Chicago, ci să ia suficient combustibil încât să le ajungă până la Saint Louis, plus cerinţele FAA pentru un surplus de 45 de minute de zbor.

Telefonul lui Bell ciripi din nou.

Ascultă, oftă, apoi i adresă lui Percey:

— Cei de la firma Northeast au furnizat un extinctor?

— Rahat, acolo a pus-o? întrebă ea cu amărăciune.

— Aşa se pare. Camionul care aducea marfa a avut o pană după ce a plecat de la depozit spre tine. Şoferul a fost ocupat timp de douăzeci de minute. Un poliţist din Connecticut tocmai a găsit ceva ce pare a fi spumă de dioxid de carbon, chiar în tufişurile de lângă locul incidentului.

— La dracu’! Percey se uită involuntar către motor. Eu singură l-am instalat.

Bell întrebă:

— Rhyme vrea să ştie despre căldură. Nu ar detona bomba?

— Unele părţi sunt fierbinţi, altele nu. Lângă extinctor nu e aşa de cald.

Bell îi spuse asta lui Rhyme, apoi zise:

— O să te sune direct.

O clipă mai târziu, Percey auzi semnalul unei legături telefonice.

Era Lincoln Rhyme.

„Percey, mă auzi?“

— Tare şi clar. Nemernicul ăla ne-a făcut una în viteză, nu?

„Aşa se pare. Cât timp puteţi zbura?“

— O oră şi patruzeci şi cinci de minute. Aproximativ.

„Bine, bine, zise criminalistul. O pauză. Da… Poţi să ajungi la motor din interior?”

— Nu.

O altă pauză. „Poţi, cumva, să deconectezi tot motorul? Să-l desfaci sau ceva de genul ăsta? Să-i dai drumul să cadă?”

— Nu din interior.

„Există vreo posibilitate să realimentezi în aer?”

— Să realimentez? Nu cu avionul ăsta.

Rhyme întrebă: „Poţi să zbori suficient de sus ca să îngheţi mecanismul?”

Era uimită cât de repede îi funcţiona creierul. Acestea erau lucruri la care ea nu s-ar fi gândit.

— Poate. Dar chiar şi la o coborâre de urgenţă – vorbesc aici de picaj – tot ar lua opt, zece minute pentru a ajunge jos. Nu cred că vreo parte din bombă ar sta îngheţată atâta timp. Iar vibraţiile Mach probabil că ne-ar sfâşia.

Rhyme continuă: „Bine, dar dacă trimitem în faţa voastră un avion care să întindă în spate nişte paraşute?”

Primul ei gând fu că nu avea să-şi abandoneze niciodată nava. Dar răspunsul realist – cel pe care îl dădu – fu că, date fiind viteza minimă pentru portanţă a unui aparat Lear 35A şi configuraţia uşii, a aripilor şi a motoarelor, nu era posibil ca cineva să sară din avion fără să fie lovit şi ucis.

Rhyme tăcu din nou pentru o clipă. Brad înghiţi în sec şi îşi şterse mâinile de pantalonii săi călcaţi la dungă.

— Măiculiță!

Roland Bell se legăna în faţă şi în spate.

„Fără speranţă”, se gândi ea, uitându-se în jos la amurgul albastru, ceţos.

— Lincoln? întrebă Percey. Eşti acolo?

Îi auzi glasul. Striga pe cineva din laborator – sau dormitor. Cerea cu o voce iritată: „Nu harta *aia.* Ştii la care mă refer. De ce mi-ar trebui asta? Nu, nu…”

Tăcere.

O, Ed, se gândi Percey. *Vieţile noastre au urmat mereu cursuri paralele. Poate că aşa va fi şi cu morţile noastre.* Dar era foarte îngrijorată pentru Roland Bell. Gândul că nişte copii aveau să rămână orfani era de nesuportat.

Apoi îl auzi pe Rhyme întrebând: „Cu combustibilul pe care îl mai ai, cât de departe poţi să ajungi?”

— Cu cele mai eficiente setări ale motorului…
Se uită la Brad care apăsa deja pe cifre.
Acesta zise:
— Dacă avem ceva altitudine, să zicem, o mie trei sute de kilometri.
„Am o idee, spuse Rhyme. Poţi să ajungi la Denver?”

33

— Altitudinea aeroportului e de o mie cinci sute şaptezeci de metri, o informă Brad, citind în *Ghidul aeronautic al aeroportului internaţional Denver*. Şi lângă Chicago am fost la aceeaşi altitudine şi nu a explodat.

— Care e distanţa? întrebă Percey.

— De unde suntem acum, o mie patru sute cincizeci de kilometri.

Percey se gândi doar câteva secunde şi încuviinţă.

— Bine. Dă-mi o traiectorie automată, doar ceva cu ce să ne jucăm până ce primim VOR. Apoi, în radio: O să încercăm, Lincoln. Vom fi cu combustibilul la limită. Avem treabă acum. Te sun eu.

„Aşteptăm."

Brad se uită pe hartă şi apoi pe jurnalul de bord.

— Întoarce stânga direcţie doi şase şase.

— Doi, şase, şase, repetă ea, apoi făcu legătura cu Controlul Traficului Aerian.

— Centrul Chicago, Nouă Cinci *Foxtrot Bravo*. Ne îndreptăm spre aeroportul internaţional Denver. Se pare că… avem o bombă cu altimetru la bord. Trebuie să ajungem pe pământ la o mie cinci sute de metri sau mai mult. Cerem VOR urgent pentru a ne arăta direcţia spre Denver.

„Recepţie, *Foxtrot Bravo*. Veţi primi într-un minut."

Brad ceru:

— Confirmaţi condiţiile meteo pe traseu, Centrul Chicago.

„Front de presiune înaltă în Denver chiar acum. Vânturile din faţă variază de la cincisprezece la patruzeci de noduri la trei mii, în creştere la şaptezeci de noduri la şapte mii."

— Au, murmură Brad şi se întoarse la calculele sale. După o clipă, spuse: Epuizarea combustibilului la aproximativ nouăzeci de kilometri de Denver.

Bell întrebă:

— Putem să aterizăm pe pistă?

— Într-o minge de flăcări, da, putem, zise Percey.

Turnul de Control întrebă: *„Foxtrot Bravo,* eşti pregătit să notezi frecvenţele VOR?"

În timp ce Brad prelua informaţia, Percey se întinse şi îşi lipi capul de spătarul scaunului. Gestul i se păru familiar şi îşi aminti că îl văzuse pe Lincoln făcând acelaşi lucru în patul lui sofisticat. Se gândi la predica pe care i-o ţinuse acestuia. Vorbise serios, bineînţeles, dar nu-şi dăduse complet seama cât de multă dreptate avea. În ce măsură

depindeau de nişte bucăţele fragile de metal şi plastic.

Şi poate că acum erau pe cale să moară din cauza lor. *Soarta e un vânător…*

Nouăzeci de kilometri. Ce puteau să facă?

De ce nu era mintea ei la fel de sclipitoare ca a lui Rhyme? Nu exista oare nicio modalitate de a economisi combustibil? Zborul la altitudine mare era mai economic.

La fel şi zborul mai lent. Puteau să se debaraseze de ceva din avion?

Încărcătura? Transportul pentru U.S. Medical cântărea exact 215 kilograme. Asta le-ar mai fi adus câţiva kilometri în plus.

Dar chiar dacă se gândi la asta, îşi dădu seama că nu avea s-o facă niciodată. Dacă exista vreo şansă să salveze cursa, să salveze Compania, s-ar fi agăţat de ea.

Haide, Lincoln Rhyme, dă-mi o idee. Dă-mi… Imaginându-şi camera lui, pe ea stând lângă el, îşi aminti de şoimul – mascul – plutind la fereastră.

— Brad, zise ea brusc, ce rată de planare avem?

— A unui Lear 35? Nu ştiu.

Percey pilotase un hidroavion Schweizer 2-32. Primul prototip a fost construit în 1962 şi de atunci el a impus standardul pentru planare. Viteza de coborâre era miraculoasă, de 35 de metri pe minut. Cântărea aproximativ 5 800 de kilograme. Lear-ul pe care îl pilota avea 6 300 de kilograme. Cu toate acestea, avionul avea să planeze, orice avion planează. Îşi aminti de incidentul unui Air Canada 767 din urmă cu câţiva ani – piloţii încă vorbeau despre el. Jumbo jetul rămăsese fără combustibil din cauza unor erori umane şi de calculator, combinate. Ambele motoare luaseră foc la 12 500 de metri şi avionul devenise un planor de 143 de tone. Aterizase forţat fără să moară nimeni.

— Hai să ne gândim. Care ar fi viteza de coborâre în ralanti?

— Cred că putem să o păstrăm la trei sute şaptezeci.

Ceea ce însemna o cădere verticală de aproximativ 50 de kilometri pe oră.

— Acum. Calculează dacă am consuma combustibil ca să ajungem la şaisprezece mii de metri, când am rămâne la zero?

— Şaisprezece mii? întrebă Brad, oarecum surprins.

— Exact.

Bătu cifrele.

— Viteza maximă de urcare e de o mie trei sute metri pe minut; am consuma foarte mult, dar după o mie, eficienţa creşte. Am putea să…

— Să folosim doar un motor?

— Sigur. Am putea face asta.

Mai tastă nişte numere.

— Cu scenariul ăsta, am rămâne fără combustibil la o sută treizeci

de kilometri de ţintă. Dar, bineînţeles, am avea altitudine.

Percey Clay, care avusese doar zece la matematică şi fizică şi putea să estimeze fără calculator, văzu numerele cu ochii minţii. Combustia oprită la 16 000 de metri, viteza de coborâre de 37… Putea să acopere cam 130 de kilometri înainte să atingă solul. Poate mai mult dacă vânturile din faţă erau blânde.

Brad, cu ajutorul calculatorului şi al degetelor sale rapide, veni cu aceeaşi concluzie.

— Am fi aproape.

Dumnezeu nu lucrează cu certitudini.

Ea spuse:

— Centrul Chicago. Lear *Foxtrot Bravo* cere culoar de zbor la şaisprezece mii de metri.

Uneori, îţi asumi riscuri.

„Nu te-am auzit, *Foxtrot Bravo.“*

— Trebuie să urcăm. La şaisprezece mii de metri.

Vocea controlorului de trafic interveni: *„Foxtrot Bravo,* eşti un Lear trei cinci, corect?”

„Exact.”

„Plafonul maxim de zbor e treisprezece mii.”

— Corect, dar trebuie să mergem mai sus.

„A fost verificată etanşeitatea în ultima vreme?”

Etanşeitatea la presiune. Uşile şi ferestrele. Ceea ce împiedică avionul să explodeze.

— Sunt în regulă, zise ea, uitând să menţioneze că *Foxtrot Bravo* fusese găurit de gloanţe şi cârpit la loc chiar în acea după-amiază.

Tumul de Control răspunse: „Recepţionat, liber la şaisprezece mii de metri, *Foxtrot Bravo.“*

Percey ordonă:

— Puterea la optzeci şi opt la sută. Anunţă rata de urcare şi altitudinea la douăsprezece mii, cincisprezece mii şi şaisprezece mii de metri.

— Recepţionat, zise scurt Brad.

Ea roti avionul şi începură ascensiunea.

Navigau în sus.

Toate stelele serii…

Zece minute mai târziu. Brad anunţă:

— Şaisprezece mii.

Redresă avionul. Percey avu impresia că aude avionul scrâşnind din încheieturi. Îşi aminti cum era la altitudini înalte. Dacă geamul pe care Ron îl înlocuise sau orice garnitură de etanşeitate exploda – asta dacă nu spulbera şi aeronava cu totul – hipoxia i-ar fi ucis în cinci secunde. Chiar dacă purtau măşti, diferenţa de presiune le-ar fi făcut sângele să le fiarbă în vine.

— Creşte presiunea în cabină la trei mii de metri.

— Presiunea la trei mii, confirmă el.

Măsura mai elibera din presiunea teribilă de pe fuzelajul fragil.

— O idee bună, zise Brad. Cum de ţi-a venit?

Dibăcie de maimuţă…

— Nu ştiu, răspunse ea. Să oprim motorul doi. Supapele de admisie închise, autosupapele deconectate.

— Închise, deconectate, repetă Brad.

— Pompa de combustibil închisă, aprinderea închisă.

— Pompe închise, aprindere închisă.

Simţi o clătinare uşoară în timp ce motorul din dreapta îşi încetă funcţionarea. Percey compensă virajul unghiular cu o uşoară ajustare a servocompensatorului. Nu durase prea mult. Pentru că motoarele erau montate în spatele fuzelajului, şi nu pe aripi, oprirea unuia nu afecta prea mult stabilitatea avionului.

Brad întrebă:

— Ce facem acum?

— Eu o să beau o ceaşcă de cafea, zise Percey, strecurându-se de la locul ei ca o pisică. Hei, Roland, mai vrei una?

Timp de patruzeci de minute îngrozitoare, în camera lui Rhyme domni tăcerea. Nu mai sună niciun telefon. Nu mai sosi niciun fax. Nicio voce de la computer nu mai anunţă „Aţi primit un mesaj”.

În cele din urmă, sună telefonul lui Dellray. Încuviinţa din cap în timp ce vorbea, însă Rhyme îşi dădu seama că veştile nu erau bune. Poliţistul închise telefonul.

— Cumberland?

Dellray confirmă.

— Dar a rămas de poveste. Kall n-a mai fost acolo de ani de zile, însă localnicii încă mai vorbesc despre băiatul care şi-a legat tatăl vitreg şi l-a lăsat să-l mănânce viermii. E un fel de legendă locală. Nu mai are rude în zonă. Şi nimeni nu ştie nimic. Sau nu vrea să spună.

Apoi sună telefonul lui Sellitto. Detectivul îl deschise şi rosti:

— Da?

Un indiciu, se rugă Rhyme, *te rog, să fie un indiciu.* Se uită la faţa buhăită şi nemişcată a poliţistului. Acesta închise telefonul.

— Era Roland Bell, zise el. Voia doar să ştim. Tocmai au rămas fără combustibil.

34

Trei alarme de avertizare porniră simultan.

Nivel scăzut de combustibil, presiunea uleiului coborâtă, temperatură joasă a motorului. Percey încercă să ajusteze uşor poziţia avionului ca să vadă dacă mai putea recupera vreun pic de combustibil, însă rezervoarele erau uscate complet.

Cu un uşor clănţănit, motorul numărul unu se opri din tuşit şi tăcu.

Iar carlinga se cufundă complet în întuneric. Beznă ca într-un dulap.

O, nu…

Nu vedea nicio comandă, nicio manetă sau buton. Singurul lucru care o împiedica să alunece în vertijul zborului fără vizibilitate era fâşia de lumină slabă a Denver-ului – în depărtare, în faţa lor.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Brad.

— Dumnezeule, am uitat generatoarele.

Generatoarele sunt alimentate de motoare. Dacă acestea nu merg, nu există electricitate.

— Acţionează eoliana de urgenţă, ordonă ea.

Brad bâjbâi în întuneric după comandă şi o găsi. Trase maneta şi turbina ieşi sub avion. Era o mică elice conectată la un generator. Curentul de aer învârtea elicea care pornea generatorul. Furniza electricitate pentru comenzi şi lumini. Dar nu şi pentru flapsuri, pentru trenul de aterizare sau pentru frâna aerodinamică.

O clipă mai târziu, se aprinseră o parte din lumini.

Percey privea ţintă indicatorul pentru viteza verticală. Arăta o rată decentă de 1 000 de metri pe minut. Mult mai repede decât planificaseră. Cădeau cu aproximativ 80 de kilometri pe oră.

De ce? se întrebă ea. De ce erau calculele atât de departe de cifra aceasta?

Din cauza aerului rarefiat de aici! Calculase viteza de coborâre într-o atmosferă mai densă. Iar acum, că-şi dăduse seama, îşi aminti că şi aerul din jurul Denver-ului era mai rarefiat. Nu pilotase niciodată un hidroavion la mai mult de 1 500 de metri altitudine.

Trase de manşă pentru a opri coborârea. Scăzu la 640 pe minut. Dar scăzu şi viteza transversală, rapid. La acei parametri atmosferici, viteza minimă pentru portanţă era în jur de 300 de noduri. Vibraţiile manşei deveniră perceptibile. Nu era posibilă redresarea dintr-o planare fără motoare funcţionale, într-un asemenea avion.

Colţul coşciugului…

În sus cu manşa. Cădeau mai repede, dar crescu viteza în aer.

Practică acest joc pe aproape optzeci de kilometri. Controlul Traficului Aerian le spunea unde sunt cele mai puternice vânturi frontale, iar Percey încerca să determine combinaţia perfectă între altitudine şi culoar – vânturi care erau suficient de puternice încât să asigure o plutire optimă a Lear-ului, dar nu atât de rapide ca să încetinească prea mult viteza la sol.

În cele din urmă, Percey – cu dureri musculare de la controlul avionului prin forţa fizică – îşi şterse sudoarea de pe frunte şi zise:

— Fă legătura, Brad.

— Centrul Denver, aici Lear Nouă Cinci *Foxtrot Bravo,* cu voi la cinci mii şapte sute de metri. Suntem la treizeci şi trei de kilometri de aeroport. Viteza în aer, patru sute de kilometri. Nu mai avem combustibil şi cerem direcţionare pe cea mai lungă pistă liberă în conformitate cu direcţia prezentă de doi cinci zero.

„Recepţionat, *Foxtrot Bravo.* Te aşteptam. Altimetru treizeci punct nouă cinci. Întoarce stânga direcţie doi opt zero. Te direcţionăm pe pista doi opt stânga. Aveţi la dispoziţie trei mii trei sute de metri."

— Recepţionat, Centrul Denver.

Ceva o sâcâia. Acelaşi nod în gât. Ca atunci când îşi amintise de furgoneta neagră.

Ce era, oare? Doar o superstiţie?

Tragediile vin câte trei…

Brad zise:

— Treizeci de kilometri până la aterizare. Patru mii opt sute de metri.

„*Foxtrot Bravo,* ia legătura cu Aterizări Denver. Controlorul le dădu frecvenţa radio, apoi adăugă: Sunt la curent cu situaţia voastră. Noroc. Vă ţinem pumnii."

— Noapte bună, Denver. Mulţumim.

Brad schimbă radioul pe noua frecvenţă.

Ce nu e în regulă? se întrebă ea. *E ceva la ce nu m-am gândit.*

— Aterizări Denver, aici Lear Nouă Cinci *Foxtrot Bravo.* Cu voi la 3900 de metri, la 20 de kilometri de pistă.

„Recepţionat, *Foxtrot Bravo.* Vino pe direcţie 2-5-0. Am înţeles că nu mai aveţi combustibil, corect?"

— Suntem cel mai mare planor pe care l-aţi văzut vreodată, Denver.

„Aveţi flapsuri şi tren de aterizare?"

— Fără flapsuri. Vom coborî trenul de aterizare manual.

„Recepţionat. Vreţi camioane?"

Adică ambulanţe.

— Credem că avem o bombă la bord. Vrem tot ce aveţi.

„Recepţionat."

Apoi, înfiorându-se de groază, îşi dădu seama: presiunea aerului!

— Aterizări Denver, zise ea, ce indică barometrul?

„Avem 786,4, *Foxtrot Bravo.“*

Crescuse cu 0,25 milimetri coloană de mercur în ultimul minut.

— E în creştere?

„Afirmativ, *Foxtrot Bravo.* Se apropie un front mare de presiune înaltă.”

Nu! Asta avea să crească presiunea ambientală din jurul bombei, ceea ce urma să micşoreze balonul, ca şi cum ar fi fost mai jos decât erau de fapt.

— Rahat, murmură ea.

Brad o privi întrebător. Ea îi spuse:

— Cât era presiunea la Mamaroneck?

El se uită în jurnal.

— 751,8.

— Calculează la ce corespunde o altitudine de 1 500 de metri la presiunea aia comparativ cu 787,4.

— Dar asta e foarte sus!

— Păi, într-acolo ne îndreptăm.

El se holbă la ea.

— Dar bomba…

Percey dădu din cap.

— Calculează.

Tânărul bătu numerele cu o mână sigură.

Oftă, prima lui manifestare vizibilă de emoţie.

— 1 500 de metri la Mamaroneck înseamnă 1450 aici.

Ea îl chemă din nou în faţă pe Bell.

— Uite care e situaţia. Un front de presiune se îndreaptă spre noi. Când vom ajunge pe pistă, e posibil ca din cauza presiunii bomba să recepţioneze altitudinea ca fiind sub 1500. Poate să explodeze când vom fi între 15 şi 30 de metri de sol.

— Bine, încuviinţă calm. Bine.

— Nu avem flapsuri, aşa că vom ateriza repede, cu aproape 300 de kilometri pe oră. Dacă explodează, vom pierde controlul şi ne vom prăbuşi. N-o să fie foarte mult foc, pentru că rezervoarele sunt goale. Şi, în funcţie de ce vom avea în faţă, dacă suntem suficient de jos, e posibil să derapăm o porţiune înainte de a începe să ne rostogolim. Nu prea e nimic de făcut decât să ţinem centurile de siguranţă strânse bine şi capul jos.

— Bine, aprobă el, cu ochii pe geam.

Ea îl privi.

— Pot să te întreb ceva, Roland?

— Bineînţeles.

— Nu e prima oară când zbori cu avionul, nu?

El oftă.

— Atunci când trăieşti cea mai mare parte a vieţii în Carolina de

Nord, nu ai prea mult prilejul să călătoreşti. Cât despre venitul la New York, trenurile Amtrak sunt foarte confortabile. Se opri. Adevărul e că n-am fost niciodată mai sus decât m-a urcat liftul.

— Nu toate zborurile sunt ca ăsta, spuse ea.

El o strânse de umăr şi şopti:

— Să nu-ţi scape acadeaua.

Se reîntoarse în scaun.

— Bine, zise Percey verificând informaţiile despre aeroportul internaţional Denver din *Ghidul pilotului*.

— Brad, va fi o aterizare pe timp de noapte pe pista 28 stânga. Eu voi comanda avionul. Tu vei acţiona cutia de viteze manual şi vei anunţa rata de coborâre, distanţa faţă de pistă, altitudinea – să-mi dai altitudinea reală la nivelul solului, nu la nivelul mării – şi viteza în aer. Încercă să se gândească dacă mai era ceva. Nu aveau motoare, nu aveau flapsuri, nu aveau frâne aerodinamice. Nu mai era nimic altceva de spus; era cel mai scurt instructaj înainte de aterizare din întreaga ei carieră. Adăugă: Încă un lucru. Când ne oprim, să ieşi din avion cât de repede poţi.

— Şaisprezece kilometri de pistă, anunţă el. Viteza 200 de noduri. Altitudinea 2 700 de metri. Trebuie să încetinim coborârea.

Ea trase uşor de manşă, iar viteza scăzu considerabil. Vibratorul manşei tremura din nou. Dacă se opreau acum, mureau.

Îşi continuară zborul.

Paisprezece kilometri… Doisprezece…

Transpiraţia curgea pe ea ca o ploaie. Îşi şterse faţa. Băşici pe pielea fină dintre degetele mari şi arătătoare.

Unsprezece… Nouă…

— Opt kilometri până la contactul cu solul, 1 400 de metri. Viteza în aer 210 noduri.

— Coboară trenul de aterizare, comandă Percey.

Brad învârti volanul care cobora manual masivul tren de aterizare. Îl ajuta gravitaţia, dar era, cu toate astea, un efort extrem. Ţinea însă privirea lipită de comenzi şi declama, calm ca un contabil care citeşte un bilanţ: „Şase kilometri până la aterizare, 1 200 de metri…”

Ea se luptă cu oscilaţiile puternice provocate de altitudinea mai joasă şi vânturile aspre.

— Trenul de aterizare coborât, strigă Brad gâfâind, trei verde!

Viteza în aer scăzu la 180 de noduri. Era prea mare. Mult prea mare. Fără să poată frâna, aveau să ardă într-o clipă chiar şi pe cea mai lungă pistă posibilă.

— Aterizări Denver, ce indică barometrul?

„786,9“, zise controlorul de trafic, extrem de calm.

Creştea. Din ce în ce mai mult.

Inspiră profund. După setările bombei, pista era la ceva mai puţin

de 1 500 de metri deasupra nivelului mării. Cât de precis fusese Dansatorul pe Coşciug când făcuse detonatorul?

— Trenul de aterizare opune rezistenţă la înaintare. Viteza de coborâre e de opt sute.

Ceea ce însemna o viteză verticală de aproape 60 de kilometri pe oră.

— Coborâm prea repede, Percey, strigă Brad. O să ne prăbuşim în faţa luminilor de intrare. Cu 100 de metri mai puţin. Poate dublu.

Controlorul observase şi el acest lucru: *„Foxtrot Bravo,* trebuie să iei altitudine. Eşti prea jos".

Înapoi la comenzi. Viteza scăzu. Avertisment de oprire. Apăsă iar.

— Patru kilometri până la momentul de contact, altitudine 580 de metri.

„Prea jos, *Foxtrot Bravo!"* avertiză din nou controlorul de trafic.

Ea se uită dincolo de botul argintiu. Erau toate luminile – luminile intermitente care le făceau semn să înainteze, punctele albastre ale pistei de taxi, roşul-portocaliu al pistei de aterizare… Şi lumini pe care Percey nu le mai văzuse vreodată la o aterizare. Albe şi roşii. Toate ale vehiculelor de intervenţie.

Lumini peste tot.

Toate stelele serii…

— Suntem prea jos, strigă Brad. Impactul va fi la 180 de metri înaintea pistei!

Cu mâinile transpirând, aplecată în faţă, Percey se gândi din nou la Lincoln Rhyme, legat de scaunul lui, el însuşi aplecat în faţă, examinând ceva pe ecranul calculatorului.

„Prea jos, *Foxtrot Bravo,* repetă controlorul de trafic. Mut vehiculele de intervenţie în faţa pistei."

— Nu confirm, zise Percey cu încăpăţânare.

Brad strigă:

— Altitudine, 400 de metri. Doi kilometri şi jumătate până la contactul cu solul.

Am treizeci de secunde? Ce să fac?

Ed? Spune-mi! Brit? Cineva…

Haide, dibăcie de maimuţă… Ce mama dracului fac?

Se uită afară, pe geamul carlingii. În lumina lunii zărea suburbii, oraşe şi ferme şi, la stânga, întinderi mari de deşert.

Colorado e un stat deşertic… Bineînţeles!

Brusc, viră avionul la stânga.

Brad, fără să aibă idee ce face, anunţă:

— Rata de coborâre 975, altitudinea 300 de metri, 270,260…

Virajul unui avion fără motor duce la creşterea altitudinii.

Turnul de control spuse: *„Foxtrot Bravo,* nu vira. Repet, nu vira! Nu ai suficientă altitudine".

Redresă avionul deasupra peticului de deşert.

Brad râse tare.

— Altitudine stabilă… Altitudinea creşte, suntem la 270 de metri, 300 de metri, 360. Patru sute de metri… Nu înţeleg.

— Un curent de aer cald, zise ea. Deşertul absoarbe căldura în timpul zilei şi o eliberează toată noaptea.

Turnul de control îşi dăduse şi el seama. „Bine, *Foxtrot Bravo*. Bine. Tocmai ai făcut rost de 270 de metri. Vino dreapta 2-9-0… Bine, acum stânga 2-8-0. Bine. Pe culoar. Ascultă, *Foxtrot Bravo*. Dacă vrei să stingem luminile de aterizare, spune."

— Mulţumesc pentru propunere, Denver, dar cred că o să-l aduc la sol la 300 de metri dincolo de numere.

„Şi asta e în regulă, doamnă."

Acum aveau o altă problemă. Puteau să ajungă pe pistă, dar viteza în aer era prea mare. Flapsurile sunt cele care reduc viteza minimă de portanţă a unui avion, astfel încât să poată ateriza mai lin. Viteza normală de portanţă a avionului Lear 35A era de 170 de kilometri pe oră. Fără flapsuri, se apropia de 300. La o asemenea viteză, chiar şi o pistă lungă de trei kilometri dispare într-o secundă.

Aşa că Percey făcu o glisadă.

Aceasta este o manevră simplă pentru avioanele particulare, folosită în aterizare când există vânturi de travers. Virezi la stânga şi apeşi pedala de direcţie. Încetineşte avionul considerabil. Percey nu ştia dacă folosise cineva vreodată această metodă cu un jet de şapte tone, dar nu avea idee ce altceva ar fi putut face.

— Am nevoie de ajutorul tău aici, îl strigă ea pe Brad, gâfâind din cauza efortului şi a durerii din mâinile umflate. Acesta apucă manşa şi apăsă şi el pe pedală. Efectul fu că avionul încetini, deşi se lăsă brusc pe aripa din stânga.

Avea s-o îndrepte chiar înainte de contactul cu pista. Aşa spera.

— Viteza în aer? strigă ea.

— 150 de noduri.

— Pare bine.

— Suntem la 180 de metri de pistă, altitudine 85 de metri, strigă Brad. Lumini de aterizare, ora 12.

— Indicele de coborâre? întrebă ea.

— 790.

Prea repede. Aterizarea la acest indice de coborâre putea distruge aparatul de rulare. Şi putea, la fel de bine, să declanşeze bomba.

Luminile de aterizare erau chiar în faţa ei, ghidându-i…

Jos, jos, jos…

În timp ce se apropiau în mare viteză de eşafodajul de lumini, Percey ţipă:

— Avionul meu!

Brad dădu drumul manşei.

Percey redresă avionul din glisaj şi îi îndreptă botul. Aparatul îmbrăţişă aerul în toată splendoarea, oprindu-şi coborârea precipitată chiar deasupra numerelor de la sfârşitul pistei.

De fapt, îmbrăţişă aerul atât de bine că nu mai vru să aterizeze.

În aerul mai dens al atmosferei relativ joase, avionul aflat în viteză – mai uşor fără combustibil – refuză contactul cu solul.

Ea se uita la galbenul-verzui al vehiculelor de intervenţie împrăştiate pe marginea pistei.

Era la 300 de metri dincolo de numere, şi încă la 9 metri deasupra betonului.

Apoi la 600 de metri. Apoi la 900.

La dracu', atinge odată pământul.

Percey împinse maneta în faţă. Avionul coborî dramatic, iar ea se propti în manşă. Pasărea de argint tremură, apoi se aşeză blând pe beton. Era cea mai lină aterizare pe care o făcuse vreodată.

— Frânare completă!

Ea şi Brad apăsară pe pedale şi auziră scârţâitul încheieturilor, vibraţiile puternice. Fumul umplu cabina.

Trecuseră bine de jumătatea pistei şi încă goneau cu 160 de kilometri pe oră.

Iarba, se gândi ea, *voi intra pe iarbă dacă trebuie. Voi distruge aparatul de rulare, dar voi salva măcar încărcătura.*

O sută zece, nouăzeci…

— Semnal de incendiu, roata dreaptă, strigă Brad. Apoi: Semnal de incendiu, roata din faţă!

La dracu', îmi zise ea şi apăsă pe frâne cu toată greutatea.

Lear-ul începu să derapeze şi să se zgâlţâie. Se redresă cu roata din faţă. Şi mai mult fum umplea cabina.

Nouăzeci de kilometri pe oră, optzeci, şaptezeci…

— Uşa, strigă ea la Bell.

Într-o clipă, detectivul se ridică şi împinse uşa în afară; se transformă într-o scară.

Maşinile de pompieri se îndreptau spre avion.

Cu un geamăt sălbatic al frânelor ce fumegau, Lear N695FB se opri la trei metri de capătul pistei.

Prima voce care se auzi în cabină fu a lui Bell:

— Bine, Percey, afară acum! Repede.

— Trebuie să…

— Eu preiau comanda acum! strigă detectivul. Dacă trebuie să te târăsc afară, o s-o fac. Mişcă-te acum!

Bell îi împinse, pe ea şi pe Brad, pe uşă, apoi sări pe beton el însuşi şi îi îndepărtă de avion. Strigă către pompieri:

— E o bombă la bord, poate să explodeze în orice clipă. În motor.

Nu vă apropiaţi.

Avea în mână un pistol şi cerceta mulţimea de pompieri care înconjura avionul. Cândva, Percey ar fi zis că e paranoic. Dar nu şi acum.

Se opriră la treizeci de metri de avion. Lângă ei trase camionul geniştilor de la poliţia din Denver. Bell le făcu semn cu mâna.

Un poliţist înalt, cu alură de cowboy, coborî din vehicul şi se îndreptă spre Bell. Îşi arătară legitimaţiile, iar Bell îi explică despre ce bombă era vorba şi unde credeau că se afla.

— Deci, zise poliţistul din Denver, nu sunteţi siguri că e la bord.

— Nu. Nu sută la sută.

Dar tocmai când Percey admira aparatul *Foxtrot Bravo* – învelişul lui frumos, argintiu, stropit cu spumă şi scânteind sub lumina intensă – se auzi o bubuitură asurzitoare. Toţi, în afară de Bell şi de Percey, se trântiră la pământ în timp ce partea din spate a avionului se dezintegra într-o strălucire enormă de flăcări portocalii, aruncând bucăţele de metal în aer.

— O, zise Percey ducând mâna la gură.

Nu mai era combustibil în rezervor, bineînţeles, dar interiorul avionului – scaunele, cablurile, covorul, îmbinările de plastic şi preţioasa încărcătură – ardea năvalnic. Maşinile de pompieri aşteptară, prudent, câteva secunde, apoi se îndreptară spre avion, împroşcând în van mai multă spumă pe cadavrul metalic.

V
DANS MACABRU

M-am uitat în sus şi am zărit un punct
în cădere ce deveni o inimă cu susul în
jos – o pasăre plonjând. Vântul îi şuiera
prin clopoţei, scoţând un sunet neasemănător
cu nimic de pe pământ, în timp
ce coborî o jumătate de milă prin aerul
limpede de toamnă. În ultima clipă, se
întoarse paralel cu linia de zbor a potârnichii
şi o înhăţă din spate, cu zgomotul
înfundat pe care-l face glonţul de calibru
mare când pătrunde în carne.

Iubitorul de şoimi, Stephen Bodio

Ora 42 din 45

35

Era trecut de trei dimineaţa, observă Rhyme. Percey Clay se întorcea pe Coasta de Est într-un avion al FBI-ului şi doar în câteva ore avea să se îndrepte spre sala de judecată pentru a compărea în faţa marelui juriu.

Şi încă nu avea idee unde era Dansatorul pe Coşciug, ce plănuia, ce identitate îşi luase acum.

Telefonul lui Sellitto sună. Ascultă. Se încruntă.

— Dumnezeule! Dansatorul tocmai a mai omorât pe cineva. Au găsit un alt cadavru – neidentificabil – într-un tunel din Central Park. Lângă Fifth Avenue.

— Complet neidentificabil?

— Aşa se pare. I-a luat mâinile, dinţii, maxilarul şi hainele. Un bărbat alb. Tânăr. În jur de treizeci de ani… Detectivul ascultă din nou. Nu e vagabond, transmise el. E curat, în formă bună. Atletic. Haumann crede că un tânăr înstărit din East Side.

— Bine, zise Rhyme. Aduceţi-l aici. Vreau să îl cercetez chiar eu.

— Cadavrul?

— Exact.

— Bine.

— Deci Dansatorul are o nouă identitate, mormăi Rhyme supărat. Care dracu' o fi? Cum are de gând să ne atace de data asta?

Rhyme oftă şi se uită pe geam. Îi spuse lui Dellray:

— În ce casă pentru protecţia martorilor ai de gând s-o duci?

— Mă tot gândesc la asta, zise agentul cel înalt. Mi se pare…

— Într-a noastră, zise o voce nouă.

Se uitară spre bărbatul masiv din pragul uşii.

— Casa *noastră* pentru protecţia martorilor, zise Reggie Eliopolos. O luăm în custodie.

— Doar dacă… începu Rhyme.

Procurorul flutură hârtia prea repede ca Rhyme s-o poată citi, dar ştiau cu toţii că ordinul de luare în custodie pentru protecţie era legitim.

— Nu e o idee bună, zise Rhyme.

— E oricum mai bună decât ideea ta de a-l lăsa pe ultimul martor să fie omorât cu orice chip!

Sachs vru să intervină, supărată, dar Rhyme clătină din cap.

— Credeţi-mă, zise Rhyme, Dansatorul o să-şi dea seama că o să-i luaţi în custodie. Probabil că *deja* şi-a dat seama. De fapt, adăugă el pe

un ton rău prevestitor, probabil că pe asta se şi bazează.

— Ar trebui să ne ghicească gândurile, atunci.

Rhyme înclină din cap.

— Aşa mai vii de-acasă.

Eliopolos chicoti. Se uită prin cameră şi îl zări pe Jodie.

— Eşti Joseph D'Oforio?

Bărbatul mărunţel se holbă la el.

— Eu… da.

— Vii şi tu.

— Hei, stai puţin, mi-au spus c-o să-mi dea banii şi o să pot să…

— Asta nu are nicio legătură cu recompensa. Dacă ţi se cuvine, o s-o primeşti. Vrem doar să ne asigurăm c-o să fii întreg până la proces.

— Proces! Nimeni nu mi-a spus c-o să fiu martor!

— Păi, zise Eliopolos, eşti martor. Arătă din cap spre Rhyme. Poate că *el* e pornit să-i facă de petrecanie unui ucigaş plătit. *Noi* încercăm să-l punem sub învinuire pe cel care l-a angajat. Asta fac oamenii legii.

— Nu am de gând să depun mărturie.

— Atunci o să faci puşcărie pentru sfidare. La comun. Şi pun pariu că ştii ce sigur e acolo.

Mărunţelul încercă să pară mânios, dar era prea înspăimântat. Faţa i se încreţi.

— Dumnezeule!

— N-o să le puteţi oferi suficientă protecţie, îi spuse Rhyme lui Eliopolos. Noi ştim cu cine avem de-a face. Lăsaţi-ne pe noi să-i protejăm.

— A, Rhyme? se întoarse Eliopolos spre el. Din cauza incidentului cu avionul, te acuz de intervenţie într-o anchetă judiciară.

— Pe naiba îl acuzi, zise Sellitto.

— Da, chiar aşa, îi răspunse bărbatul cel rotund. Putea să se ducă de râpă tot cazul pentru că a lăsat-o să piloteze. O să prezint luni mandatul. Şi am de gând să supraveghez punerea sub urmărire chiar eu. El…

Rhyme rosti încet:

— A fost aici, ştiai?

Procurorul îşi întrerupse tirada:

— Cine?

Cu toate că ştia prea bine.

— A fost chiar dincolo de fereastra aia, acum nici măcar o oră, cu o armă cu lunetă, încărcată cu gloanţe explozive, îndreptată chiar spre camera asta. Privirea lui Rhyme fixă podeaua. Probabil chiar în locul în care te afli tu acum.

Eliopolos nu s-ar fi tras în spate pentru nimic în lume. Dar se uită spre fereastră, să se asigure că jaluzelele erau trase.

— De ce…?

Rhyme termină el propoziţia:

— Nu a tras? Pentru că i-a venit o idee mai bună.

— Care?

— A, zise Rhyme, asta e o întrebare de un milion de dolari. Tot ce ştim e că a mai omorât pe cineva – un tânăr în Central Park – şi l-a dezbrăcat. L-a aranjat să nu poată fi identificat şi i-a preluat identitatea. Nu am nicio îndoială că ştie că bomba n-a ucis-o pe Percey şi că e pe cale să-şi termine treaba. Iar pe tine te va considera participant la conspiraţie.

— Nici măcar nu ştie că exist.

— Dacă asta îţi convine ţie să crezi…

— Dumnezeule, Reggie, băiatule, zise Dellray. Înţelege cum stă treaba!

— Nu-mi spune aşa.

Sachs interveni şi ea:

— N-ai priceput? Nu ai urmărit niciodată un asemenea om!

Cu ochii la ea, Eliopolos i se adresă lui Sellitto:

— Bănuiesc că voi faceţi altfel lucrurile pe plan local. La nivel federal, oamenii noştri îşi cunosc locul.

Rhyme pufni.

— Eşti un prost dacă îl consideri un fel de gangster sau vreun fost mafiot. Nimeni nu se poate ascunde de el. Singura soluţie e să-l oprim.

— Da, Rhyme, ăsta a fost strigătul tău de război de la bun început. Află că nu mai avem de gând să sacrificăm ofiţeri pentru că ţi s-a sculat ţie să prinzi un tip care ţi-a omorât doi tehnicieni acum cinci ani. Presupunând că ţi s-ar putea scula…

Eliopolos era un bărbat masiv, aşa că fu surprins să se trezească trântit la podea cu atâta uşurinţă, respirând din greu şi uitându-se la faţa stacojie a lui Sellitto şi la pumnul lui ridicat.

— Dacă faci asta, Ofiţer, şuieră procurorul, vei fi deferit justiţiei într-o jumătate de oră.

— Lon, zise Rhyme, dă-i drumul, dă-i drumul…

Detectivul se calmă, îl privi şi se îndepărtă de el. Eliopolos se ridică în picioare.

Insulta, de fapt, nu conta. Nici măcar nu se gândea la Eliopolos. Şi nici la Dansator. Fiindcă se uitase din întâmplare la Amelia Sachs, la golul din privirea ei, la disperarea ei. Şi îşi dădu seama ce simţea: disperarea de a-şi pierde prada. Eliopolos îi fura şansa de a-l prinde pe Dansator. La fel ca şi pentru Lincoln Rhyme, ucigaşul devenise centrul negru al existenţei sale.

Totul din cauza unei singure greşeli – incidentul de la aeroport, faptul că ea se ascunsese. Un lucru mărunt, neînsemnat pentru toată lumea în afară de ea. Dar cum e zicala? Nebunul aruncă o piatră în baltă şi zece cuminţi n-o pot scoate. Şi ce era viaţa lui Rhyme acum

dacă nu rezultatul unei bucăţi de lemn sfărâmând o bucată de os? Viaţa lui Sachs rămăsese înţepenită în acel unic moment de laşitate, cum îl considera ea. Dar, spre deosebire de Rhyme, pentru Sachs exista – credea el – şansa de a îndrepta lucrurile.

O, Sachs, ce mult mă doare să fac asta, dar nu am încotro. Îi spuse lui Eliopolos:

— Bine, dar trebuie să faci ceva în schimb.

— Că, dacă nu, ce? rânji Eliopolos.

— Că, dacă nu, nu-ţi voi spune unde se află Percey, zise Rhyme simplu. Noi suntem singurii care ştim.

Faţa lui Eliopolos, care îşi pierduse roşeaţa de la partida de wrestling, se uită rece la Rhyme:

— Ce vrei?

Rhyme inspiră profund.

— Dansatorul pare că e interesat să transforme în ţinte oamenii care sunt pe urma lui. Dacă vreţi s-o luaţi sub protecţie pe Percey, atunci vreau să fie protejat şi criminalistul-şef al investigaţiei.

— Tu? întrebă omul legii.

— Nu, Amelia Sachs, replică Rhyme.

— Rhyme, nu, zise ea încruntându-se.

Încăpăţânata Amelia Sachs… Iar eu o trimit chiar pe câmpul de luptă.

Îi făcu semn cu capul să se apropie.

— Eu vreau să stau aici, zise ea. Vreau să-l găsesc.

El îi şopti:

— O, stai liniştită în această privinţă, Sachs. O să te găsească el pe tine. Vom încerca să-i ghicim noua identitate, eu şi cu Mel. Dar dacă pleacă în Long Island, vreau să fii acolo. Vreau să fii cu Percey. Eşti singura care îl înţelege, de fapt, tu şi cu mine. Iar eu nu am de gând să trag cu pistolul în viitorul apropiat.

— Ar putea să se întoarcă aici…

— Nu cred. Există posibilitatea ca acesta să fie primul peşte care să-i scape, iar lui nu-i place asta deloc. Va veni după Percey. E disperat, ştiu.

Ea se gândi o clipă, apoi încuviinţă.

— Bine, zise Eliopolos, o să vii cu noi. Ne aşteaptă o dubă.

Rhyme interveni:

— Sachs?

Ea se opri.

Eliopolos spuse:

— Ar trebui să plecăm.

— Cobor într-un minut.

— Suntem presaţi de timp, Ofiţer.

— Am zis un minut.

Câştigă cu dibăcie duelul de priviri, iar Eliopolos şi însoţitorul său îl

escortară pe Jodie pe scări.

— Staţi, strigă mărunţelul din hol.

Se întoarse, înşfacă rapid cartea şi coborî din nou scările.

— Sachs…

Se gândi să spună ceva de genul să lase eroismele, ceva despre Jerry Banks, despre faptul că era prea dură cu ea însăşi.

Despre morţii cu morţii…

Dar ştia că orice avertisment sau încurajare ar fi sunat aiurea.

Aşa că se hotărî să zică:

— Să tragi prima.

Ea îşi puse mâna dreaptă pe mâna lui stângă. El închise ochii şi încercă din răsputeri să simtă atingerea pielii ei pe a lui. Şi crezu că o simţi, fie şi numai în inelarul drept.

Ridică privirea. Amelia spuse:

— Iar tu să ai o gardă de corp prin apropiere, da?

Arătă cu capul spre Dellray şi Sellitto.

În clipa următoare apăru în pragul uşii un medic de la ambulanţă, uitându-se prin cameră, la Rhyme, la instalaţii, la frumoasa poliţistă, încercând să-şi închipuie de ce Dumnezeu făcea ceea ce i se spusese să facă.

— Cineva a comandat un cadavru? întrebă el nesigur.

— Aici! strigă Rhyme. Acum! Avem nevoie de el acum!

Duba intră pe o poartă şi apoi pe o alee. Drumul părea să se întindă pe kilometri întregi.

— Dacă asta e aleea, murmură Roland Bell, abia aştept să văd casa.

El şi Amelia Sachs îl încadrau pe Jodie, care enervase la nesfârşit pe toată lumea pentru că se tot foise nervos, frecându-se de ei cu vesta lui antiglonţ masivă în timp ce studia umbrele, uşile întunecate şi maşinile ce treceau pe autostrada spre Long Island. În spate stăteau doi ofiţeri 32-E, înarmaţi cu automate. Percey Clay se afla pe locul din faţă. Când îi luaseră, pe ea şi pe Bell, de la terminalul Marine din LaGuardia în drum spre Suffolk County, Sachs fusese şocată pe înfăţişarea femeii.

Nu era vorba de oboseală – deşi în mod evident era obosită. Şi nici de teamă. Nu, pe Sachs o tulbura completa resemnare a lui Percey. Ca ofiţer de proximitate, văzuse multe tragedii pe străzi. Ea fusese cea care le aducea veştile proaste oamenilor, dar nu văzuse niciodată pe cineva atât de resemnat ca Percey Clay.

Percey vorbea la telefon cu Ron Talbot. Sachs deduse din conversaţie că cei de la U.S. Medical nici măcar nu aşteptaseră să se răcească cenuşa avionului şi deja reziliaseră contractul. Când închise, privi o clipă peisajul care fugea.

— Compania de asigurări nu intenţionează să plătească pentru

transport. Zic că mi-am asumat un risc cunoscut. Deci, asta e. Adăugă sec: Suntem faliţi.

Pe geam treceau pini, stejari, petice de nisip. Sachs, o fată de la oraş, venise în ţinuturile Nassau şi Suffolk în adolescenţă, nu pentru plaje şi magazinele de cumpărături, ci ca să apese pe ambreiajul maşinii ei Charger şi să ajungă cu vehiculul maroniu la o sută de kilometri în 5,9 secunde, în cursele ilegale care făcuseră faimos Long Island-ul. Aprecia pomii, iarna şi vacile, dar se bucura cel mai mult de natură când trecea în viteză pe lângă ea cu 180 de kilometri pe oră.

Jodie îşi încrucişă şi apoi descrucişă braţele, foindu-se pe locul din mijloc, jucându-se cu centura de siguranţă, ciocnindu-se din nou de Sachs.

— Scuze, mormăi el.

Îi venea să-l strângă de gât.

Casa nu era pe măsura aleii.

Era o clădire lungă, în subpantă, o combinaţie de buşteni şi panouri de lemn. Era o casă construită prost, mărită de-a lungul timpului cu o grămadă de bani federali şi niciun strop de imaginaţie.

Noaptea era noroasă, cu petice dense de ceaţă, dar Sachs putu desluşi că întreaga casă era înconjurată de copaci. Terenul din jurul ei fusese curăţat pe două sute de metri. Un ascunziş bun pentru locuitorii casei şi o zonă deschisă care permitea observarea posibililor atacatori. O dungă cenuşie în depărtare sugera reapariţia pădurii. În spatele casei era un lac mare şi liniştit.

Reggie Eliopolos ieşi din dubă şi le făcu semn tuturor să iasă. Îi conduse spre intrarea principală a clădirii, unde îi încredinţa unui poliţist care părea vesel, deşi nu zâmbea niciodată.

— Bine aţi venit, zise el. Sunt comandantul de poliţie David Franks. Vreau să vă spun câte ceva despre casa-voastră-departe-de-casă. Cea mai securizată enclavă de protecţie a martorilor din ţară. Avem senzori de greutate şi de mişcare încastraţi pe tot perimetrul. Nu poate fi spartă fără să se declanşeze tot felul de alarme. Computerul e programat să sesizeze mişcarea umană, corelată cu greutatea, aşa că alarma nu porneşte dacă se întâmplă să intre în perimetru o căprioară sau un câine. Dacă cineva – fiinţă umană – calcă pe unde nu trebuie, tot locul se luminează ca Times Square de Anul Nou. Dacă cineva încearcă să intre călare în perimetru? Ne-am gândit la asta. Computerul sesizează o anomalie de greutate corelată cu distanţa dintre copitele animalului şi alarma porneşte. Şi orice mişcare, de orice fel – raton sau veveriţă – pune în funcţiune camerele cu infraroşu. A, şi suntem acoperiţi de radarul de la Aeroportul Regional Hampton, aşa că orice atac aerian este depistat foarte repede. Dacă se întâmplă ceva, veţi auzi o sirenă şi poate veţi vedea şi luminile. Nu trebuie decât să staţi unde sunteţi. Să nu ieşiţi din casă.

— Cum e paza? întrebă Sachs.

— Avem patru poliţişti înăuntru. Doi afară, la punctul de pază de la intrare, doi în spate, lângă lac. Iar dacă apăsaţi butonul de alarmă de acolo, în douăzeci de minute va veni aici un elicopter Huey plin cu băieţi de la SWAT.

Faţa lui Jodie părea să spună că douăzeci de minute însemnau foarte mult. Sachs era de acord cu el.

Eliopolos se uită la ceas şi spuse:

— La ora şase va veni aici o dubă blindată să vă ducă la tribunal. Îmi pare rău, dar nu veţi apuca să dormiţi prea mult. Se uită la Percey. Dar dacă ar fi fost aşa cum am dorit eu, aţi fi stat aici toată noaptea, în siguranţă.

Nimeni nu-şi luă la revedere de la el când ieşi pe uşă.

Franks continuă:

— Mai trebuie menţionate câteva lucruri. Să nu vă uitaţi pe geam. Nu ieşiţi din casă fără a fi însoţiţi. Telefonul ăla de acolo – arătă spre un aparat bej din colţul camerei – e securizat. E sigurul pe care puteţi să-l folosiţi. Închideţi-vă telefoanele mobile şi nu le utilizaţi în niciun caz. Deci, asta-i tot. Întrebări?

Percey interveni:

— Da, aveţi ceva de băut?

Franks deschise dulapul de lângă el şi scoase o sticlă de votcă şi una de bourbon.

— Ne place ca oaspeţii noştri să se simtă bine.

Puse sticlele pe masă, apoi se duse la uşă, trăgându-şi jacheta pe el.

— Eu mă duc acasă. Noapte bună, Tom, îi spuse poliţistului de la uşă, după care salută din cap cvartetul ce stătea împrăştiat în cabana de vânătoare din lemn lăcuit, cu două sticle de băutură la mijloc şi o duzină de capete de cerb şi de elan holbându-se de sus la ei.

Telefonul sună şi tresăriră cu toţii. După al treilea apel, unul dintre poliţişti răspunse:

— Alo?

Se uită la cele două femei.

— Amelia Sachs?

Ea dădu din cap şi luă receptorul.

Era Rhyme. „Sachs, cât e de sigur?”

— Destul de sigur, zise ea. Tehnologie de vârf. Aţi avut ceva noroc cu cadavrul?

„Deocamdată nimic. Au fost raportaţi patru bărbaţi dispăruţi în Manhattan în ultimele patru ore. Îi verificăm pe toţi. Jodie e acolo?”

— Da.

„Întrebă-l dacă Dansatorul i-a spus ceva de asumarea unei identităţi.”

Ea transmise întrebarea.

Jodie se gândi.

— Da, îmi aduc aminte că a zis ceva la un moment dat… adică, nu ceva anume. A zis că, dacă vrei să omori pe cineva, trebuie să te infiltrezi, să evaluezi, să delegi, apoi să elimini. Sau ceva de genul ăsta. Nu ţin minte exact. Voia să zică să pui pe altcineva să facă ceva şi apoi, când toată lumea e cu atenţia în altă parte, el îşi va face apariţia. Cred că a zis ceva de genul curier sau lustragiu.

Arma ta letală e înşelătoria…

După ce ea îi transmise informaţiile, Rhyme zise: „Credem că băiatul e un tânăr om de afaceri. Ar putea să fie avocat. Întreabă-l pe Jodie dacă a pomenit vreodată că va încerca să intre în tribunal când se va întruni marele juriu”.

Jodie nu-şi amintea.

Sachs îi comunică răspunsul lui Rhyme.

„Bine, mulţumesc.”

Îl auzi spunându-i ceva lui Mel Cooper. „Revin mai târziu, Sachs.”

După ce închise, Percey îi întrebă:

— Vreţi să beţi ceva înainte de culcare?

Sachs nu se putu hotărî. Amintirea scotch-ului care precedase eşecul din patul lui Lincoln Rhyme îi făcu pielea ca de găină. Dar, dintr-un impuls, zise:

— Sigur.

Roland Bell hotărî că poate lua şi el o pauză de o jumătate de oră.

Jodie optă la rândul lui să ia o gură de whiskey pe post de medicament, apoi se duse la culcare cu cartea sub braţ, uitându-se la un cap de elan cu fascinaţia băiatului de oraş.

Afară, în aerul dens de primăvară, greierii cântau, iar broaştele-bou orăcăiau ciudat, neliniştitor.

Uitându-se pe geam în negura primilor zori, Jodie văzu exploziile de culoare ale proiectoarelor radiind prin ceaţă. Umbrele dansau într-o parte – ceaţa mişcându-se printre copaci.

Se îndepărtă de fereastră, merse la uşă şi se uită pe hol.

Doi poliţişti păzeau coridorul, stând într-o cămăruţă special amenajată, la o distanţă de şase metri. Păreau plictisiţi şi erau doar pe jumătate atenţi.

Ascultă şi nu auzi decât pocnetele şi ticăiturile unei case vechi la sfârşit de noapte.

Jodie se întoarse în pat şi se aşeză pe salteaua lăsată. Îşi luă cartea *Gata cu dependenţa* zdrenţuită şi pătată.

Să trecem la treabă.

Deschise volumul, cotorul pârâi, iar el dezlipi o bucăţică de bandă adezivă din partea de jos. Un cuţit lung alunecă pe pat. Arăta a metal negru, deşi era făcut dintr-un polimer impregnat cu ceramică pe care

un detector de metale nu l-ar fi înregistrat. Era pătat şi ponosit, dar cu lama brici pe o parte, cealaltă fiind zimţată ca un bisturiu chirurgical. Mânerul era învelit. El singur îl concepuse şi îl făcuse. Ca majoritatea armelor serioase, nu era lucios, nu era frumos şi nu era bun decât la un singur lucru: la ucis. Iar asta o făcea foarte, foarte bine.

Nu ezită nicio clipă când luă arma – sau când atinse mânerele uşilor şi ale ferestrelor – pentru că era proprietarul unor amprente noi. Pielea de pe vârfurile degetelor fusese arsă chimic cu o lună în urmă de către un chirurg din Berna, Elveţia, şi un nou set de amprente fuseseră impregnate în ţesutul cicatrizat cu un laser folosit în microchirurgie. Propriile amprente aveau să se regenereze, dar peste câteva luni.

Stând pe marginea patului, cu ochii închişi, îşi imagină sufrageria şi făcu o plimbare prin ea cu ochii minţii, amintindu-şi locul fiecărei uşi, al fiecărei ferestre, fiecare piesă de mobilier, picturile urâte de pe pereţi, coarnele de elan de deasupra şemineului, scrumierele, armele şi potenţialele arme. Jodie avea o memorie atât de bună, încât ar fi putut să meargă prin cameră legat la ochi, fără să atingă vreun scaun ori vreo masă.

Pierdut în meditaţie, se opri în gând lângă telefonul din colţ şi zăbovi o clipă, cercetând sistemul de comunicaţii al casei. Cunoştea foarte bine cum funcţionează (îşi petrecea mare parte a timpului liber citind manuale despre sistemele de comunicaţii şi de securitate) şi ştia că, dacă ar fi tăiat firul, căderea de tensiune avea să trimită un semnal către tabloul poliţiştilor de alături şi probabil şi unui poliţist de afară. Aşa că trebuia să-l lase intact.

Nu o problemă, doar un factor

Continuă plimbarea imaginară. Examină camerele video din sufragerie – despre care poliţistul „uitase” să le spună. Aveau o configuraţie în stea pe care un specialist în sisteme de securitate cu un buget corespunzător o foloseşte pentru o locuinţă guvernamentală pentru protecţia martorilor. Cunoştea şi acest sistem şi, mai ales, ştia că are un defect important de design – nu trebuia decât să apeşi tare pe mijlocul lentilelor.

Asta dădea peste cap toată optica; imaginea din monitorul de securitate se înnegrea, dar nu se declanşa nicio alarmă, ceea ce s-ar fi întâmplat dacă era tăiat cablul coaxial.

Apoi se gândi la iluminat… Putea să oprească şase – ba nu, cinci – din cele opt lumini pe care le văzuse în casă, dar nu mai mult de atât. Nu până ce poliţiştii nu erau morţi. Observă locul unde se găsea fiecare bec şi întrerupător, apoi merse mai departe, continuându-şi plimbarea fantomatică. Camera cu televizor, bucătăria, dormitoarele. Se gândi la distanţe, unghiuri de vedere din afară.

Nu o problemă…

Observă poziţia fiecăreia dintre victime. Se gândi la posibilitatea de a fi fost mutate în ultimele cincisprezece minute.

…doar un factor.

Deschise acum ochii. Dădu din cap, vârî cuţitul în buzunar şi se duse la uşă.

Se strecură fără zgomot în bucătărie, fură o lingură perforată de pe un raft de deasupra chiuvetei. Se duse la frigider şi îşi turnă un pahar de lapte. Apoi se duse în sufragerie şi se plimbă de la raft la raft, prefăcându-se că vrea să citească ceva. Trecând pe lângă fiecare cameră video de supraveghere, lovi lentilele cu lingura. Apoi puse lingura şi laptele pe masă şi se îndreptă spre camera de securitate.

— Hei, verifică monitoarele, murmură unul dintre poliţişti, răsucind un buton pe ecranul din faţa lui.

— Da? întrebă celălalt, nu foarte interesat.

Jodie trecu pe lângă primul poliţist care ridică privirea şi apucă să-l întrebe: „Hei, domnule, ce faceţi aici?“ când, cu o lovitură şfichiuitoare, Jodie îi despică gâtul în formă de V, sângele catifelat ţâşnind în sus, într-un arc. Ochii partenerului său se dilatară şi acesta înşfăcă pistolul, dar Jodie i-l smulse din mână şi îl înjunghie cu o lovitură în gât şi una în piept. Căzu pe podea şi se zbătu o clipă. Era o moarte zgomotoasă – aşa cum Jodie ştiuse că avea să fie. Dar nu putea să-l înjunghie mai mult; avea nevoie de uniformă şi trebuia să-l ucidă fără să-i curgă prea mult sânge.

În timp ce poliţistul zăcea pe podea, zbătându-se între viaţă şi moarte, îşi ridică ochii spre Jodie, care se dezbrăca de propriile haine îmbibate în sânge. Privirea i se opri pe bicepşii lui Jodie. Şi pe tatuaj.

În timp ce Jodie se aplecă şi începu să-l dezbrace, observă privirea bărbatului şi zise:

— Se numeşte „Dans Macabru”. Vezi? Moartea dansează cu următoarea victimă. În spatele lor e coşciugul. Îţi place?

Întrebă asta cu o curiozitate adevărată, deşi nu se aştepta să primească vreun răspuns. Şi nici nu primi vreunul.

36

Mel Cooper, cu mănuşi din latex, examina cadavrul tânărului găsit în Central Park.

— Aş putea încerca plantarele, sugeră el descurajat.

Amprentele de la picioare sunt la fel de unice ca şi cele de la mâini, dar au o importanţă minoră dacă nu există mostre ale suspectului; plantarele nu sunt catalogate în baza de date AFIS.

— Nu te mai deranja, mormăi Rhyme.

Cine dracu' e ăsta? se întrebă Rhyme, uitându-se la corpul ciopârţit din faţa lui. El e cheia următoarei mişcări a Dansatorului. O, acesta era cea mai rea senzaţie din lume: o mâncărime într-un loc în care nu ajungi. Să ai o dovadă în faţă, *să ştii* că e cheia cazului şi totuşi să nu fii în stare să o descifrezi.

Rhyme îşi mută privirea pe harta cu probele de pe perete. Cadavrul era precum fibrele verzi găsite în hangar – important, simţea Rhyme, dar cu un înţeles ascuns.

— Altceva? îl întrebă Rhyme pe medicul de gardă de la morgă. El le adusese cadavrul. Era tânăr, cu un început de chelie şi cu broboane de sudoare la ceafă. Doctorul zise:

— E gay, sau, mai bine zis, a fost gay când era mai tânăr. A avut contact sexual anal, dar nu în ultimii ani.

Rhyme continuă:

— Dar cicatricea asta? Operaţie?

— E o incizie precisă. Dar nu cunosc niciun motiv pentru care să se fi operat acolo. Poate vreun blocaj intestinal. Dar, chiar şi aşa, nu am auzit niciodată de o intervenţie în partea aceasta a abdomenului.

Rhyme regretă că Sachs nu era acolo. Voia să facă schimb de idei cu ea. Ea s-ar fi gândit la ceva ce lui îi scăpase.

Cine să fie? îşi stoarse Rhyme creierii. Identificarea e un proces complex. Stabilise odată identitatea unei persoane pe baza unui singur dinte. Dar procedura lua timp – de obicei săptămâni sau luni.

— Verifică grupa sanguină şi profilul ADN, zise Rhyme.

— Deja am făcut-o, zise medicul. Deja am trimis mostrele la centru.

Dacă era HIV pozitiv, asta îi putea ajuta să-l identifice în vreun spital sau clinică. Dar fără alt indiciu, testele de sânge nu prea le erau de ajutor.

Amprente…

Aş da orice pentru o amprentă clară, se gândi Rhyme. Poate…

— Stai, râse Rhyme. Penisul.

— Ce? pufni Sellitto.

Dellray ridică din sprâncene.

— Nu are mâini. Dar pe ce parte a corpului a pus cu siguranţă mâna?

— Penisul, strigă Cooper. Dacă a urinat în ultimele ore, probabil că putem face rost de o amprentă.

— Cine vrea să facă onorurile?

— Nicio muncă nu e ruşinoasă, zise tehnicianul şi îşi mai trase o pereche de mănuşi de latex. Se puse pe treabă cu un card Kromekote. Prelevă două amprente excelente – a degetului mare de pe vârful penisului şi a arătătorului de la bază.

— Perfect, Mel.

— Să nu-i spui prietenei mele, zise el ruşinat.

Trecu amprentele prin baza de date AFIS.

Pe ecran apăru mesajul: *Aşteptaţi, vă rog… Aşteptaţi, vă rog…*

Dă, Doamne să fie înregistrat, se gândi Rhyme disperat. *Dă, Doamne să fie înregistrat.*

Dar când sosiră rezultatele, Sellitto şi Dellray, mai aproape de calculatorul lui Cooper, rămaseră holbându-se la ecran, nevenindu-le să creadă.

— Ce dracu'?! exclamă detectivul.

— Ce? strigă Rhyme. Cine e?

— E Kall.

— Ce?

— E Stephen Kall, repetă Cooper. Coincide în douăzeci de puncte. Nu există niciun dubiu. Cooper găsi amprenta pe care o reconstituiseră mai devreme şi cu care descoperiseră identitatea Dansatorului. O puse pe masă lângă Kromekote. E identică.

Cum? se întreba Rhyme. Cum dracu'?

— Şi ce dacă amprentele lui Kall sunt pe penisul tipului? zise Sellitto. Dacă Kall suflă în flaut?

— Avem markerele genetice din sângele lui Kall, da? De la turnul de apă.

— Da, zise Cooper.

— Compară-le, strigă Rhyme. Vreau un profil al markerelor cadavrului. Şi-l vreau acum.

Poezia nu dispăruse din el.

„Dansatorul pe Coşciug"… *Îmi place,* se gândi. Mult mai mult decât „Jodie" – numele pe care şi-l asumase pentru această treabă deoarece suna atât de puţin ameninţător. Un nume caraghios, un diminutiv…

Dansatorul…

Numele erau importante, ştia. Citise filosofie. Actul de a da nume – de a desemna – aparţine doar oamenilor. Dansatorul vorbea acum în

gând cu răposatul, dezmembratul Stephen Kall: *Despre mine ai auzit. Eu sunt cel care îşi numeşte victimele „cadavre”. Pe când tu le spui Soţii. Soţi, Prieteni, oricum îţi place.*

Odată ce am fost angajat, ele sunt cadavre. Doar atât.

Îmbrăcat în uniformă de poliţist, o porni pe holul întunecos, lăsând în urmă corpurile celor doi ofiţeri. Nu putuse să evite complet sângele, bineînţeles, dar pe întuneric nu se vedea că pe bleumarinul uniformei erau pete roşii.

La drum pentru a găsi Cadavrul al treilea.

Soţia, dacă vrei tu, Stephen. Ce fiinţă ambiguă şi nervoasă erai. Cu mâinile tale frecate şi penisul confuz. Soţul, Soţia, Prietenul…

Infiltrează-te, Evaluează, Deleagă, Elimină…

A, Stephen… Aş fi putut să te învăţ că nu există decât o singură regulă în breaslă: Să stai cu un pas înaintea tuturor.

Avea acum două pistoale, dar nu intenţiona să le folosească deocamdată. Nu voia să acţioneze prematur. Dacă se poticnea acum, nu avea să mai întâlnească o ocazie de a ucide pe Percey Clay înainte de înfăţişarea la tribunal.

Merse încet pe un palier unde erau încă doi poliţişti, unul citind un ziar, altul uitându-se la televizor.

Primul se uită la Dansator, îi văzu uniforma şi se întoarse la ziar. Apoi ridică din nou privirea.

— Stai, zise poliţistul, dându-şi brusc seama că nu-i cunoştea faţa.

Însă Dansatorul nu aşteptă.

Răspunse cu o lovitură şfichiuitoare în ambele artere carotide. Bărbatul alunecă în faţă şi muri pe pagina 6 din *Daily News,* atât de tăcut încât partenerul său nu se întoarse de la ecranul televizorului, unde o blondă purtând prea multe bijuterii de aur povestea cum îşi cunoscuse prietenul cu ajutorul unui mediu.

— Să stau? De ce? întrebă cel de-al doilea poliţist, fără să-şi dezlipească privirea de pe ecran.

Acesta muri cu ceva mai mult zgomot decât partenerul său, dar nu păru că observase cineva. Dansatorul trase cadavrele şi le băgă sub masă.

Ajuns la uşa din spate, se asigură că nu sunt senzori în toc, apoi se strecură afară. Cei doi poliţişti din faţă erau atenţi, dar privirile lor nu erau aţintite asupra casei. Unul din ei se uită repede la Dansator, îl salută din cap, apoi se întoarse cu spatele. Pe cer apăruse lumina zorilor, dar era încă suficient de întuneric pentru a nu fi recunoscut. Amândoi muriră pe neauzite.

Cât despre cei doi, de la punctul de supraveghere ce dădea spre lac, Dansatorul veni prin spatele lor. Străpunse inima unuia cu o lovitură în spate şi apoi, cu o lovitură şfichiuitoare, despică gâtul celui de-al doilea. Întins pe pământ, primul poliţist scoase un scâncet în timp ce

muri. Dar, din nou, nimeni nu păru că observă; sunetul, conchise Dansatorul, semăna foarte mult cu strigătul unui cufundac mic care se trezeşte în zorii de un roz frumos şi gri.

Rhyme şi Sellitto erau adânciţi în munca birocratică în momentul când sosi faxul cu profilul ADN. Testul fusese versiunea rapidă, testul de reacţie în lanţ a polimerazei, dar era concludent; cu o probabilitate de şase mii la unu, trupul din faţa lor îi aparţinea lui Stephen Kall.

— Cineva l-a omorât? murmură Sellitto. Cămaşa lui era aşa de şifonată, încât părea o mostră de material mărită cu lupa de cinci sute de ori. De ce?

Dar „de ce“ nu era o întrebare pentru un criminalist.

Probele… Probele constituiau singura preocupare a lui Rhyme.

Se uită la hărţile de la locul crimelor, cercetând toate indiciile. Fibrele, gloanţele, geamul spart…

Analizează! Gândeşte!

Cunoşti procedura. Ai făcut-o de un milion de ori.

Identifici faptele. Le cuantifici şi le categorizezi. Îţi formulezi ipotezele. Şi tragi concluziile. Apoi testezi…

Ipoteze, se gândi Rhyme.

Era o ipoteză care fusese prezentă încă de la începutul cazului. Îşi bazaseră toată investigaţia pe ideea că Dansatorul pe Coşciug *era* Kall. Dar dacă nu era? Dacă era doar un pion, iar Dansatorul îl folosise în tot acest timp drept armă?

Înşelătoria…

Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci trebuiau să fie unele probe care nu se potriveau. Ceva care îl indica pe adevăratul Dansator.

Studie hărţile cu atenţie.

Dar nu era nimic care să nu poată fi explicat în afară de fibra verde. Iar asta nu le spunea nimic.

— Nu avem nimic din hainele lui Kall, nu?

— Nu, era gol-goluţ când l-am găsit, zise doctorul.

— Avem un obiect cu care a venit în contact?

Sellitto dădu din umeri.

— Păi, Jodie.

Rhyme întrebă:

— Şi-a schimbat hainele aici, nu-i aşa?

— Da, confirmă Sellitto.

— Aduceţi-le încoace, hainele lui Jodie. Vreau să le cercetez.

— Câh, zise Dellray. Sunt extrem de dezgustătoare.

Cooper le găsi şi le aduse. Le perie deasupra unor ziare.

Puse mostrele pe lamele şi le observă la microscop.

— Ce avem? se interesă Rhyme, uitându-se pe monitor la o imagine identică cu aceea văzută de Cooper la microscop.

— Ce e chestia aia albă? întrebă Cooper. Granulele alea. Sunt foarte multe. Le-am găsit în tivul pantalonilor.

Rhyme simţi că îi ia foc faţa. Parţial din cauza tensiunii lui fluctuante, parţial din cauza durerii care îl chinuia din când în când. Dar mai ales din cauza vânătorii incitante.

— O, Dumnezeule, şopti el.

— Ce e, Lincoln?

— E oolit, anunţă el.

— Ce dracu' e asta? întrebă Sellitto.

— Calcar. Un nisip purtat de vânt. Se găseşte în Bahamas.

— Bahamas? repetă Cooper încruntat. Tocmai am auzit ceva despre Bahamas. Se uită prin laborator. Nu-mi aduc aminte.

Dar Rhyme îşi aducea. Privirea lui era fixată pe tablă, unde era prins cu un ac raportul analistului FBI despre nisipul pe care Amelia Sachs îl găsise cu o săptămână înainte în maşina lui Tony Panelli, agentul care dispăruse în centrul oraşului.

Citi:

Substanţa supusă analizei nu este nisip din punct de vedere tehnic. Este coral sfărâmat dintr-un recif şi conţine spiculi, secţiuni parţiale de viermi marini, scoici gasteropode şi foraminifere. Cea mai probabilă sursă e nordul Caraibelor: Cuba, Bahamas.

Agentul lui Dellray, se gândi Rhyme… Un om care ştia unde se află cea mai securizată casă pentru protecţia martorilor din Manhattan. Care ar fi spus adresa oricui l-ar fi torturat.

Astfel încât Dansatorul să poată aştepta acolo, să-l aştepte pe Stephen Kall, să închege o relaţie cu el şi apoi să aranjeze să fie capturat şi să se apropie de victime.

— Medicamentele! strigă Rhyme.

— Ce? întrebă Sellitto.

— Oare unde mi-a fost mintea? Traficanţii nu vând doctorii de la farmacie! E prea complicat. Doar droguri de stradă!

Cooper încuviinţă.

— Jodie nu le îndoia cu lapte praf, ci le arunca. Punea în schimb pastile placebo ca să ne facă să credem că e drogat.

— Jodie e Dansatorul, răcni Rhyme. La telefon! Sunaţi imediat la casa pentru protecţia martorilor!

Sellitto ridică telefonul şi formă.

Era oare prea târziu?

O, Amelia, ce-am făcut? Te-am omorât?

Cerul devenise roz metalic.

O sirenă sună în depărtare.

Şoimul călător – masculul, îşi aminti el – era treaz, gata să pornească la vânătoare.

Lon Sellitto se uită la ei disperat.
— Nu răspunde nimeni, zise el.

37

Vorbiseră o vreme, toţi trei, în camera lui Percey.

Vorbiseră despre avioane şi maşini şi munca de poliţist.

Apoi Bell se dusese la culcare, iar Percey şi Sachs vorbiseră despre bărbaţi.

În cele din urmă, Percey se întinsese pe pat şi închisese ochii. Sachs luase paharul de bourbon din mâna femeii adormite şi stinsese lumina. Se hotărâse să încerce şi ea să doarmă.

Se opri acum pe coridor să privească cerul întunecat al zorilor – cu tente de roz şi portocaliu – când îşi dădu seama că telefonul din holul principal suna de multă vreme.

De ce nu răspundea nimeni?

Continua să meargă pe coridor.

Nu-i văzu pe cei doi poliţişti. Nişa lor părea mai întunecată decât înainte. Majoritatea luminilor fuseseră stinse. Un loc sumbru, se gândi ea. Înfricoşător. Mirosind a pin şi a igrasie. Încă ceva? Un alt miros care îi era cunoscut. Ce?

Ceva de la locul crimelor. În epuizarea ei, nu reuşi să-şi dea seama.

Telefonul continua să sune.

Trecu pe lângă camera lui Roland Bell. Uşa era întredeschisă, iar ea se uită înăuntru. Stătea într-un fotoliu orientat spre fereastră, cu draperia trasă, cu capul plecat în faţă.

Nu răspunse.

Dormea buştean. Aşa cum ar fi vrut şi *ea* să doarmă. Închise uşa încet şi continuă să meargă pe coridor, spre camera ei.

Se gândi la Rhyme. Spera că şi el doarme. Asistase la unul dintre atacurile lui de disreflexie. Fusese îngrozitor şi nu dorea ca el să mai treacă prin aşa ceva.

Telefonul tăcu chiar în mijlocul unui ţârâit. Se uită înspre locul de unde se auzise, întrebându-se dacă nu cumva era pentru ea. Nu-l auzi pe cel care răspunsese. Aşteptă o clipă, dar nu o strigă nimeni.

Tăcere. Apoi o bătaie, un râcâit slab. Din nou tăcere.

Intră în camera ei. Era întuneric. Începu să bâjbâie după întrerupător când îşi dădu seama că asupra ei erau aţintiţi doi ochi în care se reflecta o rază argintie de afară.

Cu mâna dreaptă pe Glock, se ridică pe vârfuri pentru a aprinde lumina. Cerbul se uita la ea cu ochii lui lucioşi şi falşi.

— Animale moarte, murmură ea. Ce idee minunată pentru o casă de protecţie…

Îşi scoase bluza şi costumul antiglonţ masiv. Nu la fel de masiv ca acela al lui Jodie, desigur. Ce figură era. Micul… cum îi zicea Dellray? Schelet. Un pierde-vară numai piele şi os. Ce jigodie!

Băgă mâna pe sub maiou şi începu să se scarpine tare. Sânii, spatele care era sub sutien, lateral.

Ooooo, ce bine e!

Epuizată, desigur, dar oare putea să doarmă?

Patul arăta al naibii de îmbietor.

Îşi trase bluza la loc, închise nasturii şi se aşeză pe cuvertură. Închise ochii. Auzise oare paşi?

Unul dintre poliţişti face cafea, presupuse ea.

Să doarmă? Respiră adânc…

Fără somn.

Deschise ochii şi se uită la tavanul asemănător cu o pânză de păianjen. Oare cum avea să-i atace? Ce armă avea să folosească?

Arma sa letală e înşelătoria…

Uitându-se printr-o crăpătură a draperiei, văzu cât de frumoase erau zorile, de un cenuşiu strălucitor. Ceaţa estompa culoarea copacilor din depărtare.

Undeva, în casă, se auzi un zgomot înăbuşit. Sunet de paşi.

Sachs puse picioarele pe podea şi se ridică. Poate ar fi trebuit să renunţe şi să-şi facă nişte cafea. *O să dorm mâine.*

Simţi brusc nevoia să discute cu Rhyme, să vadă dacă a găsit ceva. Îl şi auzea spunând: *Dacă aş fi găsit ceva, te-aş fi sunat eu, nu? Am zis că te sun eu.*

Nu, nu voia să-l trezească, dar se îndoia că doarme. Scoase telefonul mobil din buzunar şi îl porni înainte să-şi amintească avertismentul lui Franks de a folosi doar linia securizată din sufragerie.

În timp ce se pregătea să-l închidă, acesta sună tare.

Ea se înfioră – nu din cauza sunetului strident, ci la gândul că Dansatorul aflase cumva numărul ei de telefon şi dorea să aibă confirmarea că e în casă. O clipă, se întrebă dacă nu cumva îi pusese explozibil în aparat.

La dracu', Rhyme, uite ce înspăimântată sunt!

Nu răspunde, îşi zise.

Dar instinctul îi spuse să o facă; în vreme de criminaliştii se fereau de instincte, poliţiştii de cartier, poliţiştii de *stradă,* ascultau mereu aceste voci interioare. Scoase antena telefonului.

— Alo?

„Mulţumesc lui Dumnezeu…“ Tonul panicat al lui Lincoln Rhyme o îngrozi.

— Bună, Rhyme. Ce…

„Ascultă-mă cu atenţie. Eşti singură?“

— Da. Ce s-a întâmplat?

„Jodie e Dansatorul.“

— Ce?

„Stephen Kall a fost diversiunea. Jodie l-a omorât. Corpul lui e cel găsit în parc. Unde e Percey?“

— În camera ei, în capătul holului. Dar cum…

„Nu avem timp. O să omoare chiar acum. Dacă poliţiştii mai sunt încă în viaţă, spune-le să ia poziţie defensivă într-una dintre camere. Dacă sunt morţi, găseşte-i pe Percey şi pe Bell şi ieşiţi din casă. Dellray i-a chemat pe cei de la SWAT, dar nu vor ajunge decât în douăzeci, treizeci de minute.”

— Dar sunt opt poliţişti. E imposibil să-i fi eliminat pe toţi…

„Sachs, zise el ferm, aminteşte-ţi cine e. Mişcă-te! Sună-mă când eşti în siguranţă.”

Bell! se gândi ea brusc, amintindu-şi de poziţia nemişcată a detectivului, cu capul aplecat în faţă.

Se repezi la uşă, o deschise, îşi scoase pistolul. În faţă se vedeau holul şi sufrageria. Întunecate. Doar lumina slabă a zorilor se strecura în camere. Ascultă. Un sunet de paşi. Un clinchet metalic. Dar de unde veneau zgomotele?

Sachs se întoarse către camera lui Bell şi păşi cât putu de încet.

O prinse chiar înainte să intre.

Când silueta apăru din pragul uşii, ea se lăsă pe vine şi îndreptă Glock-ul spre el. Bărbatul mormăi şi îi doborî pistolul din mână. Fără să se gândească, ea îl împinse în faţă şi îl trânti de perete.

Bâjbâi după briceag.

Roland Bell gâfâi:

— Stai. Hei, acum…

Sachs dădu drumul cămăşii.

— Tu eşti!

— M-ai speriat de moarte. Ce…?

— Eşti teafăr! zise ea.

— Am aţipit un minut doar. Ce se întâmplă?

— Jodie e Dansatorul. Rhyme tocmai a sunat.

— Ce? Cum?

— Nu ştiu. Se uită în jur, tremurând de panică. Unde sunt poliţiştii?

Holul era pustiu.

Apoi recunoscu mirosul care o intrigase. Era sânge! Precum cuprul fierbinte. Şi îşi dădu seama că toţi poliţiştii erau morţi. Sachs se aplecă să-şi recupereze arma care zăcea pe podea. Se încruntă, uitându-se la el. Acolo unde ar fi trebuit să fie magazia, era gol. Ridică pistolul.

— Nu!

— Ce? întrebă Bell.

— Magazia. A dispărut. Duse mâna la centură. Şi celelalte două încărcătoare dispăruseră.

Bell îşi scoase armele – Glock şi Browning. Nu aveau magazii. Şi pistoalele lui erau goale.

— În maşină! se bâlbâi ea. Pun pariu că a făcut asta în maşină. A stat între noi. S-a foit tot timpul. S-a tot ciocnit de noi.

Bell zise:

— Am văzut un toc cu un pistol în sufragerie. Şi câteva puşti de vânătoare.

Sachs îşi aminti. Arătă:

— Acolo. Abia puteau să-l desluşească în lumina neclară a zorilor. Bell se uită în jur şi se repezi la el, în timp ce Sachs o luă la goană spre camera lui Percey şi se uită înăuntru. Femeia dormea pe pat.

Sachs reveni pe coridor, îşi ţinu cuţitul pregătit şi se aplecă, atentă. Bell se întoarse o clipă mai târziu.

— A fost acolo. Toate puştile au dispărut. Şi nu e niciun fel de muniţie.

— Să o luăm pe Percey şi să ieşim de aici.

Nişte paşi nu prea departe. Ţăcănitul siguranţei ridicate a unei puşti.

Îl înşfacă pe Bell de guler şi îl trânti la pământ.

Împuşcătura fu asurzitoare, iar glonţul zbură chiar deasupra lor. Ea simţi mirosul ars al propriului păr. Jodie probabil că avea acum un întreg arsenal – toate armele poliţiştilor dar folosea puşca de vânătoare.

Se repeziră la uşa lui Percey. Se deschise chiar când ajunseră acolo, iar ea ieşi afară, zicând:

— Dumnezeule, ce…

Roland Bell o împinse cu tot corpul înapoi în cameră. Sachs se împiedică de ei. Trânti uşa, o încuie, se repezi la geam şi îl deschise.

— Săriţi, săriţi, săriţi…

Bell ridică în braţe o Percey Clay împietrită de uimire şi o duse la fereastră în timp ce mai multe gloanţe puternice, pentru vânătoarea de cerbi, găuriră uşa în jurul yalei.

Nimeni nu se întoarse să se uite câte de bine ochise Dansatorul. Se aruncară pe geam şi fugiră, fugiră şi iar fugiră prin iarba înrourată.

38

Sachs se opri lângă lac. Ceaţa, în nuanţe de roşu şi roz, plutea în fâşii fantomatice deasupra apei nemişcate, cenuşii.

— Nu vă opriţi, strigă ea către Bell şi Percey. Între copacii ăia.

Arăta spre cel mai apropiat ascunziş – o fâşie lată de copaci la capătul unui câmp aflat de partea cealaltă a lacului. Se găsea la mai mult de o sută de metri distanţă, dar era cea mai apropiată ascunzătoare.

Sachs se uită înapoi spre cabană. Nu se vedea nici urmă de Jodie. Se lăsă pe vine deasupra trupului unuia dintre poliţişti. Tocul era, bineînţeles, gol, la fel şi cartuşiera. Îşi imaginase că Jodie luase toate armele, dar sperase că uitase un lucru.

E om, la urma urmei, Rhyme…

Şi, întorcând corpul rece, găsi ceea ce căuta. Ridicând manşetele pantalonilor poliţistului, scoase arma de rezervă din tocul de la gleznă. Un pistol caraghios. Un revolver Colt micuţ, cu cinci gloanţe şi ţeavă de cincizeci de milimetri.

Se uită spre cabană exact când apăru în fereastră chipul lui Jodie. Acesta ridică puşca de vânătoare. Sachs ţinti şi trase. Geamul se sparse la câţiva milimetri de faţa lui, iar el se clătină în spate.

Sachs o luă la fugă în jurul lacului, după Bell şi Percey. Alergau repede, mişcându-se lateral, prin iarba înrourată.

Erau la aproape o sută de metri de casă când auziră prima împuşcătură. Sunetul se rostogoli, ecoul lui pierzându-se printre copaci. Glonţul se opri în noroiul de lângă piciorul lui Percey.

— Jos, strigă Sachs. Acolo. Arătă spre o scobitură în pământ.

Se rostogoliră la nivelul solului exact când trase din nou.

Dacă Bell ar fi fost în picioare, glonţul l-ar fi lovit fix între umeri.

Mai aveau încă cincisprezece metri până la cel mai apropiat pâlc de copaci care le-ar fi oferit protecţie. Dar să încerce să se îndrepte într-acolo acum ar fi fost sinucidere curată. Aparent, Jodie era un ţintaş la fel de bun cum fusese şi Stephen Kall.

Sachs ridică iute capul.

Nu văzu nimic, dar auzi o explozie. O clipă mai târziu, glonţul vâjâi pe lângă ea. Simţi aceeaşi groază care o făcuse neputincioasă şi la aeroport. Îşi lipi faţa de iarba rece primăvăratică, lunecoasă de la rouă şi de la sudoarea ei. Mâinile îi tremurau.

Bell înălţă rapid capul, apoi îl lăsă imediat în jos.

O altă împuşcătură. Noroiul ţâşni la câţiva milimetri de faţa lui.

— Cred că l-am văzut, zise tărăgănat detectivul. Sunt nişte tufişuri în dreapta casei. Pe dealul ăla.

Sachs inspiră de trei ori, apoi se rostogoli un metru şi jumătate la dreapta, ridică repede capul şi-l lăsă iar în jos.

Jodie hotărî să nu tragă de data asta şi ea putu să se uite mai bine. Bell avea dreptate: ucigaşul era pe o parte a dealului, trăgând în ei cu puşca pentru vânătoarea de cerbi; văzuse lucirea slabă a lunetei. Nu-i putea nimeri dacă stăteau la pământ. Dar nu trebuia decât să urce pe deal. Din vârf, putea să tragă în groapa în care se ascundeau acum – un câmp de tir perfect.

Trecură cinci minute fără nicio împuşcătură. Urca dealul, dar cu prudenţă – ştia că Sachs e înarmată şi văzuse că e o trăgătoare bună. Puteau să rămână oare în expectativă? Când avea să ajungă elicopterul SWAT?

Sachs închise ochii strâns, mirosi noroiul, iarba.

Se gândi la Lincoln Rhyme.

Tu îl cunoşti mai bine ca oricine, Sachs…

Nu cunoşti niciodată cu adevărat un criminal până ce nu mergi pe unde a mers el, până nu cureţi după faptele lui…

Dar, Rhyme, se gândi ea, *ăsta nu e Stephen Kall. Pe Jodie, ucigaşul, nu-l cunosc. Nu am investigat locurile unde a ucis* el. *Nu în mintea* lui *m-am uitat…*

Căută un itinerar care i-ar fi putut duce în siguranţă între copaci, dar nu era nimic. Dacă se mişcau un metru şi jumătate în vreo direcţie, i-ar fi nimerit din plin.

Da, dar avea să-i nimerească din plin oricum, dintr-o clipă în alta, odată ajuns în vârful dealului.

Dintr-odată, îi veni o idee. Că locul crimelor pe care le investigase erau, de fapt, ale Dansatorului. Poate că nu el trăsese glonţul care-l ucisese pe Brit Hale sau nu pusese bomba care aruncase în aer avionul lui Ed Carney şi nu el mânuise cuţitul care-l omorâse pe John Innelman în subsolul clădirii de birouri.

Dar Jodie *era* un criminal.

Intră în mintea lui, Sachs, îl auzea pe Lincoln Rhyme spunându-i.

Arma lui – arma mea *letală e înşelătoria.*

— Amândoi, strigă Sachs, privind în jur. Acolo.

Arătă spre un mic şanţ.

Bell se uită la ea. Ea văzu ce mult dorea şi el să-l prindă pe Dansator. Dar privirea sa îl anunţă că ucigaşul era prada ei şi doar a ei. Fără discuţie. Rhyme îi dăduse această şansă şi nimic din lume nu putea să o oprească de la ce avea de gând să facă.

Detectivul încuviinţă solemn şi o trase pe Percey după el în micul şanţ.

Sachs verifică pistolul. Încă patru gloanţe.

Din belşug.

Mai mult decât suficient…

Dacă nu mă înşel.

Şi oare mă înşel? se întrebă, cu faţa lipită de pământul ud, parfumat. Hotărî că, nu, nu se înşela… Un atac frontal nu era în stilul Dansatorului. *Înşelătorie.*

Şi exact asta o să-i dau.

— Nu vă ridicaţi. Indiferent ce se întâmplă, nu vă ridicaţi.

Se propti în mâini şi genunchi şi se uită. Gata să acţioneze, pregătindu-se. Respiră încet.

— Ţinta e la o sută de metri, Amelia, şopti Bell. Cu o ţeavă atât de scurtă?

Ea îl ignoră.

— Amelia, zise Percey. Privirea femeii-pilot se intersectă cu a ei pentru o clipă şi amândouă zâmbiră. Capul jos, îi ordonă Sachs, iar Percey se supuse, cuibărindu-se în iarbă.

Amelia Sachs se ridică.

Nu se lăsă pe vine, nu se întoarse într-o parte pentru a fi o ţintă mai îngustă. Luă pur şi simplu poziţia obişnuită, cu pistolul ţinut cu ambele mâini în faţă. Orientată spre casă, spre lac, spre silueta culcată la jumătatea dealului care avea luneta îndreptată chiar asupra ei. Pistolul scurt era la fel de uşor ca un pahar de scotch.

Ţinti în lucirea lentilei lunetei, la o distanţă de mărimea unui teren de fotbal.

Sudoarea şi ceaţa amestecându-i-se pe faţă.

Respiră, respiră.

Nu te grăbi.

Aşteaptă…

O pulsaţie îi trecu prin spate, braţe şi mâini. Se forţă să alunge panica.

Respiră…

Ascultă, ascultă.

Respiră…

Acum!

Se învârti şi se lăsă în genunchi, exact în clipa în care arma ce ieşea din crângul din spatele ei, la cincizeci de metri depărtare, trase. Glonţul despică aerul chiar pe deasupra capului ei.

Sachs se trezi uitându-se la chipul uimit al lui Jodie, cu puşca de vânătoare încă lipită de obraz. Îşi dădu seama că nu o păcălise, la urma urmei. Că îi ghicise tactica. Că trăsese câteva gloanţe dinspre lac, şi apoi îl târâse pe unul dintre poliţişti în susul dealului şi îl proptise acolo cu o puşcă de vânătoare pentru a-i obliga să stea culcaţi la pământ în timp ce el o luase la fugă pe alee şi se postase în spatele lor.

Înşelătorie…

O clipă, niciunul dintre ei nu se mişcă.

Aerul era nemişcat. Nu mai pluteau petice de ceaţă, pomii şi iarba nu se mai îndoiau în bătaia vântului.

Pe chipul lui Sachs trecu în fugă un zâmbet în timp ce ridică pistolul cu ambele mâini.

Înnebunit, el scoase cartuşul din puşca de vânătoare şi băgă altul. Când ridică din nou puşca la obraz, Sachs trase. Două gloanţe.

Amândouă focurile, perfecte. Îl văzu cum se clatină pe spate, arma plutind prin aer precum bagheta unei majorete.

— Rămâi lângă ea, Detectiv! îi strigă Sachs lui Bell şi se repezi spre Jodie.

Îl găsi în iarbă, întins pe spate.

Un glonţ îi sfărâmase umărul drept. Celălalt lovise lentila lunetei şi nişte schije de metal şi cioburi intraseră în ochiul drept al bărbatului. Toată faţa îi era plină de sânge.

Ea ridică pistolul cel micuţ, puse degetul pe trăgaci şi îi lipi ţeava de tâmplă. Căută să vadă dacă are arme. Nu descoperi decât un Glock şi un cuţit lung în buzunar. Nu mai găsi altceva.

— Liber, strigă.

Cum stătea acolo, scoţând cătuşele, Dansatorul tuşi, scuipă şi îşi şterse sângele de pe ochiul sănătos. Apoi îşi înălţă capul şi privi peste câmp. O zări pe Percey Clay ridicându-se încet din iarbă, uitându-se la cel care o atacase.

Jodie păru că se cutremură la vederea ei. Tuşi încă o dată, apoi gemu adânc. O făcu pe Sachs să tresară când îi împinse piciorul cu braţul neatins. Era rănit grav – poate mortal – şi nu avea prea multă putere. Era un gest curios, aşa cum împingi un pechinez enervant din cale.

Ea se dădu în spate, cu pistolul îndreptat spre pieptul lui.

Amelia Sachs nu mai prezenta niciun interes pentru Dansatorul pe Coşciug. Şi nici rănile lui sau durerea îngrozitoare pe care probabil că o simţea din cauza lor. Avea doar un lucru în minte. Cu un efort supraomenesc, se rostogoli pe burtă şi, gemând şi înfigându-şi mâinile în noroi, începu să se mişte spre Percey Clay, spre femeia pe care fusese angajat să o ucidă.

Bell veni lângă Sachs. Îi dădu Glock-ul şi îndreptară amândoi armele spre Dansator. L-ar fi putut opri cu uşurinţă – sau l-ar fi putut ucide. Dar rămăseseră în transă, privindu-l pe bărbatul atât de disperat, de absorbit de ce făcea încât nu părea să-şi dea seama că avea faţa şi umărul distruse.

Mai înaintă câţiva centimetri, oprindu-se doar pentru a se agăţa de o piatră ascuţită, de mărimea unui grapefruit. Şi îşi continuă drumul spre pradă. Fără să scoată un cuvânt, îmbibat în sânge şi sudoare, cu

masca agoniei pe chip. Chiar şi Percey, care avea toate motivele din lume să îl urască, să ia pistolul din mâna lui Sachs şi să pună capăt vieţii criminalului chiar aici, chiar şi ea era hipnotizată, privind efortul lui zadarnic de a termina ce începuse.

— Ajunge, zise Sachs în cele din urmă.

Se aplecă, luă piatra şi o aruncă.

— Nu, îngăimă el. Nu…

Ea îi puse cătuşele.

Dansatorul pe Coşciug scoase un geamăt îngrozitor – care ar fi putut să fie din cauza durerii, dar părea mai curând să aibă la origine pierderea şi eşecul de nesuportat – şi îşi lăsă capul pe pământ.

Zăcea nemişcat. Cei trei stăteau în jurul lui şi priveau cum iarba şi nevinovatul şofran se îmbibă de sânge. Curând, strigătul îndurerat al greierilor se pierdu în bâzâitul elicopterului ce zbura deasupra copacilor. Sachs observă că Percey Clay îşi mută imediat atenţia de la bărbatul care îi provocase atâta durere; acum pilotul privea în extaz cum aparatul greoi pluteşte prin aerul înceţoşat şi aterizează graţios pe iarbă.

39

— Nu-i conform legii, Lincoln. Nu pot s-o fac.

Lon Sellitto era insistent.

Dar la fel era şi Lincoln Rhyme.

— Lasă-mă o jumătate de oră cu el.

— Nu prea le convine. Ceea ce însemna, de fapt. Şi-au ieşit din fire când le-am sugerat. Eşti civil.

Era aproape ora zece, luni dimineaţă. Apariţia lui Percey în faţa marelui juriu fusese amânată până a doua zi. Scafandrii de la marina militară găsiseră sacoşele pe care Phillip Hansen le aruncase în apele adânci ale Strâmtorii Long Island. Fuseseră trimise pentru analiză unei echipe FBI PERT în Clădirea Federală din centru. Eliopolos amânase înfăţişarea pentru a putea să prezinte cât mai multe probe posibil împotriva lui Hansen.

— De ce sunt îngrijoraţi? întrebă Rhyme enervat. Doar nu prea am cum să mă apuc să-l bat.

Se gândi să negocieze mai jos, la douăzeci de minute. Dar acesta era un semn de slăbiciune. Iar Lincoln Rhyme nu credea în afişarea slăbiciunilor. Aşa că zise:

— *Eu* l-am prins. Merit şansa de a sta de vorbă cu el.

Şi nu mai adăugă nimic.

Blaine, fosta lui soţie, îi spusese într-un moment de percepţie care nu o caracteriza că ochii lui, negri ca noaptea, erau mai convingători decât cuvintele sale. Aşa că îl fixă cu privirea pe Sellitto până când detectivul oftă, apoi se uită la Dellray.

— Haide, dă-i puţin timp, zise agentul. Ce-o să fie? Adu-l pe frumuşel aici. Şi dacă încearcă să fugă, la dracu', n-o să-mi dea decât un motiv bun să exersez trasul la ţintă pe el.

Sellitto spuse:

— Bine. O să dau telefonul. Doar să nu strici cazul.

Criminalistul abia dacă-i auzi cuvintele. Îşi întoarse privirea spre uşă, ca şi cum Dansatorul pe Coşciug urma să se materializeze ca prin minune.

Şi nu ar fi fost surprins dacă s-ar fi întâmplat.

— Care e numele tău adevărat? Joe sau Jodie?

— Ce contează? M-aţi prins. Poţi să-mi spui cum vrei.

— Ce-ar fi să-mi spui numele de familie? zise Rhyme.

— Ce-ar fi să-mi spui cum m-aţi botezat? Dansatorul. Îmi place.

Mărunţelul îl examină pe Rhyme cu ochiul sănătos. Dacă avea dureri din cauza rănilor sau dacă era ameţit din cauza medicamentaţiei nu o arăta. Braţul stâng era legat, însă tot purta

cătuşe groase legate de centură. Picioarele erau şi ele legate cu lanţuri.

— Cum vrei tu, zise Rhyme binevoitor.

Şi continuă să-l studieze ca şi cum ar fi fost un spor neobişnuit de polen, cules de la locul crimei.

Dansatorul zâmbi. Din cauza nervilor faciali atinşi şi a bandajelor, expresia era grotescă. Din când în când, trupul îi era cuprins de frisoane şi degetele îi tremurau, umărul rupt se ridica şi se lăsa involuntar. Rhyme avea un sentiment ciudat – că el era cel sănătos, iar prizonierul, handicapat.

În ţara orbilor, chioru-i împărat.

Dansatorul îi zâmbi.

— Mori să ştii, nu? îl întrebă pe Rhyme.

— Ce să ştiu?

— Să ştii tot… De asta m-ai adus aici. Ai avut noroc – să mă prinzi, vreau să zic –, dar nu ai nicio idee cum am făcut-o.

Rhyme plescăi.

— O, dar ştiu exact cum ai făcut-o.

— Ştii?

— Te-am chemat aici doar ca să stau de vorbă cu tine, replică Rhyme. Asta e tot. Să vorbesc cu omul care aproape mi-a ghicit gândurile.

— Aproape. Dansatorul râse. Un alt zâmbet contorsionat. Era într-adevăr ciudat. Bine, atunci spune-mi.

Rhyme trase din pai. Era suc de fructe. Îl uimise pe Thom când îi spusese să arunce scotch-ul şi să îl înlocuiască cu punch Hawaii. Rhyme zise acum pe un ton amabil:

— Bine. Ai fost angajat să-i ucizi pe Ed Carney, Brit Hale şi Percey Clay. Bănuiesc că ai fost plătit foarte bine. O sumă cu şase cifre.

— Şapte, rosti Dansatorul cu mândrie.

Rhyme ridică din sprâncene.

— Bănoasă meserie!

— Dacă eşti bun.

— Ai depozitat banii în Bahamas. Ai aflat numele lui Stephen Kall de undeva – nu ştiu exact de unde. Probabil vreo reţea de mercenari – Dansatorul încuviinţă – şi l-ai angajat ca intermediar. Anonim, poate prin e-mail, poate prin fax, folosind referinţe în care avea încredere. Bineînţeles, nu v-aţi întâlnit niciodată faţă în faţă. Şi bănuiesc că l-ai pus la încercare.

— Evident. O lovitură în afara Washington-ului. Am fost angajat să-l omor pe asistentul unui congresman care fura secrete din dosarele Comitetului pentru Forţele Armate. Era o treabă uşoară, aşa că l-am angajat la rândul meu pe Stephen. Mi-a oferit prilejul să-l testez. I-am supravegheat fiecare pas. Am verificat rana din corp eu însumi. Foarte profesionist. Cred că m-a văzut că-l urmăream şi a început să mă caute

pentru a elimina martorul. Şi asta era bine.

Rhyme continuă:

— I-ai dat bani şi cheia de la hangarul lui Phillip Hansen – unde a aşteptat pentru a monta bomba în avionul lui Carney. Ştiai că e bun, dar nu erai sigur că e suficient de bun ca să-i omoare pe toţi. Probabil, te-ai gândit că va omorî unul în cel mai bun caz, dar era suficient ca să provoace diversiune încât tu să te poţi apropia de ceilalţi doi.

Dansatorul încuviinţă, impresionat fără să vrea.

— Faptul că l-a omorât pe Brit Hale m-a surprins. O, da. Şi m-a surprins chiar şi mai mult că a reuşit să scape şi să monteze o a doua bombă în avionul lui Percey Clay.

— Ţi-ai dat seama că tu însuţi va trebui să ucizi cel puţin una din victime, aşa că săptămâna trecută ai devenit Jodie şi ai început să strigi peste tot că ai droguri pentru ca oamenii străzii să afle despre tine. Ai răpit agentul din faţa clădirii federale, ai aflat în ce casă pentru protecţia martorilor urmau să fie duşi. Ai aşteptat acolo de unde era logic că va ataca Stephen şi l-ai lăsat să te răpească. Ai lăsat o grămadă de indicii în ascunzătoarea de la metrou ca să te asiguri că te vom găsi… şi te vom folosi pentru a ajunge la Kall. Te-am crezut cu toţii. Bineînţeles – Stephen habar nu avea că *tu* îl angajaseşi. Tot ce ştia e că îl trădaseşi şi voia să te ucidă. O acoperire perfectă pentru tine. Dar riscantă.

— Păi, ce e viaţa fără riscuri? întrebă Dansatorul în glumă. Asta o face să fie interesantă, nu crezi? În plus, cât am stat împreună, am construit câteva… să le spunem contramăsuri ca să ezite să mă împuşte. Homosexualitatea latentă ajută *întotdeauna*.

— Dar, adăugă Rhyme, vexat că îi fusese întreruptă povestea, când Kall era în parc, te-ai strecurat de pe aleea unde te ascundeai, l-ai găsit şi l-ai ucis… Te-ai debarasat de mâinile, dinţii şi hainele lui – şi de puşti – în ţevile de canalizare. Şi când ai fost invitat în Long Island… Vulpea în coteţ. Rhyme adaugă volubil: Asta e schema… Scheletul. Dar cred că spune povestea.

Ochiul sănătos al omului se închise pentru o clipă, apoi se deschise din nou. Roşu şi umed, uitându-se fix la Rhyme. Încuviinţă încet, probabil admirativ.

— Ce anume a fost? întrebă Dansatorul în cele din urmă. Ce anume m-a dat de gol?

— Nisipul, răspunse Rhyme. Din Bahamas.

El încuviinţă, strâmbându-se de durere.

— Mi-am scuturat buzunarele. Am aspirat totul.

— În tiv. Plus drogurile. Resturile şi laptele praf.

— Da. Sigur. După o clipă, Dansatorul zise: Avea dreptate să-i fie frică de tine. La Stephen mă refer. Ochiul încă îl cerceta pe Rhyme. Ca un doctor căutând o tumoare. Adăugă: Bietul om. Ce creatură tristă.

Cine crezi că l-a abuzat? Tatăl vitreg sau băieţii de la şcoala de corecţie? Sau şi unii, şi alţii?

— N-am de unde să ştiu, spuse Rhyme.

Şoimul mascul ateriză pe pervazul ferestrei şi îşi strânse aripile.

— Stephen s-a speriat, medită Dansatorul. Şi când te sperii, se termină totul. Credea că viermele e pe urmele lui. Lincoln Viermele. L-am auzit şoptind asta de mai multe ori. Îl înspăimântai.

— În schimb, tu nu eşti înspăimântat.

— Nu, zise Dansatorul. Eu nu mă sperii. Încuviinţă brusc, de parcă observase ceva în cele din urmă, ceva ce îl sâcâia. Hei, mă asculţi cu atenţie, nu-i aşa? Încerci să-mi ghiceşti accentul?

Rhyme era atent.

— Dar vezi, se schimbă. Munte… Connecticut… Câmpiile din sud şi mlaştina din sud… Mizzura. Kayntuckeh. De ce mă interoghezi? Eşti de la criminalistică. M-aţi prins. E vremea să ne spunem noapte bună. Sfârşitul poveştii. Ştii ceva, îmi place şahul. La nebunie. Tu joci, Lincoln?

Îi plăcuse cândva. El şi Claire Trilling jucaseră destul de mult. Thom se ţinea de capul lui să joace pe calculator şi îi cumpărase un program bun de şah şi îl instalase. Dar Rhyme nu-l deschisese niciodată.

— Nu am mai jucat de mult timp.

— Va trebui să jucăm o partidă de şah într-o zi. O să fii un adversar bun… Vrei să afli o greşeală pe care o fac unii jucători?

— Care?

Rhyme îi recepta privirea fierbinte. Brusc, nu se mai simţi în largul lui.

— Devin curioşi în ceea ce îi priveşte pe adversari. Încearcă să afle lucruri despre viaţa lor personală. Lucruri care nu sunt *utile.* De unde vin, unde s-au născut, ce fraţi au.

— Da?

— Asta poate să le aducă o satisfacţie. Dar îi zăpăceşte. Poate să fie periculos. Vezi, jocul nu se desfăşoară decât pe tablă. Un zâmbet în colţul gurii. Nu poţi să accepţi că nu ştii nimic despre mine, nu?

Nu, se gândi Rhyme, *nu pot.*

Dansatorul continuă:

— Ei bine, ce vrei să ştii mai exact? O adresă? Unde am terminat liceul? Ce-ai zice de un indiciu. „Rosebud.“ Ce zici de asta? Mă surprinzi, Lincoln. Eşti criminalist – cel mai bun pe care l-am văzut. Şi iată-te acum în mijlocul unui soi de călătorie sentimentală patetică. Ei bine, cine sunt? Călăreţul fără cap. Beelzebub. Sunt Regina Mab. Sunt „ei“ din „Fii atent la ei; sunt pe urmele tale“. Nu sunt proverbialul „cel mai negru coşmar“ pentru că coşmarurile nu sunt reale, iar eu sunt mai real decât vreţi să admiteţi. Sunt un maestru. Sunt un om de afaceri. N-o să-mi afli numele, gradul ori numărul de identificare. Nu

joc conform convenţiei de la Geneva.

Rhyme nu putu spune nimic.

Se auzi un ciocănit în uşă.

Maşina sosise.

— Puteţi să-mi scoateţi lanţurile de la picioare? îi întrebă Dansatorul cu o voce patetică pe cei doi ofiţeri, ochiul lui sănătos clipind şi lăcrimând. O, vă rog. Mă doare atât de tare! Şi mi-e *atât* de greu să merg!

Unul din poliţişti se uită la el compătimitor, apoi la Rhyme, care zise aspru:

— Dacă le slăbiţi câtuşi de puţin, o să vă pierdeţi slujba şi nu veţi mai lucra niciodată în acest oraş.

Ofiţerul se holbă la Rhyme pentru o clipă, apoi îi făcu semn din cap partenerului său. Dansatorul râse:

— Nu e o problemă, spuse el, cu privirea aţintită asupra lui Rhyme. Doar un factor.

Poliţiştii îl apucară de braţul sănătos şi îl ridicară în picioare. Părea şi mai mărunţel în comparaţie cu cei doi ofiţeri înalţi care îl conduseră spre uşă. Se uită înapoi.

— Lincoln?

— Da?

— O să-ţi lipsesc. Fără mine, o să plictiseşti. Singurul lui ochi ardea în cel al lui Rhyme. Fără mine, vei muri.

O oră mai târziu, paşii greoi anunţară sosirea lui Lon Sellitto. Era însoţit de Sachs şi Dellray.

Rhyme îşi dădu imediat seama că erau probleme. O clipă, se întrebă dacă nu cumva Dansatorul evadase.

Dar era vorba de asta.

Sachs oftă.

Sellitto se uită la Dellray. Faţa slabă a agentului se strâmbă.

— Bine, spuneţi-mi, răbufni Rhyme.

Sachs îi transmise vestea.

— Sacoşele. Cei de la PERT le-au cercetat.

— Ghici ce era înăuntru, îl îndemnă Sellitto.

Rhyme oftă, epuizat, fără să aibă chef de şarade.

— Detonatoare, plutoniu şi cadavrul lui Jimmy Hoffa.

Sachs zise:

— O grămadă de foi din Paginile Aurii din Westchester County şi două kilograme de pietre.

— *Ce?*

— Nu-i nimic acolo, Lincoln. Punct.

— Eşti sigură că nu erau numere de telefon, documente de afaceri

criptate?

— Biroul de criptologie s-a uitat bine peste ele, zise Dellray. Nişte Pagini Aurii nenorocite. Iar pietrele nu înseamnă nimic. Le-a pus doar ca să se scufunde.

— O să-l elibereze pe Hansen fund-gras, mormăi Sellitto posac. Fac hârtiile chiar acum. Nici măcar nu-l mai prezintă în faţa tribunalului. Toţi oamenii ăia au murit de pomană.

— Spune-i şi restul, adăugă Sachs.

— Eliopolos vine aici, zise Sellitto. Are hârtia.

— Mandat? întrebă Rhyme scurt. Pentru ce?

— Aşa cum a zis. Să te aresteze.

40

Reginald Eliopolos apăru în pragul uşii, urmat de doi agenţi solizi.

Rhyme fusese convins că procurorul era de vârstă mijlocie. Dar în lumina zilei părea că are abia treizeci de ani. Agenţii erau şi ei tineri, îmbrăcaţi la fel de bine ca el, însă lui Rhyme îi aminteau de nişte docheri plictisiţi.

Pentru ce avea exact nevoie de ei? Pentru un om care zăcea într-un pat?

— Da, Lincoln, cred că nu m-ai crezut când am zis că vor exista repercusiuni. Ha-ha. Nu m-ai crezut.

— Despre ce mama dracului tot dai înainte, Reggie? întrebă Sellitto. L-am prins.

— Ha-ha… Ha-ha.. Îţi spun imediat despre ce – ridică mâinile şi făcu ghilimele imaginare în aer – mama dracului vorbesc. Cazul împotriva lui Hansen e kaput. Nici urmă de probe în sacoşe.

— Asta nu e vina noastră, zise Sachs. Am ţinut martorul în viaţă. Şi l-am prins pe ucigaşul plătit de Hansen.

— Aha, spuse Rhyme, dar e ceva mai mult de-atât, nu, Reggie?

Procurorul se uită la el rece.

Rhyme continuă:

— Vedeţi, Jodie – adică Dansatorul – este singura lor şansă acum pentru a-i intenta proces lui Hansen. Sau cel puţin aşa crede el. Însă Dansatorul nu şi-ar trăda niciodată clientul.

— Serios? Păi, atunci nu-l cunoşti pe cât de bine susţii. Tocmai am avut o discuţie lungă cu el. E mai mult decât doritor să-l implice pe Hansen. Doar că acum refuză să mai coopereze. Mulţumită ţie.

— Mie? întrebă Rhyme.

— A zis că l-ai ameninţat. În timpul acelei întrevederi neautorizate pe care aţi avut-o acum câteva ore. Ha-ha. Vor cădea capete din cauza *asta.* Poţi fi sigur.

— O, pentru numele lui Dumnezeu, izbucni Rhyme, râzând amarnic. Nu înţelegi ce face? Să ghicesc… i-ai spus că o să mă arestezi, da? Şi a fost de acord să depună mărturie dacă o faci.

Privirea din ochii lui Eliopolos îi spuse lui Rhyme că exact aşa stăteau lucrurile.

— Nu înţelegi?

Dar Eliopolos nu înţelegea o boabă.

Rhyme zise:

— Nu crezi că i-ar plăcea să stau la puşcărie, poate la cincisprezece, douăzeci de metri de el?

— Rhyme, interveni Sachs, încruntându-se îngrijorată.

— Despre ce vorbeşti? întrebă procurorul.

— Vrea să mă *omoare,* Reggie. Asta e ideea. Sunt singurul om care l-a oprit vreodată. Nu poate să se întoarcă la muncă pur şi simplu, ştiind că eu sunt aici.

— Dar n-o să se ducă nicăieri. Niciodată.

Ha-ha.

Rhyme zise:

— După ce voi muri, va retracta. Nu va mai depune mărturie împotriva lui Hansen. Şi cu ce o să-l mai constrângeţi? O să-l ameninţaţi cu o injecţie letală? Nu-i va păsa. Nu se teme de nimic. De absolut nimic.

Oare ce îl sâcâia? se întrebă Rhyme. Ceva părea în neregulă aici. Foarte în neregulă.

Hotărî că era vorba de foile din Pagini Aurii…

Pagini din cartea de telefoane şi pietre.

Rhyme era pierdut în gânduri, uitându-se la harta cu probele de pe perete. Auzi un zornăit şi ridică privirea. Unul dintre agenţii care îl însoţeau pe Eliopolos scosese cătuşele şi se îndrepta spre Clinitron. Rhyme râse în sinea lui. Mai degrabă i-ar lega lanţuri de picioare. Ca să nu fugă.

— Haide, Reggie, îl rugă Sellitto.

Fibra verde, pagini din cartea de telefoane şi pietre.

Îşi aminti ceva ce îi spusese Dansatorul. Aşezat în scaunul vechi în care stătea acum Eliopolos.

Un milion de dolari…

Rhyme îşi dădu vag seama că agentul încerca să se gândească cum să ia pe sus un om cu dizabilităţi. Şi îşi mai dădu vag seama că Sachs făcuse un pas în faţă, încercând să se gândească cum să-l supună pe *agent.* Brusc, strigă *Stai!* cu o voce poruncitoare care îi făcu pe toţi cei din cameră să înţepenească.

Fibra verde…

Se holbă la hartă.

Oamenii din cameră vorbeau cu el. Agentul era tot cu ochii pe mâinile lui Rhyme, fluturând cătuşele care zdrăngăneau. Dar Rhyme îl ignoră. Îi spuse lui Eliopolos:

— Dă-mi o jumătate de oră.

— Şi de ce ţi-aş da?

— Hai, care e problema? Doar n-o să fug, nu? Şi, înainte ca procurorul să fie de acord sau nu, Rhyme striga deja: Thom! *Thom,* vreau să dau un telefon. Ai de gând să mă ajuţi sau nu? Nu ştiu unde poate să dispară uneori. Lon, vrei tu să dai telefonul?

Percey Clay tocmai se întorsese de la înmormântarea soţului, când Lon Sellitto dădu de ea. Îmbrăcată în negru, stătea în scaunul din răchită de lângă patul lui Rhyme. Lângă ea era Roland Bell, într-un

costum cafeniu care cădea urât – din cauza mărimii celor două pistoale pe care le avea la el. Îşi dădu părul rar peste cap.

Eliopolos plecase, deşi cei doi însoţitori rămăseseră afară, păzind holul. Ei chiar păreau să creadă că, profitând de o clipă de neatenţie, Thom va încerca să-l împingă pe Rhyme afară, şi vor evada în scaunul Storm Arrow, cu o viteză de un kilometru şi jumătate pe oră.

Rochia o strângea pe Percey la gât şi în talie, iar Rhyme puse pariu că era singura ei ţinută elegantă. Începu să ridice un picior pentru a-l pune peste celălalt, îşi dădu seama că postura nu se potrivea cu hainele şi se reaşeză formal, cu genunchii apropiaţi.

Ea îl privi cu o curiozitate plină de nerăbdare şi Rhyme îşi dădu seama că niciunul – din Sellitto şi Sachs care o aduseseră – nu-i dăduse vestea.

„Laşii“, se gândi el morocănos.

— Percey… Nu vor prezenta cazul împotriva lui Hansen în faţa tribunalului.

Un moment, păru uşurată. Apoi înţelese implicaţiile.

— Nu! strigă ea.

— Zborul pe care l-a făcut Hansen? Ca să scape de sacoşe? Sacoşele erau false. Nu era nimic în ele.

Ea păli.

— Îl eliberează?

— Nu pot să stabilească nicio legătură între Hansen şi Dansator. Şi până s-o facem noi, va fi eliberat.

Ea îşi duse mâinile la faţă.

— Totul a fost degeaba, atunci? Ed… şi Brit? Au murit degeaba.

El o întrebă:

— Ce se va întâmpla acum cu firma ta?

Percey nu se aştepta la această întrebare. Nu era sigură că auzise bine.

— Scuze?

— Compania ta? Ce se va întâmpla acum cu Hudson Air?

— Probabil că o vom vinde. Avem o ofertă de la o altă companie. Ei pot să preia datoria. Noi nu putem. Sau poate că vom lichida.

Era pentru prima oară când auzea resemnare în vocea ei. O ţigancă învinsă.

— Ce altă companie?

— Sincer, nu-mi amintesc. Ron a tot vorbit cu ei.

— Ron Talbot, nu?

— Da.

— El cunoaşte situaţia financiară a companiei?

— Sigur că da. La fel de bine ca şi avocaţii şi contabilii. Mai bine decât mine.

— Ai putea să-l suni şi să-l rogi să vină până aici cât de repede

poate?

— Cred că da. A fost la cimitir. Probabil că e acasă acum. Îl sun eu.

— Şi, Sachs? zise el întorcându-se spre ea, am încă un loc al crimei pentru tine. Vreau să-l cercetezi cât de repede poţi.

Rhyme se uită la bărbatul masiv care intră pe uşă, îmbrăcat într-un costum albastru-închis. Era lucios şi avea croiala şi culoarea unei uniforme. Rhyme bănui că îl purta atunci când pilota.

Percey făcu prezentările.

— Deci l-aţi prins pe ticălos, mormăi Talbot. Credeţi că va ajunge pe scaun?

— Eu doar adun gunoiul, zise Rhyme, mulţumit cum era de obicei când găsea o replică melodramatică. Ce face procurorul cu el depinde de acesta. Ţi-a spus Percey că avem necazuri cu probele care îl incriminează pe Hansen?

— Da, mi-a spus ceva. Dovezile pe care le-a aruncat erau false? De ce ar fi făcut asta?

— Cred că pot să răspund la întrebare, dar am nevoie de mai multe informaţii. Percey mi-a spus că tu cunoşti destul de bine compania. Eşti asociat, nu?

Talbot încuviinţă, scoase un pachet de ţigări, văzu că nu mai fuma nimeni şi îl puse la loc în buzunar. Avea chiar mai multe riduri decât Sellitto şi arăta ca şi cum trecuse multă vreme de când putuse să-şi încheie jacheta în jurul burţii proeminente.

— Hai să o luăm aşa, zise Rhyme. Dacă Hansen nu a vrut să-i omoare pe Ed şi pe Percey pentru că au fost martori?

— Dar atunci, de ce? pufni Percey.

Talbot întrebă:

— Vrei să zici că avea un alt motiv? Cum ar fi?

Rhyme nu răspunse direct.

— Percey mi-a spus că, de ceva vreme, firma nu merge bine.

Talbot dădu din umeri.

— Au fost câţiva ani grei. Dereglementare, mulţi transportatori mici. Concurenţa celor de la UPC şi FedEx. Plus Poşta. Adaosul comercial a scăzut.

— Dar, cu toate astea, aveaţi un – cum îi spune, Fred? Te-ai ocupat parcă de ceva infracţiuni economice, nu? Banii care intră. Care-i cuvântul?

Dellray râse.

— Venituri, Lincoln.

— Aveaţi venituri bunicele.

Talbot încuviinţă:

— Da, fluxul de numerar nu a fost niciodată o problemă. Doar că ieşirile sunt mai mari decât intrările.

— Ce părere ai despre teoria conform căreia Dansatorul a fost angajat să-i omoare pe Percey şi pe Ed astfel încât Compania să poată fi cumpărată la un preţ mic?

— Ce Companie? A noastră? întrebă Percey, încruntându-se.

— De ce ar fi făcut Hansen una ca asta? zise Talbot respirând greu din nou.

Percey adăugă:

— Şi de ce să nu vină la noi cu un cec gras? Nici măcar nu a încercat să ne abordeze.

— De fapt, nu am pronunţat numele lui Hansen, sublinie Rhyme. Întrebarea pe care am pus-o mai înainte era: dacă nu *Hansen* e cel care a vrut să îi omoare pe Ed şi pe Percey? Dacă e altcineva?

— Cine? întrebă Percey.

— Nu sunt sigur. E doar… e doar fibra aia verde.

— Fibră verde?

Talbot urmări privirea lui Rhyme înspre harta cu probele.

— Toată lumea pare să fi uitat de ea. În afară de mine..

— Omul ăsta nu uită niciodată nimic. Nu-i aşa, Lincoln?

— Nu foarte des, Fred. Fibra aceea. Sachs, partenera mea…

— Ştiu cine e, zise Talbot, dând din cap înspre ea.

— A găsit-o în hangarul dat spre închiriere de Hansen. Era în nişte urme găsite lângă fereastra unde Stephen Kall a aşteptat înainte să monteze bomba în avionul lui Ed Carney. A găsit de asemenea bucăţele de cupru, nişte fibre albe şi lipici de scrisori. Ceea ce ne spune că cineva a lăsat undeva o cheie a hangarului într-un plic, pentru Kall. Dar apoi am început să mă întreb – de ce avea Kall nevoie de o cheie pentru a intra într-un hangar gol. Era profesionist. Ar fi putut să spargă hangarul cu ochii închişi. Singura explicaţie pentru cheie era să pară că Hansen a lăsat-o. Să îl implice.

— Dar deturnarea, zise Talbot, când i-a ucis pe acei soldaţi şi le-a furat armele. Toată lumea ştie că e un criminal.

— A, probabil că aşa şi e, fu de acord Rhyme. Dar nu el a zburat cu avionul deasupra strâmtorii Long Island şi nu el s-a jucat de-a aruncatul bombelor cu cărţile alea de telefon. Altcineva a făcut-o.

Percey se foi neliniştită.

Rhyme continuă:

— Cineva care nu s-a gândit niciodată că vom găsi sacoşele.

— Cine? întrebă Talbot.

— Sachs?

Aceasta scoase trei plicuri mari cu probe dintr-o geantă de pânză şi le puse pe masă. În două dintre ele erau documente contabile. Cel de-al treilea conţinea un teanc de plicuri albe.

— Astea sunt din biroul tău, Talbot.

Bărbatul râse încet.

— Nu cred că puteţi să le luaţi fără mandat.

Percey Clay se încruntă.

— Le-am dat eu voie. Sunt încă şefa Companiei, Ron. Dar ce vrei să spui, Lincoln?

Rhyme regretă că nu-i împărtăşise suspiciunea înainte de asta; avea să încaseze un şoc teribil. Dar nu putea risca să-i arate cărţile din mână lui Talbot. Îşi acoperise foarte bine urmele până acum.

Rhyme se uită la Mel Cooper, care zise:

— Fibra verde pe care am găsit-o cu particulele de cheie provenea de la un registru contabil. Fibrele albe, de la un plic. Nu e nicio îndoială că se potrivesc.

Rhyme continuă:

— Şi toate din biroul tău, Talbot.

— Ce vrei să spui, Lincoln? gâfâi Percey.

Rhyme îi spuse lui Talbot:

— Toată lumea de la aeroport ştia că Hansen se află sub cercetare. Te-ai gândit să foloseşti acest lucru. Aşa că ai aşteptat până într-o seară când Percey, Ed şi Brit Hale au lucrat până târziu. Ai furat avionul lui Hansen şi ai aruncat din el sacoşele false. L-ai angajat pe Dansator. Bănuiesc că ai aflat de el în drumurile tale prin Africa sau Orientul îndepărtat. Am dat câteva telefoane. Ai lucrat pentru aviaţia militară din Botswana şi pentru guvernul birman, consiliindu-i în achiziţionarea de avioane militare la mâna a doua. Dansatorul mi-a spus că a primit un milion pentru lovitură. Rhyme clătină din cap. Asta ar fi trebuit să-mi dea imediat de gândit. Hansen ar fi putut să aranjeze ca toţi trei martorii să fie ucişi pentru câteva sute de mii. E clar că, în zilele noastre, asasinatul profesionist e o piaţă concurenţială. Milionul mi-a spus că acela care a ordonat lovitura era un amator. Şi că avea o grămadă de bani la dispoziţie.

Percey Clay scoase un strigăt şi se repezi la el. Talbot se trase în spate.

— Cum ai putut? ţipă ea. De ce?

Dellray zise:

— Băieţii mei de la infracţiuni economice îţi verifică registrele chiar acum. Şi credem că vom găsi o groază de bani care nu sunt unde ar trebui să fie.

Rhyme continuă:

— Hudson Air e mult mai profitabilă decât credeai tu, Percey. Doar că o mare parte din bani se ducea în buzunarul lui Talbot. Ştia că va fi prins într-o bună zi şi trebuia să vă îndepărteze, pe tine şi pe Ed, şi să cumpere el compania.

— Opţiunea de a achiziţiona acţiuni, zise ea. Ca asociat, avea dreptul să cumpere totul la preţ redus dacă muream.

— E o porcărie. Tipul a tras şi în mine, amintiţi-vă.

— Dar tu nu l-ai angajat pe Kall. Tu l-ai angajat pe Jodie – Dansatorul pe Coşciug iar el a angajat un intermediar, pe Kall. Care habar n-avea cine eşti.

— Cum ai putut? repetă Percey cu o voce goală. De ce?

De ce?

Talbot răbufni:

— Pentru că te iubeam!

— Ce? gâfâi Percey.

Talbot continuă:

— Ai râs când ţi-am spus că vreau să mă însor cu tine.

— Ron, nu. Eu…

— Iar tu te-ai întors la el. Pufni. Ed Carney, chipeşul pilot de aparate militare. Cel mai bun… Te trata ca pe un rahat, iar tu tot îl iubeai. Apoi… Faţa îi era roşie de furie. Apoi… apoi am pierdut ultimul lucru care îmi rămăsese – nu mai puteam să zbor. Vă priveam cum zburaţi sute de ore pe lună, pe când eu nu puteam decât să stau la birou şi să învârt hârtii. Vă aveaţi unul pe altul, aveaţi pilotajul… Habar nu ai cum e să pierzi tot ce iubeşti. Pur şi simplu habar nu ai!

Sachs şi Sellitto îl văzură că e tensionat. Anticipaseră că va încerca ceva, dar nu ghiciseră forţa lui Talbot. În timp ce Sachs păşi în faţă, scoţându-şi arma, Talbot o împinse şi o trânti pe masa cu probe, răsturnând microscoape şi instrumente, lipindu-l pe Mel Cooper de perete. Talbot îi smulse Glock-ul din mână.

Îl îndreptă spre Bell, Sellitto şi Dellray.

— Bine, acum aruncaţi armele pe podea. Acum!

— Hai, omule, zise Dellray dându-şi ochii peste cap. Ce ai de gând să faci? Să sari pe geam? N-ai unde să ajungi.

Îndreptă pistolul spre faţa lui Dellray:

— Nu am de gând să spun de două ori.

Avea o privire disperată. Îi aducea aminte lui Rhyme de un urs încolţit. Agentul şi poliţiştii aruncară armele pe podea. Bell le azvârli pe amândouă.

— Unde duce uşa aia? Arată spre perete. Îi văzuse pe însoţitorii lui Eliopolos afară şi ştia că nu poate scăpa pe acolo.

— E un dulap, zise Rhyme repede.

O deschise şi zări liftul.

— Să te ia dracu', şopti Talbot, îndreptând pistolul spre Rhyme.

— Nu, strigă Sachs.

Talbot întoarse pistolul spre ea.

— Ron, strigă Percey, gândeşte-te. Te rog…

Sachs, ruşinată, dar teafără, se ridică în picioare, uitându-se la pistoalele care zăceau pe podea la trei metri distanţă.

Nu, Sachs, se gândi Rhyme. *Nu!*

Supravieţuise celui mai calm ucigaş profesionist din ţară, iar acum

era pe cale să fie împuşcată de un amator panicat.

Talbot îşi muta privirea de la Dellray şi Sellitto la lift, încercând să ghicească unde e butonul.

Nu, Sachs, să nu faci asta.

Rhyme încercă să o facă să se uite la el, dar privirea ei cântărea distanţele şi unghiurile. Nu ar fi avut timp să reacţioneze.

Sellitto zise:

— Hai să vorbim, Talbot. Haide, lasă pistolul jos.

Te rog, Sachs, să nu faci asta… O să te vadă. Va trage în cap – aşa fac mereu amatorii – şi vei muri. Dumnezeule…

Ea se încordă, cu ochii pe Sig-Sauer-ul lui Dellray.

Nu…

În clipa în care Talbot îşi îndreptă iar privirea spre lift, Sachs sări la podea şi înşfacă arma lui Dellray, rostogolindu-se. Dar Talbot o văzu. Înainte ca poliţista să poată ridica automatul, el îndreptă Glock-ul spre faţa ei, strângând din ochi când începu să apese pe trăgaci, cuprins de panică.

— Nu! strigă Rhyme.

Împuşcătura fu asurzitoare. Ferestrele zdrăngăniră, iar şoimii îşi luară zborul spre cer.

Sellitto încercă să ajungă la armă. Uşa fu trântită de perete şi ofiţerii lui Eliopolos dădură buzna, cu pistoalele scoase.

Ron Talbot, cu o gaură roşie, mică în tâmplă, stătu perfect drept o secundă, apoi se prăbuşi în spirală.

— O, măiculiţă, zise Mel Cooper, înţepenit cu o pungă de probe în mână, uitându-se la micuţul lui .38 Smith & Wesson din mâna sigură a lui Roland Bell, ieşit de după cotul tehnicianului. Detectivul se strecurase în spatele lui Cooper şi îi scosese arma din tocul îngust de la spatele centurii. Bell trăsese de la şold – de fapt, *din* şoldul lui Cooper.

Sachs se ridică în picioare şi luă Glock-ul din mâna lui Talbot. Îi căută pulsul şi clătină din cap.

Bocetul umplu camera în timp ce Percey Clay căzu în genunchi deasupra trupului şi, suspinând, lovi cu pumnul în umărul solid al lui Talbot, iar şi iar. O clipă îndelungată nu se mişcă nimeni. Apoi, Amelia Sachs şi Roland Bell se duseră spre ea. Se opriră şi Sachs se trase în spate, lăsându-l pe detectivul înalt să o ia de după umeri pe micuţa femeie şi să o ridice de lângă trupul prietenului şi duşmanului ei.

41

Un tunet, o ploaie de primăvară târziu, noaptea.

Fereastra era larg deschisă – nu fereastra unde erau şoimii, bineînţeles; lui Rhyme nu îi plăcea să fie deranjaţi – şi camera se umpluse de aerul răcoros al serii.

Amelia Sachs deschise dopul şi turnă nişte chardonnay Cakebird în paharul lui Rhyme şi în al ei.

Se uită la el şi râse uşor.

— Nu pot să cred.

Pe computerul de lângă Clinitron rula un program de şah.

— Tu nu joci jocuri, zise ea. Adică, nu te-am văzut *niciodată* jucând.

— Stai puţin, îi spuse el.

Pe ecran: *Nu am înţeles ce ai spus. Te rog, încearcă din nou.*

Cu o voce clară, rosti:

— Turn la C4. Şah-mat.

O pauză. Calculatorul zise: *Felicitări.* Urmat de o versiune digitală a marşului *Washington Post* de Sousa.

— Nu e pentru distracţie, spuse el urâcios. Îmi ţine mintea ascuţită. E nava mea *Nautilus.* Vrei să joci şi tu într-o zi, Sachs?

— Eu nu joc şah, zise ea după ce luă o gură din vinul rafinat. Dacă vreun cal afurisit îmi atacă regele, prefer să-i trag un glonţ decât să mă gândesc cum să fiu mai deşteaptă decât el. Cât au găsit?

— Bani? Ascunşi de Talbot? Peste cinci milioane.

După ce auditorii verificaseră un al doilea set de registre, descoperiseră că Hudson Air era o companie extrem de profitabilă. Pierderea avionului şi a contractului cu U.S. Medical era usturătoare, însă rămâneau suficienţi bani pentru a ţine compania, aşa cum îi spusese Percey, „sus“.

— Unde e Dansatorul?

— În DS.

Detenţia Specială era o dependinţă mică din clădirea tribunalului. Rhyme nu văzuse niciodată locul – puţini poliţişti îl văzuseră –, dar în treizeci şi cinci de ani nu evadase nimeni de acolo.

— I-au prins ghearele foarte bine, spusese Percey Clay când Rhyme o anunţase.

Se gândea la ghearele şoimului de vânătoare.

Rhyme – dat fiind interesul lui special pentru acest caz – insistase să fie informat despre şederea Dansatorului în DS. Auzise de la poliţişti că întrebase despre ferestrele clădirii, la ce etaj erau, în ce parte a oraşului se aflau.

— Oare simt mirosul unui service auto în apropiere? întrebase enigmatic.

Când auzise asta, Rhyme îl sunase imediat pe Lon Sellitto şi îl rugase să-i ceară şefului centrului de detenţie dublarea pazei.

Amelia Sachs luă încă o înghiţitură revigorantă de vin şi, jucând totul pe o carte, se hotărî să-i vorbească.

Inspiră adânc, apoi zise:

— Rhyme, ar trebui să faci mutarea. Încă o înghiţitură. Nu eram sigură că o să-ţi spun.

— Scuze?

— E potrivită pentru tine. Poate să iasă foarte bine.

Rareori aveau probleme să se privească drept în ochi unul pe altul. Dar, cu ape tulburi la orizont, Sachs se uită în podea.

Ce *însemna* asta?

Când ridică privirea şi văzu că nu înţelesese nimic din spusele ei, zise:

— Ştiu ce simţi pentru ea. Iar ea nu recunoaşte, dar ştiu şi ce simte ea pentru tine.

— *Cine?*

— Ştii cine. Percey. Te gândeşti că e văduvă, că nu va dori pe cineva în viaţa ei chiar acum. Dar… ai auzit ce a spus Talbot – Carney avea o iubită. O femeie de la birou. Percey ştia. Au rămas împreună pentru că erau prieteni. Şi datorită companiei.

— Niciodată…

— Fă mutarea, Rhyme. Haide. Vorbesc serios. Te gândeşti că nu va merge niciodată. Dar ei nu-i pasă de situaţia ta. La dracu', gândeşte-te la ce a spus alaltăieri. Avea dreptate – chiar semănaţi.

Există momente când nu vrei decât să ridici mâinile şi să le laşi apoi în poală, în semn de frustrare. Rhyme se hotărî să îşi cuibărească însă capul în perna luxoasă.

— Sachs, de unde Dumnezeu ţi-a venit ideea asta?

— Hai, te rog! E atât de evident! Văd cum eşti de când a apărut. Cum o priveşti. Cât de obsedat erai să o salvezi. Ştiu ce se petrece.

— Şi ce anume se petrece?

— Seamănă cu Claire Trilling, femeia care te-a părăsit acum câţiva ani. De asta o doreşti.

O… Dădu din cap. Deci despre asta era vorba.

Zâmbi. Zise:

— Sigur, Sachs. M-am tot gândit la Claire în ultimele zile. Te-am minţit când am zis că nu m-am gândit.

— De fiecare dată când ai pomenit de ea, se vedea că eşti încă îndrăgostit. Ştiu că după accident nu te-a mai văzut. Mi-am imaginat că e un capitol încă deschis pentru tine. Cum eram eu cu Nick după ce m-a părăsit. Ai cunoscut-o pe Percey şi ţi-a adus încă o dată aminte de Claire. Ţi-ai dat seama că poţi fi din nou împreună cu cineva. Cu ea, vreau să zic… Nu… nu cu mine. Hei, dar asta-i viaţa.

— Sachs, începu el, nu pe Percey ar trebui să fii geloasă. Nu ea te-a dat jos din pat noaptea trecută.

— Nu?

— Nu ea, ci Dansatorul.

Îşi turnă iar vin în pahar. Îl agită şi se uită la lichidul palid.

— Nu înţeleg.

— Noaptea trecută? Oftă. A trebuit să trag linie între noi, Sachs. Sunt deja prea aproape de tine, spre propriul meu bine. Dacă o să continuăm să lucrăm împreună, trebuie să ţin bariera ridicată. Nu înţelegi? Nu pot să fiu apropiat de tine, nu *atât* de apropiat, şi în acelaşi timp să te trimit în calea pericolului. Nu pot permite să se întâmple din nou.

— *Din nou?*

Se încruntă, apoi faţa i se ilumină.

Ah, asta-i Amelia mea, se gândi el. *Un criminalist de excepţie. Un bun trăgător. Şi e iute precum o vulpe.*

— O, nu, Lincoln. Claire era…

El dădu din cap.

— Era tehnicianul pe care l-am trimis să cerceteze locul crimei în Wall Street, după lovitura Dansatorului de acum cinci ani. Ea a fost cea care a vârât mâna în coşul de gunoi şi a scos hârtia care a declanşat bomba.

Şi acesta era motivul pentru care era atât de obsedat de el. De aceea dorise, şi asta nu-l caracteriza, să stea de vorbă cu criminalul. Voia să-l prindă pe cel care i-a ucis iubita. Voia să ştie totul despre el.

Era răzbunare, răzbunare pură. Când Lon Sellitto – care ştia despre Claire – se întrebase dacă nu era cumva mai bine ca Percey şi Hale să părăsească oraşul, se întrebase, de fapt, dacă nu cumva sentimentele personale ale lui Rhyme nu aveau să intervină în desfăşurarea cazului.

Ba da, interveneau. Dar Lincoln Rhyme, în ciuda stazei copleşitoare din viaţa sa actuală, era un vânător, la fel ca şoimii de pe pervazul ferestrei sale. Toţi criminaliştii sunt aşa. Şi când simţea mirosul prăzii, nu putea fi oprit.

— Deci, asta e, Sachs. Nu are nicio legătură cu Percey. Şi, indiferent cât de mult mi-aş dori să-ţi petreci noaptea aici – să-ţi petreci fiecare noapte aici – nu pot risca să te iubesc mai mult decât te iubesc.

Era atât de uimitor – zăpăcitor de-a dreptul – ca Lincoln Rhyme să aibă o asemenea conversaţie. După accident, ajunsese să creadă că grinda de stejar care îi plesnise coloana vertebrală îi distrusese de fapt cel mai mult inima, omorând toate senzaţiile din ea. Şi capacitatea lui de a iubi şi a fi iubit erau la fel de strivite precum fibra subţire a coloanei. Dar noaptea trecută, cu Sachs lângă el, îşi dăduse seama cât de mult se înşelase.

— Înţelegi, nu, Amelia? şopti Rhyme.

— Doar pe numele de familie, zise ea zâmbind, apropiindu-se de pat.

Se aplecă şi îl sărută pe gură. El se lăsă mai tare pe pernă pentru o clipă, apoi îi întoarse sărutul.

— Nu, nu, persistă el.

Dar o mai sărută o dată.

Geanta ei căzu pe podea. Jacheta şi ceasul ajunseră pe noptieră. Urmate de ultima modă în materie de accesorii – pistolul ei Glock 9.

Se sărutară din nou.

— Sachs… e prea riscant!

— Dumnezeu nu lucrează cu certitudini, spuse ea, şi privirile li se contopiră. Apoi, ea se ridică şi traversă camera spre întrerupător.

— Stai, zise el.

Ea se opri şi întoarse capul. Părul roşu îi căzu peste faţă, acoperindu-i un ochi.

În microfonul agăţat de tăblia patului, Rhyme ordonă:

— Lumini stinse.

În cameră se făcu întuneric.

{1} FAA - Federal Aviation Administration (Administraţia Aeronautică Federală) (n.tr.)
{2} NTSB - National Transportation Safety Board (Comisia Naţională pentru Siguranţa Transporturilor) (n.tr.)
{3} Chicago (n.tr.)
{4} ESU - Emergency Services Unit (Brigada de intervenţii rapide) (n.tr.)
{5} Jersey Shore - ansamblu de staţiuni turistice de pe ţărmul Atlanticului (n.red.)
{6} FAA- Federal Aviation Agency (Agenţia Federală pentru Aviaţie) (n.tr.)
{7} VFR - Visual Flight Rules, regulile de navigaţie valabile pe timp de zi pentru piloţii avioanelor private (n.red.)
{8} IFR - Instrument Flight Rules, regulile pentru pilotajul nocturn, bazate pe folosirea instrumentelor de navigaţie (n.red.)
{9} UVA - University of Virginia (n.tr.)
{10} Lanţ american de magazine de produse electronice (n.red.)

Table of Contents

Nota autorului
I PREA MULTE FELURI DE A MURI
1
2
3
4
5
6
7
8
9
II CÂMPUL DE TRAGERE
10
11
12
13
14
15
16
17
18
III MĂIESTRIE
19
20
21
22
23
24
25
IV DIBĂCIE DE MAIMUŢĂ
26
27
28
29
30
31
32
33
34
V DANS MACABRU
35